

Giới thiệu Trúc Mã Là Sói

Truyện Trúc Mã Là Sói, chúng ta thường thấy những cặp thanh mai trúc mã từ nhỏ thường là lớn lên yêu nhau rồi lấy nhau vì họ hiểu đối phương từng li từng tí rất hợp nhau, có thể nói họ là một cặp trời sinh do kiếp trước chưa hết nợ nên kiếp này phải trả cho hết.

Từ nhỏ anh và cô đã chơi rất thân với nhau, hiểu những gì họ cần và biết những gì mà họ sắp nói ra. Nhưng có một lần cô vô tình làm anh bị thương trên trán, để bù đắp sự tổn thất sau này cho anh nên cô quyết định hứa rằng lớn lên sẽ lấy anh. Mặc dù lớn lên vết thương không còn thấy sẹo nhưng anh vẫn giữ trong tim lời nói của cô lúc nhỏ nên cố tình tạo thêm vết thương mới cho chính mình.

Rằng cô sẽ mãi là người của anh, một khi lời hứa đã nói ra thì sẽ không nuốt lời được. Lời hứa đó chính là vật định tình của hai người, và khoảng thời gian từ nhỏ quen nhau cho đến khi lớn lên sẽ minh chứng tình yêu hạnh phúc của họ.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ toi công và bá kiến nữ vương

Mở đầu : Ông xã trúc mã là đồ tồi!

Dạo này đang phải dưỡng thai.

Nhàn rồi chẳng có việc gì làm nên đọc rất nhiều tiểu thuyết, thấy trong đó có rất nhiều câu chuyện thanh mai trúc mã, rất đẹp, rất lãng mạn! Tuy nhiên, tôi muốn lấy câu chuyện mà tôi đã đích thân trải qua để nói với tất cả mọi người rằng, trúc mã là con ác mộng, nếu chẳng may bị hấn lừa và trở thành “ông xã trúc mã” thì đó là con ác mộng khủng khiếp nhất trong muôn vàn con ác mộng.

Tôi xin lấy đồng chí trúc mã nhà tôi làm ví dụ.

Trước Tết, đồng chí ấy cùng tôi về nhà cũ thu dọn đồ đạc, nhìn thấy cây ngân hạnh trước sân, tôi thấy nao lòng, hỏi anh còn nhớ chuyện hồi nhỏ không. Nghe xong, đồng chí ấy liền chống tay vào cây ngân hạnh cười ngất nghẻo, nói còn nhớ, còn nhớ, sao không nhớ chứ.

Hồi đó, nhà tôi mới chuyển đến đây không lâu, đám trẻ xung quanh đều không biết tôi, bọn chúng hay trốn vào xó xỉnh nào đó, rình lúc tôi không chú ý là ném đá hoặc bắt ngờ xông ra túm đuôi tóc tôi. Lúc đó, tôi đã nổi cáu, tranh thủ lúc mấy đứa trẻ ranh chơi bị, tôi liền đổ cả lọ sâu róm lên lưng bọn chúng.

Mấy ngày sau, tôi không dám bước ra khỏi cửa, nghe nói đám trẻ gần đó đã đoàn kết nhất trí bắt được một lọ kiến, thế sẽ trả thù. Nhưng rồi tôi vẫn bị mẹ bắt đi mua xì dầu.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, lại gặp kẻ thù. Cuối cùng, không biết phải làm thế nào, tôi liền trèo thẳng lên cây ngân hạnh, may mà bọn chúng không biết trèo cây, chỉ biết đi đi lại lại dưới gốc cây, chán rồi chửi đồng, bỏ đi. Đợi bọn chúng đi xa, chuẩn bị leo xuống thì tôi phát hiện ra cái cây này rất cao, không dám leo xuống nữa. Đang lúc sợ quá khóc toáng lên thì cậu bạn trúc mã liền làm anh hùng cứu người đẹp, đỡ tôi từ từ xuống đất.

Thật lãng mạn đúng không? Như trong tiểu thuyết đúng không? Chớ sót ruột, hãy nghe tôi kể tiếp.

Tôi hỏi anh, có phải lúc đó anh đã yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên nên mới làm anh hùng cứu người đẹp không?

Ngờ đâu, vừa nghe xong anh liền trả lời, đúng lúc đó anh đi ngang qua, nhìn thấy tôi ngồi trên cây sợ hãi nhìn xuống dưới, dưới gốc cây có đám trẻ bao vây, cảnh đó giống như chó đuổi mèo, mèo không còn đường nào buộc phải leo lên cây, rất buồn cười. Chính vì thế anh liền dừng lại muốn xem con tiểu miêu bò xuống đất bằng cách nào. Không ngờ tôi chỉ là một chú tiểu miêu chỉ biết leo lên mà không biết leo xuống, anh đành phải đỡ tôi xuống.

Nói xong, anh lại phì cười, nụ cười lộ rõ vẻ nhạo báng. Đến lúc này, chuyện tình lãng mạn mà tôi đặc ý hơn hai mươi năm đã biến thành bong bóng xà phòng.

Lần khác, tôi và mấy đồng nghiệp trong công ty anh đi hát karaoke, mọi người nói chị đừng ngồi không thể, chọn bài gì hát đi. Ông xã trúc mã của tôi nghe thấy vậy vội ngăn lại: “Đừng! Đừng bảo cô ấy hát.

Mấy người không biết chứ, hồi nhỏ chẳng có việc gì, cô ấy toàn ngồi trong sân gào hét. Một lần bắt chước tiếng mèo kêu, gọi được cả mèo hoang. Con mèo hoang đó đi loanh quanh một lúc ở nhà cô ấy, không tìm được con mèo cái gọi được nào, tức quá đái một bãi rồi bỏ đi. Giờ các cậu bảo cô ấy hát, có khi lại lôi thêm con gì đó đến chứ chẳng chơi. Thôi cứ để cho cô ấy ngồi yên vẫn hơn”.

Đây vốn là chuyện đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời tôi, ngay cả khi mẹ tôi kể, tôi còn phát cáu, thế mà anh ta lại có thể vui vẻ kể với đồng nghiệp!

Anh ta vừa dứt lời, tôi thấy tất cả mọi người muốn cười nhưng không dám cười, nét mặt ai nấy đều gật gật, thật đúng là... chỉ muốn trừ khử ông chồng

mình ngay lập tức!

Lần quá đáng nhất là ngày Valentine cách đây không lâu, nhìn thấy anh ta đứng đĩnh về nhà mà trên tay không có gì, tôi tức nổ đom đóm mắt, hỏi ngay tại sao không mua hoa tặng tôi. Anh chàng trả lời rất điềm nhiên: “Ôi dào, vợ chồng già cả hết rồi, cần gì phải Valentine nữa!”.

Tôi bực lắm: “Mình mới cưới nhau chưa được một năm! Gì mà vợ chồng già cả hả?”.

Kết quả là đồng chí trúc mã nhìn lên trời về rất ngơ ngác, nói: “Có thật là cưới chưa được một năm không? Sao anh cứ có cảm giác như đã cưới được mười tám năm rồi nhỉ?”.

Được lắm, vì từ nhỏ đến lớn sống gần nhau, không có cảm giác mới mẻ nên tôi cũng phải cố nhịn, tìm cách giảng giải lý lẽ hồng lay động lòng chàng, nhắc chàng rằng những dịp như thế này cũng phải tặng hoa cho vợ để vợ vui.

Ai ngờ, nghe xong chàng liền nói, giọng rất nghiêm túc: “Bà xã, em còn nhớ không? Anh chàng tặng hoa em hồi cấp hai, vừa tặng hoa xong, ngày hôm sau đã thích ngay cô bé hoa khôi của trường. Còn cả anh chàng tán tỉnh em rất cuồng nhiệt hồi đại học nữa, cái anh chàng mà ngày ngày ôm một bó hoa tấn công em đó, trông anh ta... hê hê, dùng tính từ “bình bình” để miêu tả có bị coi là bôi nhọ danh dự của người khác không nhỉ? Còn nữa, anh nhớ trong một dịp Valentine, có một anh chàng được em gọi là “Đồng Gioăng” đã mang chín mươi chín bông hồng đến để tỏ tình với em, chắc là em vẫn nhớ kết cục chứ? Anh ta đã có giò chạy theo bà vợ giàu có bốn mươi tuổi...”.

Cuối cùng, tất cả các ngày Valentine đều biến thành lễ truy điệu đau khổ, thấy tôi không thể chịu được nữa, ông xã mới vỗ ngực nói: “Em thấy chưa, thực tế đã chứng minh, những kẻ tặng hoa cho em đều không đáng tin cậy! Bao nhiêu năm qua, chỉ có anh là yêu em nhất”.

...

Chính vì thế, “ông xã trúc mã” chính là người thích đày đọa, giày xéo tâm hồn bạn lúc nào thì cứ việc đày đọa, giày xéo, thích xát muối vào vết thương của bạn thì cứ việc xát muối. Một kẻ không hiểu gì về cái gọi là lãng mạn, một anh chàng rất vô lý, ngang ngạnh! Tôi khóc, tại sao hồi đó tôi lại ám ố, ngờ nghệch mắc mưu anh ta?

Chương 1: Cuộc gặp gỡ toi công và bá kiến nữ vương

Hả? Tại sao lại theo anh ta lên thuyền? Chuyện này nói ra thì dài lắm.

Quán cà phê Milo. Trong tiếng dương cầm du dương, Nhan Tiểu mồm hôi nhễ nhại.

Cô luôn có cảm giác rằng, hai người gặp gỡ để tìm hiểu hoàn cảnh của nhau là chuyện rất ngớ ngẩn. Một đôi trai gái độc thân, bất luận chiều cao, nhan sắc, vừa ngồi xuống là hỏi han, bàn luận các vấn đề như tình hình tài chính cá nhân, hoàn cảnh gia đình, mong ước, kỳ vọng gì về cuộc sống sau hôn nhân, ... Điều này khác gì việc đặt hai miếng thịt lợn lên thớt, xem xem có hợp hay không?

Nhưng điều khiến cô khinh bỉ mình là, lúc này đây, cô đang vừa giả vờ khoan thai uống cà phê, vừa cam tâm tình nguyện làm miếng “thịt lợn” đó.

Anh chàng mà người ta làm mối cho cô ăn mặc rất chỉnh tề, com lê, giày da, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, mãi cho đến khi sống lưng cô lạnh toát, người sồn hết gai ốc, mới nhường mảy lên hỏi: “Họ tên?”.

“Nhan Tiểu. Chữ “Nhan Tiểu” trong câu thành ngữ: Tiểu trực nhan khai (Cười tươi hơn hở)”.

“Tuổi?”

“Hai mươi tư.”

“Bằng cấp?”

“Đại học...”

“Giới tính?”

“...”

Câu hỏi vừa thốt ra khỏi miệng đối phương, Nhan Tiểu mới ý thức được hình như có điều gì bất thường, cô đưa mắt nhìn anh chàng mà khóe miệng giật giật, lẽ nào đối phương ... nhìn mình không rõ ư? Không phân biệt được giới tính nữa ư?

Thấy cảnh đó, đối phương cũng nắm tay thành nắm đấm chống vào khóe miệng, khề hắng giọng gấu đi về ngượng ngùng: “Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp mà”.

Nhan Tiểu “vâng” một tiếng rồi hỏi: “Thế nghề nghiệp của anh là...”.

“Anh làm ở phòng nhân sự.”

Lần này, câu “vâng” của Nhan Tiểu đã tỏ ra hiểu vấn đề hơn, thảo nào càng nói chuyện càng có cảm giác như mình đang bị phỏng vấn. Sau khi hết ngại

ngừng, hai người liền im lặng. Nhan Tiểu và anh chàng kia, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhìn nhau một hồi vẫn không tìm ra chủ đề gì để nói chuyện. Đối phương không nói gì, Nhan Tiểu cũng chẳng buồn nói, chỉ thẫn thờ nhìn đám mụn trứng cá mọc chỉ chít trên mặt anh chàng.

Nhan Tiểu chu môi thầm thắc mắc, người làm mới nói anh chàng đã gần ba mươi, vậy đám trứng cá đánh dấu tuổi dậy thì trên mặt là thế nào nhỉ? Hoặc cũng có thể... không phải là trứng cá tuổi dậy thì mà là trứng cá do rối loạn nội tiết? Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu liền liên tưởng ngay đến Tiểu Vương làm cùng mình trước đây mặt cũng đầy trứng cá, sau khi có bạn gái, đám trứng cá đó lại lặn mất tiêu, mặt còn nhẵn nhụi hơn cả mặt cô.

Dĩ nhiên, nhẵn nhụi hay không cô cũng chưa vượt bao giờ nên cũng không thể kiểm chứng, chuyện đó là chị kế toán kể với cô. Còn làm sao chị kế toán biết được điều đó thì cô cũng không rõ.

Nhan Tiểu đang suy nghĩ vẩn vơ, chắc là bị cô nhìn chăm chăm đến mức người sờn hết gai ốc nên anh chàng liền cười hề hếch nói: “Thực ra hồi giới tính cũng là tốt, em biết đấy, hiện nay đây rầy các anh chàng, cô nàng ái nam ái nữ, hê hê”.

Nhan Tiểu: “...”.

Bóng đèn u ám bao trùm trên đầu hai người. Vì lý do đó mà hiện giờ anh chàng bắt đầu nghi ngờ giới tính của mình ư? Hay... chỉ đơn thuần là kể chuyện cười thôi?

Nhan Tiểu thờ dài, cô đã chán đến tận cổ việc mỗi tuần gặp gỡ một đối tượng do người khác giới thiệu như thế này rồi, cô không biết mình bị làm sao hay do những người làm mới cho mình có vấn đề gì mà những đối tượng họ giới thiệu, người thì mặt đầy mụn trứng cá, kẻ thì chẳng có tiếng nói chung.

Lúc đầu, Nhan Tiểu còn có một chút kỳ vọng về cụm từ “gặp gỡ qua mối lái”, kể cả gặp đối tượng mà mình không thích, cũng phải cố nói chuyện một, hai tiếng đồng hồ rồi mới ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người nấy. Nhưng hôm nay, ngồi trước anh chàng không thể dùng cụm từ “thăm hại không nỡ nhìn” để miêu tả này, Nhan Tiểu không còn sức để nói thêm câu nào nữa.

Trái ngược với cô, hình như anh chàng mặt mụn lại có vẻ tìm được cảm hứng để kể chuyện cười, anh ta lác lác cái đầu nói: “Em có biết không? Anh có một người bạn bị lừa lấy vợ. Sau khi hai người đã đi đăng ký kết hôn, anh ấy mới biết đối phương là đàn ông, lúc đầu anh còn thấy bức thay cho anh ấy, không ngờ chỉ hai tháng sau, anh ấy đã biến thành Gay thực sự, còn nói là cảm ơn người bạn đời đã lừa anh ấy kết hôn, người đó giúp anh ấy hiểu được khuynh hướng tính dục của mình, hê hê”.

Nói đến đây, anh chàng mặt mụn đột nhiên dừng lại, nghiêng người về phía trước, nói thẳm: “Anh sẽ nói cho em biết một bí mật”.

Nhan Tiểu thấy sợ hãi trước vẻ mặt của anh chàng, tưởng anh ta sẽ kể cho mình nghe điều bí mật động trời gì, cố gắng để đôi mắt mình phải chịu đựng, ghé sát anh ta hỏi: “Gì vậy anh?”.

“Em có biết hai gã đàn ông đồng tính luyến ái làm chuyện đó như thế nào không?”

“...” Nhan Tiểu ngồi thẳng người, im bất, tai ong ong, không còn nghe rõ anh chàng mặt mụn dương dương tự đắc nói những gì. Đầu óc cô trống rỗng, bật máy khởi động lại, lại bật máy lên khởi động lại. Cô chỉ nhìn thấy có một câu đang xuất hiện lặp đi lặp lại trên màn hình:

Hôm nay anh chàng mặt mụn đến không phải để tìm hiểu, mà là để kể chuyện cười...

Hôm nay anh chàng mặt mụn đến không phải để tìm hiểu, mà là để kể chuyện cười...

Hôm nay anh chàng mặt mụn đến không phải để tìm hiểu, mà là để kể chuyện cười...

Nắm tay thành nắm đấm, từ chỗ “mồ hôi nhễ nhại trên mặt”, cuối cùng Nhan Tiểu biến thành “nước mắt đầm đìa trên mặt”. Lẽ nào ông trời thực sự muốn dồn cô vào đường chết? Cô suốt đời anh minh, giờ lại ngã gục trên đường tìm kiếm bạn đời hay sao? Nghiến răng chần chừ, Nhan Tiểu đang định ngăn câu chuyện cười của anh chàng mặt mụn lại thì nghe thấy sau lưng vang lên tiếng cười ròn rọt: “Áy, sao lại đúng lúc thế nhỉ?”.

-----Tôi là đại phân cách JQ ^(^ω^)/ lần đầu tiên xuất hiện -----

Nghe thấy tiếng yêu nghiệt, khuôn mặt điển trai của yêu nghiệt Văn Dịch đã hiện lên trong đầu Nhan Tiểu. Nhưng kể cả như vậy, trong tích tắc quay đầu nhìn hắt, Nhan Tiểu vẫn sững sờ há hốc miệng.

Yêu nghiệt nheo mắt, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Hắn vốn đẹp trai, cộng với câu nói to ban nãy, trong tích tắc, nửa quán cà phê đổ dồn ánh mắt về phía này, kể cả anh chàng mặt mụn.

Thấy Văn Dịch bước đến, anh chàng mặt mụn liền lú lờ hỏi: “Bạn của em à?”.

Nhan Tiểu ngoác mồm cười đau khổ, rất muốn phủ nhận, nhưng yêu nghiệt đã đến bên cạnh, tựa nửa người vào sofa bên phía Nhan Tiểu nói: “Tiểu Tiểu, lâu lắm không gặp cậu, dạo này cậu thế nào rồi?”.

Dưới gầm bàn, bàn tay Nhan Tiểu đã nắm thành nắm đấm, cô nghiến răng ken két nói với kẻ thù “lâu lắm không gặp” mà tối hôm trước mới ngồi ăn đêm cùng nhau: “Rất... khỏe...”.

Văn Dịch nhướn mày, dường như không hài lòng lắm với câu trả lời mà Nhan Tiểu vừa rít qua kẽ răng, rồi hắn đưa mắt nhìn sang anh chàng mặt mụn: “Áy, đây là boyfriend mới của cậu à? Rất đẹp đôi đó”.

Nhan Tiếu neho mắt nhìn chăm chăm tên yêu nghiệt một cách nguy hiểm, thế nào là boyfriend mới hả? Không hiểu mắt hắn ta nhìn gà hóa cuốc thế nào mà thấy họ đẹp đôi!

Phía bên này, nghe thấy vậy, anh chàng mặt mụn cũng có vẻ kinh ngạc, hạ thấp giọng hỏi Nhan Tiếu: “Người yêu cũ của em à? Không phải là em chưa trải qua mối tình nào sao? Em...”.

“Í? Tiếu Tiếu không nói gì với cậu sao?”

Văn Dịch ngắt lời anh chàng mặt mụn, tay chống cằm, nghiêng khuôn mặt với các nét tuyệt vời nhìn đôi phương nói: “Ồ... cũng không hẳn là người yêu. Tiếu Tiếu nghĩ thoáng được là tốt rồi. Cũng phải, anh ta là người đã có vợ, làm sao xứng với cậu được? Làm người thứ ba cũng chẳng hay ho gì, cậu cái ta quy chính được, với tư cách là bạn cậu, tớ cảm thấy rất vinh hạnh...”

Cùng với giọng điệu nặng nề của yêu nghiệt, sắc mặt của anh chàng mặt mụn mỗi lúc một khó coi hơn, cuối cùng tái đi. Nhan Tiếu nhìn khuôn mặt điển trai rất đáng trân trọng của Văn Dịch rồi hít thở thật sâu, nhắc nhở mình cần bình tĩnh, đánh người nơi công cộng là phạm pháp.

“Tớ đếm đến ba, đề nghị cậu lăn ngay khỏi chỗ này.”

Anh chàng mặt mụn gãi đầu tỏ vẻ không hiểu: “Thế nào là lăn khỏi chỗ này?”.

“Tức là bảo tôi phần!”

Văn Dịch hào tâm nhắc anh chàng mặt mụn, sau đó mới thờ dài về nuôi tiếc nói: “Xin lỗi, Tiếu Tiếu. Tớ không biết là cậu vẫn chưa nói những chuyện này cho bạn trai cậu, nếu biết trước tớ đã không nói. Tớ thực sự xin lỗi, nhưng anh chàng Tề Gia Minh đó thật chẳng ra cái gì, cậu...”.

“Gi cơ?!”

“Thôi đi!”

Văn Dịch nói chưa dứt lời, anh chàng mặt mụn và Nhan Tiếu đều đứng phắt dậy. Thấy cảnh tượng đó, yêu nghiệt há hốc mồm, đưa tay ôm ngực tỏ vẻ sợ hãi: “Hai người đừng căng thẳng thế! Tôi chỉ nhắc anh ta chẳng ra gì, có nói bậy gì đâu?”.

Nhan Tiếu nhìn Văn Dịch, định nói rồi lại thôi, nghĩ đến việc đã khá muộn, bèn xòe tay ra tỏ vẻ bất lực, sau đó ngồi phịch xuống. Bên này, anh chàng mặt mụn vẫn đang trong trạng thái kích động, kéo Văn Dịch hỏi: “Vừa nãy anh nói anh chàng gian phu của Nhan Tiếu trước đây tên là gì?”.

Văn Dịch chớp mắt, vẫn chưa tìm ra cốt lõi của vấn đề, véo cằm trả lời thật: “Tề Gia Minh, đồng nghiệp của cô ấy. Cậu cũng quen à?”.

Nói xong, Nhan Tiếu như quả bóng xì hơi, chống tay lên trán thờ dài. Bên này, anh chàng mặt mụn trợn mắt nhìn Nhan Tiếu với vẻ rất dửng dưng rồi bỏ đi. Sự việc đến nước này, Nhan Tiếu biết mọi chuyện đã kết thúc, cô gườm gườm ngoáy cà phê trong cốc, lạnh lùng hỏi: “Cậu hài lòng rồi chứ?”.

Nghe câu này, Văn Dịch ngồi phịch xuống cạnh Nhan Tiếu, cố tình nói bằng giọng trách móc: “Haizz, cậu chẳng biết tốt xấu thế nào cả. Tớ thấy anh chàng này nhìn thâm hại quá, cậu không cảm ơn lại còn trách tớ nữa à?”.

Nhan Tiếu ngập ngừng, cố gắng kìm chế cơn giận nói: “Được, coi như cậu giúp tớ đuổi anh ta đi, nhưng tự nhiên cậu lại nhắc đến Tề Gia Minh làm gì?”.

Thực ra, Tề Gia Minh là người có thật, nhưng không đến mức như lời miêu tả của Văn Dịch. Lúc đó, Nhan Tiếu vừa tốt nghiệp đi làm, với tư cách là lãnh đạo công ty và người đi trước, Tề Gia Minh rất quan tâm đến Nhan Tiếu. Sau một thời gian qua lại, Nhan Tiếu đã rung động trước người đàn ông trẻ tuổi, có tài, đẹp trai, có nhà, có xe, có khiếu khôi hài này.

Hai người quan hệ mờ ám với nhau hai, ba tháng, Tề Gia Minh liền gợi ý hai bên có thể “tiến thêm một bước”, nhưng lại chần chừ không chịu công nhận Nhan Tiếu là người yêu danh chính ngôn thuận.

Trong lúc Nhan Tiếu đang thắc mắc thì tại một bữa tiệc của công ty, qua lời của anh bạn đồng nghiệp say rượu, cô đã biết được sự thật. Hóa ra, Tề Gia Minh leo lên nhanh như vậy là vì thân phận đặc biệt của anh ta, cuối năm nay, anh ta sẽ làm đám cưới với con gái chủ tịch hội đồng quản trị, chính thức được gắn mác “con rể”...

Thời trẻ có ai lại không gặp mấy kẻ đạo đức đòi bai, xấu xa?

Sau sự kiện đó, trước lời khuyên của cô bạn gái thân và Văn Dịch, Nhan Tiếu cũng coi như nhân vật này không tồn tại. Nhưng hôm nay nhắc lại chuyện cũ, tự nhiên Nhan Tiếu còn biến thành “người thứ ba”, cô không vui cũng là điều khó tránh khỏi. Nghĩ vậy, Văn Dịch ngừng một lát rồi mới âm ỉc nói: “Vi lý do này để nói nhất mà”.

Đúng là thế thật.

Nghe thấy vậy, dù đang bực Nhan Tiếu cũng phải phì cười, yêu nghiệt Văn Dịch nói rất đúng. Vì ngay trong tháng này, yêu nghiệt đã phá thành công năm cuộc gặp gỡ qua mối lái của cô, lần nào cũng lấy lý do nghe rất buồn tai: “Giúp cô thẩm định, phát hiện thấy đôi phương không phù hợp nên đã đuổi khéo”. Và cách đuổi khéo cũng rất đa dạng, lúc thì đóng vai người yêu cũ, lúc lại đồ cho Nhan Tiếu là cô gái đi lừa tình, hôm nay lại tuyên bố cô từng là người thứ ba.

Quả nhiên, lý do ngày hôm nay dễ áp dụng nhất. Nhan Tiểu tức nổ đom đóm mắt, bên này Văn Dịch vẫn đang gio đồng hồ lên cho Nhan Tiểu xem: “Này, hôm nay chỉ mất một phút ba giây đã đuổi được anh chàng đi, lịch sử lại một lần nữa được refresh, điều này cho thấy lý do “người thứ ba” dễ áp dụng nhất. Lần sau tớ sẽ tiếp tục cố gắng”.

Nói xong, hắn ta còn vỗ vai Nhan Tiểu với vẻ nghĩa hiệp, không hề tỏ ra áy náy khi phá bình chuyện tình duyên của người khác.

Nhan Tiểu muốn khóc mà không ra nước mắt, sụt sịt nói: “Trước khi tiếp tục cố gắng, tốt nhất là cậu nên tìm việc giúp tớ trước”.

“Có nghĩa là sao? Cậu muốn đổi việc à? Chỉ vì không muốn nhìn thấy gã tôi Tề Gia Minh đó hay sao?”

“Không phải, tớ quên nói với cậu, đối tượng gặp gỡ vừa nãy của tớ chính là anh vợ tương lai của Tề Gia Minh.”

Nghe thấy vậy, bộ não Văn Dịch ngừng hoạt động một lát, hắn thờ hất ra một hơi, rụt rè hỏi: “Ý của cậu là?...”.

“Đúng vậy, anh ta là cháu của sếp tớ, hay nói cách khác là anh họ của vợ chưa cưới của Tề Gia Minh. Tớ nghĩ, chắc chẳng đến một tiếng đồng hồ, “cuộc tình” giữa tớ và Tề Gia Minh sẽ bị lộ tẩy.”

Văn Dịch: “...”.

Đây chắc chắn là cuộc hẹn hò qua mối lái bí kịch nhất trong lịch sử. Nhưng Nhan Tiểu không biết rằng, đây chỉ là sự khởi đầu của bí kịch mà thôi.

-----Tôi là đại phân cách "bái kiến nữ vương"-----

Rõ ràng Nhan Tiểu đã đánh giá thấp năng lực của anh chàng mặt mụn, chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, Trình Mỹ Giai đã gọi đến.

Trình Mỹ Giai chính là cô con gái rượu của chủ tịch hội đồng quản trị công ty Nhan Tiểu làm, vợ chưa cưới của Tề Gia Minh. Nhưng người không đẹp như tên, không phải là cô tiểu thư cành vàng lá ngọc như mọi người tưởng tượng, thực ra Trình Mỹ Giai hơn Nhan Tiểu hai tuổi, là cô gái chín chắn, thông minh. Lần đầu tiên Nhan Tiểu gặp Trình Mỹ Giai, thấy cô ngồi vắt chân chữ ngũ trên sofa hút thuốc phi phèo, khuôn mặt trang điểm mặc dù không đậm, nhưng cũng có thể coi là “tươi sáng”, còn phó tổng giám đốc Tề Gia Minh - người bình thường vẫn hét ra lửa ở công ty thì khúm núm như gà con ngồi bên cạnh, chỉ còn thiếu nước đưa tay ra hứng tàn thuốc lá nữa thôi.

Kể từ lúc đó, Nhan Tiểu đã hiểu tại sao Tề Gia Minh lại ngớ ngẩn đến mức không chịu gặm cỏ ngay gần hang. Nữ vương Trình Mỹ Giai vùng roi vọt người hầu trai thực sự - quá mạnh mẽ, quá nam tính!

Trình Mỹ Giai xuất hiện với hình ảnh đó, dĩ nhiên là khiến tất cả mọi người vô cùng sùng sốt, nhưng cũng vì vậy mà Nhan Tiểu không ghét cô tiểu thư này lắm. Thỉnh thoảng gặp nhau tại bữa tiệc, hai người vẫn nói chuyện đôi ba câu, cũng gọi là quen nhau sơ sơ.

Tháng trước, công ty tổ chức bữa tiệc nhân dịp Tết Đoan Ngọ. Nhan Tiểu uống hai ly nên say, kéo Trình Mỹ Giai ngồi xuống khóc lóc tâm sự, nói anh chàng mà cô gặp gỡ lần trước tệ hại như thế nào, hiếm có khó tìm như thế nào, hai người gặp nhau ba lần đều uống nước suông, đến giờ ăn cơm là anh chàng nói có việc rồi biến mất, hơn nữa ba lần uống nước đều là nước khoáng miễn phí của

cửa hàng.

Nhan Tiểu phàn nàn một hồi như một bà già, nói xong ợ một cái rất thoải mái, chưa kịp trở về với thực tại thì đã bị Trình Mỹ Giai vỗ vai mạnh hai cái: “Em muốn tìm một anh chàng nào đó phải không? Để chị xem có anh nào ổn ổn thì chị giới thiệu, chắc chắn là phẩm chất đạo đức ok, nhiều tiền, khỏe mạnh”.

Sau đó mới có sự kiện Nhan Tiểu gặp gỡ anh chàng mặt mụn. Vì thế mới nói, cuộc đời con người chỉ nhìn thấy phần khởi đầu, không đoán được hồi kết. Nhan Tiểu chỉ nghĩ với tính cách và các mối quan hệ rộng của Trình Mỹ Giai, anh chàng mà cô ấy giới thiệu cho mình sẽ không tệ quá, cô không thể ngờ rằng đằng sau cái gọi là “có xe, có nhà” lại là “bất tài, xấu trai”, càng không thể ngờ mặt anh chàng lại đầy mụn, và gã yêu nghiệt Văn Dịch từ đâu lại lù lù chui ra... cuối cùng là vụ hiểu lầm hết sức ngớ ngẩn.

Hải hùng đưa mắt liếc màn hình điện thoại, tay Nhan Tiểu run run, rồi lại đưa mắt liếc Văn Dịch, hắn đang tỏ rõ vẻ chuyện này “không liên quan gì đến tớ”, ung dung ăn món kem chuối bên cạnh.

Thấy Nhan Tiểu sợ toát mồ hôi hột, Văn Dịch cũng biết tình hình không ổn, liếc điện thoại rồi nhún vai nói: “Nghe đi, cậu có làm gì đâu, sợ gì?”.

Nhan Tiểu tiếp tục tròn mắt nhìn hắn, đang định chửi đôi câu thì Văn Dịch đã bấm nút nghe nhanh như cắt.

Đầu bên kia điện thoại vọng lại một giọng nói rất trầm: “A lô”.

Nhan Tiểu sững người há hốc miệng, thấy yêu nghiệt tiếp tục xòe tay ra tỏ vẻ vô tội, cô chỉ muốn bóp chết hắn ngay lập tức, nhưng lúc này điều quan trọng hơn là đầu bên kia điện thoại, Trình Mỹ Giai lại “a lô”, giọng có vẻ rất bức bối. Nhan Tiểu không còn cách nào tránh, đành phải ghé điện thoại vào tai, rụt rè nói: “Chị Mỹ Giai...”.

Nghe thấy giọng nói run rẩy của Nhan Tiểu, Văn Dịch ngồi bên này ôm bụng cười. Nhan Tiểu muốn khóc mà không ra nước mắt, đành lấy hết can đảm nói: “Chị Mỹ Giai, chị...”.

Chưa nói hết lời, đầu bên kia điện thoại đã tóm tắt một cách ngắn gọn ý kiến của mình: “Tiểu Tiểu, vừa nãy chị nghe thấy một số chuyện liên quan đến em và Gia Minh, chị thấy mình cần phải gặp nhau để nói chuyện”.

“...”

Giọng Mỹ Giai bình thản như đang thảo luận “tối nay chúng ta ăn cải thảo hay mì” vậy, thật không hổ là nữ vương. Tự nhiên Nhan Tiểu cảm thấy vô cùng lo lắng, càng không biết phải nói gì.

Ngồi bên này, thấy Nhan Tiểu cúp điện thoại, thần thờ, sừng sốt, Văn Dịch liền hỏi với giọng chọc ngoáy: “Chị ta chửi cậu à?”.

“Không.”

“Thế... chị ta tìm cậu để thách đấu à?”

“... Cũng không.”

Lần này, ngay cả Văn Dịch cũng thấy lạ: “Thế chị ta gọi điện thoại cho cậu làm gì?”.

“Chị ấy bảo tớ đến xưởng sản xuất rượu để nói chuyện.”

“Ngay bây giờ ư?”

Nhan Tiểu gật đầu: “Ngay bây giờ”.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch liền nở nụ cười mờ ám, đưa tay xoa cằm nói: “Nhanh nhẹn, mạnh mẽ, có cá tính, nhưng... bản công tử thích! Ha ha, Tiểu Tiểu, nếu cô nàng và Tề Gia Minh chia tay nhau thì cậu giới thiệu cho tớ được không?”.

“...” Nhan Tiểu chống tay lên trán cầu nguyện lần thứ 108, xin hãy lời gã trúc mã yêu nghiệt này đi đi (tua lại 10.000 lần, 10.000 lần)!

----- Tôi là dải phân cách tôi “muốn thể hiện phong cách, xin các vị hãy chú ý”---

Xưởng sản xuất rượu Di Hân là một trong những bộ phận trực thuộc công ty Nhan Tiểu làm việc. Sau khi đi du học về, Trình Mỹ Giai giúp cha quản lý công việc làm ăn của xưởng sản xuất rượu. Cô hẹn Nhan Tiểu đến đây chắc cũng vì lúc này cô đang làm việc ở đây. Tuy nhiên, cũng có thể là Trình Mỹ Giai đã bố trí đàn em ở địa bàn của mình, đợi Nhan Tiểu vừa vào, sẽ hăm hiếp trước rồi giết sau, cuối cùng phanh thây ném xuống biển...

Nhan Tiểu vô cùng sợ giả thiết này của mình. Văn Dịch đưa cô đến cổng xưởng sản xuất rượu, cô không cho hân về nữa. Văn Dịch phải cam đoan mãi, nếu sau mười lăm phút Nhan Tiểu vẫn chưa ra thì hân sẽ xông vào cứu cô, đồng thời vẫn phải cho xe nổ máy, để lúc Nhan Tiểu chạy ra có thể trốn đi ngay. Sau khi đã sắp đặt mọi thứ xong xuôi, Nhan Tiểu mới rụt rè xuống xe.

Bước vào sảnh lớn của xưởng sản xuất rượu, qua cửa kính, Nhan Tiểu nhìn thấy Văn Dịch đang ngồi trên chiếc mui trần nhìn về phía này với vẻ rất sung sướng trước nỗi đau khổ của người khác mà lòng nặng trĩu. Trông chờ vào người khác chẳng thà trông chờ vào mình. Nghĩ đi nghĩ lại, Nhan Tiểu lại đặt số điện thoại 110 của cảnh sát bấm nhanh trên điện thoại di động, sau đó bước vào bên trong với khí thế hùng dũng “một đi không trở lại”.

Nhưng nếu cuộc đời đều theo kịch bản đã sắp đặt từ trước thì còn diễn cái quái gì nữa! Nhan Tiểu được cô nhân viên trực quầy thông báo rằng, giám đốc Trình Mỹ Giai đã đi gặp khách hàng, bảo cô đợi ở phòng hội nghị một lát. Nhan Tiểu đành phải vào phòng đợi. Cô ngồi xuống, thâm tính không biết có nên nhắn cho Văn Dịch một tin thông báo lúc này mình vẫn an toàn hay không.

Cửa bật mở “cạch” một tiếng, Nhan Tiểu vội ngẩng đầu. Trong tích tắc, cả điện thoại di động và cảm đều rơi xuống đất.

Thấy Nhan Tiểu xuất hiện ở xưởng sản xuất rượu, Tề Gia Minh ăn mặc chỉnh tề cũng ra về sừng sốt, liú lười nói: “Tiểu Tiểu?”.

Thấy cảnh tượng đó, Nhan Tiểu cũng không hiểu đầu của tai nghe ra sao: “Chị Mỹ Giai bảo anh đến đánh bài ngựa hay sao?”.

“Đánh bài ngựa gì?” Tề Gia Minh tỏ vẻ cảnh giác, đưa mắt nhìn Nhan Tiểu hỏi, vẻ căng thẳng. “Em đến xưởng sản xuất rượu làm gì?”

Sự việc đã đến nước này, Nhan Tiểu liền đi thẳng vào vấn đề, giọng nặng trĩu: “Thôi được, phó tổng giám đốc Tề Gia Minh, chuyện anh lừa em rằng anh vẫn độc thân, muốn cưa kéo em chị Mỹ Giai đã biết rồi”.

Nghe xong, khuôn mặt Tề Gia Minh run rẩy, anh ta quắc mắt lên nói: “Em đừng có nói linh tinh! Anh cưa kéo em hồi nào hả?”.

Con người nếu muốn hạ thấp mình thì thiên hạ chẳng có ai địch nổi. Thật ra, sau khi biết được bản chất của Tề Gia Minh, Nhan Tiểu đã nghĩ kiểu gì cũng sẽ có ngày hai người đối chất với nhau, và anh ta sẽ phủ nhận mối quan hệ này, nhưng cô không thể ngờ rằng, chuyện đó lại rơi vào thời điểm này, địa điểm này. Cô thờ dài, nhặt điện thoại di động lên: “Ok, nếu phó tổng giám đốc Tề Gia Minh không muốn em nói những câu khó nghe thì em sẽ đổi sang cụm từ: dụ dỗ con gái nhà lành”.

Nghe xong, Tề Gia Minh cau mày hỏi: “Gì cơ?”.

Nhan Tiếu bĩu môi, đọc cho Tề Gia Minh nghe những kiến thức mà cách đây không lâu Văn Dịch đã dạy cho cô: “Kẻ dụ dỗ con gái nhà lành chính là kẻ tài ba, giỏi giang như phó tổng giám đốc Tề Gia Minh, giấu kín thân phận đã kết hôn hoặc đã có người yêu, dựa vào những điều kiện thuận lợi như: có nhà, có xe, có tài, đẹp trai, chuyên cura cảm những cô gái nhà lành không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương”.

Hít một hơi thật sâu, Nhan Tiếu nghĩ đến chuyện cũ đáng buồn, bình tĩnh nói: “Dĩ nhiên rồi, những kẻ dụ dỗ con gái nhà lành như các anh, sau khi lừa được sẽ nói lời bye bye. Không phải hồi đầu anh liên tục nói bóng nói gió với tôi là cuối tuần bọn mình sẽ đi tắm nước nóng rồi ở khách sạn đó sao? Anh nghĩ rằng cho dù tôi có bị lừa, nhưng vì công việc, vì miếng cơm manh áo tôi sẽ phải ngậm bồ hòn làm ngọt, đúng không?”.

“...”

Nghe thấy vậy, nụ cười lạnh lùng trên môi Tề Gia Minh đột nhiên tắt lịm, trong tích tắc, đáng vẻ nho nhã, trí thức ban nãy đã méo mó, biến dạng: “À... Nói một hồi, hóa ra là cô muốn đe dọa tôi hả?”.

Nhan Tiếu không biết nói thế nào: “Tôi đã bảo là không phải, tại vợ anh phát hiện ra”.

Tề Gia Minh gật đầu, nhìn Nhan Tiếu một lượt từ đầu đến chân, lẩm bẩm: “Đúng vậy, tôi muốn cura cảm cô, thì đã sao nào? Những cô nàng có quan hệ mờ ám với tôi nhiều vô kể! Tôi có tình cảm với cô là vì nể mặt cô, tôi còn chưa xơ mủi được gì từ cô. Sao, định đến tổng tiền tôi hả? Cô tưởng có người tin lời cô nói hay sao?”.

Nhan Tiếu cảm thấy buồn nôn trước ánh mắt dò xét của Tề Gia Minh, nghe anh ta nói lại càng nóng gáy hơn, đang định mở miệng trả đòn, thì cửa lại mở “cạch” một tiếng.

Nhan Tiếu ngoái đầu nhìn lại, như bị sét đánh trúng. Oh my God! Thật không thể tưởng tượng, ba người hợp thành một màn kịch, lúc này đây nhân vật nữ chính cũng đã có mặt tại hiện trường, thật là... hấp dẫn tuyệt vời.

Thấy vị hôn thê xuất hiện, Tề Gia Minh lập tức lấy lại phong độ hào hoa, vượt qua chỗ Nhan Tiếu, đi thẳng ra cửa, dịu dàng nói: “Mỹ Giai, em về rồi à? Vừa nãy nhân viên trực quầy nói em đi ra ngoài, anh ngồi ở đây đợi em, không ngờ Nhan Tiếu cũng có mặt”.

Trình Mỹ Giai cười tươi như hoa, chân đi giày cao gót, không đếm xỉa gì đến Tề Gia Minh, đi thẳng đến gần bàn họp, lấy từ gầm bàn ra một chiếc hộp đen ngòm. Nhan Tiếu chưa kịp nhìn rõ thì Trình Mỹ Giai đã bấm nút.

Ngay lập tức, trong hộp liền vọng ra tiếng của Tề Gia Minh: “Tôi chưa xơ mủi được gì từ cô. Sao, định đến tổng tiền tôi hả?...”.

Hai tay Nhan Tiếu bịt chặt miệng sừng sốt, hóa ra đây chính là sản phẩm công nghệ cao trong truyền thuyết: Máy! Ghi! Âm! Thấy vậy, mặt Tề Gia Minh cũng cắt không còn giọt máu, anh ta vừa lùi ra sau vừa lắp bắp: “Mỹ... Mỹ Giai... Em... nghe anh giải thích đã... cô ta...”.

Anh ta chưa nói dứt lời, Trình Mỹ Giai đã bình tĩnh ngắt lời: “Nhan Tiếu!”.

Nhan Tiếu sững sờ, ngoan ngoãn đứng thẳng người: “Dạ!”.

“Em đừng cười nhé!”

Nhan Tiếu chưa kịp tiêu hóa ý của câu nói đó đã thấy khuôn mặt xinh đẹp vừa nãy vẫn dễ thương, quyến rũ của Trình Mỹ Giai sa sầm, rồi cô ta rút ngay chiếc thắt lưng trên người ra. Giọng nói lúc nhanh lúc chậm, Nhan Tiếu còn chưa kịp phản ứng gì, thì “vút” một tiếng, tiếng “vút” đó cùng với tiếng kêu thảm thiết của Tề Gia Minh đã vang khắp phòng đợi.

Nhan Tiếu, tay nắm chặt di động, đứng như trời trồng nhìn chị mãnh đánh người bằng chiếc thắt lưng. Cô nhìn hồi lâu, ánh mắt mới nảy lửa, miệng lẩm bẩm: “Nam tính quá!...”.

Hóa ra, trên thế gian này đúng là tồn tại nhân vật gọi là nữ vương.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quạt ngã chàng cỏ non

Đôi khi Nhan Tiếu có cảm giác, yêu nghiệt Văn Dịch không mang tên “Trình Giáo Kim” quả là đáng tiếc, bởi anh chàng này chuyên làm những chuyện người ta không thể ngờ tới.

Nhan Tiếu đang ngồi trong phòng hội nghị xem vợ Chị mãnh đánh anh phụ tình bằng thắt lưng thì nghe thấy tiếng gầm từ bên ngoài vọng vào, ngay sau đó cửa phòng hội nghị bật mở, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì thì Văn Dịch đã phá cửa xông vào, đá bay Tề Gia Minh đang bị đánh cho thoi thóp.

Ngay lập tức, màn kịch tra tấn bằng thắt lưng biến thành màn kịch thương cảm chân hạ cẳng tay, đầu óc Nhan Tiểu chưa kịp chuyển kênh, miệng há hốc nói: “Dừng tay!”.

Kéo Văn Dịch lại, Nhan Tiểu nhìn vẻ mặt hằm hằm của hắn rồi quát: “Bệnh đại của cậu lại tái phát rồi đấy! Tớ nhớ là đã đưa cậu đi tiêm phòng rồi mà”.

Thấy Nhan Tiểu vẫn còn tâm trạng dễ dãi, Văn Dịch bình tĩnh hơn, rồi hắn kéo Nhan Tiểu lại, cau mày hỏi: “Có phải gã khốn này ra tay với cậu rồi không?”.

Hóa ra, lúc Văn Dịch ngồi ở ngoài đợi, đúng là hắn rất tò mò, muốn xem kịch hơn là lo lắng cho Nhan Tiểu, mãi cho đến khi tiếng gào rú trong xưởng sản xuất rượu vọng ra, hắn mới giật mình nghĩ hình như bên trong có điều gì đó bất thường.

Các nhân viên trong xưởng sản xuất rượu đã được Trình Mỹ Giai dẫn dò từ trước, bất luận nghe thấy âm thanh gì đều không được phép vào phòng hội nghị. Mọi người nhìn thấy ông chủ tương lai và một cô gái xinh xắn lần lượt đi vào, ít nhiều cũng đã đoán được vấn đề, nên đều không sùng sốt.

Tuy nhiên, Văn Dịch lại tưởng tượng ra một màn kịch khác, sau khi bị nhân viên trực quầy ngăn lại, Văn Dịch đã gầm lên, phá cửa xông vào như con sư tử.

Hiểu ra sự tình, Nhan Tiểu vừa thầm biết ơn sự bảo vệ chu đáo của Văn Dịch, vừa oán hận anh chàng “Trình Giảo Kim” này phá bình màn kịch chị mãnh xử lý gã hèn bằng dây da, ngoái đầu lại, đang định xin lỗi Trình Mỹ Giai, bảo chị cứ tiếp tục thì thấy nét mặt của Trình Mỹ Giai sau lưng cô có gì đó khác thường.

Kể từ lúc Văn Dịch vào phòng, Trình Mỹ Giai không hề mở miệng. Lúc này đây ánh mắt Trình Mỹ Giai nhìn yêu nghiệt vừa bí ẩn vừa quý quái. Cô ta cau mày, chỉ vào Văn Dịch hồi lâu, cuối cùng kêu thất thanh: “Kiro?”.

Văn Dịch đang dồn mọi sự chú ý vào Nhan Tiểu, nghe thấy có người gọi phía sau bèn quay đầu lại, rồi hắn sững sờ, hóa đá ngay lập tức.

Nhan Tiểu, người được coi là bình thường nhất trong phòng hội nghị, hết nhìn Mỹ Giai rồi lại quay sang Văn Dịch, lập tức hiểu ra vấn đề. Bốn mắt nhìn nhau tóe lửa chứa đầy vẻ quen thuộc, thù hận, oán trách, và cả ngôn ngữ thể hiện qua điệu bộ chân tay cứng đờ của yêu nghiệt, vẻ mặt xúc động khó kìm chế của Trình Mỹ Giai đã cho cô thấy rằng, hai kẻ này có gian tình!

Quả nhiên không sai, việc đầu tiên mà Văn Dịch làm sau khi trở về với thực tại là lùi ra sau mấy bước, nụ cười giả lả: “Kiro? Nhận nhầm người rồi thì phải. Tôi không phải...”.

“Tên tiếng Anh của cậu ấy là Kiro!” Văn Dịch chưa nói dứt lời, Nhan Tiểu đã bất chấp việc hắn ta là người quen của mình, bấn đứng chắn ta.

Văn Dịch nghiêng rằng, Nhan Tiểu liền nói thêm với vẻ dương dương tự đắc: “Chính xác nghìn phần nghìn! Mấy năm đi du học, cậu ta đều mang cái tên này”.

“Du học?” Nghe thấy vậy, Mỹ Giai liền nheo mắt lại một cách đầy nguy hiểm, khoe miệng hơi nhếch lên. “Ồ Mỹ hả?”

Nhan Tiểu gật đầu như cái máy.

“Thế mà còn nói là nhận nhầm người ư?”

Văn Dịch cắn chặt môi, nhìn rất tội nghiệp, rồi hắn nom nớp lùi ra sau mấy bước: “Em à... thực sự anh...”.

“Tôi còn nhớ là trước ngực Kiro có một vết bớt!” Văn Dịch chưa nói dứt lời, Trình Mỹ Giai đã nhanh như cắt vút ngay chiếc thắt lưng xuống định bước đến, xem chừng có vẻ như muốn cởi áo yêu nghiệt ngay lập tức để kiểm tra.

Thấy vậy, Văn Dịch gào lên, lấy tay che ngực, nước mắt rung rung nói: “Đúng, anh chính là Kiro”.

Nghe xong, chị mãnh lại không nhúc nhích gì nữa, đứng nguyên một chỗ khoanh tay trước ngực nhìn Văn Dịch chăm chú hồi lâu rồi lạnh lùng nói: “Thế bây giờ có phải cậu sẽ giải thích, tại sao sau khi đến khách sạn, điện thoại của cậu không thể liên lạc được nữa không? Tôi đã mất rất nhiều thời gian để tìm cậu trong giới người Hoa...”.

Nhan Tiểu mắt chữ A mồm chữ O. Nước Mỹ, khách sạn, hơn nữa ngay cả việc trên người yêu nghiệt có vết bớt do đâu đều biết? Nói như vậy... Ngay lập tức, trong đầu Nhan Tiểu đã phác họa ra được một bức tranh không hài hòa cho lắm, cô như rồng mây chớp mắt một cách đầy ẩn ý với Văn Dịch: “Đồng chí khá lắm, vụ nợ tình để lại ở nước Mỹ à?”.

Văn Dịch tròn mắt: “Biến, tất cả là do nhà người hại ta”.

Nhan Tiểu tròn mắt đáp trả: “Đây cũng chỉ là có qua có lại mà thôi. Cậu đã quen vừa nãy đối xử với tớ như thế nào ở quán cà phê rồi à?”.

Văn Dịch nheo mắt: “Về ta sẽ xử lý nhà người sau!”.

Nhan Tiểu nghiêng rằng: “Tớ cũng thế!”.

...

Hai người đang giao chiến bằng mắt thì Tề Gia Minh - kẻ đã bị đá sóng soài ra đất dường như chệch vai diễn của mình quá ngán, loạng choạng bỏ dậy, cảm chiếc răng giả vừa bị đánh bay, phẫn nộ nói: “Các người... các người... là đồng phân!”.

Mặc dù bầu không khí rất căng thẳng, nhưng Nhan Tiểu vẫn không kim được, liền phì cười, chỉ thẳng tay vào Tề Gia Minh nói: “Phó tổng giám đốc Tề Gia Minh, anh cao tay lắm! Cuối cùng anh đã nhận ra được mình là đồng phân rồi, hay lắm, hay lắm!”.

Chị mãnh liếc nhìn “đồng phân” sau lưng, lạnh lùng “hừ” một tiếng nói: “Thôi, hôm nay tôi có một số việc gia đình phải giải quyết, hai vị cứ tự nhiên nhé!”.

Nghe câu này, Văn Dịch như trút được gánh nặng nghìn cân, phi ngay ra cửa, tay vừa chạm vào tay nắm cửa thì nghe thấy Trình Mỹ Giai nói: “Đội đã”.

Nhan Tiểu ngoái đầu lại: “Chị Mỹ Giai còn việc gì nữa ạ?”.

“Ừ...” Trình Mỹ Giai vừa nói vừa khoanh tay trước ngực nhìn Nhan Tiểu. “Quan hệ giữa em và Kiro là thế nào vậy?”

Í, có phải cô ta đang ghen và lo ngại rằng quan hệ của họ bất bình thường hay không? Nhan Tiểu chớp mắt, vội xua tay nói: “Chị Mỹ Giai đừng hiểu lầm, bọn em chỉ là bạn bè rất trong sáng thôi”. Hôn nữa, thật trùng hợp, từ tiểu học, cấp hai, cấp ba đến đại học đều là bạn học. Dĩ nhiên rồi, vì không muốn Trình Mỹ Giai hiểu lầm nên Nhan Tiểu không nói ra điều này.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch đứng bên cạnh sững người, mở miệng định nói, nhưng không thốt ra được tiếng nào.

Trình Mỹ Giai nhướn mày: “Nói vậy có nghĩa là chắc chắn em có cách liên lạc với cậu ấy đúng không?”.

“Vâng... chắc là như vậy.”

“Ừ!” Trình Mỹ Giai vừa nói vừa móc điện thoại ra, đưa cho Nhan Tiểu nói: “Lưu số điện thoại của Kiro vào đây, nếu sau này không tìm được cậu ấy thì chị sẽ tìm em!”.

Nhan Tiểu cảm thấy nghẹt thở, đón lấy chiếc điện thoại như đón thánh chỉ, bấm số điện thoại, lưu vào máy không hề do dự. Chắc, có câu nói thế nào nhỉ? À, bạn bè là để mang ra bán đứng! Bán đứng sau lưng chẳng là cái gì, bán đứng trước mặt mới là quân tử!

----Tôi là dải phân cách “cuối cùng đã đi du lịch về, mệt thật”-----

Sau khi hai người rời xưởng sản xuất rượu, Văn Dịch đưa Nhan Tiểu về nhà.

Vì vừa nãy được chứng kiến màn kịch quá hot, trên đường về Nhan Tiểu hào hứng miêu tả cho Văn Dịch nghe chị mãnh trí dũng song toàn như thế nào, lừa cô và “đồng phân” Tề Gia Minh đến phòng hội nghị, sau đó nhờ máy ghi âm mà biết được sự thật ra sao.

Lúc nói đến phần cao trào của câu chuyện - Trình Mỹ Giai nổi cơn thịnh nộ đánh “đồng phân”, Nhan Tiểu càng cao hứng, phấn khích hơn, tay chân múa may, bắt chước, nước bọt bắn ra tung tóe, ước gì có thể biến đoạn này thành bài thơ để ngâm cho Văn Dịch nghe.

Nếu là bình thường, được nghe câu chuyện hấp dẫn tuyệt đỉnh này, chắc chắn anh chàng yêu nghiệt Văn Dịch, người lúc nào cũng chỉ sợ thiên hạ quá thái bình, sẽ cười như nắc nẻ, đề thêm vài câu. Nhưng hôm nay không hiểu tại sao, bất luận Nhan Tiểu nói cười rôm rả thế nào, cổ họng đã khát khô, Văn Dịch vẫn im lặng không hé nửa lời, tinh thần... khá lạnh lẽ.

Sau khi kể hết câu chuyện, Nhan Tiểu uống vội một ngụm nước khoáng, rồi nhìn lên Văn Dịch qua gương xe, trêu: “Sao vậy đồng chí, vui quá hóa buồn à? Vừa nãy không phải cậu còn đòi tớ giới thiệu chị Mỹ Giai cho cậu đó sao? Đó, bây giờ thì thấy rồi đấy, hóa ra hai người quen nhau...”.

Mấy chữ “hai người quen nhau” được Nhan Tiểu nói từng chữ một, giọng rất mờ ám. Văn Dịch như người bị túm đuôi, la lớn: “Tớ vui quá hóa buồn ư? Đùa gì vậy, tớ vui cái gì, buồn cái gì chứ?”.

Nhan Tiểu lắc lư cái đầu, chậm rãi trả lời: “Vui vì hôm nay được trùng phùng, buồn vì người ta có tình mới. Haizz, nhưng thôi, cậu đừng sốt ruột, xem ra anh chàng Tề Gia Minh đó cũng sắp bị đá rồi, cậu cố gắng lên!”.

Nghe câu này, mặt mày Văn Dịch rầu rĩ, âm ỉ nói: “Tiểu Tiểu, thực ra tớ và cô nàng Trình Mỹ Giai đó...”.

“Thôi... thôi... thôi”, Nhan Tiểu ngắt lời Văn Dịch. “Con người tớ thế nào chắc cậu cũng biết, từ trước tới nay không thích dòm ngó chuyện đời tư của người khác. Đây là chuyện riêng của cậu, cậu không cần kể với tớ đâu.”

Nhìn bộ dạng bất cần của Nhan Tiểu, Văn Dịch hận đến tận xương tận tủy, gằn từng chữ một: “Thực ra... chuyện này cậu có thể nghe”.

Nhan Tiểu lườm một cái: “Tớ không muốn nghe”.

Văn Dịch nổi khùng, gầm lên: “Cậu buộc phải nghe! Tiểu Tiểu, tớ cảm thấy tớ cần phải giải thích cho cậu nghe chuyện giữa tớ và Trình Mỹ Giai...”.

“Đừng! Tốt nhất đừng!” Nhan Tiểu khoanh tay trước ngực với vẻ rất khoa trương. “Tình sử của cậu thì phong phú rồi, tớ bị nghe nhiều đến nỗi phát ngứa từ lâu. Xin cậu đừng hủy hoại hình ảnh nữ vương của chị Mỹ Giai trong lòng tớ”.

Văn Dịch nghiêng răng ken kết, gân xanh trên trán giật giật: “Tớ đã nói là không phải như cậu nghĩ đâu, hồi tớ ở Mỹ... tóm lại là không phải như những gì cậu nghĩ. Tớ và Trinh Mỹ Giai càng không có những chuyện như cậu tưởng tượng!!”

“Ồ!” Nhan Tiểu giả vờ thần người ra nhìn lên trời. “Chuyện mà tớ tưởng tượng? Chuyện gì vậy? Hình như tớ chẳng tưởng tượng gì cả, cậu...”

“Nhan Tiểu...!!!” Chưa nói dứt lời, Văn Dịch đã gầm lên, ngón tay nắm lấy vô lăng trắng bệch. “Mẹ kiếp, cậu đừng giả vờ giả vờ với tớ nữa!!”

Văn Dịch sinh ra trong một gia đình gia giáo, mặc dù không được di truyền chỉ số IQ cao từ cha mẹ, nhưng cũng là người biết suy nghĩ, thực sự rất hiếm khi nói bậy như vậy. Văn Dịch vừa hít một hơi thật sâu, tự nhủ mình bình tĩnh lại, vừa không kìm chế nổi bèn liếc Nhan Tiểu đang ngồi như trời trồng bên cạnh.

Từ nhỏ đến lớn, Nhan Tiểu lúc nào cũng vậy. Chỉ cần gặp những chuyện mình không thích là không thèm nhắc đến, coi như nó không tồn tại, rất cao thủ. Cho dù trong lòng buồn chán đến đâu, khó chịu đến đâu, bề ngoài Nhan Tiểu vẫn cười nói rôm rả, tỏ ra mình là người rất vô tâm, vô tình.

Thời còn là học sinh, ông ngoại Nhan Tiểu đột ngột qua đời, Văn Dịch và ông ngoại hẳn là giáo sư Văn đã đến chia buồn. Trong đám tang, Nhan Tiểu khóc lóc thảm thiết, nhưng ngày hôm sau vẫn đi học bình thường. Buổi chiều, lũ con gái trong lớp biểu diễn tiết mục văn nghệ, Văn Dịch tưởng nhà Nhan Tiểu có chuyện buồn như vậy, chắc chắn cô sẽ không còn đầu óc nào để tham gia. Ai ngờ chương trình bắt đầu, cô nàng lại mặc váy trắng xuất hiện trên sân khấu, cười tươi hơn bất kỳ ai.

Lúc đó Văn Dịch không hiểu, rõ ràng là trong lòng Nhan Tiểu rất buồn, ngay cả lúc nhìn ảnh ông ngoại cũng khóc ngất, sao bề ngoài lại giả vờ được như vậy? Nhưng giờ thì hắn đã hiểu, đây chính là làm mặt lạnh! Bề ngoài mặt lạnh như tiền, bên trong đây áp tâm trạng!

Trong mười gã đàn ông thì có mười một ông thích làm mặt lạnh, nhưng trong một trăm, một nghìn cô gái, tìm một cô thích làm mặt lạnh như Nhan Tiểu quả thực là vô cùng khó khăn. Hắn không biết Nhan Tiểu có phải là con gái không. Chẳng phải con gái được làm từ nước đổ sao, cảm thấy ảm ức, không vui hoặc buồn chán đều khóc một hồi. Nhưng ai có thể nói cho hắn biết, Nhan Tiểu có biết khóc hay không? Tại sao lúc nào cũng tỏ ra vô tâm, vô tình như vậy?

Văn Dịch cố gắng dụ giọng, nói: “Tiểu Tiểu, có phải là cậu giận vì tớ không kể cho cậu nghe chuyện ở Mỹ không?”

Nhan Tiểu chớp mắt tiếp tục giả nai: “Sao lại giận chứ?”

Văn Dịch đã định tung chương rồi, nhưng vẫn hạ giọng: “Đúng vậy, tớ thừa nhận là tớ không ra gì. Nếu cậu muốn biết chuyện của tớ và Trinh Mỹ Giai thì cậu cứ hỏi, tớ sẽ kể hết cho cậu nghe”.

Nhan Tiểu ngập ngừng một lát, nhìn Văn Dịch chăm chú: “Thật hả?”

“Thật!” Văn Dịch bình thần gật đầu, vui như mở cờ trong bụng, hắn nói gì nhỉ? Hắn nói gì nhỉ? Hắn biết là Tiểu Tiểu quan tâm đến chuyện đó, cố tình né tránh chủ đề về Trinh Mỹ Giai không phải là do không muốn biết, mà vì ghen! Đúng, vì ghen!

Ha ha! Ghen chứ sao, một từ mới tuyệt vời, dễ thương làm sao!

Văn Dịch vừa nghĩ vừa nhìn Nhan Tiểu chăm chú bằng ánh mắt tóe lửa, nhưng chỉ thấy đối phương đưa tay sờ cằm nói, vẻ trầm tư: “Chuyện tình một đêm, phi công trẻ lái máy bay bà già, yêu rồi hành hạ nhau... Cũng hay đó nhỉ, chà, nhưng không biết gần đây độc giả còn thích đề tài này nữa hay không”.

Văn Dịch ngoác mồm ngo ngoác: “Gi cơ?”

“Hả?” Nhan Tiểu ngẩng đầu, vẻ mặt vẫn rất chăm chú. “Cậu không biết à? Gần đây tự nhiên tớ lại muốn viết tiểu thuyết, đang ở trong giai đoạn tìm đề tài. Nếu cậu vẫn muốn kể cho tớ nghe chuyện của cậu với chị Mỹ Giai... Hê hê, có đề tài thì đừng để phí.”

“...”

Văn Dịch suyt ngất, suyt thì đập nhảm chân phanh thành chân ga.

Bên này Nhan Tiểu vẫn đang tư lự: “Cách nói phi công trẻ lái máy bay bà già e rằng hơi cũ, hay là... quật ngã chàng cô non?”.

Nói đến đây, mắt Nhan Tiểu đột nhiên sáng lên, cô vỗ tay đánh đập một cái rồi tiếp tục: “Đúng! Chính là cái này! Mặc dù so với đề tài phi công trẻ lái máy bay bà già cũng chỉ là bình cũ rượu mới, nhưng hiện nay gái đẹp thích nhất là được cặp với các chàng trai trẻ để ăn cỏ non! Cũng phải, ba năm về trước không phải cậu là cô non đó sao? Vì yêu thâm chí mãnh mà cậu mò đến quán bar mà chị ấy thường đến để làm thêm, và trong một đêm trời tối như hũ nút, hai người đã xảy ra chuyện tình một đêm, sau đó cậu bỏ đi...”.

Chậc...

Nhan Tiểu chưa kể xong câu chuyện, nhưng không thể chịu đựng được nữa, cậu bạn “cô non” liền phanh gấp, Nhan Tiểu hú hồn trước cú phanh bất ngờ, hai tay phải bám chặt mới không bị bay ra ngoài.

Một lúc sau, Nhan Tiểu tròn mắt nhìn kẻ gây sự, máu nóng bốc hết lên đầu, bốn chữ “cậu làm gì vậy” chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì ánh mắt cậu bạn

“cô non” đã nảy lửa, hắn nói rất ngắn gọn: “Xuống xe!”.

Nhan Tiểu cảm thấy rất mất mặt, khá mất mặt. Mức độ mất mặt chỉ thua lần bị đám con trai bao vây dưới gốc cây buộc phải leo lên cây hồi nhỏ, thực sự là... mất mặt vô cùng.

Sống ở trên đời đã hơn hai mươi năm, mặc dù cô không phải là cô gái sắc nước hương trời, ai gặp cũng yêu, nhưng đây là lần đầu tiên cô bị con trai gài lên đuôi xuống xe. Hơn nữa, điều nguy hiểm nhất là, anh chàng này lại là Văn Dịch! Nhan Tiểu xách túi, đứng dưới đường trong gió lạnh, nét mặt vẫn chưa hết vẻ ngơ ngác.

Liếc nhìn anh chàng Văn Dịch mặt mày hăm hăm như muốn ăn tươi nuốt sống người khác trên xe, Nhan Tiểu vẫn giả bộ ngây thơ, vô tội: “Đuối tớ... xuống xe làm gì?”.

Văn Dịch nắm chặt vô lăng, nghĩ chỉ muốn chết: “Nhan Tiểu, cậu không nói được câu nào nghiêm túc với tớ hay sao?”.

Nhan Tiểu ngơ ngác: “Những câu tớ nói với cậu đều nghiêm túc cả!”.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch thực sự nổi giận, hắn gầm lên như con sư tử lên con: “Tớ không muốn nghe cậu nói gì về tiểu thuyết! Cậu thử giả vờ ngờ nghệch lần nữa cho tớ xem nào”.

Nhan Tiểu “xì” một tiếng nói: “Cậu mới ngờ nghệch! Cả nhà cậu ngờ nghệch!” Ồ... xin lỗi giáo sư Văn, cháu thực sự không có ý chửi ông, thực sự là do cậu cháu trai của ông quá tồi tệ.

Nhan Tiểu nghiêng răng, nheo mắt nói: “Cậu nổi cáu gì chứ? Gần đây hơi một tí là cậu lại phá hoại các cuộc gặp gỡ của bản cô nương. Năm lần rồi! Đứng năm lần! Tớ không so bì, tệ nạn gì với cậu, bây giờ cậu lại còn hại tớ sắp mất việc, tớ đều không giận. Cậu lại còn nổi cáu nữa à?”.

Nghe xong câu này, Văn Dịch đã tuyệt vọng thực sự. Nếu Nhan Tiểu không giả vờ ngờ nghệch thì mình ngờ nghệch thật rồi. Văn Dịch tức đến run người, nghiêng răng ken két, gật đầu nói: “Được, giỏi lắm!”

Nhan Tiểu, có phải trong tiểu thuyết của cậu cũng thường xuyên có tình tiết nhân vật nữ chính bị đuổi xuống xe?”.

“Hả?”

Văn Dịch tiếp tục mỉm cười, khuôn mặt rạng ngời: “Không phải muốn tớ cung cấp tài liệu cho cậu đó sao? Bây giờ bản thiếu gia sẽ giúp cậu”.

Nói xong, không đợi Nhan Tiểu phản ứng gì, Văn Dịch rõ ga lao vút đi. Nhan Tiểu hít khói xe, hậm hực nhìn theo.

Đây chắc chắn là ngày xui xẻo nhất.

Từ chuyện hẹn hò với anh chàng mặt mụn đến chuyện bị hiểu nhầm là người thứ ba, từ việc chứng kiến tận mắt cảnh nữ vương đánh người đến chuyện bị yêu nghiệt đuổi xuống xe, Nhan Tiểu đoán rằng mọi xui xẻo của cô trong năm đều dồn hết vào ngày hôm nay. Cũng còn may là mặc dù tức giận, nhưng yêu nghiệt vẫn tống cô xuống một đoạn đường không hẻo lánh lắm. Nhan Tiểu nhanh chóng bắt được xe về nhà, đang định vào nhà tắm nước nóng một cái thì nhìn thấy thái hậu đứng lù lù trước cửa nhà.

Hóa ra, nửa năm trước, cha mẹ Nhan Tiểu đã chuyển sang nhà mới để ở, vì khu nhà tư hợp viện cũ gần cơ quan nên Nhan Tiểu sống một mình trong nhà cũ. Hằng tuần, sau khi hoạt động hẹn hò với các anh chàng do mọi người mai mối kết thúc, Nhan Tiểu đều chủ động gọi điện thoại cho thái hậu, báo cáo tình hình, chắc là hôm nay chưa nhận được điện thoại của Nhan Tiểu nên thái hậu đã đích thân giá lâm.

Vào nhà, Nhan Tiểu kính cẩn mời trà thái hậu rồi lấp bắp nói: “Mẹ, cuộc hẹn hôm nay...”.

Chưa nói dứt lời, thái hậu đại nhân đã khua tay nói với vẻ đã nắm được tình hình: “Không thành hả?”.

Nhan Tiểu không biết phải nói gì, liếc nhìn trần nhà, nếu yêu nghiệt không xuất hiện bất thành linh thì có thể anh chàng mặt mụn đó đã chấm mình. Nghĩ đến đây, tự nhiên trong đầu Nhan Tiểu hiện ra khuôn mặt “điên trai” chỉ chít mụn của anh chàng đó, cô rùng mình, sồn hết gai ốc, nói: “Con cảm thấy tính cách của bọn con không hợp nhau”.

Nghe thấy vậy, thái hậu liếc cô bằng ánh mắt rất khinh bỉ: “Người ta không ưng mày hả? Cuối cùng ngay cả lái xe đưa mày về nhà người ta cũng không thèm, đừng tưởng mẹ không nhìn thấy, vừa nảy mày đi taxi về”.

Nhan Tiểu chỉ muốn đâm đầu vào tường lần nữa, nếu nói với mami rằng cô bị người khác tống ra khỏi xe thì liệu bà có ý định nhét cô trở lại bụng để đúc lại hay không? Dừng một lát, Nhan Tiểu đang định giải thích thì thái hậu lại khua tay nói: “Thôi, đằng nào thì mẹ cũng chẳng kỳ vọng được gì ở mày. Hôm nay mẹ đến để trao đổi với mày chuyện khác”.

Nghe câu này, Nhan Tiểu rất ngạc nhiên, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện mỗi tuần đi gặp các anh trai một lần? Chỉ thấy thái hậu đại nhân đưa mắt nhìn bốn phía, sau khi xác định không có ai, mới vẫy tay gọi con gái lại, nói khẽ: “Mẹ có một khoản tiền riêng, sợ ba mày biết nên muốn cất ở đây”.

Nhan Tiểu liền hiểu ngay ra vấn đề. Phụ nữ mà, dù già hay trẻ, đều thích có quỹ đen, phòng lúc cần dùng đến, nhưng nếu số tiền này bị ba phát hiện ra thì sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng, chính vì thế thái hậu đại nhân mới nghĩ đến mình.

Nhan Tiểu cười khi nói: “Hóa ra là vậy. Mẹ đẻ ở đây không được miễn phí đâu đấy, con phải thu tiền công!”.

Thái hậu nghiêm mặt, “hừ” một tiếng, nói: “Đừng có được đà lấn tới, mẹ chỉ có mỗi mình mày, sau này chết đi, cái đó không phải của mày thì của ai?”.

Nhan Tiểu vừa thổi trà cho nguội vừa hỏi: “Bao nhiêu tiền hả mẹ?”.

Thái hậu ngừng một lát, rồi nói từng chữ một: “Tám trăm nghìn nhân dân tệ”.

Hả?

Ngay lập tức, Nhan Tiểu phun nước trà phì phì, suýt thì bị sặc. Cô vừa vừa ho vừa nhìn thái hậu bằng ánh mắt sừng sốt, la lớn: “Mẹ bao bao nhiêu cơ? Tám... u ul”.

Nhan Tiểu nói chưa dứt lời đã bị thái hậu bịt chặt miệng, hạ thấp giọng nói: “Nói nhỏ thôi, đừng để hàng xóm nghe thấy!”.

Nhan Tiểu cố giằng ra, vẫn chưa hết sừng sốt, trợn mắt hỏi: “Mẹ, mẹ không làm gì phạm pháp đó chứ?”.

Cha mẹ Nhan Tiểu đều là công nhân bình thường, hiện tại ngoài ngôi nhà cũ mà các cụ để lại, hai ông bà chất bốp cả đời, giờ mới mua được căn hộ mới. Căn hộ đó gần như đã ngốn toàn bộ số tiền tiết kiệm trong nhà, vì thế đột nhiên nghe thấy thái hậu đại nhân nói còn giữ được tám trăm nghìn nhân dân tệ tiết kiệm, Nhan Tiểu khó mà giấu được vẻ kinh ngạc.

Tám trăm nghìn chứ có ít đâu, đó đâu phải là tiền riêng nữa, mà là khoản tiền kénch sù! Nhan Tiểu nhìn mẹ chăm chăm với ánh mắt khó tin, rụt rè hỏi: “Chắc chắn là mẹ đang nói đồng nhân dân tệ chứ không phải yên Nhật đó chứ?”.

Nghe vậy, thái hậu đại nhân liền lườm con gái bằng ánh mắt khinh thường, sau đó mới chậm rãi trình bày nguyên do. Hóa ra, khoản tiền tám trăm nghìn nhân dân tệ này cũng được coi là tự dư mà có.

Nhan Tiểu có bà di họ tính nết rất quý quái, không có con cái, sau khi chồng mất, chỉ sống một mình, tổ dân phố khuyên bà nhiều lần nên vào viện dưỡng lão, nhưng bà vẫn bám lấy ngôi nhà cũ không chịu đi. Cộng với tính nết cáu bẳn, quái đản của bà, dần dần hàng xóm cũng không ai còn quan tâm đến bà nữa.

Mẹ Nhan Tiểu cũng không ưa gì người họ hàng xa này. Bà di này gia cảnh khá giả, lúc nào cũng tỏ ra thanh cao, thấy mẹ Nhan Tiểu nghèo hèn, thua kém gia đình bà nên không qua lại nhiều.

Một năm trước, thái hậu về quê thăm họ hàng, tiện đường ghé thăm bà di. Ai ngờ đúng lúc bà cụ ốm liệt ở nhà không mò dậy được. Mẹ Nhan Tiểu là người ác khẩu nhưng không ác tâm, gặp cảnh này lại mềm lòng, ở lại bệnh viện lo liệu mọi việc. Chắc chắn là có phần nản, kêu ca, nhưng cuối cùng bà vẫn chăm sóc bà cụ đến khi ra viện.

Sau đó, thái hậu lại khuyên bà cụ nên tìm người chăm sóc, nhờ có xảy ra chuyện gì cũng có người ngó ngàng. Ai ngờ, nghe thái hậu vậy bà cụ liền cảm gậy đuổi thái hậu ra khỏi nhà, thái hậu giận run người, thề không bao giờ để tâm đến bà cụ nữa. Nhưng Tết về quê, thái hậu vẫn bảo Nhan Tiểu đến thăm bà cụ.

Nhan Tiểu vẫn còn nhớ chuyện đó, lúc đó chỉ cảm thấy bà cụ ít nói, nhà bà cụ rất cổ kính, to đẹp, ngoài ra không còn ấn tượng nào khác. Mãi cho đến đầu năm nay, mới nghe thái hậu nói bà di đã mất rồi.

Nghe mẹ kể, Nhan Tiểu đoán mò: “Lẽ nào là do bà di cảm kích vì lần đó mẹ chăm sóc bà nên mới để lại tài sản cho mẹ?”.

Thái hậu lắc đầu, hắng giọng đáp: “Thực ra lần đó là bà cụ... tự tử”.

Nhan Tiểu há hốc miệng, thái hậu vẫn đang sục sục. Một bà cụ cô đơn không nơi nương tựa, cho dù bên cạnh là núi vàng núi bạc thì cũng để làm gì? Lần đó khi mẹ Nhan Tiểu đến thăm bà, chắc đó là lúc bà cụ tuyệt vọng, đau khổ nhất, chính vì thế đã lựa chọn con đường tự tử.

Thái hậu đưa bà cụ đến bệnh viện, giữ tiếng cho bà cụ với họ hàng, không nhắc gì đến chuyện tự tử. Thái hậu khuyên bà cụ tìm người chăm sóc, thực ra cũng là vì sợ bà lại tự tử lần nữa. Nhưng vì bà cụ sống một mình đã lâu, lúc nào cũng cảnh giác với người khác, cảm thấy thái hậu tốt với mình cũng chỉ vì muốn chiếm ngôi nhà mà tổ tiên bà để lại.

Chính vì vậy bà cụ đã bêu riếu thái hậu trước mặt họ hàng, nói sau khi chết sẽ tặng ngôi nhà cho chính quyền địa phương, mọi người đừng có mơ mới được một xu của bà. Thái hậu thấy rất mất mặt trước họ hàng, bà ngoại Nhan Tiểu cũng trách thái hậu nhiều chuyện, lúc này thái hậu mới thề không bao giờ thêm quan tâm đến chuyện sống chết của bà di nữa.

Kết quả là đến Tết, thái hậu vẫn mềm lòng, sai Nhan Tiểu và đám anh em họ của bà đến thăm bà, chắc đến lúc này bà cụ đã hiểu ra tấm lòng của con cháu. Sau khi chết, theo di chúc bà để lại, mọi người đã tặng ngôi nhà tư hợp viện cho chính quyền địa phương để làm điểm du lịch, còn hòm đựng của hồi môn thì để lại cho thái hậu.

Nhan Tiểu cau mày: “Của hồi môn là gì mà đáng tiền vậy mẹ?”.

Thái hậu liền bĩu môi: “Trong chiếc hòm đó đựng toàn đồ cổ của bà khi lấy chồng. Mẹ không hiểu, liền nhờ người vùng đó bán, chia cho ông ấy một ít tiền, rồi cho bà ngoại con một ít, trừ đi các khoản thuế, cuối cùng còn lại ngần này”.

Suýt nữa thì Nhan Tiểu đánh rơi cầm xuống đất.

Số tiền kék sù tự dưng mà có! Còn khó tin hơn cả trúng xổ số năm triệu nhân dân tệ! Thảo nào bà di sợ người khác dòm ngó tiền của bà, nếu cộng cả ngôi nhà xây từ thời nhà Thanh đó thì tổng số vốn liếng của bà cụ có là bao nhiêu nhi?

Nhan Tiểu vẫn đang bấm ngón tay tính, thái hậu đã vung tay gạt phắt, mắg: “Mẹ phải cảnh báo mảy trước, chuyện này tuyệt đối không được để ba mảy biết. Gân đây ông ấy mê chơi chứng khoán, kêu là tập đoàn này, công ty nọ đang lên như điều gặp gió, còn định tính gộp cả số tiền sau này mua đồ nữ trang cho mảy vào, nếu để ông ấy biết mấy trăm nghìn nhân dân tệ này thì... hừ!... nhà mình chắc chắn sẽ phải hít khí trời mà sống thôi con ạ!”.

Nghe vậy, Nhan Tiểu vội gạt đầu. Từ nhỏ, cách giáo dục của thái hậu đối với cô là: “Không bao giờ có chiếc bánh ngon từ trên trời rơi xuống, nếu có rơi xuống cũng chỉ là bánh nhân tẩm thuốc độc mà thôi”. Chính vì vậy thái hậu rất cẩn trọng trước vấn đề chơi chứng khoán, chỉ sợ số tiền vất vả kiếm được biến thành con số 0. Bây giờ tự nhiên bà lại có được số tiền này, thà là ôm chúng rồi chết theo chúng chứ không chịu mang ra để chồng mình chơi chứng khoán, đây cũng là điều dễ hiểu, hợp tình hợp lý.

Cất ở chỗ cô cũng được coi là an toàn. Chỉ có điều...

Nhan Tiểu khẽ cau mày: “Mẹ, mẹ cất số tiền này ở chỗ con không có vấn đề gì cả, nhưng mẹ định giải quyết thế nào? Lễ nào cứ để ở ngân hàng kiểm số lãi còm hay sao?”.

Nghe xong câu này, thái hậu đại nhân nhếch mép cười rất bí hiểm: “Đợi thời gian tới ba mảy đi công tác, mẹ sẽ đưa mảy đi xem nhà!”.

“Hả?”

“Nhà để ở sau khi lấy chồng sớm muộn gì cũng phải mua, đây cũng được coi là đầu tư. Hôm nào mảy cùng mẹ đến thăm mộ bà di và thắp hương cho bà, căn nhà này của mảy có được là nhờ có bà mở lòng từ bi!”

Nhan Tiểu: = _ =

Đó, nói một hồi, cuối cùng vẫn quay về chuyện lấy chồng. Mẫu hậu thật là... kinh khủng!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tài sản từ trên trời và gã say gây sự

Vì số tiền tám trăm nghìn nhân dân tệ này mà Nhan Tiểu ăn không ngon ngủ không yên. Đêm nay nằm trên giường trần trọc, mãi mà không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là từng xập nhân dân tệ lại hiện ra trước mắt, cảm giác như có tảng đá đè trong lòng, không thoải mái tí nào.

Nếu số tiền này là do lao động vất vả mà kiếm được, dùng nó để mua nhà sau này cưới chồng, trong lòng Nhan Tiểu cũng còn được an ủi. Nhưng đây là số tiền từ trên trời rơi xuống, mà lại là của bà di họ đã mất... Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng, nhăn nhó của bà, Nhan Tiểu lại thấy rung mình, bất giác cô mò tìm điện thoại di động để gọi điện, nhưng khi tìm thấy số điện thoại của “yêu nghiệt ngàn năm” trong danh bạ mới sức nhớ ra, cô và Văn Dịch đã cãi nhau.

\

Nhan Tiểu thờ dài, không phải cô không biết tâm trạng của yêu nghiệt trong thời gian gần đây. Đột nhiên về nước, đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, phá đám cuộc gặp gỡ của cô với các anh chàng khác... Dù là kẻ ngốc cũng biết hấn ta đang nghĩ gì, tuy nhiên...

Cau mảy nhớ lại chuyện xảy ra từ ba năm trước, Nhan Tiểu vút điện thoại xuống, đang định bật đèn uống ngụm nước thì điện thoại lại đổ chuông. Liếc nhìn màn hình, cô sững người một lát nhưng vẫn nghe máy: “A lô?”.

Đầu bên kia điện thoại, rõ ràng chủ nhân của giọng nói đã say, lè nhè, lưu lười: “Tiểu Tiểu, bọn mình ra ngoài nói chuyện nhé!”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu chỉ cảm thấy buồn nôn như vừa ăn phải con ruồi, lạnh lùng đáp: “Tề Gia Minh, tôi nghĩ chuyện gì cần nói, chúng ta đã nói hết rồi”.

“Ha ha, Tiểu Tiểu...” Đầu bên kia, dường như Tề Gia Minh không hiểu Nhan Tiểu nói gì, vẫn lảm nhảm: “Tiểu Tiểu, cô ghê gớm thật! Để có được tôi... Hơ! Cô không từ thủ đoạn nào... Giỏi lắm! Cô thật kinh khủng! Cô thắng rồi! Mỹ Giai không chịu làm đám cưới với tôi, khó khăn lắm tôi mới ngoi lên được vị trí đó ở công ty họ Trình, tôi vừa thất nghiệp vừa thất tình, tất cả đều tại cô!”.

Nhan Tiểu để điện thoại cách tai rất xa mà vẫn nghe thấy Tề Gia Minh gầm lên ở đầu máy bên kia. Cô lờm một cái, chỉ ước gì mình cũng được cầm dây da quất cho tên này một trận. Anh ta vừa thất nghiệp vừa thất tình, thật đáng đời! Còn cô thì sao? Cũng có sướng hơn đâu, tự nhiên bị dính vào vụ này, thất nghiệp lại thất tình, cô biết tìm ai để khóc lóc, kêu ca đây!

Tại sao đàn ông bây giờ vừa gặp rắc rối là đổ tội cho phụ nữ? Nhan Tiểu bĩu môi: “Tề Gia Minh, nếu là anh thì bây giờ tôi đã cố gắng đi cứu văn tình hình rồi, chứ không phải là gọi điện cho tôi. Tôi chẳng có gì để nói cả, thế nhé!”.

Nói xong, Nhan Tiểu tắt phụt máy. Mặc dù đã từ lâu cô không còn tình cảm với hạng người thấp hèn như Tề Gia Minh, nhưng nhận được cú điện thoại này, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, đang định khoác áo xuống giường uống nước, thì chuông điện thoại lại một lần nữa réo vang, vẫn là số của Tề tiện nhân.

Thờ dài một tiếng, Nhan Tiểu nghe máy, nhưng giọng đã hơi sùng cò: “Rốt cuộc anh định làm gì hả?”.

“Tiểu Tiểu...” Lần này, giọng Tề Gia Minh đã trở nên dịu dàng, khéo léo, kèm theo một chút ảm ức, đó, anh ta định chơi bài mềm nắn rắn buông đây. Giọng Tề Gia Minh run rẩy, sục sịt: “Tiểu Tiểu, anh biết, vì quan hệ giữa anh và Mỹ Giai mà em giận anh, anh không muốn giải thích gì cả. Anh thừa nhận, anh ích kỷ, anh thích sĩ diện, anh chỉ muốn được lợi về mình! Hồi nhỏ nhà anh nghèo, đừng nói là thịt, ngay cả khoai tây cũng là món xa xỉ, chính vì thế khi rời nhà ra thành phố, anh đã thề với mình rằng, phải sống cho ra hồn, phải sống khá giả”.

Nhan Tiểu: “...”. Hê, giỏi lắm, giỏi lắm, bắt đầu vào gam rồi.

Thấy Nhan Tiểu im lặng, Tề Gia Minh tưởng cô đã mềm lòng, tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Thực ra từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã có cảm tình với em. Nhưng vì cuộc sống tương lai, anh không có cách nào chia tay với Mỹ Giai. Cô ta làm sao sánh được với em? Em dịu dàng, hiền lành, biết điều. Còn cô ta thì sao? Vừa hút thuốc vừa uống rượu, tính tình thì cục cằn, chỉ cần anh làm cô ta hơi phật ý là cô ta đuổi anh...”.

“Đáng đời!” Nhan Tiểu rửa, nếu như hồi đầu biết anh ta là hạng người này thì chắc mình đã đuổi thẳng cổ.

“Em nói gì cơ?”

Nghe thấy Tề Gia Minh hét lên như vậy, Nhan Tiểu mới phát hiện, hic... vì không để ý cô đã nói ra những điều đang nghĩ trong lòng. Sự việc đến nông nỗi này, cá chết lười tan, Nhan Tiểu cũng không còn cả nể nữa: “Em nói... Anh nói nhiều như vậy, có phải giờ sẽ bắt đầu kể lể chị Mỹ Giai đối xử tồi tệ với anh như thế nào, anh thích em như thế nào, đúng không? Cuối cùng, tranh thủ lúc em đầu óc u mê, mềm lòng, anh lại nấn nỉ em quay lại với anh, đúng không?”.

Chắc chắn, thế mới thấy Tề Gia Minh vẫn rất sáng suốt, vừa bị chị Mỹ Giai đá, liền tìm ngay đến ôm chân cô. Mặc dù chân cô không giàu có, làm to như chị Mỹ Giai, nhưng cũng là một đôi “chân to” lành lặn, kéo anh ta lên mặt nước để anh ta không bị chết đuối. Dĩ nhiên rồi, sau này gặp cặp chân nào to hơn, tất nhiên là Tề Gia Minh lại đá bay cô.

Nhan Tiểu nhìn lên trần nhà. Khi vừa mới cắt đứt tình cảm với Tề Gia Minh, Văn Dịch đã kéo cô ra và phân tích mọi khả năng có thể xảy ra. Lúc đó, cô nghĩ rằng Tề Gia Minh sẽ không quay lại tìm cô nữa. Ai ngờ, hôm nay, giả thiết hồi đó đã thành sự thật.

Rốt cuộc nên cảm kích lời nhắc nhở của anh bạn yêu nghiệt hay trách mắng hằn ta vì đã tán tỉnh quá nhiều cô gái nên mới hiểu được tâm lý của hạng đàn ông thấp hèn đó?

Nhan Tiểu vẫn còn đang suy nghĩ liên miên thì vì bị vạch trần âm mưu, Tề Gia Minh đã nổi cơn thịnh nộ: “Em đã hại anh khiến anh mất hết tương lai, hiện giờ anh trân trọng em, muốn mình quay lại với nhau, em đừng có không biết điều như thế!!”.

“Ha ha...” Nhan Tiểu cười rồi mới gằn từng chữ một: “Chị không biết điều đấy, chú em - làm - gì - được - nào?”.

Nói xong, cô không thèm bấm nút tắt mà tháo nắp điện thoại, lòi phát pin ra.

Giải quyết xong chuyện này, tự nhiên Nhan Tiểu cảm thấy lòng rất thanh thản. Cô xuống giường uống nước, sau đó tự thưởng cho mình một bát mì trứng và cà chua, chúc mừng mình cao tay hơn kẻ tiện nhân, đúc rút thêm được kinh nghiệm cho cuộc sống sau này.

Ăn xong bát mì, bộ óc ngờ nghệch của Nhan Tiểu lại một lần nữa phát huy tác dụng: vỗ chiếc bụng căng phình, cô thấy buồn ngủ. (==)

Vườn vai một cái, Nhan Tiểu đang định bò lên ô thì nghe thấy cửa chống trộm kêu rầm rầm, có người đang đập cửa rất mạnh. Nhan Tiểu giật mình, phản ứng đầu tiên là có liên quan đến tám trăm nghìn nhân dân tệ đó. Mẹ thật là, đêm hôm, lẽ nào có ai đã biết điều bí mật về tám trăm nghìn nhân dân tệ đó và mò đến cướp ư?

Giả thiết thứ nhất: Chiều nay, khi Nhan Tiểu và mẹ ngồi trong nhà nói về khoản tiền này, đúng lúc hàng xóm XX bên cạnh đi chợ ngang qua, cái gọi là tai vách mạch dừng, họ đã nghe được toàn bộ lại lịch của số tiền đó. Sau khi về nhà, XX liền thương lượng với vợ anh ta, cuối cùng trước sức ép tiền trả góp nhà, trả góp xe và trả góp người... họ đã nổi lòng tham, tranh thủ đêm nay không trăng, thanh vắng, một mình Nhan Tiểu ở nhà, mài dao xông tới...

Giả thiết thứ hai: Sau khi cất số tiền này ở chỗ Nhan Tiểu, trong lòng thái hậu đã yên tâm, thoải mái hơn, nhưng rồi do mắt cảnh giác, tối nay trong lúc ăn cơm với ba, thái hậu đã lỡ miệng nói mấy câu. Cái gọi là một miệng thì kín, chín miệng thì hở, qua mấy câu băng quơ của thái hậu, ba đã biết về khoản tiền đó, phân tích được một cách chính xác số tiền này đang nằm ở chỗ con gái. Hậm hực cả đêm, một là hận vợ không chân thành, giấu của nài, hai là hận con gái bất trung, dám giấu mình giúp thái hậu, tranh thủ lúc thái hậu đang khò khò, mới đập cửa xông vào giáo huấn.

Nhan Tiểu lau mồ hôi trên trán, bất luận là tình huống nào, đêm nay cô đều khó tránh khỏi số phận hẩm hiu. Rón rén bước ra cửa, Nhan Tiểu dòm qua lỗ nhòm, lập tức thần người, vừa mừng vừa sợ.

Mừng là vì hai giả thiết của mình đều không đúng, tạm thời tính mạng không có gì nguy hiểm. Sợ là vì người đứng ngoài cửa là kẻ tiện nhân Tề Gia Minh.

Khi chưa biết được bản chất của Tề Gia Minh, có một thời gian ngắn quan hệ giữa hai người khá nồng thắm. Lúc đó, thỉnh thoảng Nhan Tiểu và Tề Gia Minh đi xem phim hoặc đi ăn với nhau, anh ta cũng lái xe đưa Nhan Tiểu về nhà hai lần, thế nên lần này anh ta mới mò vào.

Nhan Tiểu nhìn bộ dạng say khướt của Tề Gia Minh qua lỗ nhòm mà thấy lộn mửa. Anh chàng làm nhảm: “Tiểu Tiểu... Tiểu Tiểu...! Em mở cửa đi! Em đừng tưởng là anh không biết em đang ở trong đó, tại sao em không mở cửa? Có phải em đã có tình yêu mới rồi nên giấu người yêu trong nhà không? Em... Đồ tiện nhân... Đồ dâm phụ! Để được thăng chức, em đã ngoan ngoãn nghe theo lời anh, lợi dụng xong rồi định đá anh sao? Anh nói cho em biết là đừng hòng...!”

Nhan Tiểu giận đến run người. Tại sao Tề Gia Minh lại hèn hạ như vậy? Tại sao anh ta lại nghĩ là cô lợi dụng anh ta? Nhan Tiểu biết rõ là bây giờ không được mở cửa, nếu không với tình trạng như hiện nay của Tề Gia Minh, cô nam quả nữ ở một phòng, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng cứ mặc kệ anh ta, để mặc con chó điên này sủa trong sân, hình ảnh trong sáng mà hơn hai mươi năm qua Nhan Tiểu đã tạo dựng trong mắt hàng xóm sẽ bị phá hoại! Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào mới đuổi được con chó điên này đi? Trong lúc cấp bách, Nhan Tiểu đã nhìn thấy chiếc điện thoại di động ở đầu giường.

Nhan Tiểu chạy đến cầm điện thoại lên, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại tìm đến số của yêu nghiệt. Dường như những lúc như thế này chỉ có thể cầu cứu anh chàng. Hít một hơi thật sâu, Nhan Tiểu thâm nhủ, thôi, gọi số này vậy... Nếu yêu nghiệt chịu nhắc máy thì mình sẽ không tuyệt giao với hắn.

Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu bấm nút gọi. Sau mấy tiếng “tút...turut” ngắn báo máy bận, đầu máy bên kia vọng lại tiếng nói trong trẻo của phụ nữ: “Xin lỗi, số điện thoại mà quý khách đang gọi đã tắt máy”...

Đã tắt máy...

Đã tắt máy...

Đã tắt máy...

Nhan Tiểu nghiêng răng ken két, tên yêu nghiệt chết tiệt, giỏi lắm!

Ngoài cửa, Tề Gia Minh vẫn đang gào thét âm ỉ: “Nhan Tiểu, em mở cửa đi... Em đừng bỏ rơi anh, được không? Anh hứa với em, nhất định sẽ chăm chỉ kiếm tiền nuôi gia đình, nhất định sẽ yêu em, em đừng chê nhà anh nghèo được không? U...u...u...”

Mẹ kiếp! Cứ hát thế này thì mình cũng biến thành cô nàng Trần Thế Mỹ rồi! Gặp phải tình huống này, không còn cách nào, Nhan Tiểu đành phải bấm số điện thoại đã thuộc lòng 110.

Sau khi trao đổi với đồng chí cảnh sát tình hình và địa chỉ cụ thể, Nhan Tiểu liền thay bộ quần áo khác và ngồi xuống giường yên tâm chờ đợi. Thường cảnh sát 110 sẽ đến rất nhanh, chắc là một lát nữa họ sẽ cùm tay gã tiện nhân Tề Gia Minh, dẫn về đồn, cô cũng phải báo cáo tình hình. Nghĩ như vậy Nhan Tiểu sắp lại đồ đạc trong túi xách. Đang chuẩn bị đến dòm lại lần nữa qua lỗ nhòm thì nghe thấy bên ngoài có tiếng kính vỡ, và... Tề Gia Minh gầm lên rất dữ dội: “Nhan Tiểu, hôm nay cô không ra thì tôi sẽ đốt nhà cô!”

Thấy vậy, Nhan Tiểu sợ run người, đang băn khoăn không biết phải làm thế nào thì nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu thảm thiết, sau đó là tiếng rên rĩ.

“Oái oái, cứu tôi với, cứu tôi với...”

“Đừng, đừng! Lần sau tôi sẽ không dám làm thế nữa!”

“Đồ khốn!!!”

Nhan Tiểu ở trong phòng, càng nghe càng thấy lạ, tại sao... Hình như có hơi bất thường thì phải. Tại sao đồng chí cảnh sát lại bạo lực thế nhỉ? Đến nơi, không hỏi đầu cua tai nheo mà tấn ngay cho Tề Gia Minh một trận ư? Lẽ nào họ cũng biết anh ta là kẻ tiện nhân nhất trong các kẻ tiện nhân ư? Ngẫm nghĩ một lát, Nhan Tiểu vẫn hạ quyết tâm ra ngoài xem sao. Vừa mở cửa, cô liền sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cùng lúc đó, đồng chí cảnh sát cũng... chậm rãi bước vào.

-----Tôi là đại phân cách “đồng chí cảnh sát chậm rãi bước vào”-----

Trong đồn cảnh sát, Nhan Tiểu hết ngó Tề Gia Minh bị đánh mặt mũi sưng vù lại nhìn Văn Dịch khoe miệng tím bầm, nét mặt hằm hằm. Chuyện xảy ra đêm nay thực sự bất ngờ, vô cùng hấp dẫn... cô bắt đầu nghĩ đến việc không biết có nên chuyển nhà hay không.

Lúc đó, Nhan Tiểu nghe thấy giọng Tề Gia Minh mỗi lúc một lạ, không kìm được bèn hé cửa ra ngó, thấy yêu nghiệt Văn Dịch đang vịn tay Tề Gia Minh, chân phải giẫm lên lưng. Một kẻ hằng ngày ngồi trong phòng làm việc yếu như sên như Tề Gia Minh làm sao có thể là đối thủ của Văn Dịch - người mang đai đen Taekwondo. Tề Gia Minh kêu oai oái dưới đất, không khác gì cảnh lợn bị chọc tiết.

Nhìn thấy cảnh đó, Nhan Tiểu chưa kịp ngăn lại thì cảnh sát đã ập tới. Việc đầu tiên hai viên cảnh sát làm sau khi xuống xe là tranh thủ lúc Văn Dịch không để ý đá bay Văn Dịch. Nhan Tiểu chưa kịp phản ứng gì đã thấy cảnh sát công tay Văn Dịch.

Nhan Tiểu liền hóa đá, đồng chí cảnh sát còn tưởng cô sợ quá nên hạ giọng an ủi: “Không sao, bây giờ cô theo chúng tôi về đồn để lấy lời khai”. Nói xong, viên cảnh sát lại quay qua Văn Dịch vẫn đang chống cự dữ dội nói: “Gloan gloan đi! Không có việc gì thì anh uống rượu làm gì? Lại dám giờ trò nữa!”.

Văn Dịch gầm gừ, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào Nhan Tiểu, tỏ ý “cậu xem đó”. Tề tiện nhân nửa say nửa tỉnh cũng đã bò dậy, thấy Nhan Tiểu đã ra liền quát lớn: “Nhan Tiểu à Nhan Tiểu, cuối cùng thì cô cũng đã ra, đồ tiện...”.

Chưa nói dứt lời, Tề Gia Minh đã bị Nhan Tiểu đá ngã dúi xuống đất, mọi người đều sửng sốt. Nhan Tiểu phui tay, chỉ vào gã say với vẻ rất bất cần: “Đồng chí cảnh sát, đây mới là kẻ quấy rối tôi, phiền các anh áp giải anh ta đi. Vừa nãy anh ta còn đòi đốt nhà tôi, có ý đồ gây án”.

Và thế là ba người đã bị đưa về đồn cảnh sát. Sau một hồi lấy lời khai, Tề Gia Minh bị cảnh sát giữ lại vì tội lái xe khi say rượu và gây sự, Nhan Tiểu và yêu nghiệt thì bị giáo huấn một bài rồi được thả về tự kiểm điểm.

Sau khi giáo huấn hai người, viên cảnh sát tầm tuổi trung niên còn nói với vẻ đầy ân ý: “Các anh các chị bây giờ yêu nhau cũng là tốt, nhưng phải giải quyết cho ổn mối quan hệ nam nữ. Anh chị thấy đó...”.

Viên cảnh sát liền chỉ vào Văn Dịch và Tề Gia Minh, lắc đầu thở dài: “Người xưa nói rất đúng, bắt cả hai tay, một chân giẫm lên hai thuyền sớm muộn gì thuyền cũng lật, là con gái phải chú ý giữ gìn tiếng tăm cho mình...”.

Dù mình có lý nhưng Nhan Tiểu cũng không biết phải giải thích thế nào, đành liên hồi xin lỗi đồng chí cảnh sát, sau đó kéo yêu nghiệt ra khỏi đó. Lúc này đã gần ba giờ sáng, đường phố vẫn sáng đèn, nhưng vắng tanh vắng ngắt. Nhan Tiểu kéo Văn Dịch, đang do dự không biết đi bắt xe ở đâu thì thấy Văn Dịch đi sau “hử” một tiếng rồi gạt tay cô ra, đi về hướng ngược lại.

Nhan Tiểu cắn môi, biết anh chàng này vẫn đang giận vì chuyện ban ngày, đành phải mở miệng trước: “Cậu đi như thế, không sợ tớ lại gặp bọn lưu manh à?”.

Văn Dịch dừng chân, vẫn hậm hực không chịu ngoảnh đầu lại. “Cậu là ai hả? Bọn lưu manh gặp cậu đều phải tránh mặt đi đường khác, tớ còn sợ cậu gặp lưu manh à? Hơn nữa, tớ sợ gì chứ? Tại sao lại phải sợ? Quan hệ giữa tớ và cậu là thế nào?”

Nghe xong câu này, Nhan Tiểu lườm hắn một cái, nắm chặt tay lại. Được lắm... nể mặt cậu ta xuất hiện sớm cứu mình, không tị nạnh với cậu ta nữa. Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu liền ghé sát vào người Văn Dịch, nheo mắt cười: “Tớ thừa nhận là do tớ sợ cô nàng ngoan hiền như cậu bị người ta bắt nạt, muốn tiến cậu một đoạn, không biết công tử có đồng ý không?”.

Thấy cô xuống nước, yêu nghiệt tỏ ra rất đắc ý, hần nhướn mày giấu đi vẻ hứng khởi trong mắt: “Thôi được, bản thiếu gia cho phép cậu đưa về nhà”.

----- Tôi là đại phân cách “mời thiếu gia về ạ”-----

Mặc dù nói là “đưa thiếu gia về”, nhưng hai người vẫn về nhà ở tứ hợp viện.

Một là vì ở đây rất gần đồn cảnh sát, hai là vì yêu nghiệt uống rượu, lại bị cảnh sát đá cho hai đá, Nhan Tiểu không yên tâm để hần lái xe về nhà một mình. Vừa về đến nhà, Nhan Tiểu liền lục tủ tìm bông, cồn, rửa vết thương cho yêu nghiệt.

Văn Dịch vừa che miệng vừa kêu đau, vừa nghi Nhan Tiểu cố tình mạnh tay để trả thù, cuối cùng gạt phắt miếng bông trên tay Nhan Tiểu, không cho lau nữa.

Nhan Tiểu tròn mắt nhìn yêu nghiệt, vút đám đồ trên tay đi, nói: “Đúng là con nhà giàu giẫm phải gai mòng toi!”.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch liền im lặng, sau đó buồn bã nói: “Cậu muốn giữ khoảng cách với tớ thì cứ việc nói ra, đừng vin vào có cái gọi là thiếu gia, tiểu thư gì đó”.

Nhan Tiểu sững người, sau đó sực nhớ ba năm về trước cũng đã từng nói với Văn Dịch câu này. Lúc đó, Nhan Tiểu nghiêm giọng, mắng Văn Dịch ích kỷ, không bao giờ chịu nghĩ đến người khác, chỉ là cậu thiếu gia thích giờ trò trẻ con mà thôi. Tưởng chuyện trôi qua lâu như vậy thì hần quên rồi, không ngờ lại trở thành nỗi đau của hần.

Hít một hơi thật sâu, Nhan Tiểu rót cho Văn Dịch một cốc nước rồi chuyển sang chủ đề khác: “Sao tự nhiên cậu lại có mặt ở đây? Tớ gọi điện thoại cho cậu thì thấy tắt máy”.

Nghe xong câu này, yêu nghiệt lập tức đắc ý trở lại. Ồ... cô nàng còn biết gọi di động cho mình, chứng tỏ mình vẫn còn hy vọng. Hóa ra, cãi nhau với Nhan Tiểu xong, Văn Dịch liền đến quán bar uống rượu giải sầu, vì quán bar khá gần khu nhà tứ hợp viện nơi Nhan Tiểu đang ở, trong lúc ngà say, yêu nghiệt lại mò đến cổng nhà Nhan Tiểu.

Nếu là lúc bình thường thì cùng lắm Văn Dịch cũng chỉ dạo qua trước cổng một lát rồi về, nhưng đêm nay chưa vào đến tứ hợp viện đã nghe thấy Tề Gia Minh gào la, miệng toàn phun ra những câu bẩn thỉu. Lúc đó đã có mấy nhà trong khu bật đèn, nấp sau cửa sổ xem

Ông ngoại của Văn Dịch, giáo sư Văn, trước đây cũng sống trong khu này. Văn Dịch lớn lên ở đây từ nhỏ, đương nhiên là cũng biết các bà hàng xóm

thích buồn chuyện thế nào.

Đêm nay, Tề Gia Minh làm âm ỉ, chắc là về sau mỗi lần Nhan Tiểu qua lại trong con ngõ này sẽ bị người ta bàn tán. Càng nghĩ Văn Dịch càng bức, cộng với chút hơi men có sẵn trong người, con giận bốc lên tận đầu, sau đó mới xảy ra chuyện ẩu đả.

Dĩ nhiên là yêu nghiệt không có ý định cho Nhan Tiểu biết những điều này. Nghe Nhan Tiểu hỏi, yêu nghiệt liền bĩu môi, nói rất ngắn gọn: “Khu tứ hợp viện này có mỗi mình nhà cậu hả? Tớ đến tìm thằng Lý hàng xóm gọi nó đi uống rượu không được hay sao? Nhìn thấy thằng cha đó gào la, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của hàng xóm, tớ hoạt động gân cốt không được à?”.

“Được chứ!” Thấy Văn Dịch phồng mang trợn mắt như vậy, Nhan Tiểu cố gắng nhịn cười, nhưng vẫn nể mặt Văn đại thiếu gia. “Thể hiện tại gân cốt của thiếu gia đã hoạt động đủ rồi, thiếu gia còn định làm gì nữa?”

“Đánh một giấc!”

Văn Dịch nói chắc như đinh đóng cột, rồi nói thêm: “Đánh một giấc ở nhà cậu thôi!”.

“Gi... cơ?”

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu nghiêng răng ken két. Gã yêu nghiệt này còn được voi còn đòi tiên nữa à? “Thiếu gia ngủ ở nhà tôi, ngày mai tôi còn mặt mũi nào để nhìn thiên hạ nữa?”

Thực ra, với tư cách là bạn chơi với nhau từ lâu, hơn nữa lại là thế hệ trẻ của thế kỷ mới, việc cô và Văn Dịch ngủ dưới một mái nhà không có vấn đề gì. Ngôi nhà này không rộng lắm, nhưng sau khi ba mẹ Nhan Tiểu chuyển đi, vẫn còn một phòng ngủ để trống. Văn đại thiếu gia muốn ngủ, cô đành phải nhượng bộ, chui vào phòng ngủ nhỏ, khóa cửa lại đánh một giấc, kê cả nửa đêm đột nhiên hắt ta muốn giờ trò, Nhan Tiểu cũng không sợ.

Chỉ có điều... nếu tối nay Văn Dịch ngủ ở đây thật, ngày mai hàng xóm nhìn thấy...

Haizz, tốc độ truyền tin của quần chúng vô cùng đáng sợ. Nhan Tiểu chưa nghĩ đến ngày mai của ngày mai, ra phố mua đồ cũng bị người ta nhận ra: “Nhìn kìa, đây chính là con bé dụ dỗ cháu trai của nhà ông Văn đó!”.

“Chắc chắn, mọi người không biết đúng không? Nghe nói nó và cháu ông Văn, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hiện giờ người ta vừa về nước đã bị nó kéo về nhà rồi!”

“Hê hê, như thế cũng ổn đó nhì? Sau này từ khách thuê nhà biến thành bà chủ, có khi lại còn được hưởng một ít tài sản của giáo sư Văn ấy! Ông ấy chỉ có mỗi thằng cháu ngoại thôi...”

Nhan Tiểu sợ đến tái mặt vì những lời gièm pha mà mình tưởng tượng ra, tay chân lạnh ngắt, túm chặt ống tay áo Văn Dịch năn nỉ: “Yêu nghiệt ngoan nào, để chị mua kẹo cho ăn nhé! Nhưng đêm nay, thực sự cậu không thể ở lại nhà chị được...”.

Bất chấp mọi lời năn nỉ của Nhan Tiểu, Văn Dịch vẫn nằm vật xuống chiếc giường trong phòng khách, ôm chần lẩn hai vòng, sau khi cuộn tròn trong chần mới đáp một cách hài lòng: “Tiểu Tiểu, giường của cậu mềm mại nhì? Tuyệt lắm, tuyệt lắm, đêm nay bản thiếu gia sẽ ngủ ở đây!”.

Nhan Tiểu há hốc miệng, một là bộ quần áo mà Văn Dịch đang mặc trên người bản vô cùng vì vừa nãy còn lẩn lộn dưới đất, vật nhau với Tề Gia Minh, hai là chiếc giường công chúa của cô lại bị... một gã đàn ông hôi hám ngủ trên đó.

Trong lúc luống cuống, Nhan Tiểu cũng nằm sấp xuống giường kéo Văn Dịch ra khỏi chần, ai ngờ càng kéo chần càng quấn chặt hơn. Văn Dịch bị cuộn chặt trong đó như chiếc bánh chưng, không nhúc nhích. “Dậy đi! Cậu dậy ngay đi! Tớ mới thay chần hôm trước, cậu làm bản hết rồi!”

Yêu nghiệt không hề tỏ ra ái ngại, hần còn đau khổ gào lớn: “Đau, Tiểu Tiểu, nhẹ thôi, đừng vội, tớ ra ngay đây...”.

Nghe thấy câu này Nhan Tiểu liền dừng lại, thấy Văn Dịch khẽ nhếch mép, mới phát hiện ra câu này thật mờ ám. Cô vội bịt chặt miệng hần, giậm chân: “Cậu có im ngay không! Hàng xóm nghe thấy lại tưởng bọn mình đang làm gì!”.

Văn Dịch để mặc cho Nhan Tiểu lôi kéo xềnh xệch, đột nhiên hần lại thở dài về bất lực, nhún vai nói: “Thực ra nghe thấy hay không cũng có sao đâu. Tiểu Tiểu, cậu phải chấp nhận thôi”.

Nhan Tiểu như nín thở, cô linh cảm thấy có điều gì đó chẳng lành: “Có nghĩa là sao?”.

Văn Dịch ngồi dậy, vỗ vai Nhan Tiểu với vẻ rất hiền ngang, hào hiệp nói: “Đột mới về nước, tớ đã hẹn thằng Lý hàng xóm ra ngoài uống rượu, nó hỏi tớ đang ở nước ngoài tại sao lại về. Haizz, cậu cũng biết đó, ông tớ rất sĩ diện, nếu tớ nói tớ bị ba mẹ đuổi về chắc chắn ông sẽ tức chết, chính vì thế...”.

“Chính vì thế?” Tim Nhan Tiểu sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, linh tính của phụ nữ mách bảo cô rằng, cô lại một lần nữa không may trúng đạn.

Văn Dịch cười tươi như hoa: “Chính vì thế tớ đã nói với ông rằng, bao nhiêu năm qua, cuối cùng tớ đã phát hiện ra một chân lý: Cạnh hàng có cò non, hà cớ tìm chỗ khác? Thực ra lần này tớ về nước là muốn cưới cậu”.

Nói xong, nét mặt Văn Dịch tỏ ra rất chân thành: “Thế nên Tiểu Tiểu, đừng giãy giụa nữa. Bất luận tối tay anh có ngủ ở đây hay không, người ta đều đã hiểu lắm rồi”.

Nhan Tiếu: “... Thế nào là cạnh hang có cỏ non, hà có tìm chỗ khác?”.

Đây thực sự là... chặn đường tiến của Nhan Tiếu! Yêu nghiệt, nhà người giỏi lắm! Ta đã nhớ mặt nhà người rồi! Nhớ kỹ mặt nhà người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mây Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bắt cá hai tay

Trước sự khăng khăng của tên Văn Dịch chày cối, Nhan Tiếu cũng bất lực, đành phải nhường chiếc giường trong phòng khách cho hắn ta, còn mình thì ôm gối sang phòng nhỏ ngủ.

Cả đêm không mơ mộng gì. Nhan Tiếu an ủi mình rằng mọi chuyện lắng nặng đã kết thúc, gần đây sao Thái Bạch luôn bám cô nhằng nhằng cũng sắp đi xa, ngày mai là một ngày mới. Ai ngờ, sáng hôm sau, chuyện tồi tệ hơn đã xảy ra.

Tám giờ sáng, khi Nhan Tiếu và Văn Dịch còn đang say sưa trong giấc nồng của riêng mình thì đột nhiên có tiếng gõ cửa dồn dập. Thiếu gia Văn Dịch đang ôm gối của Tiểu Tiểu chìm trong giấc mơ đẹp tỉnh giấc trước, trở mình với vẻ không hài lòng, hít ngửi mùi thơm thoang thoảng vương vấn đâu đây, miệng cười cười, đang chuẩn bị mơ tiếp thì tiếng gõ cửa mạnh hơn lại vang lên.

Văn Dịch cau mày, lấy chân trùm kín đầu nhưng vẫn không tài nào chặn được tiếng ồn đáng ghét đó, cuối cùng không chịu được nữa bèn bò dậy, hậm hực ra mở cửa xem ai. Ai ngờ, chưa ra đến cửa, đột nhiên Văn Dịch cảm thấy mắt hoa lên, bất thành linh bị đẩy ngã xuống giường công chúa, trần tình nhìn lại, thấy chiếc váy ngủ hoa phát phơ trước mắt, Nhan Tiếu với mái tóc bù xù đang nghiêng răng ken két lắc đầu.

Yêu nghiệt không hiểu lắm, đang định mở lời thì thấy Nhan Tiếu như ngọn núi Thái Sơn chồm về phía mình. Trong tích tắc, Tiểu Tiểu đã bịt chặt miệng Văn Dịch, nói nhỏ: “Đừng nói gì cả!”.

Hóa ra, hôm qua, sau khi bàn với Nhan Tiếu cất tám trăm nghìn nhân dân tệ ở đây, thái hậu đại nhân hẹn sáng nay sẽ ra ngân hàng gửi. Nhan Tiếu đã xin công ty nghỉ, kết quả là đêm qua lại xảy ra chuyện Tề Gia Minh đến gây sự, cô vừa phải tới đồn cảnh sát, vừa bị yêu nghiệt chiếm ô, quên bống chuyện này.

Vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, phản ứng đầu tiên của Nhan Tiếu là người mang sữa đến hoặc đến thu tiền điện nước. Chính vì thế tính đại lãn đã phát huy tác dụng, cô trở mình ngủ tiếp. Sợ gì chứ, còn có yêu nghiệt ở ngoài, ai bảo hắn ta chiếm phòng của mình, ngủ trên giường của mình, bị đánh thức cũng đáng đời.

Nghĩ đến đây, Nhan Tiếu ngáp một cái rất hả hê, liếc nhìn đồng hồ tự an ủi: “Mới tám giờ, sớm quá... ngủ thêm lúc nữa, đằng nào hôm nay cũng xin nghỉ rồi...”.

Nhắm mắt trầm tư nửa giây, đột nhiên Nhan Tiếu sực nhớ ra tại sao sáng nay phải xin nghỉ, bật dậy như chiếc lò xo. Vừa ra khỏi cửa phòng thì thấy yêu nghiệt đang chuẩn bị mở cửa, không kịp nghĩ gì bèn thẳng tay đẩy hắn ngã.

Yêu nghiệt bị đẩy ngã bất thành linh. Sau khi Nhan Tiếu buông ra, hắn lấy tay che ngực với vẻ bẽn lẽn: “Em yêu, sáng sớm mà em đã thô bạo như vậy, anh xấu hổ chết đi được...”.

Thấy yêu nghiệt vẫn chưa hiểu ra vấn đề, Nhan Tiếu liền học ngay phong cách mạnh mẽ của Mỹ Giai tròn mắt nói: “Câm miệng!! Người gõ cửa là thái hậu nhà ta!”.

Nếu như đề thái hậu phát hiện ra Văn Dịch ngủ qua đêm ở đây... Trời đất ạ, rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra, Nhan Tiếu không dám tưởng tượng. Sau khi đẩy yêu nghiệt trón vào phòng ngủ nhỏ, nhanh như cắt, Nhan Tiếu tổng hết giày, ba lô vào tủ xóa dấu vết, sau đó mới vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiến ra mở cửa.

Ngoài cửa, thái hậu cầm quẩy, sửa đậu nành trên tay, nét mặt không vui: “Sao mà chậm thế?”.

“Hê hê, con ngủ say quá không nghe thấy...” Nhan Tiếu giả vờ ngáp một cái.

Sau khi đón thái hậu vào nhà, Nhan Tiếu liền nghe thấy thái hậu kêu ca không ngớt lời: “Ngủ say quá hả? Tối qua lại chơi điện tử muộn quá chứ gì?”.

“Hê hê!” Đúng là chơi rất muộn, nhưng không phải là chơi điện tử, mà là đánh nhau thật...

“Hôm nay mẹ đi vội quá nên không cầm theo chìa khóa nhà bên này, nếu không đã mở cửa vào rồi, thật

đúng là...”

“Hê hê!” May mà thái hậu quên chia khóa, nếu không vào nhà nhìn thấy cô con gái rượu của mình biến thành gã yêu nghiệt thì sẽ choáng thế nào?

“Mau đánh răng rửa mặt đi, mẹ mua cho mày đồ ăn sáng rồi đây này. Nhanh lên còn đi, mẹ đã nói rồi, đến ngân hàng mượn phải xếp hàng đợi lâu lắm!”

“Hê hê!”

...

Cuối cùng thái hậu đã phát hiện ra có điều gì bất thường. Nhìn Nhan Tiểu trong trạng thái không để tâm gì đến lời nói của mình, chỉ đứng nguyên một chỗ cười trừ, bà liền trách: “Mày bị trúng gió à?”

“Không, đâu có, đâu có mẹ!” Nhan Tiểu nuốt nước bọt, chỉ tay vào nhà vệ sinh nói: “Con đi đánh răng rửa mặt đây...”

Nói xong, thái hậu lại để thêm một câu khiến Nhan Tiểu rụng rời chân tay: “Thế sao vừa nãy vào mẹ nghe như có tiếng đàn ông thì phải?”

“Dạ... Hả?” Nhan Tiểu nín thở, lập tức cảm thấy hai chân mềm nhũn, trước mặt tối om, làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ? Nếu phát hiện ra có đàn ông trốn trong ngôi nhà này, liệu thái hậu có tống cô vào lồng rồi chìm xuống sông không?

Ai hiểu con gái hơn mẹ. Thấy Nhan Tiểu như người mất hồn, nói năng lắp liếm, thái hậu neho mắt đoán tiếp: “Có phải mày... đang giấu mẹ chuyện gì không?”

“Đâu có, đâu có mẹ!”

Nhan Tiểu khua tay phủ nhận, chưa kịp giải thích, đã nghe thấy thái hậu quát lớn: “Nói đi! Có phải đêm qua mày lại thức suốt đêm để chơi game không?”

“Dạ... Hả?” Nhan Tiểu lú lẫm, tại sao thái hậu lại liên hệ giọng đàn ông với game nhỉ?

Thấy vậy, vẻ mặt thái hậu tỏ ra rất khinh thường: “Chuyện nhỏ, mày tưởng mẹ không biết à? Vừa nãy vừa nghe thấy tiếng đàn ông giết lợn, mẹ đã biết chắc chắn mày lại bỏ thêm vốn, bị diệt rồi đúng không? Đáng đời! Mẹ nói cho mày biết, nếu mày vẫn còn chơi game hoặc làm việc thâu đêm suốt sáng như thế này thì bất luận mày đi làm xa đến đâu, mẹ cũng vẫn bắt mày về ở gần ba mẹ. Hừ, mày bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn bắt mẹ phải trông nom từng tí như vậy...”

Ngoan ngoãn đóng tai lắng nghe thái hậu lên lớp, Nhan Tiểu thở phào một tiếng, may mà đã qua mất được, đang chuẩn bị quay vào rửa mặt, lại nghe thấy thái hậu vẫn đang niệm kinh “Í” lên một tiếng.

Nhan Tiểu vội ngoái đầu lại theo bản năng, lại một lần nữa sợ rúm người không thốt được lời nào. Thái hậu đứng bên giường, vừa giữ chăn, vừa cầm chiếc áo bên trong bằng hai ngón tay, vẻ mặt rất hình sự, nói: “Sao giường mày lại có quần áo đàn ông thế hả?”

Ngay lập tức, Nhan Tiểu chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, lồng ngực cứng đờ, đã tính toán đủ mọi đường mà vẫn quên trên giường vẫn còn chứng cứ! Đấu tranh hồi lâu, cuối cùng Nhan Tiểu mới lắp bắp thốt ra được mấy từ: “Đây, đây là...” là đồ dùng đánh rơi khi chơi game ư?

Nhan Tiểu khóc, biết giải thích thế nào đây? Tên yêu nghiệt đáng chết, tại sao hần ta lại cởi quần áo khi ngủ! Nghe thấy vậy, thái hậu càng sinh nghi, bèn giữ cả đồng chăn ra, cao giọng nói: “Hừ, ngoài áo khoác, còn có cả quần”.

Nhan Tiểu toát hết mồ hôi hột, trừng mắt nhìn trần nhà, nghiêng rằng: “Thôi được, mẹ... con đành khai thật vậy, thực ra con có một thói xấu! Con... con rất thích quần áo của đàn ông! Ban đêm không được ôm thì không tài nào ngủ được”.

Nghe thấy vậy, thái hậu bình tĩnh hắng giọng: “Ý mày muốn nói là đêm không được ôm quần áo của Văn Dịch thì không ngủ được hả?” (◕_◕)

Nhan Tiểu giật mình, thế này là thế nào nhỉ?

Thái hậu càng tỏ ra bình thản hơn: “Bộ quần áo này không phải là bộ Văn Dịch mặc khi đến thăm mẹ đó sao! Lúc đó mẹ còn hỏi nó, bộ này chắc chắn được may ở Mỹ, bên ngoài đâu có bán, đừng tưởng mẹ mày không biết gì!”

Nói câu cuối cùng, thái hậu gần như gầm lên. Thấy vậy, Nhan Tiểu sợ quá run lấy bẫy. Đang lúc đứng như trời trồng không biết phải làm gì thì thái hậu đã phát mạnh đám quần áo, tay chống nạnh nói: “Còn trốn gì nữa? Mau ra đi thôi!”

Nhan Tiểu ôm trán, không biết phải làm thế nào. Cùng lúc đó, cửa phòng ngủ cũng hơi hé ra, gã yêu nghiệt bên lên thò đầu ra, lòn lòn nói: “Cháu chào cô, dạ... không phải là do cháu không muốn ra... mà... thôi, cô cứ bảo Tiểu Tiểu đưa quần áo cho cháu trước đã”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu im lặng, khóe miệng giật giật!

Vì cô sức nhớ ra, hình như... hình như vừa nãy lúc mình vội quá xông ra quật ngã Văn Dịch, hần ta chỉ mặc một chiếc... quần sịp.

Chúa ơi, thế giới này thật là bí hiểm!

Lúc này, Nhan Tiểu thực sự mong ngày tận thế của năm 2012 mau tới!

----- Tôi là dài phân cách “bái kiến thái hậu”-----

Mặc xong quần áo, yêu nghiệt ôn ền như con dâu gặp mẹ chồng đi ra, nấp sau lưng Nhan Tiểu, bên lên chào: “Cháu chào cô...”.

Nhan Tiểu sờn cả gai ốc vì yêu nghiệt kéo dài giọng, đang lo không biết mẹ có nổi trận lôi đình hay không thì thái hậu cũng mỉm cười lên tiếng: “Ái chà, coi cậu Dịch kia, đúng là con nhà gia giáo có khác. Gặp người lớn là biết chào hỏi, đầu có như con bé nhà tôi”. Nói xong, bà lại cố tình thờ ắt vào Nhan Tiểu.

Nhan Tiểu toát hết mồ hôi hột, việc gì phải cường điệu như vậy nhỉ? Vừa nãy ai đã nổi cáu với mình, vừa phát quần áo vừa gầm lên? Và đại thiếu gia Văn Dịch cũng cần gì phải giả vờ ngoan hiền mỗi lần gặp thái hậu nhà tôi? Đầu bên này Nhan Tiểu tức nổ đom đóm mắt, đầu bên kia một già một trẻ bắt đầu chuyện trò với nhau coi như không có sự tồn tại của cô.

Thái hậu mỉm cười rất hiền từ: “Hồi Tiểu Tiểu năm tuổi, gia đình cô đã chuyển đến khu tứ hợp viện này, các cháu lớn lên cùng nhau nên cũng hiểu được chuyện của hai gia đình, cháu cũng biết là nó rất vô tâm vô tính...”.

Nhan Tiểu đứng bên tức hộc máu mồm, mẹ thật là vuốt mặt chẳng nề mũi tí nào cả.

Đôi mắt hóp hờn người khác của yêu nghiệt cũng híp lại thành một đường kẻ: “Thực ra đây cũng là do cô biết cách giáo dục. Người nước ngoài có câu: đằng sau một cô con gái đầu óc có vấn đề chắc chắn phải có một bà mẹ thông minh, lạnh lợi, ai gặp cũng quý, ai thấy cũng mến. Chính vì mẹ quá xuất sắc, chăm sóc con gái quá kỹ lưỡng, việc gì cũng đích thân làm, nên con gái mới ngờ nghệch như vậy”.

Nhan Tiểu hận lắm, đây là câu ngạn ngữ ngớ ngẩn của nước nào vậy?

“Ha ha!” Thái hậu cười ngặt nghẽo.

“Thằng nhóc này mồm mép tép nhảy, nhưng đúng là nói không sai. Cô không mạnh mẽ, giỏi giang thì làm sao có đứa con gái ngốc nghếch như vậy!”

Nhan Tiểu: “...” Các vị thần tiên nếu có ghé qua xin hãy mang tôi đi...

Hai người kẻ nói qua, người nói lại, thẳng thừng định nghĩa Nhan Tiểu là “cô nàng ngờ nghệch”. Thấy mình sắp bị họ liệt vào danh sách các cô nàng bị bệnh down, từ nãy đến giờ Nhan Tiểu vẫn đứng im như tượng, cuối cùng không thể chịu được nữa, khề háng giọng một tiếng: “Mẹ, không đến ngân hàng sẽ...”.

“Im mồm!” Nhan Tiểu chưa dứt lời thì đã bị thái hậu đập bàn tron mắt, nạt lớn: “Không thấy các lão gia đang nói chuyện hay sao?”.

Giọng nói như con gió thoảng, tỏa khắp gian phòng. Không hện mà gấp, cả Nhan Tiểu và Văn Dịch đều im bất, thần thờ. Nhan Tiểu áp tay lên trán, xem ra thái hậu cầm trịch trong nhà quá lâu, lâu đến mức quên rằng, xét trên góc độ sinh học, mình vẫn là... phụ nữ.

Nhan Tiểu tiếp tục háng giọng: “Vâng, mọi người đều là lão gia. Nhưng tiểu nữ đói lắm rồi, có thể cho phép tiểu nữ ăn cái quẩy được không ạ?”.

Vừa nói, Nhan Tiểu vừa rút rề chỉ vào món quẩy vàng ươm trên bàn, cười: “Không ăn sẽ nguội mất”.

Nghe thấy vậy, thái hậu lập tức sực nhớ, vỗ đầu nói: “Đúng rồi! Lúc đến cô không biết Văn Dịch cũng có mặt ở đây nên chỉ mua một suất. Tiểu Tiểu, còn không đi mua đồ ăn sáng cho Văn Dịch đi?”.

“Gi... cơ...?”

Nhan Tiểu tron mắt nhìn khuôn mặt dài ngoẵng của thái hậu, không thể ngờ rằng mình cũng có ngày này. Không phải từ xưa đến nay thái hậu vẫn răn dạy đàn ông là ngọn nguồn của hàng vạn cái xấu, không thể nuông chiều, phải thường xuyên bắt làm việc nhà đó sao? Tại sao bây giờ lại phá lệ khai ân cho tên yêu nghiệt này? Chỉ vì đêm qua bọn họ đã ngủ cùng ư?!

“Sao vậy, mẹ không sai được mảy mả à?”

“Cô ơi, không cần đâu ạ!” Yêu nghiệt cười rất khoái chí, miệng nói không cần, nhưng nét mặt lại tỏ ra rất đắc ý.

“Nhưng nghe nói món sủi cảo cay của nhà bên cạnh ngon lắm. Tiểu Tiểu thấy có đúng không?”

Nhan Tiểu nghiêng răng ken két, đang định nói gì thì đã bị thái hậu đại nhân cướp lời: “Sáng sớm đã ăn cay sao được. Tiểu Tiểu, mảy đến cửa hàng bán bánh ngọt ở đường Thanh Lộ mua cái gì về cho Văn Dịch. Đi! Chậm! Về! Chậm!”.

Búa xua một hồi, Nhan Tiểu mất chữ A mồm chữ O. Không chỉ bởi câu “đi chậm về chậm” độc đáo của thái hậu đại nhân, mà còn là do khu tứ hợp viện này cách đường Thanh Lộ ba trạm xe buýt, xe buýt ở khu vực này cũng nổi tiếng là lâu, Nhan Tiểu thực sự... muốn đi nhanh về nhanh cũng không được.

Lúc này, ngay cả yêu nghiệt, kẻ ban nãy còn nói cười giả lã, cũng đã ngồi ngay ngắn trở lại. Lẽ nào thái hậu vẫn có ý định xử tội bọn họ ư? Nhan Tiểu

ngừng một lát rồi thăm dò: “Đây là...”.

“Đi!” Vẫn chưa nói xong, bà mẹ Trương Phi đã vung tay đẩy Nhan Tiếu ra ngoài. “Người lớn nói chuyện, người nghe làm gì!”

Trước khi ra khỏi cửa, Nhan Tiếu bất chợt ngoái đầu nhìn lại, phát hiện ra đại thiếu gia Văn Dịch đang cắn môi rất đáng thương, chắc đã bắt đầu thấy sợ.

Đáng đời tên yêu nghiệt, người cũng có ngày hôm nay. Nhưng rốt cuộc thái hậu đại nhân sẽ nói gì với hắn ta?

-----Tôi là dải phân cách “vô quýt dày có móng tay nhọn”-----

Đợi đến khi Nhan Tiếu từ cửa hàng bánh ngọt về, thái hậu đại nhân đã không còn ở đó nữa, chỉ còn lại Văn Dịch đang nấu cháo trong bếp với mái tóc xù như tổ quạ. Nhan Tiếu đi quanh nhà một vòng, sau khi xác định chắc chắn thái hậu đã hồi cung, mới hỏi: “Cụ về rồi à?”.

Văn Dịch vừa múc cháo vừa gật đầu: “Về rồi”. Nói xong, lại bày cháo, dưa, trứng rán lên bàn, nói như không có chuyện gì xảy ra: “Cậu cũng đã đi khá lâu rồi, mau vào ăn sáng thôi. Lúc mẹ cậu ở đây, tớ đã nghe thấy bụng cậu réo rồi”.

Thấy tự nhiên thiếu gia Văn Dịch lại ân cần như vậy, Nhan Tiếu phát hoảng, cầm đũa lên run rẩy hỏi: “Mẹ tớ không làm gì cậu à?”.

Văn Dịch cười khẩy: “Làm được gì chứ? Cô hiểu biết hơn cậu nhiều, tớ nói cho cậu biết...”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiếu hồi hộp chờ đoạn tiếp theo, kết quả yêu nghiệt lại đột ngột thay đổi nét mặt, cắn đũa cười rất gian xảo, nói: “Ta sẽ không nói cho nhà người...”.

Nhan Tiếu nắm chặt tay thành nắm đấm, chỉ hận không bóp được chết yêu nghiệt ngay tại trận: “Cậu có nói không?”.

“Tớ không nói đấy, làm gì được nào?”

“Được!” Nhan Tiếu nghiêng răng lòi ra tuyệt chiêu: “Yêu nghiệt, là do cậu ép tớ, nếu cậu không cho tớ biết vừa nãy mẹ tớ đã nói những gì với cậu thì tớ sẽ công khai chuyện hồi sáu tuổi cậu vẫn mút núm vú cho tất cả mọi người biết!”.

Nghe vậy, quả nhiên một loạt phản ứng bất thường đã xảy ra với Văn Dịch: con người hắn dần ra, toát mồ hôi hột, lông trên người dựng đứng. Đầu bên này, nữ vương Nhan Tiếu tay chống nạnh cười rất nham hiểm. Đùa gì vậy, đây là điều sỉ nhục lớn nhất đối với đại thiếu gia Văn Dịch, nếu để người khác biết thì còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa.

Ngừng một lát, Nhan Tiếu nhướn mày hỏi: “Và còn ảnh hồi cấp hai cậu bị hoa khôi của trường bạt tai nữa, tớ vẫn còn giữ...”.

Văn Dịch nước mắt giàn giụa, hai tay ôm chặt ngực tỏ vẻ xấu hổ: “Cậu độc ác như vậy ư? Không nể tình thâm giao ư?”.

Nhan Tiếu nheo mắt: “Chưa bao giờ nghe thấy người ta nói lòng dạ phụ nữ là thâm độc nhất à?”.

“Thôi được...” Yêu nghiệt chăm chú nhìn Nhan Tiếu, ánh mắt sáng người, hít một hơi thật sâu, cuối cùng nói: “Cậu thom tớ một cái, tớ sẽ nói cho cậu biết”.

Hả? Tưởng mình nghe nhầm, Nhan Tiếu bèn ngoái lại nhìn yêu nghiệt, đối phương đã cười ngặt nghèo từ lâu, nét mặt, giọng nói đều tỏ vẻ rất châm chọc: “Em yêu không nghe nhầm đâu, thom anh một cái, anh sẽ nói cho mà nghe”.

“...” Nhan Tiếu dừng lại hai giây, cuối cùng không chịu được nữa, hóa thân thành nữ thần phần nộ xông tới. Đang định cào nát khuôn mặt điển trai đó ra, chưa kịp nhìn rõ mọi thứ thì tay đã hấn tóm.

“Tiếu Tiếu!” Giọng Văn Dịch chắc nịch, vừa túm cổ tay Nhan Tiếu vừa nhìn cô chăm chú, nói: “Thực ra, bất luận em đưa ra điều kiện gì, nói gì đều không quan trọng. Anh chỉ muốn nói với em rằng anh rất chân thành”.

Đầu óc Nhan Tiếu trống rỗng trong hai giây, cô chớp mắt hét lên: “Mẹ tớ đã đưa ra điều kiện gì với cậu? Mua nhà hay mua xe? Có phải bà đã hiểu lầm là bọn mình đang sống cùng nhau không?”. Vừa nói Nhan Tiếu vừa muốn rút tay lại, nhưng bị yêu nghiệt kéo vào lòng.

Hiếm khi Văn Dịch trọn mắt theo phong cách đàn ông như vậy, hắn nói: “Em im ngay! Đừng giả vờ giả vịt với anh nữa, đợi anh nói hết đã. Mặc dù... ờ ờ, đúng là cô rất ghê gớm, nhưng cũng là vì em. Mẹ con em có một điểm chung là ác khẩu nhưng không ác tâm. Mặc dù là do cô hiểu lầm bọn mình đang yêu nhau nên mới yêu cầu anh như vậy, nhưng anh đã hứa với bà rất chân thành rằng sẽ chăm sóc em.

Mặc dù em học rất giỏi, nhưng lại không biết tự lo liệu cho cuộc sống của mình. Chơi điện tử có thể quên ăn, làm việc có thể quên ngủ, mua đồ có thể quên ví, quan hệ với mọi người có thể quên mang theo cái đầu... Với cái kiểu đó thì làm sao em có thể sống một mình được? Nếu buộc phải tìm một người để sống cùng thì tại sao không chọn anh chứ? So với những đối tượng mà em đã đi gặp qua người khác giới thiệu thì anh tốt gấp trăm, gấp ngàn lần bọn họ!”

Nhan Tiếu há miệng đang định nói, thì Văn Dịch trọn mắt, tiếp tục: “Các lão gia nói chuyện đừng xen vào! Anh không hề có ý định đùa với em, lần này anh về nước là vì nghe nói em bắt đầu đi gặp gỡ hết người này đến người khác mà người ta giới thiệu, anh về để cố tình gây gổ. Em làm được gì? Chuyện ba năm về trước... bất luận ai đúng ai sai, bọn mình cho qua hết, được không? Anh đã hứa với mẹ em sẽ chăm sóc em, anh sẽ bắt đầu từ chuyện nấu cháo cho em ăn sáng, đây là một khởi đầu rất tốt đẹp, không phải thế sao?”.

Nhan Tiểu mập mạp mỗi nhưng không phát ra tiếng. Lần này, Văn Dịch bảo cô phát biểu ý kiến, cô cũng không biết nói gì. Những lúc như thế này, không phải nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết đều cảm động đến nỗi nước mắt giàn giụa, xúc động đến nỗi sà vào lòng đối phương, hoặc nước mắt lưng tròng ra sức lắc đầu, cố gắng thoát khỏi vòng tay của nhân vật nam chính, vừa khóc vừa chạy đi nói: “Em hận anh! Nếu bắt buộc phải đưa ra kỳ hạn cho nỗi hận này thì em chỉ mong là một vạn năm... ánh sáng!”.

Tuy nhiên, đầu óc Nhan Tiểu quay đi quay lại, tất cả rồi lên như một mớ bòng bong. Hôm nay, đáng lẽ phải đi ra ngân hàng sang tên tài khoản với mẹ, đại thiếu gia Văn Dịch sống ở Mỹ mấy năm mà cũng biết nấu cháo, và không biết có phải thái hậu tham gia tổ chức tà giáo nào không mà sao lại biết xúi giục người ta như vậy, sao tự dưng lại giáo huấn được một thanh niên trai trẻ, khiến anh ta phản kích quá mà phải tỏ tình?

Ờ... đây có được coi là tỏ tình không nhỉ? Hoặc giả là cầu hôn? Lời tỏ tình và cầu hôn đầu tiên trong cuộc đời, rốt cuộc mình nên phản ứng thế nào? Còn nữa, rõ ràng là chuyện xảy ra ba năm trước đã bị mình gạt ra khỏi đầu, tại sao hần lại lỗi ra, sao tên yêu nghiệt này lắm

chuyện thế?...

Trước khi mainboard bị cháy, Nhan Tiểu đã quyết đoán tắt máy để đại não ngừng chạy. Thực ra, yêu nghiệt nói nhiều như vậy, đã nói đúng một câu: Chỉ số IQ của cô rất cao, còn chỉ số EQ thì... rất tệ.

Khỏe miệng giật giật, nhìn vào đôi mắt đen tràn trề hy vọng đó của Văn Dịch, Nhan Tiểu ngần ngừ, không biết nên nói “em hơi bối rối” hay “em đói rồi” nữa. Đúng lúc đó, nhạc chuông của bài hát Chú ngựa Thảo Nê nổi lên, và thế là, câu trả lời cho lời tỏ tình đầu tiên trong cuộc đời đã biến thành: “Tớ có điện thoại, có được nghe không?”=_=!

Cơ mặt Văn Dịch hơi giật giật: “Nghe đi”.

Nhan Tiểu nhanh nhẹn bấm nút nghe, chỉ thấy đầu bên kia Trình Mỹ Giai nói rất ngắn gọn: “Nhan Tiểu, nghe nói tổng công ty đã nhận được đơn xin nghỉ việc của em”. Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền thở dài, rồi liếc nhìn phía sau, thầm nghĩ: Tại sao mọi việc lại cứ đổ dồn đến, không cho cô thời gian thở nữa nhỉ?

-----Tôi là dài phân cách “cuối cùng đã nghỉ việc”-----

Buổi chiều, Nhan Tiểu đến công ty, quả nhiên các đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt hơi lạ.

Vị trí của Nhan Tiểu trong tập đoàn họ Trình là thư ký của chủ tịch hội đồng quản trị. Chính vì vậy cô chịu sự sai bảo của một mình chủ tịch hội đồng quản trị, phụ trách soạn thảo công văn, bài phát biểu, văn kiện hội nghị và sắp xếp lịch trình công tác, đón tiễn nếu chủ tịch đi công tác, nói một cách ngắn gọn là “tập vụ cao cấp”.

Cha của Trình Mỹ Giai, chủ tịch hội đồng quản trị Trình Khởi Hằng là một người hòa nhã, hóm hỉnh.

Cho dù là với Nhan Tiểu hay với các nhân viên khác ông đều nói năng nhẹ nhàng, hiếm khi cáu gắt. Cộng với việc làm thư ký cho chủ tịch hội đồng quản trị, công việc cũng không nhiều, lương bổng lại khá ổn. Chính vì thế, trong mắt mọi người, công việc của Nhan Tiểu là một món hời béo bở. Bấy giờ tự nhiên Nhan Tiểu xin nghỉ việc, mọi người không hiểu cũng là điều bình thường.

Nhan Tiểu vừa ngồi xuống, chị Vương, kế toán phòng tài vụ, đã đến dò la thông tin: “Chị nghe nói em đã cầu được cậu con rể rửa vàng...”.

Nhan Tiểu đang thu dọn giấy tờ trên bàn, vừa nghe thấy chị Vương nói như vậy, không kìm được bèn ngoái đầu lại “hả” một tiếng, từ xin nghỉ việc mà đồn thổi thành cầu được cậu con rể rửa vàng, có vô lý quá không?

Chị Vương vỗ vai Nhan Tiểu về thấu hiểu, nói với giọng ta đây rất từng trải: “Đừng giả vờ nữa. Tập đoàn họ Trình to thì cũng to mà nhỏ thì cũng nhỏ, tiền thưởng, tiền lương em chẳng thiếu gì, em xin nghỉ ở đây chưa chắc đã tìm được ông chủ nào hiểu biết hơn chủ tịch Trình, tìm được công ty nào có chế độ đãi ngộ tốt hơn ở đây. Không phải quay về lấy chồng thì còn làm gì nữa?”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu im lặng. Những điều chị Vương nói không phải là không có lý, công việc ở đâu cũng vậy, có thể các công ty khác trả lương cao hơn ở đây, nhưng việc lại nhiều gấp đôi. Hoặc có thể đồng nghiệp ở công ty khác không nhiều chuyện như ở đây, nhưng có thể lại gặp phải ông chủ vừa keo kiệt vừa không đàng hoàng. Nếu không xảy ra chuyện liên quan đến Tề Gia Minh thì chắc chắn cô cũng không tùy tiện xin nghỉ việc như vậy.

Nhan Tiểu theo Trình Khởi Hằng đã hơn hai năm nên rất hiểu tính cách của ông. Bề ngoài nhìn ông rất vui vẻ, dễ nói chuyện, nhưng thực ra lại rất đa nghi, một số việc vốn hoàn toàn có thể giao cho cấp dưới làm nhưng ông vẫn tự mình làm. Nhan Tiểu theo ông cũng có thể coi là hết lòng trung thành, nhưng sau hơn hai năm vẫn có cảm giác ở bên vua như ở bên hổ.

Chắc chắn ông đã biết chuyện về Tề Gia Minh. Kể cả Trình Mỹ Giai thông cảm và giải thích cho cô nhưng trong lòng Trình Khởi Hằng chắc cũng vẫn bị ám ảnh, sau này có gây khó dễ cho mình hay không là chuyện nhỏ. Điều quan trọng hơn là, những lời bàn tán, dị nghị của mọi người rất đáng sợ.

Nhan Tiểu biết rất rõ là cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, bất luận lần này số phận của Tề Gia Minh ra sao, chẳng bao lâu mọi người trong công ty lại đồn thổi đủ mọi chuyện. Có ít xít ra nhiều. Cộng với tính cách đa nghi như hồ ly của ông Trình, Nhan Tiểu cảm thấy mình không thể sống yên ổn được.

Thà ra đi từ bây giờ còn hơn để đến lúc đó mới ầm ức ra đi. Chính vì thế, nghĩ đi nghĩ lại, ngay hôm chuyện “làm người thứ ba” bị vỡ lở, Nhan Tiểu đã thảo đơn xin nghỉ việc, trực tiếp gửi cho phòng ban của mình, phòng nhân sự và cả đại nhân chủ tịch hội đồng quản trị.

Lúc đầu, tưởng phải một thời gian nữa mới có động tĩnh, không ngờ hôm nay tin đã lan đi.

Thấy Nhan Tiểuu thần thờ, chị Vương tưởng rằng cô bị mình nói trúng tim đen, liền cười hề hề nói nhỏ: “Nhan Tiểuu à, bọn chị đều biết hôm qua em và anh họ Trình Mỹ Giai đã gặp nhau. Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên hả? Chính vì thế nên không thiết gì đến công việc nữa mà về nhà làm bà nội trợ à?”.

Nghe vậy, Nhan Tiểuu mới biết chuyện đã được đồn thổi rất xa rồi. Cô há hốc miệng định giải thích nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng đành phải cười trừ coi như là câu trả lời.

Chưa đầy nửa ngày, thông tin “Nhan Tiểuu - thư ký văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị chuẩn bị nghỉ việc” đã từ “câu được cậu con rể rửa vàng” được nâng lên thành “yêu anh họ Trình Mỹ Giai ngay từ cái nhìn đầu tiên”.

Nhìn những đôi mắt háp háy thích săn tin via hè của đồng nghiệp, Nhan Tiểuu cảm thấy vô cùng áp lực, chút tình cảm lưu luyến cuối cùng với công ty cũng đã tan thành mây khói. Những lời đồn đại nói nhiều cũng trở thành chân lý, câu nói này thực sự chí lý.

-----Tôi là dải phân cách “ngọn nguồn của tin via hè”-----

Giờ uống trà chiều, Nhan Tiểuu bị ông Trình gọi vào phòng làm việc để nói chuyện. Hai người đã hiểu hết mọi vấn đề, nhưng vẫn giả vờ đóng kịch. Trước tiên, Nhan Tiểuu tỏ lòng cảm kích với công ty, với chủ tịch Trình trong hai năm qua, cảm ơn ông đã cho mình cơ hội học hỏi, sau đó mới khéo léo nêu ra những khó khăn mắc phải trong công việc, cộng với việc sau khi đã làm việc hơn hai năm mới phát hiện ra công việc văn thư không phải là nghề cô yêu thích, trong bối cảnh sự phát triển của công ty không song hành với quy hoạch phát triển nghề nghiệp của cá nhân, cô đành phải xin nghỉ việc.

Ông Trình tay chống cằm cũng giả vờ nghe rất chăm chú. Sau khi đưa ra một số ý kiến về tình hình công việc của Nhan Tiểuu, hai người bắt tay nhau nói lời tạm biệt. Nhan Tiểuu đồng ý sau khi công ty tìm được người mới tiếp quản công việc của mình thì mới xin nghỉ hẳn, ông Trình còn ghi số điện thoại cá nhân cho Nhan Tiểuu, nói nếu sau này có khó khăn gì có thể quay lại gặp ông.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Trình Khởi Hằng, Nhan Tiểuu thở dài về chán nản. Một là than thở cho sự thất bại của mình, ông ta còn không thêm giả vờ giữ cô lại. Hai là than vì tương lai không biết phải làm thế nào, thực ra cô biết tìm việc không hề đơn giản.

Đầu óc rối bời như mớ bòng bong, Nhan Tiểuu quay về bàn làm việc của mình, các đồng nghiệp xung quanh đã sang phòng nghỉ uống trà, chẳng còn ai. Nhan Tiểuu nhìn điện thoại di động, thấy có ba cuộc gọi nhỡ, hai tin nhắn, là của hai người: Văn Dịch và Trình Mỹ Giai.

Nhan Tiểuu không buồn quan tâm đến Văn Dịch mà chỉ gọi cho Trình Mỹ Giai. Sau ba hồi chuông, nghe thấy đầu máy bên kia vang lên giọng nói có phần uể oải của chị mãi: “Ca cải lương với ba chị về rồi à?”.

-----Tôi là dải phân cách “ca cải lương”-----

Tranh thủ giờ nghỉ uống trà chiều chưa kết thúc, Nhan Tiểuu mò sang quán cà phê đối diện tòa nhà mà cô làm việc để gặp nữ vương. Khi đến nơi, quả nhiên cô nhìn thấy Trình Mỹ Giai đang ngồi trên sofa cạnh cửa sổ, vừa tắm nắng rất khoan khoái, vừa thưởng thức cà phê, không hề tỏ ra buồn chán trước chuyện vừa bị thất tình.

Sau khi cất tiếng chào Trình Mỹ Giai, rồi ngồi phịch xuống, Nhan Tiểuu đã bị nhìn một lượt từ đầu xuống chân, nhìn cho đến khi cô sờn hết gai ốc, chị mãi mới cười nói: “Sao mặt mày ủ rũ thế kia?”.

Nhan Tiểuu thở dài, liên tục gặp chuyện xui xẻo như vậy, không rầu rĩ sao được: “Chị Mỹ Giai, có phải chị muốn hỏi em tại sao lại xin nghỉ việc không?”.

Nghe thấy vậy, Trình Mỹ Giai liền lắc đầu một cách thích thú, ngả người trên chiếc sofa mềm mại nói: “Không, em rất thông minh. Xin nghỉ việc là quyết định sáng suốt, ít nhất là lúc này, ba chị còn có chút gì đó lưu luyến em. Nếu sớm muộn cũng phải đi thì tội gì phải đợi đến lúc cả hai nhìn nhau phát ngáy mới dứt áo ra đi?”.

Nhan Tiểuu gật đầu, đang ngạc nhiên vì nữ vương từ trước đến nay vốn rất thanh cao cũng biết biểu dương người khác thì thấy Trình Mỹ Giai nháp một ngụm cà phê nói tiếp: “Nhưng Kiro nói đúng, thái quá bất cập. Nghe nói từ nhỏ đến lớn em rất thông minh, có thể đọc lướt mà không quên, được mọi người ca ngợi là “thư viện di động”, rồi còn là sinh viên xuất sắc của học viện, là môn đồ ruột của giáo sư...”.

Nói đến đây, Trình Mỹ Giai liền nhún vai, nói về nuôi tiếc: “Ai ngờ một cô gái có chỉ số IQ cao như vậy, chỉ số EQ lại là số âm. Đáng tiếc thật”.

“...” Nhan Tiểuu vừa ngạc nhiên vừa bất lực, nét mặt tỏ rõ vẻ sững sờ, không biết phải phản ứng thế nào.

Ngạc nhiên là vì cô chưa bao giờ kể những chuyện ở trường cho mọi người trong công ty nghe, Trình Mỹ Giai lại dễ dàng moi được từ miệng yêu nghiệt như vậy. Bất lực là vì lại có thêm một người nữa đánh giá cô “chỉ số IQ rất cao, chỉ số EQ lại là số âm”. Điều này... rốt cuộc nên mừng hay

nên vui?

Nói xong, Trình Mỹ Giai mới như chợt nhớ ra điều gì đó liền vỗ đầu: “À, đúng rồi! Kiro có kể cho em nghe chuyện cậu ấy ở Mỹ không? Cậu ấy...”.

Chưa nói dứt lời, Nhan Tiểuu đã bực bội ngắt lời chị mãi: “Em không hào hứng với những chuyện đó lắm”.

Gã trúc mã này vớ vẩn thật. Mặc dù lần nào cãi nhau với hắn ta, mình cũng đều lấy những chuyện mất mặt hồi nhỏ ra uy hiếp hắn, nhưng chẳng lần nào

kẻ xấu hắn. Còn hắn thì giỏi lắm, để lấy lòng nữ vương đại nhân mà kể hết chuyện ngày xưa của cô cho người ta nghe.

Thấy Nhan Tiểu đột nhiên nổi cáu, Trình Mỹ Giai bĩu môi cười đầy ảm ý. Mặc dù ngốc, nhưng Nhan Tiểu rất ít khi tỏ ra cáu kỉnh trước mặt người lạ. Đây là lần đầu tiên cô ngắt lời nữ vương Mỹ Giai, người được mệnh danh là hét ra lửa.

Nhìn khuôn mặt hiện rõ hai chữ “ừ ừ” của Nhan Tiểu, Trình Mỹ Giai không kìm được liếc nhếch mép, nói rất thờ ơ: “Cũng phải, những điều này cậu ấy tự nói với em sẽ hay hơn”.

Nhan Tiểu cau mày, cô rất ghét giọng điệu lấp lửng kiểu đó: “Em chả buồn nghe hắn ta nói”.

Trình Mỹ Giai xòe tay ra, xé một tờ giấy note trên bàn với vẻ mặt rất bất cần, viết ra một dãy số đưa cho Nhan Tiểu nói: “Trở về chủ đề chính nhé, đây là cái chị nợ em”.

“Hà?” Nhan Tiểu nhìn dãy số nữ vương đưa với vẻ thắc mắc, lẽ nào... nữ vương gọi cô ra gấp như vậy là để đưa cái này cho cô ư?

Trình Mỹ Giai nói: “Chị ghét nhất là phải nợ nần người khác, chị cảm ơn em vì đã giúp chị thấy được bản chất của gã Tề Gia Minh, có qua thì phải có lại, chị vẫn còn nợ em một vụ mối lái nữa”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu thần thờ, linh cảm số điện thoại này có thể là... Nhan Tiểu còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng Trình Mỹ Giai: “Việc có thể tìm từ từ, còn chồng thì không thể từ từ được, để lỡ là mất. Chị đã giải thích rõ với anh họ chị rồi, mặc dù anh ấy kể chuyện cười hơi tồ, nhưng chắc chắn là người đàn ông tốt, có thể gửi gắm cả cuộc đời, em có thể thử xem”.

Nói xong, không đợi Nhan Tiểu tiếp lời, Trình Mỹ Giai đã vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

Nhan Tiểu cầm số điện thoại mà toát hết mồ hôi hột, định giải thích nhưng không biết phải nói thế nào, mãi cho đến khi Trình Mỹ Giai trả tiền, đứng dậy chuẩn bị ra về, cô mới nghiêng rằng nói: “Chị Mỹ Giai, em cảm ơn ý tốt của chị, nhưng...”.

“Không nhưng nhị gì nữa!” Trình Mỹ Giai ngắt lời Nhan Tiểu, giờ tay lên xem đồng hồ nói: “Em cứ về chuẩn bị đi, chị đã nói với anh ấy là sau một tiếng em hết giờ làm việc, anh ấy sẽ lái xe đến đón em”.

Miệng Nhan Tiểu tròn vo như chữ O, đến khi Trình Mỹ Giai đi xa, cô vẫn không thể nào trở về được với thực tại. Đang bản thần thì nhạc chuông của bài Chú ngựa Thảo Nê lại cất lên.

Nhan Tiểu nghe máy trong trạng thái mơ hồ hơi chầy rềnh rềnh, nghe thấy đầu bên kia yêu nghiệt quá lớn, giọng rất hống hách: “Nói em là heo có lẽ hạ thấp họ nhà heo quá! Sao em ngốc vậy? Đi làm mà còn quên ví, gọi điện thoại cho em, em không chịu nghe... Đần quá! Lát nữa tan sở anh sẽ đến đón em! À, không phải em nói phải thu dọn phòng làm việc và mang hết vật dụng cá nhân về đó sao? Thế này nhé, lát nữa anh sẽ lên phòng đón em. Đợi ở đó nhé!”.

Một hồi lâu, lâu đến mức bên tai Nhan Tiểu vọng lại tiếng “tút... út”, cô gái có chỉ số IQ cao nhưng chỉ số EQ thấp mới trở về được với thực tại, mắt tròn tròn la lớn: “Gi cơ? Cậu cũng đến hả? Đứng đến... hic hic...”.

Cái gọi là giẫm chân lên hai thuyền sớm muộn gì thuyền cũng lật. Tiểu Tiểu, chúng tôi mặc niệm cho nàng. ٩ (_ _) ٩

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Sân khấu tuổi thơ

- Sự hủy diệt tuyệt vời thiếu nữ thiên tài

Từ nhỏ đến lớn, những điều Nhan Tiểu linh cảm đều rất chuẩn.

Chẳng hạn, đêm trước khi thi, đột nhiên cô lại có hứng làm một số bài rất ít khi động tới trong đề ôn, kết quả là hôm sau, những bài này được bê nguyên vào đề thi. Ví dụ, thông qua những chi tiết rất nhỏ, cô có thể linh cảm được rằng buổi chiều cô giáo sẽ cho lớp làm bài kiểm tra đột xuất hoặc sẽ có học sinh ở trường bên cạnh đến tìm học sinh trường cô để đánh nhau hoặc con chó mẹ của khu tứ hợp viện sẽ mất tích...

Lần thần kỳ nhất là, đột nhiên Nhan Tiểu có cảm giác gần đây cô giáo tiếng Anh mới kết hôn có hành động rất khác thường, có thể đã có bầu. Một số học sinh lăm lăm điều đem chuyện này kể cho cô giáo tiếng Anh nghe. Trong giờ học, cô giáo tiếng Anh đã nghiêm nghị nói rằng ngay cả cô còn không biết, làm sao có thể có bầu.

Kết quả, chuyện đáng sợ đã xảy ra trong tuần tiếp theo, đột nhiên cô giáo tiếng Anh xin nghỉ dài hạn, nguyên nhân là do cô phát hiện ra mình đã có tin

vui! Vì thế, một thời gian Nhan Tiểu được bạn bè gọi đùa là “phù thủy”. Cộng với bản lĩnh đọc lướt không bao giờ quên và chỉ số IQ cực cao, danh hiệu thiếu nữ thiên tài được sinh ra từ đó.

Tuy nhiên, cũng giống như các vị thần lẩm tài nhiều tật khác, thiếu nữ thiên tài này lại có một nhược điểm mà mọi người đều biết, đó là chỉ cần gặp phải khắc tinh, cậu bạn học yêu nghiệt Văn Dịch, linh cảm dù linh nghiệm đến đâu cũng sẽ mất thiêng. Và bi kịch đã xảy ra năm lớp mười một.

Năm lớp mười một chính là năm mà tên tuổi “thiếu nữ thiên tài” của cô được tất cả mọi người biết đến. Thực ra, các bạn gán cho Nhan Tiểu biệt hiệu như vậy chẳng qua cũng vì thành tích học tập của cô cũng khá, trí nhớ cũng tốt, những lúc ngại tra từ điển có thể coi cô như thư viện di động để sử dụng. Nói thẳng ra là vì cô là con một sách.

Dĩ nhiên là danh hiệu này đã khiến một số học sinh nam học giỏi của lớp chuyên tự nhiên không hài lòng, và thế là xảy ra bi kịch.

Lần thứ nhất, khi Nhan Tiểu bị con trai của lớp chuyên tự nhiên kéo ra đòi thi xem ai giỏi, cô đã thần thờ đẩy gọng kính, vẻ mặt ngơ ngác nói: “Lớp chuyên tự nhiên và lớp chuyên xã hội hoàn toàn khác nhau, bọn mình thi được cái gì chứ? Thực ra môn toán tớ học rất kém, sở dĩ điểm cao là vì thường xuyên học vẹt, nhìn thấy đề bài tương tự là bắt chước chép ra...”.

Nghe thấy vậy, học sinh nam trong lớp chuyên tự nhiên hận lắm: “Được, không phải trí nhớ của cậu rất tốt đó sao? Không phải cậu là thư viện di động đó sao? Thế này nhé, bây giờ tớ sẽ đi mua một tờ báo, tìm đại một cái tin cho cậu đọc, mười phút sau nếu cậu đọc thuộc lòng được thì tớ

chịu thua!”.

Mấy cô bạn gái bên cạnh hòa vào: “Đã là đánh cược thì phải phạt gì chứ?”.

“Kẻ thua cuộc sẽ phải trả cho đối phương hai mươi nhân dân tệ!”

...

Hả? Cuối cùng kết quả thế nào? Dĩ nhiên là không cần phải hỏi, thiếu nữ thiên tài toàn thắng, cô chỉ mất bốn phút sáu giây đã đọc thuộc lòng đoạn tin mà cậu bạn lớp chuyên tự nhiên chỉ định. Chính vì vậy, các chàng trai thiên tài của lớp chuyên tự nhiên thi nhau kéo đến trả thù cho bạn, và thế là... Nhan Tiểu có đủ tiền tiêu vặt trong một năm.

Trong lúc đám học sinh lớp chuyên tự nhiên không biết phải làm thế nào thì yêu nghiệt Văn Dịch, kẻ từ lâu vẫn bàng quan với cuộc chơi, đã xuất hiện. Ngày đưa ra chiến thư, gió bão kéo đến, mây đen kín trời... (Đoạn này cắt bớt 10.000 chữ), tóm lại là không khí lúc đó rất căng thẳng!

Một đám học sinh hẹn nhau ở sân vận động, hai kẻ cầm đầu dĩ nhiên là Nhan Tiểu và Văn Dịch. Đây không còn là cuộc quyết đấu giữa hai người nữa mà là cuộc chiến vì lòng tự trọng của hai lớp, chuyên tự nhiên và chuyên xã hội. Dĩ nhiên lớp chuyên xã hội đông học sinh nữ, lớp chuyên tự nhiên đông học sinh nam, vì thế điều đó cũng đồng nghĩa với cuộc quyết đấu sinh tử giữa nam sinh và nữ sinh.

Văn Dịch lấy tay xoa xoa môi, nói: “Có phải chỉ cần cho cậu mười phút, bất luận bài gì cậu cũng học thuộc được không?”.

Nhan Tiểu đẩy gọng kính, gật đầu đáp: “Chỉ cần không quá ba ngàn chữ là ok”.

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt cười rất ranh mãnh, lấy từ sau lưng ra cuốn Jane Eyre, lật đại sang một trang nói: “Không cần phải đến ba ngàn chữ, chỉ cần cậu đọc thuộc được trang này là ok rồi!”. [*Jane Eyre là cuốn tiểu thuyết của văn sĩ Charlotte Brontë, được Smith, Elder & Company of London xuất bản năm 1847 dưới bút danh Currer Bell, một trong những tiểu thuyết có ảnh hưởng sâu sắc và nổi tiếng nhất của nền văn học Anh.*]

Thấy vậy, Nhan Tiểu mắt chữ A mồm chữ O nhìn cuốn sách trên tay yêu nghiệt, mồ hôi chảy ròng ròng. Đây không phải là cuốn truyện Jane Eyre đơn giản, mà là cuốn Jane Eyre nguyên bản tiếng Anh!!! Và tất cả mọi người đều biết, từ trước đến nay bạn Nhan Tiểu đều học tiếng Anh câm (chỉ học ngữ pháp mà không học giao tiếp), trong mười phút chép lại đoạn này không thành vấn đề, nhưng học thuộc... và đọc ra cả đoạn... thì...

Điều này khiến kẻ vừa nãy vẫn tràn đầy tự tin như Tiểu Tiểu làm sao chịu nổi?

“It’s... Ờ...” Nhan Tiểu ngược nhìn trời xanh với vẻ bi phẫn, phía bên này, học sinh của lớp chuyên xã hội ngất lịm...

Hả? Kết quả? Còn phải hỏi kết quả nữa ư? Truyền thuyết thiếu nữ thiên tài đã bị đập tắt hoàn toàn, đến đây, các học sinh khóa dưới, những người vẫn ngưỡng mộ phù thủy, không còn reo hò vang dội nữa.

● Cậu là con ác mộng tuyệt vời của tớ

Từ nhỏ Văn Dịch đã là con ác mộng của Nhan Tiểu. Năm lên năm tuổi, cả gia đình Nhan Tiểu chuyển nhà đến thành phố A. Vì muốn tạo cho con một môi trường tốt, thái hậu chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn ngôi nhà mà giáo sư Văn cho thuê, chính là khu tử huyệt cũ sau này.

Lần đầu tiên đi xem nhà, cô bé Nhan Tiểu đã nhìn thấy cậu bé Văn Dịch xinh xắn, đáng yêu. Lúc đó Tiểu Tiểu chưa biết cậu chàng sẽ trở thành khắc tinh vĩnh hằng trong cuộc đời cô, hai cô cậu rụt rè, e ngại một hồi, sau khi nhường nhau kẹo, hai đứa cầm tay nhau và trở thành bạn thân.

Tranh thủ lúc người lớn không chú ý, Văn Dịch lén kéo Tiểu Tiểu vào phòng ngủ, lấy từ trong tủ ra món đồ chơi bằng sắt cho Tiểu Tiểu xem. Nhe hàm răng thừa ra, Văn Dịch rất dương dương tự đắc: “Cậu có biết không? Cái này chạy bằng điện đấy! Mẹ tớ mang từ nước... Ày, không được! Không được!”.

Đang thao thao bất tuyệt thì yêu nghiệt nhìn thấy bàn tay tròn trĩnh của Tiểu Tiểu lén lút đưa ra sờ món đồ chơi. Cậu vội lấy người che đi nói: “Mẹ tớ nói rồi, cái này làm bằng sắt, sờ vào sẽ gỉ, cậu không được sờ!”.

Tiểu Tiểu thần người, bĩu môi nói: “Tại sao?”.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch liền cầu nhàu như bà cụ: “Vì trước đó tớ đã rửa tay rồi, cậu có biết rửa tay không...”.

Yêu nghiệt chưa nói dứt lời thì Tiểu Tiểu từ nãy đến giờ vẫn im lặng liền bất chấp tất cả, nhấc luôn món đồ chơi lên chơi. Yêu Dịch vội nhảy lên, vừa la lớn: “Không được, không được” vừa xông đến. Hai cô cậu liền vật nhau ra. Lúc Tiểu Tiểu mở mắt ra thì phát hiện thấy mình nằm dưới đất, yêu nghiệt cười trên, nhe răng ra cười rất gian xảo.

Văn Dịch cười nói: “Cuối cùng đã thu phục được cậu! Mau trả ô tô cho tớ!”.

Mặc dù còn nhỏ, nhưng Tiểu Tiểu cũng biết bị con trai cười lên người là chuyện rất đáng xấu hổ. Hai má cô bé đỏ bừng, miệng méo xệch giằng co một hồi, cuối cùng gào lên: “Cậu chơi đùa...”.

Nói rồi, tiện tay ném luôn chiếc ô tô ra góc xa.

Và thế là thời khắc lịch sử đã xuất hiện. Tiểu Tiểu chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết “á”, định thần nhìn lại thì yêu nghiệt đã chảy máu đầu, nước mắt lưng tròng khóc nức lên: “Cậu làm vỡ đầu tớ rồi! Tớ không lấy được vợ rồi, vợ trắng trẻo, thơm tho ấy, bắt đền cậu đi, hu hu...”.

Sau đó, Văn Dịch được đưa đến bệnh viện kịp thời, phạm nhân Tiểu Tiểu thì bị áp giải về nhà. Giờ ăn tối, sau khi úp mặt vào tường, Tiểu Tiểu biết được rằng Văn Dịch bị khâu ba mũi, có thể sẽ để lại sẹo.

Chính vì vậy, lần đầu tiên trong đời Nhan Tiểu bị mất ngủ, suốt đêm trằn trọc, trong đầu chỉ xuất hiện câu than thở trách móc đó của Văn Dịch. Lúc đó, Tiểu Tiểu chỉ nghĩ rằng, biết tìm ở đâu người vợ trắng trẻo, thơm tho để đền cho cậu ta? Tại sao phải tìm vợ nhỉ? Không phải bánh màn thầu cũng rất trắng trẻo, thơm tho đó sao?

Sáu tuổi, yêu nghiệt và Nhan Tiểu học cùng trường, cùng khối, cùng lớp với nhau. Nhan Tiểu không biết do mình có duyên hay đáng yêu mà dường như các bạn gái đều thích cô. Ngày đầu tiên đến trường, cô bạn nghịch ngợm, đáng yêu ngồi sau đã mời cô cùng ăn đồ ăn vặt, cùng đi vệ sinh. Ngày thứ hai đi học, cô bạn lớp phó học tập điềm đạm đã chủ động đến gặp cô để thảo luận đề toán. Ngày thứ ba đến trường, cô bạn hoa khôi xinh xắn của trường lại mời cô cùng về nhà sau khi tan học!

Hồi đó, trong đầu Nhan Tiểu còn chưa xác định được sở thích, chỉ thấy thích thú trước việc có bao nhiêu bạn nhỏ quý mến, sùng bái mình. Nhưng chưa đầy một tháng, tình hình này đã thay đổi hoàn toàn, người đầu tiên phá vỡ giấc mơ đẹp của cô là cô bé hoa khôi của trường.

Nhan Tiểu còn nhớ hôm đó là buổi chiều trời âm u, như mọi bận, cô đứng ở cổng trường đợi cô bạn hoa khôi, chuẩn bị cùng về nhà. Cô bạn hoa khôi chậm rãi đi ra cổng, nhìn Tiểu Tiểu một cái, vẻ mặt uể oải. Đi được một đoạn, Nhan Tiểu lên tiếng hỏi.

Cô bạn liền bĩu môi trách: “Tiểu Tiểu, tại sao hai hôm nay, tan học không thấy Văn Dịch về cùng bọn mình?”.

“Hả?” Tiểu Tiểu rất sững sốt trước việc cô bạn nhắc đến Văn Dịch, cô ngửa mặt lên trời nói: “Mấy ngày nay mẹ cậu ấy về nước, cậu ấy không ở tứ hợp viện nên không về cùng bọn mình”.

Thực ra, Nhan Tiểu rất sung sướng khi cắt được cái đuôi khó chịu, con ma Văn Dịch và tận hưởng thế giới chỉ có mình và cô bạn hoa khôi. Cô không thể hiểu sau khi nghe thấy tin này, vẻ thất vọng hiện lên thoáng qua trong mắt cô bạn hoa khôi có nghĩa là gì.

Tối đến, Tiểu Tiểu gọi điện kể thắc mắc này cho yêu nghiệt nghe, đối phương lại cười ngặt nghẽo: “Đồ ngốc! Cậu còn không phát hiện ra à? Hoa khôi thích tớ, chính vì thế mới tiếp cận cậu để được gần tớ. Nhưng Tiểu Tiểu cứ yên tâm, tớ không thích cậu ấy đâu”.

“Cậu thôi đi!” Tiểu Tiểu nắm chặt ống nghe và trợn mắt, cô vừa không tin lời Văn Dịch, vừa bênh chăm chăm bạn thân.

Văn Dịch tặc lưỡi: “Cậu vẫn không tin à? Không tin ngày mai bọn mình có thể làm thí nghiệm, thế này nhé, cậu...”.

Ngày hôm sau, quả nhiên Tiểu Tiểu làm theo lời Văn Dịch, tuyên bố với tất cả các bạn gái rằng: tình bạn của mình với Văn Dịch đã hết, hai người không bao giờ chơi với nhau nữa. Nghe thấy vậy, các cô bạn liền bàn tán xôn xao, chưa đầy một ngày đã thấy hiệu quả.

Trước tiên, cô bạn hoa khôi nói rằng nhiều bài tập, sau khi tan học phải đi học thêm, không thể về nhà cùng Tiểu Tiểu được nữa. Sau đó, cô bạn nhỏ đáng yêu ngồi bàn sau cũng cho biết tiền tiêu vặt bị cắt, không có tiền mua đồ ăn vặt, đi vệ sinh cũng không còn gọi Tiểu Tiểu. Cuối cùng, ngay cả cô bạn lớp phó học tập cũng không buồn để mắt đến Tiểu Tiểu, càng không nói đến chuyện thảo luận bài tập, làm bài tập!

Đến đây, tình bạn trong sáng đầu tiên trong cuộc đời Tiểu Tiểu cũng đã bị yêu nghiệt bóp chết ngay từ khi còn ở trong nôi.

Ngoài việc bị yêu nghiệt bóp chết tình bạn, Tiểu Tiểu còn bị hấn bóp chết tình yêu trong sáng, lãng mạn.

Năm mười ba tuổi, Nhan Tiểu đã có người theo đuổi. Đối phương là một anh chàng mắt ti hí, nhút nhát. Mặc dù Tiểu Tiểu không thích cậu bạn suốt ngày khịt khịt mũi, co ro cúm rúm cho lắm, nhưng có người theo đuổi cũng là tốt rồi.

Hơn nữa, với tư cách là lớp phó phụ trách môn tiếng Anh, cũng là người học khá của lớp, lần nào giờ đọc bài buổi sáng, cậu bạn mất ti hí này lại cũng đọc mẫu cho cả lớp đọc theo “bát xừ (bus), “yết xừ (yes)”, “gon xừ (girls)”... Trong lòng Tiểu Tiểu cũng cảm thấy tự hào và cảm động.

Thời gian đó, sự e thẹn và tự mãn của cô nữ sinh đã thăng hoa. Nhưng những khoảnh khắc được theo đuổi tuyệt vời và đơn giản như vậy không kéo dài được bao lâu, yêu nghiệt lại thò bàn tay ma quái của hắn ra. Một hôm, trong giờ thể dục, trước sự xúi giục của bạn bè, trước mặt tất cả mọi người, cậu bạn mất ti hí rụt rè hỏi Văn Dịch tại sao lúc nào cũng bám riết lấy Tiểu Tiểu như vậy? Có phải cũng thích Tiểu Tiểu không?

Lúc đó Văn Dịch, kẻ có dáng dấp yêu nghiệt, miệng ngọt như mía lùi đã trở thành nhân vật có tiếng trong trường, thấy cậu bạn mất ti hí thấp hơn mình một cái đầu dám hỏi câu này, hắn tỏ ra rất phẫn nộ, đáp luôn: “Làm sao tớ có thể thích heo con Tiểu Tiểu vừa thấp vừa béo vừa ngốc nghếch lại còn tưởng mình ngây thơ đáng yêu trong sáng hiền lành xinh đẹp tro mắt đến tột đỉnh thường xuyên đánh tớ chửi tớ cào cấu tớ giành đồ ăn vặt của tớ lừa xin tiền mua đồ ăn vặt của ông ngoại tớ...”.

Sau khi một câu rất dài, dài lê thê không hề có dấu ngắt câu thốt ra khỏi miệng cậu ta, xung quanh lập tức im lặng như tờ, cậu bạn mất ti hí sững người, lúc này mới sực nhớ ra phải biện hộ cho thần tượng của mình: “Cậu...cậu... cậu đừng nói linh tinh! Tiểu Tiểu, cậu ấy...”.

“Cậu ấy à?” Văn Dịch khua khua tay với vẻ rất khó chịu. “Cậu thích cậu ta thì thật xui xẻo tám đời rồi. Các cậu còn chưa biết đúng không? Heo Tiểu Tiểu vừa lười vừa ngốc, các cậu có biết tại sao tóc cậu ấy đen như vậy không? Vì nửa tháng cậu ta mới gội đầu một lần! Biết tại sao môi cậu ấy bóng như vậy không? Vì ăn com xong cậu ta không bao giờ lau miệng! Nhìn mặt cậu ta nghiêm túc như vậy, các cậu có biết cậu ta...”.

Cậu bạn mất ti hí sợ khiếp vía vì những câu nói của Văn Dịch, run rẩy hỏi: “Cậu ấy làm sao?”.

Văn Dịch ra hiệu cho đám con trai xúm lại, cuối cùng tiết lộ ra điều bí mật vẫn giấu kín từ bấy lâu nay: “Nhan Tiểu còn sexy nữa! Cậu ta không những xem trộm sách sex mà còn thường xuyên nhìn trộm con trai tắm”.

Đàn ông trong khu tử huyệt viện, từ ông ngoại tớ đến đứa trẻ con ba tuổi đều bị cậu ta nhìn hết! May mà bản thiếu gia thông minh lanh lợi, không bị trúng kế của cậu ta...”.

Từ đó trở đi, ở trường Tiểu Tiểu còn có thêm biệt hiệu “thích nhìn trộm”. Nhìn thấy vẻ mặt không hẳn là cười, gật gật của đám con trai khi trông thấy mình, Nhan Tiểu cũng thấy là lạ. Dĩ nhiên, đến khi biết được sự thật, cô và yêu nghiệt Văn Dịch đã tốt nghiệp cấp hai.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mây Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Qua cầu rút ván

Nhan Tiểu nghiêng rằng có đợi đến lúc hết giờ làm việc, vẫn không có cách giải quyết nào, yêu nghiệt vẫn đến như đã hẹn.

Nhan Tiểu đang thần thờ thu dọn đồ đạc thì nghe thấy cô bạn trực ở ngoài đột nhiên cao giọng nói: “Tiểu Tiểu hả? Chị ấy ngồi ở ô trong cùng, anh cứ vào thẳng đó đi. Tiểu Tiểu, có Đồng Gioăng tìm chị này!”.

Cô bạn này được mọi người đặt cho biệt hiệu là “chiếc loa di động”, được trao tặng vinh dự này, đương nhiên là phải nhanh mồm nhanh miệng rồi.

Nghe thấy giọng phát thanh của cô, đồng nghiệp trong cả văn phòng đều thò đầu ra khỏi ô làm việc của mình ngó tình hình.

Bị gọi đột ngột như vậy, Nhan Tiểu gật nảy mình, tập công văn trên tay rơi bộp xuống đất, giấy bay là tả.

Đang lúc luống cuống thì Văn Dịch bước vào, hắn ngồi xuống nhặt giấy tờ lên, sau khi sắp xếp gọn gàng mới đặt vào tay cô, nhân tiện gõ vào đầu cô một cái, trách: “Sao mà vụng về vậy?”.

Một động tác đơn giản, một câu nói đơn giản, cộng với gương mặt rạng rỡ của yêu nghiệt, bầu không khí mờ ám đã lan tỏa giữa hai người. Nếu chỉ có hai người, yêu nghiệt đã ôm cô nũng nịu gọi “em yêu” rồi, Nhan Tiểu cũng cảm thấy bình thường, nhưng hiện tại...

Ngoài đầu nhìn các đồng nghiệp, lúc này đã quá giờ tan sở, thường ngày, lúc này mọi người đã thu dọn đồ đạc xong xuôi từ lâu, ai nấy đều khoác túi xếp hàng đợi đập thẻ rồi, có khi người nhanh nhất đã đến cổng bến tàu điện ngầm, nhưng hôm nay dường như tất cả mọi người đều chậm rãi thu dọn đồ, nhưng ánh mắt lại hau háu liếc về phía bên này.

Rất rõ ràng, chủ đề via hè trưa ngày mai đã có.

Đồng nghiệp A (ôm ngực tỏ vẻ trầm tư): Chắc chắc, không ngờ nhìn chủ tịch hội đồng quản trị Trình Khởi Hằng như thế mà cậu cháu lại đẹp trai như vậy, nếu biết sớm thì tớ đã ra tay từ lâu rồi, làm gì đến lượt nhỏ Tiểu Tiểu nữa...

Đồng nghiệp B (giả bộ nói chuyện với bàn bên cạnh, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn trộm): Hai người ấy vừa mới quen nhau ư? Mới quen nhau thôi hả? Sao tớ có cảm giác là bọn họ rất tự nhiên, như đã quen nhau mười mấy năm rồi? Lẽ nào bọn họ meet nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên?

Đồng nghiệp C (vừa thu dọn giấy tờ vừa cười rất ranh mãnh): Không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, không ngờ nhỏ Tiểu Tiểu ngờ nghệch như vậy mà lại câu đàn ông rất tài nhì? Cậu cháu chủ tịch hội đồng quản trị cũng khá đó chứ, còn nhớ lần trước Mỹ Giai nói anh ta là luật sư, đúng không? Ấy, chiếc áo sơ mi của anh ta là của hãng gì ấy nhì? Hôm nào cũng phải mua cho ông xã một cái mới được, không biết có đắt không...

Đồng nghiệp D (nhìn chằm chằm): Có gì là ghê gớm, vừa nhìn là biết chắc chắn đó là một gã đa tình... Ấy! Hình như hần ta đang nhìn tớ! Hà... Lại còn cười nữa, hần ta có ý gì nhì? Có phải đang ra hiệu ngầm cho tớ không??

...

Nhan Tiểu nhìn lướt một vòng, thấy sóng ngầm đang nổi trong phòng làm việc, các đồng nghiệp cứng đờ tại chỗ như bị điểm huyết, bèn hắng giọng nói với yêu nghiệt: “Cậu ra ngoài đợi nhé!”.

“Vi sao?”

Yêu nghiệt nhướn mày thắc mắc, cười giả là nói: “Giờ đã là giờ tan sở rồi, anh không làm ảnh hưởng đến công việc của mọi người chứ? Hơn nữa, em vụng về như vậy, lát nữa lại làm mất đồ cho coi. Nào, những cái nào cần mang về? Để anh thu dọn hộ em”. Nói xong, Văn Dịch liền xắn tay áo bắt đầu thu dọn những món đồ lặt vặt trên bàn làm việc của Nhan Tiểu, đặt vào hộp.

Nhan Tiểu đang định ngăn lại thì điện thoại di động lại réo lên rất không đúng lúc. Yêu nghiệt không thèm để ý đưa thẳng điện thoại cho cô: “Tiểu Tiểu, điện thoại”.

Nhan Tiểu đang định nói, nhưng vừa nhìn vào màn hình điện thoại liền giật bắn người, không thèm quan tâm đến yêu nghiệt, xông thẳng vào phòng nghỉ, sau khi đóng cửa xong xuôi, chắc chắn rằng người bên ngoài sẽ không nghe được gì, mới len lén bấm nút nghe: “A lô...”.

Không biết có phải người ở đầu bên kia giật mình vì giọng nói run rẩy, sợ hãi của Nhan Tiểu không mà sững người một lát rồi nói: “Nhan Tiểu à? Chào em, anh là Trình Húc, anh đang đứng dưới tòa nhà công ty đợi em, em xuống đi. Bọn mình... ờ, đi ăn cơm nhé, chắc là Mỹ Giai đã nói với em rồi, đúng không?”.

Nhan Tiểu ngừng lại hai giây, hỏi một câu mà cho đến nay vẫn khiến đối phương muốn đâm đầu vào tường: “Trình Tự * là ai? Bọn em có làm về lĩnh vực IT đâu?”. [** Trong tiếng Trung, từ “Trình Húc” và “Trình Tự” có phát âm giống nhau. “Trình Tự” có nghĩa là “lập trình”.]*

Anh chàng mặt mụ: = _ =

——Tôi là dài phân cách “người giỏi giả vờ ngờ nghệch”——

Đợi đến khi giả vờ ngờ nghệch nghe xong điện thoại đi ra, Nhan Tiểu thực sự sững sờ vì cảnh tượng trong phòng làm việc: yêu nghiệt vừa thu dọn đồ đạc vừa nói chuyện không dừng với đám đồng nghiệp của cô. Dĩ nhiên những đồng nghiệp vây quanh yêu nghiệt toàn là... phụ nữ.

Đồng nghiệp A: “Thật đáng tiếc, trước đây công ty của bọn em tổ chức tiệc tùng sao anh chẳng bao giờ tham gia?”.

Yêu nghiệt tỏ vẻ ngơ ngác: “Bọn em mở tiệc, anh phải đến à? Haizz... anh cũng muốn đến lắm, nhưng Tiểu Tiểu không chịu cho anh đến”.

Đồng nghiệp B: “Thế sau khi Tiểu Tiểu nghỉ việc, hai người... có dự định gì?”.

Yêu nghiệt tiếp tục ngơ ngác: “Dự định gì? À... việc Tiểu Tiểu xin nghỉ việc ít nhiều cũng có liên quan đến anh, anh sẽ cố gắng chịu trách nhiệm”.

Mọi người đều tỏ ra tiếc rẻ, nói như vậy tức là không còn hy vọng gì nữa ư? Không ngờ Tiểu Tiểu ghê gớm thật!

Đồng nghiệp C: “Thế anh còn anh em họ gì không, những anh giống như anh đó?”.

Yêu nghiệt nghĩ một lát: “Anh họ thì không, nhưng có một cậu em đang ở Mỹ”.

“Hà, thật vậy hả? Anh ấy vẫn còn độc thân chứ?”

“Hê hê, dĩ nhiên là độc thân rồi, vẫn còn trẻ lắm! Tên cậu ấy là Ba La, mẹ anh chiều cậu ấy hơn cả anh!”

“Cái tên nghe lạ nhì, anh ấy sang Mỹ du học à? Trường gì vậy anh?”

“Trại huấn luyện vật nuôi trong nhà Washington.”

“Hà?”

Thấy vậy, yêu nghiệt hí mắt cười rất ranh mãnh: “Ba La là con chó chăn cừu thuần chủng, rất thông minh...”.

Mọi người lại ngất xỉu lần nữa

Nhan Tiểu áp bàn tay lên trán. Trước khi yêu nghiệt gây thương tích trên diện rộng, cô không thể chịu được nữa bèn lúi húi ra khỏi phòng làm việc. Trong thang máy, Nhan Tiểu đoán lát nữa chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, cô căng thẳng đến nỗi hít thở rất sâu, thấy vậy, yêu nghiệt liền liếc mắt hỏi: “Em đã làm chuyện gì có lỗi với anh à?”

“Hả?” Nhan Tiểu chưa kịp phản ứng gì, nghe yêu nghiệt lạnh lùng hỏi như ông chồng đang tra khảo bà vợ vừa đi cặp bồ, bèn thấp thòm lùi ra sau một bước.

Yêu nghiệt vừa bẻ hộp đồ vừa “hừ hừ” rồi nói: “Đừng giả vờ giả vịt nữa, từ nhỏ đã như vậy, chỉ cần làm việc gì khuất tất là đương sự lại toát hết mồ hôi hột thở dốc, vì em như vậy nên mỗi lần bọn mình chơi xấu ai đều bị bọn họ phát hiện ra”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền cắn môi, thăm dò: “Tớ có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào?”.

Yêu nghiệt nhướn mày rất gian xảo: “Vừa nãy trong văn phòng, nhìn em và đồng nghiệp của em có cái gì đó là lạ, nói đi!”.

Nhan Tiểu sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu: “Tin tốt là tớ rất vui vì cậu mang ví đến cho tớ, tớ sẽ luôn ghi nhớ ân tình này, sau này ắt sẽ đáp đền, ngoài ra tớ chúc mừng cậu vì đã đón tớ tan sở một cách thuận lợi.

Tin xấu là...”. Nhan Tiểu dừng lại một lát, liếc nhìn về mặt yêu nghiệt. “Giờ cậu có thể đi được rồi.”

Văn Dịch mỉm cười: “Sao vậy, em có hẹn à? Định qua cầu rút ván à?”.

Nhan Tiểu nói với vẻ lưu luyến, đau đớn: “Tớ không thể nói cho cậu hiểu rõ vấn đề trong một chốc lát được, mong cậu hãy nghĩ đến tình bạn bao năm qua của bọn mình mà giúp tớ. Những đồ đạc này cậu cứ đặt tạm ở chỗ cậu được không? Mấy hôm nữa tớ sẽ đến lấy...”

Lú đầu Nhan Tiểu tưởng rằng nghe những câu này, chắc chắn yêu nghiệt sẽ gây sự. Ai ngờ đối phương trầm ngâm một lát, chỉ nghiêng răng nói: “Em giỏi lắm!”.

Đúng lúc đó, thang máy cũng đã xuống đến tầng một. Nhan Tiểu rút rìu bấm nút mở thang máy: “Tớ biết tớ là người trọng tình khinh bạn, tha lỗi cho tớ lần này, quay về tớ sẽ làm thân trâu ngựa để đền đáp cậu”.

Nói xong, Nhan Tiểu đã ra khỏi thang máy. Cô không đủ can đảm để nhìn sắc mặt yêu nghiệt nữa mà quay đầu chạy.

Chạy ra khỏi tòa nhà, Nhan Tiểu như người bị ma đuổi, ngoái đầu lại nó, sau khi biết chắc yêu nghiệt không đuổi theo mới vuốt lại tóc đi ra. Bên ngoài, anh chàng mặt mụn đang đứng đợi.

Ở ngoài, Trình Húc cũng đã nhìn thấy Nhan Tiểu. Anh kéo cửa kính xuống, vẫy tay gọi cô. Nhan Tiểu mỉm cười bước về phía đó.

Lên xe, nhìn thấy khuôn mặt đầy mụn đó, Nhan Tiểu lại thấy rùng mình, đang ngần ngừ không biết lát nữa ăn cơm sẽ giải thích với anh ta thế nào thì bên tai có tiếng gõ cửa. Nhan Tiểu quay đầu ra, chưa kịp sững sốt thì anh chàng mặt mụn đã kéo cửa kính xuống.

“Áy, không phải anh...”

Anh chàng mặt mụn chưa nói dứt lời, Văn Dịch đã hàm hàm ngắt lời: “Nhan Tiểu, bọn mình chấm hết rồi!”.

“Hả?”

Không đợi hai người trong xe lên tiếng, Văn Dịch đã dúi mạnh chiếc hộp trên tay vào tay Nhan Tiểu, trợn mắt nói: “Đây là đồ của em để ở nhà anh, anh và em chấm hết rồi! Đêm nay em không cần phải đến nhà anh nữa!” Nói xong hất bỏ đi ngay, không thèm ngoái đầu nhìn lại.

Ngay lập tức, trong xe tĩnh lặng như tờ. Nhan Tiểu không dám nhìn vào mặt anh chàng mặt mụn, chỉ thấy từ cổ trở lên bị nhìn sồn hết gai ốc. Có câu nói thế nào nhỉ? Qua cầu rút ván, ắt hết đường thoát.

Yêu nghiệt, nguoi – giỏi – lắm!

“Tiểu Tiểu, đó là...?”

Nhan Tiểu lắc đầu, chặn lời Trình Húc nói: “Lúc đầu em định đến lúc ăn cơm sẽ giải thích cho anh hiểu, nhân tiện xin lỗi chuyện lần trước. Tuy nhiên, với tình hình hiện nay, chắc anh không còn hứng thú với chuyện đến với em nữa”.

Nghe thấy vậy, anh chàng mặt mụn liền im lặng, mím chặt môi nhìn Nhan Tiểu chăm chú.

Nhan Tiểu đau khổ nhắm mắt lại. Đã đến nước này thì cũng không cần phải giấu giếm gì nữa, cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Thực ra lần đầu tiên gặp anh, em đã cảm thấy bọn mình không hợp nhau lắm. Không ngờ sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Không ngờ chị Mỹ Giai lại nhiệt tình đến thế, lại... bảo anh đến đón em, em thực sự cảm kích. Nhưng... chuyện tình cảm không thể đơn giản hóa vấn đề được, mong anh hiểu cho em. Còn về lòng chân thành... Thực sự em chưa yêu bao giờ, chưa có bạn trai bao giờ, anh chàng liên tục xuất hiện phá rối ban này... Haizz, em cũng không biết nên giải thích thế nào, tóm lại là em không cảm thấy áy náy với lương tâm của mình, anh không tin em cũng không biết phải làm thế nào”.

Nhan Tiểu nói liền một mạch như vậy, dường như anh chàng mặt mụn cũng chưa tiêu hóa được gì nhiều, trong lúc anh ta cau mày, ngần ngừ đang định nói thì Nhan Tiểu đã nhanh tay móc ra một mẫu giấy nhỏ đã chuẩn bị từ trước, cung kính đưa cho anh ta: “Mặc dù rất ngại, nhưng em thấy cái này có thể giúp được anh. Em... về trước đây, chào anh!”.

Nói xong, Nhan Tiểu xuống xe như người chạy trốn, chạy rồi mất hút trong dòng người. Anh chàng mặt mụn ngơ ngác nhìn lên trần xe, ngơ ngác nhìn mẫu giấy đó, bên trên có một dãy số được viết rất gọn gàng, chắc là số điện thoại, và dòng chữ nắn nót: Em Điều Tiên Tiên.

“Em Điều?” Theo bản năng, anh chàng mặt mụn đọc ra thành tiếng, lại trò gì nữa đây?

——Tôi là dài phân cách “đi xin việc”——

Các trang mạng việc làm job, Trí Liên, nhân tài Trung Hoa... Hiện nay, nhiệm vụ hàng ngày của Nhan Tiểu là đấu tranh với các trang mạng tuyển dụng này. Sắp xếp hồ sơ, thu thập các công việc phù hợp, căn cứ vào tình hình của từng công ty mà viết đơn xin việc, sau đó khổ sở chờ đợi thông báo phỏng vấn.

Lúc đầu Nhan Tiểu tưởng rằng, sau khi mình nộp đơn xin nghỉ việc, chắc cũng phải nửa tháng mới có người thay mình, chính vì thế cô cũng không vội tìm việc, cô sẽ nghỉ ngơi một, hai tuần, đi du lịch cũng hay, ở nhà đọc sách, ngủ nướng cũng được, tóm lại là nghỉ ngơi một thời gian rồi mới dồn sức cho công việc mới.

Nhưng người tính không bằng trời tính, tuần thứ hai sau khi nộp đơn xin nghỉ việc, ông sếp hồ ly tinh Trình Khởi Hằng đã thông báo cho Nhan Tiểu, bảo cô bàn giao công việc cho nhân viên mới, và cái gọi là “nhân viên mới” chính là cô em trực quầy Trương Tiểu Tiểu.

Thực ra Nhan Tiểu và Trương Tiểu Tiểu đều là nhân viên hậu cần, nhưng Nhan Tiểu chỉ phụ trách các công việc của chủ tịch hội đồng quản trị, dù là lương bổng hay vị trí công việc đều có thể mạnh hơn Trương Tiểu Tiểu rất nhiều.

Nhan Tiểu cũng biết Trương Tiểu Tiểu phàn nàn nhiều về mình, vì thế Nhan Tiểu cũng không thấy bất ngờ khi lần này cô ấy chủ động xin tiếp quản công việc văn thư, nhưng cũng chính vì lẽ đó mà Nhan Tiểu buộc phải đẩy sớm công việc tìm việc lên trước một bước. Về nhà chưa đầy một tuần, ý định “ở nhà nghỉ ngơi một thời gian” của cô đã bị phá sản.

Ở nhà chơi không thật vô vị, ức chế!

Từ khi chưa tốt nghiệp đại học đến nay cô đều đi làm, đây là lần đầu tiên Nhan Tiểu cảm thấy nhàn nhã. Sau một tuần bí bách đến mức sắp phát điên, cuối cùng cô đã dành thời gian tìm hiểu thị trường việc làm, bắt đầu nộp hồ sơ một cách điên cuồng.

Thực ra, sự nghiệp của Nhan Tiểu cũng được coi là thuận buồm xuôi gió. Trước khi tốt nghiệp đại học, trong lúc rất nhiều bạn bè còn đang rầu rĩ với việc đi thực tập ở đâu thì Nhan Tiểu đã được tập đoàn họ Trình chấm, hai bên chính thức ký hợp đồng lao động. Mặc dù hồi đó lương không cao lắm, nhưng cũng khiến thầy hướng dẫn và thái hậu đại nhân tha hồ khen ngợi trước mặt mọi người.

Làm việc ở đây hơn hai năm, cũng coi là lên được một chút chức vụ, nên xét ở một góc độ nào đó, có thể nói, Nhan Tiểu chưa bao giờ phải trải qua cảnh tìm việc khổ sở. Còn hiện tại, cô đã được đích thân cảm nhận.

Vì rơi vào đúng tháng Năm, thời gian dờ dằng, rất nhiều công ty đã tuyển đủ người sau Tết nên không còn kế hoạch tuyển người nữa, chỉ treo các thông tin tuyển dụng trên các trang mạng việc làm để tuyên truyền văn hóa doanh nghiệp.

Nhan Tiểu ngờ nghệch, không biết đây là thủ đoạn tuyên truyền của rất nhiều công ty lớn, sau khi hào hứng gửi đi mấy bộ hồ sơ, chờ đợi với tâm trạng tràn trề hy vọng, kết quả không nói cũng biết, hồ sơ chẳng khác gì đá chìm đáy biển.

Thình thoảng cũng có một chút sóng gợn. Hôm trước Nhan Tiểu nhận được thông báo phỏng vấn của một công ty, xúc động đến nỗi nào là đi mua quần áo mới, nào là thay đổi kiểu tóc, còn coi trọng hơn cả việc đi gặp các anh chàng mọi người làm mới, sau đó mới đi phỏng vấn. Ai ngờ tình hình thực tế khiến cô vô cùng đau lòng. Cái gọi là công ty với mô hình vừa có “50-150 nhân viên” tuyên truyền trên mạng chen nhau trong một không gian chật hẹp chỉ khoảng một trăm mét vuông.

Nhan Tiểu đếm đi đếm lại, cùng lắm có ba mươi người, và điều khiến Nhan Tiểu không thể chịu đựng được nhất là công ty này làm việc ở một căn hộ thuê trong khu dân cư!

Mặc dù hiện tại rất nhiều công ty tư nhân có quy mô nhỏ như thế này, nhưng vừa bước chân ra khỏi tập đoàn họ Trình lớn mạnh như Nhan Tiểu, bất luận xét về lương bổng, chế độ phúc lợi hay môi trường làm việc đều không thể chịu nổi.

Còn những doanh nghiệp lớn như tập đoàn họ Trình lại đã quá thời gian tuyển dụng, lúc này đây muốn vào cũng không phải đơn giản. Nhan Tiểu bắt đầu thấy hối hận vì mình xin nghỉ việc quá vội vàng. Sau tháng này, tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền ga, tiền bảo hiểm y tế... và rất nhiều khoản chi tiêu vặt khác sẽ thi nhau kéo tới.

Mặc dù trước khi rời tập đoàn họ Trình, Nhan Tiểu đã đưa ra tình huống tồi nhất, lấy ra một khoản tiền tiết kiệm để chi tiêu, kể cả một, hai tháng không đi làm cũng không bị đói.

Nhưng cô vẫn thấy sốt ruột.

Và đầu bên kia, kẻ gây ra tất cả những chuyện này lại không hề xuất đầu lộ diện. Sau hôm phá bình cuộc hẹn hò của cô với anh chàng mặt mụn, Văn Dịch không xuất hiện thêm lần nào nữa. Đây là lần đầu tiên yêu nghiệt và Nhan Tiểu giận nhau lâu như vậy, không gọi điện thoại, không chat, như kiểu Văn Dịch đã bốc hơi vậy.

Nhan Tiểu vô cùng chán nản. Một hôm, thấy có một topic trên diễn đàn nói: “Tôi và người yêu tôi chơi trò: “Ai làm lành trước kẻ đó sẽ thua”, gần nửa năm rồi, có phải tôi sắp thắng rồi không?”.

Thấy vậy, Nhan Tiểu liền mỉm cười tỏ vẻ thấu hiểu, sau đó lại ưỡ ể oải nghĩ, liệu có phải... mình và yêu nghiệt cũng sẽ không liên hệ với nhau như thế này nữa không? Giống ba năm về trước, rõ ràng là đã có ý định “từ mặt nhau suốt đời”, không ngờ cuối cùng vẫn nhận được cú điện thoại hỏi thăm như không có chuyện gì xảy ra của hắn...

Nhan Tiểu là như vậy, lúc nào cũng ngập ngừng, lẩn tránh. Kể cả trong lòng có nhiều suy nghĩ đến đâu cũng sẽ không tùy tiện gọi điện thoại cho đối phương, kể cả mở nick chat của hắn hết lần này đến lần khác, cô cũng không có ý định đánh nửa chữ cho yêu nghiệt.

Hai người cứ để tình trạng này kéo dài hơn nửa tháng. Nhan Tiểu chờ đợi điện thoại gọi đi phòng vấn một cách khổ sở, vừa mong yêu nghiệt tìm đến mình. Không ngờ không được gì, cuối cùng thánh chỉ của thái hậu đại nhân đã đến trước. Dĩ nhiên là Nhan Tiểu không dám hé nửa lời chuyện mình đi xin nghỉ việc với thái hậu, sau khi âm ờ giấu hết được những chuyện xảy ra trong thời gian qua thì nghe thấy thái hậu nói: “Nếu dạo này công việc không bận thì hôm nào mày xin nghỉ vào bệnh viện với mẹ, tiện thể mẹ thăm con gà mang cho ông Văn”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu vô cùng sững sốt, hỏi ra mới biết chuyện ông ngoại Văn Dịch. Cách đây không lâu, giáo sư Văn đột ngột bị ngã trong lúc đang giảng bài, nói là mệt mỏi quá độ, hiện đang nằm trong viện an dưỡng.

Nhan Tiểu há hốc miệng không nói được lời nào. Lẽ nào... nguyên nhân khiến gần đây yêu nghiệt mất tích là do chăm sóc ông? Nhan Tiểu còn đang trầm ngâm thì thái hậu đã phát hiện ra điều bất thường: “Sao vậy, ngày nào con cũng ở gần Văn Dịch mà không biết nhà nó xảy ra chuyện à?”.

Lần này, Nhan Tiểu càng không biết phải đối đáp thế nào, đành lặng lẽ nhìn lên trần nhà.

“Cãi nhau rồi à?!” Thái hậu dò đoán.

Nhan Tiểu ậm ừ: “Cũng không hẳn...” mà chỉ chơi trò ai làm lành trước người đó sẽ thua mà thôi.

Nhan Tiểu không đủ can đảm nói ra câu này, nhưng vẫn bị thái hậu mắng té tát: “Mày nhìn mày xem, ngay cả cãi nhau cũng không dám thừa nhận. Không biết trong đầu mày có còn cái gọi là tình nghĩa nữa không? Kể cả có cãi nhau thế nào với Văn Dịch, ông nó ốm mà mày không hề hỏi han, mày có còn xứng làm bậc con cháu nhà người ta nữa không?”.

Nhan Tiểu cắn môi, tiếp tục im lặng, rõ ràng... có ai báo cho cô biết đâu, cộng với việc gần đây cô bận tìm việc, làm gì còn đầu óc nào để tìm hiểu những chuyện này.

Sau khi giáo huấn một hồi, không thêm quan tâm đến ý kiến của con gái, thái hậu nói với giọng rất bức bối: “Thôi cứ như thế, ngày mai mày cùng mẹ đến thăm ông Văn. Thật không ra thế thống gì cả! Mẹ còn tưởng mày dạo này bận không thấy thăm hỏi đâu là do bận chăm ông ở bệnh viện, làm người yêu của người ta mà không biết gì, thật là xấu hổ...”.

Không đợi Nhan Tiểu giải thích, thái hậu đại nhân liền cúp máy rụp một cái. Đang bần thần, điện thoại của Nhan Tiểu lại đổ chuông, cô tưởng là mẹ lại gọi, bèn co rúm người bấm nút nghe thì thấy đầu bên kia vọng lại một giọng phổ thông rất chuẩn: “A lô, có phải chị Nhan Tiểu không ạ? Chúng tôi là tập đoàn Chính Uy, mấy hôm trước chúng tôi có nhận được hồ sơ của chị, muốn mời chị sáng mai đến phỏng vấn...”.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu có cảm giác như sét đánh ngang tai, thầm nghĩ sao lại xui xẻo như vậy. Tập đoàn Chính Uy chính là đối thủ mạnh của tập đoàn họ Trình. Nghe đồn gần đây công ty này chuẩn bị niêm yết cổ phiếu trên thị trường, thực lực rất mạnh, lại cùng lĩnh vực với tập đoàn họ Trình. Nếu Nhan Tiểu được vào công ty này làm việc, chắc chắn sẽ như cá gặp nước. Hồi đầu nhìn thấy công ty này tuyển dụng trên mạng, thực ra Nhan Tiểu cũng không kỳ vọng gì nhiều, không ngờ giờ lại nhận được thông báo đi phỏng vấn, đương nhiên là mừng hơn bất được vàng, nhưng vấn đề đang bày ra trước mắt là...

Lấy lại tinh thần, Nhan Tiểu mới nắm chặt điện thoại nói nhỏ: “Chào chị, thật không may là sáng mai em có một việc rất quan trọng, chị có thể... đổi thời gian phỏng vấn cho em được không ạ? Buổi chiều! Buổi chiều là ok!!”

Nghe xong câu này, rõ ràng đối phương sững người một lát, không biết có phải hiểu lầm sáng mai Nhan Tiểu có cuộc phỏng vấn nữa hay không mà giọng lập tức trở nên lạnh nhạt hơn: “Chắc là chị gặp khó khăn gì đó, vì giám đốc Hạ, người phỏng vấn chị, phải đi công tác nước ngoài vào buổi chiều, nhưng vị trí thư ký mà công ty tuyển dụng cần hơi gấp, nếu đợi giám đốc Hạ có thể...”.

Đối phương không nói hết câu nhưng Nhan Tiểu đã hiểu ra vấn đề: không thể để lỡ thời cơ, để mất sẽ không có cơ hội nữa. Nếu để lỡ sáng mai, vị trí này có đầy người dòm ngó, có cô thì chợ vẫn đông, cô đi lấy chồng thì chợ vẫn vui. Nhan Tiểu vội vàng cảm ơn rồi nói sáng mai sẽ cố gắng đến.

Sau khi cúp máy, Nhan Tiểu liền hạ quyết tâm gọi điện thoại cho thái hậu, lấy hết can đảm nói: “Mẹ, con đã xin công ty nghỉ, nhưng họ nói sáng mai rất bận, có thể...”.

Chưa nói dứt lời, thái hậu liền mắng xoi xoi: “Đừng có lảm chuyện! Vừa nãy mày còn nói là dạo này công ty không bận, sao bảo đến bệnh viện tự nhiên lại bận hả?”.

“Không phải...” Nhan Tiểu chuyển điện thoại sang tai bên kia, cố gắng tìm lời để biện hộ cho mình. “Mẹ cũng biết là có lúc kế hoạch là một chuyện, thực tế lại có nhiều thay đổi, buổi chiều được không mẹ? Buổi chiều con nhất định đi!”

“Cứ lấp liếm đi!”

Thái hậu cao giọng, huyết áp tăng nên giọng cũng to lên theo. “Mày do tao đẻ ra, tao còn không đi guốc trong bụng mày. Hồi nhỏ đã như vậy, đưa mày đi tiêm, mày bảo đau đừng đòi đi vệ sinh. Thế rồi sao? Đi rồi mất tã mất tích! Bây giờ mày bảo chiều đi, ai mà biết chiều mai mày có đi công tác ở đâu không? Mẹ cảnh cáo mày, mày muốn hay không cũng phải đi! Kể cả gạt mối quan hệ mày với Văn Dịch ra, mày không biết ông Văn giúp đỡ nhà mình tam phen tứ phen rồi hả? Năm xưa mới dẫn đây lạ nước lạ cái, nếu ông Văn không cho nhà mình thuê nhà, rồi lại giúp mày tìm trường thì mày có được học hành không? Mày là đứa con gái vong ân phụ nghĩa...”

Nhan Tiểu lặng lẽ cúp máy, hối hận vì đã nghe điện thoại của mẹ, nhưng vì cuộc phỏng vấn sáng ngày mai, nghỉ đi nghỉ lại, Nhan Tiểu di nhón tay lên điện thoại một hồi, cuối cùng cũng bấm số điện thoại quen thuộc đó. Thôi được... Lần này ta làm lành với nhà người trước, ta chịu thua, vì công việc và tiền thuê nhà tháng sau.

Nhan Tiểu vừa an ủi mình là bắt đầu dĩ mới phải gọi điện cho yêu nghiệt vừa thấy hồi hộp, tim đập thình thịch, nhưng chuông đổ hồi lâu mà không có người nghe. Thời gian trôi qua, lòng Nhan Tiểu bắt đầu chùng xuống. Văn Dịch, đừng có được đà lấn tới, không nghe ta sẽ...

Lời chưa rửa ra khỏi miệng, cuối cùng điện thoại đã có người nghe: “Hello?”

Nhan Tiểu nghe thấy giọng con gái trong trẻo ở đầu máy bên kia, sắc mặt lập tức tái đi, sáng sớm... mà sao điện thoại của yêu nghiệt lại có con gái nghe máy? Đầu máy bên kia nghe thấy Nhan Tiểu không nói gì bèn nói: “Kiro đang ở trong nhà vệ sinh, chờ đợi cho một lát...”

Đối phương chưa nói dứt lời thì cô nghe thấy giọng nói uể oải của yêu nghiệt từ xa vọng lại: “Ai vậy?”

“...” Nhan Tiểu liền cúp máy, không nói gì thêm. Lúc đó cô chỉ muốn đập điện thoại. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ông ngoại ốm như thế mà vẫn còn có tâm trạng đi cặp kè với đàn bà ở ngoài.

Hừ, quả nhiên không hổ với danh hiệu “Văn thiếu gia phong lưu”! Cũng phải, từ nhỏ hán ta đã như vậy. Lãng tử, đa tình. Mình chờ đợi cái gì, kỳ vọng cái gì chứ? Sau khi về nước, yêu nghiệt phá bình mình hết lần gặp gỡ này đến lần gặp gỡ khác, chỉ là vì... thấy hay hay thôi sao?

Đúng vậy, ai thật lòng kẻ đó sẽ thua. Ai làm lành với đối phương trước, cũng sẽ thua.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thăm người ốm và cái bẫy

Hôm sau, đúng hẹn, Nhan Tiểu theo thái hậu đến bệnh viện để thăm ông Văn, ngoan ngoãn đến mức ngay cả thái hậu cũng cảm thấy khó tin.

Nhan Tiểu còn ngần ngại sắp xếp kế hoạch, trước khi gọi điện thoại cho yêu nghiệt, cô còn nghĩ rằng “chung sống hòa bình, mọi việc cùng bàn bạc”, muốn nhờ hán khuyên thái hậu, buổi chiều mới đến thăm ông ngoại yêu nghiệt. Nhưng hiện tại cô cảm thấy...Đi! Bắt buộc phải đi!

Tốt nhất là đột kích, để yêu nghiệt trở tay không kịp, máu nóng bốc hết lên đầu mới hay. Nhưng thế sự khó lường, lúc hai mẹ con Nhan Tiểu đến bệnh viện, yêu nghiệt lại không ở đó. Thấy tình hình như vậy, Nhan Tiểu càng tin dự đoán của mình là thật, cứ nghĩ đến hình ảnh Văn Dịch cặp kè với con gái, cô lại hận đến tận xương tận tủy.

Tình trạng của Giáo sư Văn cũng không nghiêm trọng. Lúc thái hậu và Nhan Tiểu đến, giáo sư đang ngồi trên giường, vừa đọc báo vừa chỉ huy cô y tá cắm hoa cho ông, tinh thần rất rắn rỏi. Thấy vậy, thái hậu cũng phải xuyết xoa, vừa giúp các việc vừa mức canh mồi ông, thân thiết hơn cả con gái.

Thực ra nhà họ Văn cũng ít người, ông Văn là con một, sau khi các cụ mất, ông đã sống ở khu tứ hợp viện, lấy vợ sinh con, không ngờ đến tuổi trung niên, vợ lại mất, ông sống một mình nuôi con gái. Chắc là do được hưởng ghen nghệ sĩ từ người cha, ngay từ nhỏ, mẹ Văn Dịch đã bộc lộ phẩm chất thanh cao, chỉ quan tâm đến chuyện học hành, mặc dù nổi tiếng gần xa vì xinh đẹp, nhưng không ai đủ can đảm theo đuổi bà.

Ông Văn cũng không sốt ruột, cười xuề xòa nói: “Thư trung tự hữu nhân như ngọc”. [Có nghĩa là: trong sách luôn có những cái hay, cái đẹp]

Ông tin rằng cậu con rể của gia đình mình cũng sẽ từ sách vở mà ra. Bà con họ hàng, hàng xóm cũng bó tay với ông cụ cổ hủ này, vừa thăm sốt ruột thay cho bà Văn Hân, mẹ Văn Dịch, vừa tìm kiếm, làm mối cho bà những đám ung ý.

Một kết quả khiến mọi người vô cùng sửng sốt là, năm hai mươi tám tuổi, bà Văn Hân đã dắt tay một anh chàng người nước ngoài rất đẹp trai về nhà ăn Tết. Và điều làm mọi người phải tấm tắc là, cậu con rể của ông Văn đúng là chui từ trong sách ra. Hai người quen nhau trong thư viện, rồi lại tìm được

tiếng nói chung nhờ cùng mượn một cuốn sách, rồi tiếp theo là đi ăn, hẹn hò, xem phim... Mọi việc như trăng đến rằm ắt trăng sẽ tròn.

Năm sau, khi nghĩ đến tiền đồ sự phát triển của chồng và chính thức quyết định sang Mỹ định cư, bụng bà Văn Hân đã kênh cằng. Cho dù xét trên góc độ khoa học kỹ thuật hay sự phát triển của y học, ở nước ngoài vẫn tốt hơn trong nước, hai vợ chồng cùng bàn bạc sẽ về Mỹ để bà dưỡng thai, và cùng với đó, ông Văn, người từ trước giờ vốn rất khỏe mạnh lại đột nhiên đổ bệnh, bệnh viện cũng không tìm ra được bệnh gì, ông cụ ngày nào cũng rên rỉ bảo không xuống được giường.

Hai vợ chồng sợ quá, ngay cả chuyện sang Mỹ cũng không dám nhắc đến nữa. Một ngày nọ, ngồi trước giường bệnh của cha, sau một hồi truyện trò, tâm sự, cuối cùng bà Văn Hân và ông cụ cũng đã đi đến thống nhất. Ông cụ nói: Một, ba ủng hộ nhiệt tình việc con sang Mỹ phát triển, dù là đối với con hay sự nghiệp chồng con đều có lợi. Hai, con cũng không phải lo lắng khi ba ở lại, bây giờ đi lại thuận tiện, ba nhớ con sẽ bay sang thăm con. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là cái “tuy nhiên” này.

Giáo sư Văn đã nói một hồi, rất rõ ràng, mạch lạc, cuối cùng nước mắt lưng tròng nắm tay con gái, nói: Các con đi cũng được, nhưng phải để lại đứa con. Ít nhất trong mấy năm đầu quan trọng nhất phải để lại, không được để đứa cháu duy nhất của nhà họ Văn lưu lạc nước ngoài, nhập quốc tịch Mỹ, ngay cả tiếng mẹ đẻ cũng không biết nói, chữ Hán cũng không biết viết, trở thành Tây hạng xịn!

Thế là Văn Dịch đã mang họ Văn, nhập quốc tịch Trung Quốc, ở lại Trung Quốc. Cha mẹ mỗi năm nghỉ ba bốn tháng về Trung Quốc thăm con, đến khi trưởng thành mới thực sự quay về với cha mẹ.

Mỗi lần ông cụ xảy ra chuyện gì, nhà cũng chẳng có ai hỗ trợ, chăm nom. Lúc này, thấy ông cụ ốm mà không có ai thăm nom, thái hậu liền rom róm nước mắt, ông cụ lại vui vẻ an ủi: “Không sao... không sao, bệnh nhẹ thôi mà. Hơn nữa, cô xem hiện giờ ở viện không phải tôi được chăm sóc rất chu đáo đó sao, cô y tá cũng rất tận tâm”.

Ông nói xong, Nhan Tiểu liền nhìn cô y tá theo hướng chỉ tay của ông. Đối phương nghe thấy vậy, mặt lạnh như tiền, chỉ còn thiếu nước lảm bảm. Nhan Tiểu không nén được bèn cười thầm, chắc là cô y tá cũng đang rửa thầm trong bụng, ông thấy tôi tận tâm, nhưng lần sau dù có giết chết tôi cũng không đến phục vụ ông đâu, cảm hoa còn phải thế này, thế nọ.

Nhan Tiểu đưa ngón tay lên môi. Ông Văn vốn nổi tiếng là khó tính, nhưng bất luận chỉ huy ai làm gì, ông đều rất có lý, nét mặt rất nhân từ, dù có muốn nổi cáu cũng không nổi cáu được. Nhan Tiểu ngừng một lát hỏi: “Y tá chăm sóc ông dù tận tình đến đâu cũng không bằng có người nhà, cô chú ở nước ngoài thì không nói làm gì, Văn Dịch... Văn Dịch đâu ông?”.

Nói xong, ông Văn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy ngoài cửa có tiếng yêu nghiệt nói vọng vào: “Ái chà, ai mà nhớ mình vậy... hả?”.

Thật đúng lúc, hóa ra Văn Dịch đang chuẩn bị bước vào phòng thì nghe thấy trong phòng có người nói chuyện. Cách bức tường nghe thấy loáng thoáng nghe thấy có người nhắc đến tên mình, thế là hần liền cười rất nham nhở, vui vẻ đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy người ngồi bên cạnh ông Văn là Nhan Tiểu, hần sững người một lát mới há miệng hỏi: “Hả?”.

Nhan Tiểu ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra cậu thiếu gia phong lưu Văn Dịch. Mắt cô cũng tròn tròn, sau đó liền hướng ánh mắt ra phía sau lưng Văn Dịch.

Thấy vậy, Văn Dịch mới sực nhớ ra nhiệm vụ của mình, nghiêng người để cô gái bên cạnh bước lên trước mình nói: “Ông...”.

Chưa nói dứt lời, yêu nghiệt cảm thấy như có trận gió thổi qua, ngoái đầu nhìn Nhan Tiểu đang ở trong trạng thái bị áp thấp bao vây, thậm kê không ổn nhưng đã quá muộn.

Nhan Tiểu khoanh tay trước ngực “hử” một tiếng rồi nói: “Người yêu của thiếu gia Văn Dịch hả? Khá đó nhỉ? Khá hơn cô bé học cấp ba chưa đủ mười tám tuổi lần trước. Chà, nhưng tớ vẫn thích cô bạn lần trước của cậu”.

Nhan Tiểu ngừng một lát, giả vờ tay chống cằm ngẫm nghĩ: “Cô bé lần trước ở cùng cậu, tiền thuê nhà của hai đứa cậu không đủ, phải bảo tớ mang tiền đến đó, cô bé tên gì nhỉ? Andy? Netty? Không phải, đó là cô người yêu lần trước và lần trước nữa...”.

Nói xong Nhan Tiểu tiếp tục giả vờ ngây thơ, và phòng bệnh thì... tĩnh lặng như tờ.

Yêu nghiệt nheo mắt: Nhan Tiểu, giỏi lắm! Biết cách trả thù rồi đấy?

Thái hậu giả vờ sùng sốt: Không hổ danh là con gái mẹ, rất giống mẹ ngày xưa!!!

Giáo sư Văn: Chuyện gì thế nhỉ? Không phải tập này tôi đóng vai chủ chốt sao? Đạo diễn, Nhan Tiểu giật vai của người khác!!!

Ngay lập tức, cô gái đứng bên cạnh Văn Dịch cười khúc khích: “Đây là con cái nhà ai thế nhỉ? Hay thật đấy!”. Lúc nói ra câu đó, cô gái không nhìn Văn Dịch, mà nhìn giáo sư Văn đang ngồi trên giường bệnh “Thầy ạ, em nghe nói thầy bị ốm nên vội đến ngay, cũng không kịp báo trước, thầy phải tiếp khách quý ạ?”

Nghe thấy vậy, nét mặt Nhan Tiểu vẫn tỏ ra bình thản, nhưng trong lòng lại giật thót, thầy? Cô ta gọi ông Văn là thầy, liệu có phải là...

Ông Văn không hề thay đổi sắc mặt mà cười khả khả nói: “Đâu có? Đây là hàng xóm cũ của thầy, biết thầy ốm nên đến thăm, đám sinh viên các em cũng sống có tình thật. Thầy ghi nhớ trong lòng rồi”.

Cô gái cười rất ngây thơ, Văn Dịch lại lạnh lùng nói: “Vừa nãy chị gọi điện thoại đến, nói là đã đến sân bệnh viện, thế nên em xuống đón chị theo lệnh

ông, chẳng – phải – bạn – gái gì đâu!”.

Nghe thấy tiếng nghiêng rặng của yêu nghiệt, sống lưng Nhan Tiểu lạnh toát. Cô sờ mu bàn tay, cũng may thái hậu tùy cơ ứng biến rất nhanh, chỉ cười hềnh hếch nói: “Hóa ra là sinh viên của giáo sư Văn đến thăm thầy? Thôi, đã vậy chúng con xin phép về đây. Canh gà ông cứ ăn dần nhé! Nếu ông thấy ngon miệng và thèm ăn nữa thì ông cứ báo con”.

Nói xong, không đợi ông Văn giữ lại, thái hậu đã kéo Nhan Tiểu đi ra. Ông Văn cũng không phải người chậm hiểu, vừa đưa mắt ra hiệu cho thái hậu, trong lòng đã hiểu, vừa nói với cậu cháu: “Văn Dịch, còn không ra tiễn cô à?”.

——*Tôi là dài phân cách “ăn miếng trả miếng”*——

Ra khỏi bệnh viện, thái hậu liền lấy lý do đi mua thức ăn rồi lẫn mất. Chỉ còn lại Văn Dịch và Nhan Tiểu đứng nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Nhan Tiểu thấy rất khó xử. Thực ra hai người cũng không cãi nhau hay giận dỗi gì nhau, chỉ vì cô tự nhiên đi hẹn hò với anh chàng mặt mụn nên khiến yêu nghiệt tức giận. Nếu nói sai thì cả hai đều sai, sao hấn mặt nặng mày nhẹ với cô, nói không liên hệ là không liên hệ?

Chắc bị Nhan Tiểu nhìn sồn hết gai ốc, yêu nghiệt liền hắng giọng phá vỡ sự im lặng: “Hôm qua em gọi điện cho anh à?”.

“Vâng!” Nhắc đến chuyện này Nhan Tiểu càng tức hơn. Anh chàng chết tiệt này biết mình tìm anh ta mà không thèm gọi lại, gớm thật!

Văn Dịch thờ hắt ra một tiếng, đang định nói gì đó thì điện thoại lại đổ chuông. Hấn cau mày nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình rồi liếc Nhan Tiểu một cái, ghé sát điện thoại vào tai. Rõ ràng là yêu nghiệt sợ cô nghe thấy, rõ ràng. . .

Nhan Tiểu cũng không biết rốt cuộc mình đang tức gì, giận gì, chỉ thấy máu nóng bốc lên đầu, bèn quay người bỏ đi. Mặc dù yêu nghiệt đứng cách cô một đoạn, nhưng vừa nói chuyện điện thoại vừa liếc về phía Nhan Tiểu, thấy cô như bị trúng tà lao thẳng ra đường. Sợ cô bị xe đâm, yêu nghiệt vội chạy theo kéo cô lại.

“Em làm gì vậy?”

Nhan Tiểu bị Văn Dịch kéo lại, chỉ cảm thấy như đạn được chạm ngòi, nổ lớn, ra sức đẩy hấn ra nói: “Buông ra! Em đi đâu thì liên quan gì đến anh!”.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch liền cau mày lại: “Đang yên đang lành tự nhiên em nói lằng nhằng gì vậy?”

“Em – bảo – anh – buông – tay – ra – ngay!”

Văn Dịch túm tay Nhan Tiểu không chịu buông, nhưng không nắm mạnh nữa. Lúc này Văn Dịch chạy đến ngăn Nhan Tiểu lại, nhưng điện thoại vẫn chưa cúp máy. Đầu bên kia nghe thấy Văn Dịch không chịu nói gì, cũng la lớn hai câu. Văn Dịch trều môi, một tay túm lấy Nhan Tiểu, tay kia giờ điện thoại lên nói: “Alô?”.

Thấy vậy, Nhan Tiểu tức đến phát điên. Giời lắm! Đồ đều, vừa túm chặt ta không chịu buông tay, vừa anh anh em em với đứa khác, đúng không? Vừa thô thê tỏ tình với ta vừa tán tỉnh đứa khác, đúng không? Nghĩ đến đây, bất chấp hình ảnh thực nữ, Nhan Tiểu nhìn nghiêng khuôn mặt điển trai của Văn Dịch, càng nghĩ càng tức, càng tức càng không giãi được ra, cuối cùng. . .

Lúc đầu, Văn Dịch định nói qua loa cho xong chuyện với người bên kia, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện rồi nghĩ cách đối phó với Nhan Tiểu đang lên cơn điên ở bên này. Nhưng chưa kịp cúp máy, bên này Nhan Tiểu không những lên cơn điên mà còn như người mắc bệnh dại ngoạm một cái. Văn Dịch thấy tay đau nhói, liền kêu “oái” một tiếng, hắt Nhan Tiểu ra, thấy trên cánh tay có vết răng đỏ ửng, tức nồ đom đóm mắt.

“Em điên thật rồi!!”

“Em điên rồi đấy!” Nhan Tiểu ngang ngạnh gầm lên. “Em muốn thay giáo sư Văn dạy cho thằng cháu bất hiếu này một bài học! Rõ ràng là ông có thể hưởng những năm tháng tuổi già một cách an nhàn, nhưng vì tương lai của anh mà ông giữ anh lại Trung Quốc, hầu hạ, nuôi anh trưởng thành. Nhưng anh lại lấy oán trả ân! Giờ ông đang ốm mà anh còn có thời gian yêu đương nhăng nhít!”

Nghe thấy vậy, Văn Dịch khóc dở mếu dở, hấn hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “Giời lắm, trời lắm! Không phải em muốn biết gần đây anh làm những gì đó sao?” Nói xong Văn Dịch liền nhét điện thoại vào tay Nhan Tiểu, hậm hực tròn mắt nhìn cô: “Em nghe đi. Nghe xem anh đang nói chuyện với ai! Nói những gì!!”.

——*Tôi là dài phân cách “nổi máu Hoạn thư”*——

Nói chuyện qua điện thoại xong, Nhan Tiểu ngưng ngừng trả lại điện thoại cho Văn Dịch, sau đó mới hỏi: “Anh chuẩn bị bán nhà à?”.

Sau khi thấy tự nhiên lại đổi người nói chuyện, người ở đầu bên kia điện thoại bèn nói thật, cô là nhân viên văn phòng môi giới nhà đất, buổi chiều có người muốn xem nhà của anh Văn, hỏi anh có thời gian không.

Văn Dịch hậm hực lấy máy về, chỉ khẽ “ừ” một tiếng.

“Đang yên đang lành, tự dưng bán nhà làm gì?” Năm Văn Dịch mười tám tuổi, giáo sư Văn đã mua cho hấn một căn hộ hơn trăm mét vuông thông tầng ở khu chung cư cao cấp ở phía nam thành phố. Ý định của ông là muốn chuẩn bị nhà cho cháu để sau này cháu cưới vợ, muốn cháu “ở lại Trung Quốc phát

triển, để ba mẹ mày biến đi".

Văn Dịch tôn trọng ý định của ông ngoại, kể cả ba năm đi du học cũng không cho người khác thuê, chỉ sợ người ta không bảo vệ căn hộ cẩn thận. Bấy giờ tự nhiên yêu nghiệt lại giấu tất cả mọi người chuẩn bị bán nhà... Do cần tiền gấp hay muốn di cư sang Mỹ?

Thấy vẻ mặt Nhan Tiểu lộ rõ vẻ sợ hãi, yêu nghiệt vô cùng đặc chí, hạ quyết tâm phải trừ cô một trận cho bổ tức, nghĩ vậy bèn trầm ngâm nói: "Không những bán nhà mà xe của anh cũng chuẩn bị sang tên cho người khác rồi. Thế nên em đừng nghĩ đến chuyện anh lái xe đưa em về nhé, hiện tại anh chỉ còn lại đôi chân thôi".

Nhan Tiểu có cảm giác mọi thứ đã được bày ra: "Thế hôm qua em gọi điện thoại cho anh, người nghe máy là."

"Người đến xem nhà", Văn Dịch giả vờ cúi đầu, hai tay rút túi quần nói. "Anh đưa chồng chị ấy lên tầng xem nhà, điện thoại để ở dưới. Không biết tiểu thư Nhan Tiểu có tin lời giải thích này không?"

Thấy Văn Dịch vẫn tỏ ra cứng rắn, lưu manh, Nhan Tiểu lo đến nỗi giọng cũng hạ thấp: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?". Nhan Tiểu rất hiểu yêu nghiệt, nếu không bị dồn vào đường cùng, chắc chắn hẳn sẽ không động vào căn hộ mà giáo sư Văn mua cho hắn. Lần này hẳn về nước đột xuất cũng rất lạ, giờ đến cả xe ô tô cũng chuẩn bị bán.

Yêu nghiệt bình thần liếc Nhan Tiểu rồi hép mắt cười rất gian xảo, đang thương thức vẻ mặt căng thẳng hiếm có khó tìm của đối phương thì nghe thấy Nhan Tiểu chỉ vào mình hét lớn: "Nói đi! Anh dính vào cái độ hay nghiện hút!".

Văn Dịch liền ôm trán. "Nhan Tiểu, em chẳng có ngày nào mong cho anh tốt lên cả, đúng không?"

Nhan Tiểu khoanh tay trước ngực, bĩu môi: "Em thực sự không nghĩ ra anh có cái gì tốt đẹp để em có thể mong cả".

Yêu nghiệt liền tròn mắt, nói với vẻ rất đứng đắn: "Bản thiếu gia đang dồn vốn chuẩn bị mở công ty".

Nhan Tiểu lắp bắp: "Gi... cơ?".

Trong quán cà phê, Văn Dịch đã thành khẩn khai hết mọi chuyện với Nhan Tiểu.

Hóa ra, sau khi tốt nghiệp ở nước ngoài, Văn Dịch đã tranh cãi rất gay gắt với ba mẹ về vấn đề xin việc. Ba mẹ hắn đều là những con mọt sách chuyên làm công tác nghiên cứu khoa học, họ muốn cậu con trai kế thừa sự nghiệp của mình, dù là ở Trung Quốc hay ở Mỹ, đều tiếp tục sự nghiệp nghiên cứu khoa học vĩ đại, tốt nhất là như ba hắn, trở thành một học giả suốt ngày chỉ ở thư viện và phòng thí nghiệm.

Từ nhỏ, Văn Dịch thấy phản cảm nhất là việc vùi đầu vào học như Nhan Tiểu và suốt đời chỉ biết làm bạn với sách vở. Sau một hồi đấu tranh, cuối cùng hắn đã trốn về Trung Quốc. Đôi vợ chồng trí thức đó cũng tạm thời chưa có thời gian để ý đến con. Sau khi về nước, Văn Dịch rất cố gắng, bận rộn với việc mở công ty.

Nhan Tiểu nhấp một ngụm cà phê, cau mày: "Sao lại thế được? Không phải lối sống ở Mỹ rất dân chủ đó sao? Tại sao ba mẹ anh lại can thiệp vào cuộc sống tự do của anh?".

Nghe thấy vậy, Văn Dịch rùng mình như bị chọc vào huyết đau: "Đừng nói nữa, họ không can thiệp mà chỉ dùng những kinh nghiệm của "người đi trước" để nói chuyện, trao đổi với anh thôi, nhân tiện tẩy não cho anh.. Nói đến đây, không kìm được, Văn Dịch liền buột miệng nói bậy.

Nhìn vẻ sợ hãi của yêu nghiệt, Nhan Tiểu cau mày chặt hơn: "Nói chuyện?". Hình như bỏ qua thông tin gì rất quan trọng, Nhan Tiểu nhắm mắt lại, sờ cảm trầm tư, một hồi lâu mới nói: "Đúng rồi, ngành mà cô chú nghiên cứu là...".

Nghe thấy vậy Văn Dịch càng run hơn, uống ực một ngụm cà phê mới trấn tĩnh lại được rồi nói: "Một nhà triết học, một nhà logic học, thank you".

Vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu liền phì cười: "Tốt nhất là đừng bao giờ cãi nhau với những người học triết học", điểm này cô học được từ yêu nghiệt, thảo nào một kẻ lạnh lợi như Văn Dịch, cũng sợ bị cha mẹ tẩy não nên đã trốn về Trung Quốc.

Sau khi hạ hê trước nỗi khổ của người khác, Nhan Tiểu mới nói với vẻ nuối tiếc: "Rất thông cảm với anh!".

"Cảm ơn!"

——Tôi là dài phân cách “đưa con lại”——

Cứ như vậy, từ lúc gặp nhau vô cớ, hai đứa đã làm lạnh với nhau.

Sau khi gạt chuyện bỏ lỡ buổi phỏng vấn của tập đoàn Chính Uy ra khỏi đầu, trước lời dụ dỗ mời đi ăn ở nhà hàng Thái Lan của yêu nghiệt, Nhan Tiểu đã đồng ý buổi chiều đi xem nhà cùng hắn. Nhưng đang lúc vui vẻ, cả hai đều không thể ngờ được rằng, sự việc đang phát triển theo hướng tà hóa.

Buổi chiều, khi hai đứa đến địa điểm đã hẹn, nhân viên môi giới đã đứng đợi ở đó với người mua nhà. Vừa nhìn thấy người đó, Nhan Tiểu và Văn Dịch sợ đến nỗi đứng đần người ra. Chỉ có nhân viên môi giới chưa hiểu ra vấn đề, vẫn giới thiệu hai bên với nhau: "Anh Văn, đây là cô Nhan. Cô Nhan, đây là anh Văn, chủ nhà và...".

Chưa nói hết lời, thái hậu đã sầm mặt, khua tay về bức dọc: "Thôi thôi, cháu ạ, nhiệm vụ của cháu đã hoàn thành rồi, cô sẽ trao đổi với chủ nhà những việc còn lại".

Rõ ràng là cô gái môi giới không hiểu ý thái hậu, nhìn bà với ánh mắt thắc mắc, sau đó lại quay sang nhìn Văn Dịch và Nhan Tiểu đang đứng im không nhúc nhích: "Ý cô Nhan là... bây giờ cô không xem nhà nữa ư?".

Nghe thấy vậy, thái hậu liền cười rất gian xảo, nếp nhăn hiện đầy trên khuôn mặt: "Căn hộ này... mấy năm trước cô đã xem rồi, tù đọng ti vi trong nhà còn do chính tay cô chọn!". Câu cuối cùng bà gầm lên. Theo bản năng Nhan Tiểu vội nấp sau lưng yêu nghiệt, nếu cô nhớ không nhầm thì thái hậu nhà cô mất khá nhiều công sức và tâm huyết cho căn hộ này.

Hồi đó, giáo sư Văn vừa giảng dạy vừa giúp cậu cháu mua nhà để sau này cưới vợ, bà Nhan, hàng xóm cũ, người vừa nghỉ hưu, ở nhà rồi rảnh không có việc gì làm đã giúp đỡ rất nhiệt tình, nào là giám sát thợ, nào là chọn hộ đồ gia dụng. Cuối cùng giáo sư Văn thấy áy náy quá nên đã gửi ít tiền cho thái hậu.

Nhưng lúc này ngày này...

Nhan Tiểu nghĩ một cách tuyệt vọng, nếu như giáo sư Văn đang nằm trên giường bệnh, biết được những chuyện này, chắc là nhà họ Văn sẽ xảy ra chuyện thật...

Trong phòng khách, Nhan Tiểu và Văn Dịch ngồi nghiêm chỉnh trên sofa như những học sinh ngoan. Phía đối diện, thái hậu mặt hầm hầm nhìn chăm chăm hai đứa.

Dáng vẻ đó như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai.

Cách tràng kỷ, Nhan Tiểu khề đá chân kê nọ: Nói đi, anh giải thích đi, ngồi đó giải quyết được đêch gì!

Văn Dịch đá lại: Bà là mẹ em, em hiểu tính bà, em nói đi!

Nhan Tiểu không đá nữa mà đổi sang giẫm: Anh nói cái quái gì vậy, liên quan gì đến em! Không phải anh rất hợp tính thái hậu đó sao? Anh tự nói đi!

Yêu nghiệt (khóc): Đau, đau quá!

Thái hậu cúi đầu hắng giọng, ngừng động tác đưa đẩy của hai đứa: "Hai đứa mày đừng đá qua đá lại ở dưới nữa, tình hình cụ thể mẹ đã hỏi trung tâm môi giới rồi, họ nói Văn Dịch vì muốn mở công ty nên mới bán nhà, có đúng không?".

Yêu nghiệt chớp mắt, nhớ lúc đầu đến trung tâm môi giới đăng ký, đúng là cô gái đó có cười hỏi hần tại sao lại nỡ bán căn hộ ở địa điểm đẹp như thế này, hần cũng đã trả lời thật, không ngờ lại bị bán đúng nhanh như vậy. Khỏe miệng Văn Dịch giật giật: "Vâng, cô có thể tạm thời đừng nói với ông cháu được không ạ, sức khỏe ông không được tốt..."

Kể cả sức khỏe không tốt, nếu biết hần bán căn hộ này, chắc chắn ông Văn cũng đủ sức để bò dậy và tẩn chết hần, chính vì thế nhất định không được nói!

Thái hậu xua tay: "Cháu coi cô là người ngoài à? Dĩ nhiên sức khỏe của ông Văn vẫn là quan trọng nhất, nhưng..."

Thái hậu vừa "nhưng" một tiếng, Nhan Tiểu lại thấp thỏm không yên. Cô đứng dậy, vội kéo mẹ nói: "Còn nhưng gì nữa mẹ! Đây là việc nhà người ta, mình đừng động vào nữa! Thế tại sao mẹ lại đến đây?".

Thấy Nhan Tiểu có tình lảng sang chủ đề khác, thái hậu tròn mắt, quát: "Việc nhà? Mày cũng biết đây là việc nhà của nhà họ Văn hả? Thế tại sao mày còn đi cùng với Văn Dịch để bán nhà? Hả? Không phải hai đứa mới cãi nhau sao? Chắc chắc, giỏi thật... Vừa nãy hai đứa ở dưới, mẹ đã nghe thấy mày cười khúc khích rồi".

Nghe xong, sắc mặt Nhan Tiểu từ đỏ chuyển sang trắng bệch, cuối cùng tái dại, rồi cô ngồi phịch xuống ghế, quyết định hỏi thẳng: "Kể cả con cùng Văn Dịch đến để bán nhà thì sao mẹ lại đến đây? Không phải hai mẹ con đã thống nhất với nhau là khi nào mua nhà cho con lấy chồng sẽ gọi con đi cùng đó sao? Sao mẹ xem nhà qua trung tâm môi giới mà không gọi con một tiếng?".

Mặc dù Nhan Tiểu không nắm rõ tình hình cho lắm, nhưng về cơ bản cũng đoán được rằng thái hậu cầm số tiền kèch sù đó, gần đây đã bắt đầu đi khắp nơi để lo việc mua nhà không ngờ lại đọc được tin rao bán nhà của Văn Dịch ở trung tâm môi giới, vì thế mới xảy ra chuyện này.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch cũng lộ rõ vẻ sùng sốt: "Cô định mua nhà cho Tiểu Tiểu lấy chồng à?".

Thái hậu gật đầu, kéo Văn Dịch ngồi xuống gần mình, nói rất thân mật: "Đúng là cô định như vậy, trong tay cũng vừa có ít tiền tích lũy, nhưng... giờ thì không mua nữa".

Không ai hiểu mẹ hơn con gái. Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu vội ngoảnh đầu lại, chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy thái hậu gằn từng từ một: "Văn Dịch vừa về nước phát triển, thiếu vốn cũng là điều khó tránh khỏi, nhưng bán căn hộ đẹp như thế này đi cũng rất tiếc, một, hai năm nữa có khi căn hộ này vẫn tăng giá đấy".

Yêu nghiệt liền cười: "Cô ạ, cháu biết, nhưng cũng chỉ vì không có cách nào khác".

"Sao lại không có cách nào khác?" Thái hậu cao giọng, vổ vai yêu nghiệt nói. "Cô sẽ giúp cháu, một triệu nhân dân tệ nhé!"

Thái hậu vừa dứt lời, Nhan Tiểu cảm thấy mình như ngạt thở. Cô giật mình quay sang kéo thái hậu, cô hòng lại như bị vật gì đó chặn lại không phát ra thành tiếng. Không phải thái hậu không tin nhất là chuyện đem tiền đi đầu tư đó sao? Không phải sợ nhất là nền kinh tế bong bóng đó sao? Một triệu nhân dân tệ, một triệu nhân dân tệ, kể cả bây giờ kinh tế đang lạm phát, đó cũng là khoản tiền rất lớn!

Nghe câu này, yêu nghiệt cũng hơi sững người: "Làm sao có thể làm như thế được, đó là tiền đường lão của cô."

Rõ ràng là hai người đã đánh giá thái hậu quá thấp. Bà lườm một cái, cao giọng đáp: "Dĩ nhiên là không thể để cháu được hỏi dễ dàng như vậy, căn hộ này và cả công ty của cháu đều phải để Tiểu Tiểu đứng tên cùng. Một triệu nhân dân tệ đó coi như là của hồi môn thôi".

"Hả?" Nhan Tiểu tròn tròn mắt, nghĩ chắc chắn mình đã mắc chứng ảo thính, rốt cuộc vừa nãy thái hậu nói gì vậy!

Bên này Văn Dịch cũng rất rụt rè, sau khi đưa mắt nhìn Nhan Tiểu mới hỏi: "Ý của cô là..."

"Tiền trao cháo múc, hai đứa đi đăng ký trước, một triệu nhân dân tệ sẽ rót vào tài khoản ngay!"

Nhan ({{Tiểu: (>_

Yêu nghiệt \ ^) / :w(^ Nhạc mẫu thực sự là thiên tài!!

——Tôi là dài phân cách “đây rẫy âm mưu”——

Sau khi tiễn hai mẹ con Nhan Tiểu ra về, điện thoại của Văn Dịch lại đổ chuông.

Đồng chí yêu nghiệt đang vô cùng phấn khích, lúc bấm nút nghe, giọng cũng cất khá cao: "A lô?"

Đầu bên kia lại một lần nữa vang lên giọng nói dễ nghe của cô nhân viên của trung tâm môi giới: "Anh Văn, những việc mà anh giao cho bên em làm, bên em đều đã làm xong, thế căn hộ này..."

"À, anh không bán nữa. Các em vất vả quá!" Yêu nghiệt vừa cười vừa nhìn theo bóng Nhan Tiểu dưới sân. "Chiều anh sẽ gửi số tiền anh đã hứa trả cho bên em."

"Vâng, cảm ơn anh!"

Cúp máy, không kịp được, khóe miệng Văn Dịch lại nhếch cao hơn. Sau khi phát hiện ra hàng ngày thái hậu đều ghé trung tâm môi giới, hẳn đã có ý bảo nhân viên của trung tâm môi giới giới thiệu nhà cho bà, để bà phát hiện ra chuyện mình bán nhà. Lúc đầu chỉ nghĩ như thế sẽ được thái hậu rủ lòng thương và giúp một tay, cho phép hẳn chuyển về nhà Tiểu Tiểu, để hai người được sống một cuộc sống tuyệt vời.

Hắn không thể ngờ được rằng, song hỷ lâm môn. Thái hậu lại giúp mạnh tay như vậy, không những đưa khoản tiền lớn cho hẳn đầu tư, mà còn giúp hẳn kiếm được cô vợ. Nhà không phải bán nữa, vợ cũng có rồi, chuyện song hỷ lâm môn như thế này đúng là ngàn năm khó gặp!

Khà khà, lần này để xem Nhan Tiểu nhà người có thoát khỏi lòng bàn tay của bản thiếu gia nữa không!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cùng anh Tầm đi làm giấy tờ giả

Bánh cà rốt trứng, cháo ngũ cốc, cà phê Cappuccino, bánh mì kẹp thịt... Nhan Tiểu đã bị những hương vị thơm ngon đánh thức, mơ màng tỉnh giấc thì thấy trên bàn bày đầy đồ ăn sáng giàu dinh dưỡng khiến người ta thèm rõ dãi. Nhưng vấn đề là... có phải mình đang nằm mơ không?

Nhan Tiểu dụi mắt, đồ ăn ngon không biến mất, bụng thì réo "o... o" không hề khách khí. Nhan Tiểu ôm bụng, chưa dám động tay. Cau mày nghĩ một lát, đem qua viết xong đơn xin việc, copy xong một bản, trước khi lên giường đi ngủ, hình như... đúng là cô không nấu đồ ăn sáng!

Hơn nữa, rõ ràng là đồ ăn trên bàn còn đang bốc khói, lẽ nào là do Ngọc Hoàng đại đế thấy cô thất nghiệp tội nghiệp quá, cũng tìm cho cô một cô Tầm sao? Nhan Tiểu còn đang suy nghĩ lan man thì món ăn cuối cùng, trứng tiềm tàu xì, cũng đã được bày lên bàn. Nhan Tiểu đưa mắt nhìn theo ánh tay bê đĩa, chủ nhân của cánh tay liền nghiêng đầu, ánh mắt lấp lánh, chớp chớp mắt nhìn Nhan Tiểu.

Ồ hóa ra không phải là cô Tầm, mà là "anh Tầm"!

Mặc dù đã nhìn khuôn mặt đẹp trai này hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng nhìn cảnh yêu nghiệt đeo chiếc tạp dề hoa hòe hoa sói, lần đầu tiên được chứng kiến vẻ đảm đang của ông nội trợ, Nhan Tiểu "á" một tiếng, lùi lại.

Văn Dịch không thèm quan tâm, nhướn mày, vỗ vào đầu Nhan Tiểu nói: "Á cái đầu em ấy, mau ăn thôi!".

Tình này cảnh này, đứng trước bàn ăn toàn các món ăn ngon, Nhan Tiểu không thể cảm động một chút. Cô không cho rằng việc đột nhiên thức giấc, trong phòng con gái con đũa mọc ra anh Tầm duyên đáng, đẹp trai là điều gì hay ho. May mà đêm qua cô không nổi hứng lên giường trong trạng thái lửa thế.

Gạt hết mọi suy nghĩ kỳ quái trong đầu, Nhan Tiểu lên tiếng hỏi trước: "Anh vào đây bằng cách nào vậy?".

Yêu nghiệt tháo tạp dề ra, đưa tay vuốt mái tóc rối, rồi mới nghiêm nhiên móc từ trong túi ra một chùm chìa khóa, đeo vào ngón tay, lắc qua lắc lại: "Anh có chìa khóa của nhà vợ anh, thấy lạ lắm sao?".

Nhan Tiểu tạm thời lơ đi khuôn mặt cợt nhả, lưu manh của yêu nghiệt run rẩy chỉ vào chùm chìa khóa đó, la lớn: Ai đưa cho anh vậy?!. Vừa nói xong, Nhan Tiểu đã thấy hối hận. Tay ôm trán, đã hiểu ra vấn đề. Chuyện cao tay, có tầm như thế này, ngoài thái hậu đại nhân, còn ai có thể làm được?

Phía bên này, yêu nghiệt vẫn cười hềnh hềch, ngoạm miếng bánh mì nói: "Mau vào ăn thôi, bản thiếu gia đã vất vả cả buổi sáng rồi. Này, Nhan Tiểu, đã bao lâu em không nấu nướng ở nhà rồi, bếp bám đầy bụi".

Sự việc đã đến nước này, Nhan Tiểu cũng không nói gì nữa. Sau khi xác định được mình đang mặc váy ngủ, nhưng vẫn được coi là chính tề, trong trạng thái chỗ nào cần che đều đã che, cô khoác một chiếc áo blazer lên người rồi cũng ngồi vào ăn sáng. Không ăn chỉ có thiệt, đắng nào cũng đối.

Nhan Tiểu vừa ăn cháo vừa nhìn yêu nghiệt đứng đĩnh đạc cả phê, hỏi thăm dò: "Anh có mục đích gì vậy?". Không phải tự dụng mà yêu nghiệt lại đến làm anh Tầm, chắc chắn hẳn phải có âm mưu gì đó.

Nghe Nhan Tiểu hỏi vậy, yêu nghiệt bĩu môi, đáp vói về âm ức: "Nấu cơm cho em cũng cần có mục đích hả? Em quá coi thường anh đấy, anh chỉ đến để quan tâm đến em. Gần đây tìm việc thế nào rồi?".

Nghe thán vậy, Nhan Tiểu liền dừng tay lại, thờ dãi. Thực tế là chuyện tìm việc không thuận lợi, rất không thuận lợi. Công ty nhỏ thì Nhan Tiểu không muốn làm, công ty lớn lại chưa chắc đã ưng cô. Cứ như thế, cao không tới, thấp không xong, đã gần nửa tháng rồi, tiền tiết kiệm mỗi ngày mỗi cạn dần, Nhan Tiểu không sót ruột sao được, đã thế lại không dám thể hiện gì trước mặt thái hậu.

Thấy Nhan Tiểu trầm tư, Văn Dịch liền hắng giọng một tiếng: "Nếu... tạm thời chưa tìm được công việc nào phù hợp thì hay là em sang chỗ anh, coi như giúp anh một thời gian, có được không?".

Nhan Tiểu sững người, ngẩng đầu lên nhìn yêu nghiệt. Yêu nghiệt đưa mắt nhìn ra chỗ khác về ngại ngùng rồi gãi đầu nói: "Em cũng biết đấy, công ty mới thành lập, giấy tờ công văn nhiều vô kể. Chế độ chấm công hằng ngày, chế độ lương bổng đều phải làm, em làm những việc này quen rồi, thả nhờ em còn hơn là tìm người ngoài".

"Công ty đã lấy giấy phép kinh doanh chưa?" Nhan Tiểu biết gần đây yêu nghiệt bận tới mất tới mũi, ngoài việc phải chăm sóc ông Văn, quan trọng nhất là lo chuyện công ty. Lúc đầu cô tưởng phải mất một thời gian nữa mới có giấy phép kinh doanh, không ngờ lại xong sớm như vậy.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Nhan Tiểu lại nhớ đến lời đề nghị hoang đường của thái hậu hôm trước, mặc dù thấy không ổn, nhưng vẫn hạ giọng hỏi nhỏ: "Không phải anh vẫn nói không đủ vốn đó sao? Nhà bán được rồi à?".

Yêu nghiệt ngoác miệng cười, coi đó, hẳn còn chưa nhắc đến, cá đã cắn câu rồi. "Anh muốn bán lắm, nhưng tiếc là mẹ em ghê gớm quá! Ngày thứ hai sau khi bọn mình bị "phát hiện", ông ngoại anh đã biết chuyện này, bây giờ đừng nói đến chuyện bán nhà, ngay cả giấy chứng nhận sở hữu nhà cũng bị giấu đi rồi, anh bán sao được."

Nhan Tiểu tặc lưỡi, sao thái hậu lại làm quá vậy nhỉ?

"Thế bây giờ phải làm thế nào?" Không thể... để cô và yêu nghiệt lấy nhau thật được. Thực ra, hôm đó, sau khi bị thái hậu lôi về nhà, Nhan Tiểu cũng đã suy nghĩ. Mặc dù Văn Dịch lúc thì điên điên khùng khùng, lúc thì chơi khăm cô, nhưng xét về tổng thể vẫn là người tốt, thành phần gia đình cơ bản. Hai đứa lại lớn lên cùng nhau từ nhỏ, hiện tại hẳn muốn phát triển sự nghiệp, kể cả là đưa tiền cho hắn đầu tư cũng không phải là không được. Dù gì thì tám trăm ngàn nhân dân tệ đó cũng là khoản tiền từ trên trời rơi xuống mà.

Tuy nhiên, nếu chỉ vì giúp yêu nghiệt mà đánh cược cả hạnh phúc của mình, Nhan Tiểu ngừng một lát, ánh mắt trong trẻo dần sa sầm, cô cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Thấy vậy, Văn Dịch lôi từ trong túi ra một đồ vật đã chuẩn bị từ lâu, đẩy ra trước mặt Nhan Tiểu nói: "Này, em xem đi".

Nhan Tiểu định thần nhìn kỹ, chỉ thấy dề mục của công văn trên bàn ghi rất rõ: Hiệp định góp vốn đầu tư. Xem lướt một lượt, thấy ghi những quyền lợi và nghĩa vụ của người góp vốn đầu tư mở công ty, Nhan Tiểu mím chặt môi, chưa kịp nói gì, yêu nghiệt đã chống tay lên cằm, nét mặt lộ rõ vẻ chăm chọc: "Cụ thể thế nào em cứ nghiên cứu từ từ, đừng đến lúc ký rồi mới nói trong hợp đồng có nhiều điểm hớ. Ày, em phải cẩn thận chứ, dân làm ăn là ghê gớm lắm đấy! Cẩn thận không đến lúc đó lại thua lỗ, chi biết khóc!".

Nhan Tiểu cắn chặt môi: "Yêu nghiệt...". Không biết từ bao giờ, giữa hắn và cô phải có kiểu hợp đồng này mới tin tưởng được nhau? Cô chưa bao giờ lo ngại rằng sau khi đưa tiền cho hắn sẽ không lấy lại được nữa, chỉ có điều cảm thấy lời đề nghị đó của thái hậu...

Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu, lắc đầu. Bao năm qua, trải qua bao nhiêu chuyện, làm sao có thể không có cảm giác lần này yêu nghiệt từ nước ngoài về bám riết lấy cô, hết nói "anh yêu em" lại đòi làm đám cưới, làm sao trong lòng không rung động cho được.

Nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện cũ, nhớ đến tính cách lỏng lẻo, coi trời bằng vung của yêu nghiệt, Nhan Tiểu lại thấy sợ, sợ một khi đã trao tình cảm cho hắn sẽ không lấy lại được nữa. Văn Dịch không biết Nhan Tiểu đang nghĩ gì, nhưng cũng đoán được tám, chín phần. Hắn vỗ vai cô, nói với giọng rất nghiêm túc, một sự nghiêm túc hiếm có: "Em yên tâm. Anh chỉ không muốn để em chịu sức ép về mặt tâm lý, càng không muốn để cuộc hôn nhân của bọn mình xây dựng trên âm mưu quỷ kế. Nếu đầu tư, chắc em sẽ tin anh chứ?".

Nghe những điều này, Nhan Tiểu cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều: "Nhưng phía thái hậu và ông ngoại anh thì phải làm thế nào?".

"Việc này thì đơn giản thôi, bọn mình giả vờ kết hôn là xong."

"Giả vờ kết hôn?" Nhan Tiểu sững sờ. "Anh đánh giá thấp thái hậu quá đấy! Chắc chắn về nhà bà sẽ đòi xem giấy đăng ký kết hôn."

Văn Dịch cười hề hề: "Chuyện này đơn giản thôi, đường Thanh Vân rao bán đầy chứng minh thư, bằng tốt nghiệp đến giấy đăng ký kết hôn, giấy chứng nhận độc thân, giấy chứng nhận trai tân, gái tân, chẳng thiếu cái gì. Chỉ sợ em không nghĩ được ra chứ không có gì là không làm được cả".

Nhan Tiểu: "..."

——*Tôi là dài phân cách "chủ quan"*——

Và thế là, sau rất nhiều lời dỗ ngon dỗ ngọt của anh Tám, cộng với việc nể hắn vì tự dung hắn có mặt ba ngày liền ở nhà mình, hết nấu nướng lại quét dọn nhà cửa, Nhan Tiểu đã đồng ý đi làm giấy đăng ký kết hôn giả.

Sáng nay, Nhan Tiểu ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị xuất phát. Mang theo chứng minh thư, sổ hộ khẩu, anh rời cùng Văn Dịch đến "trung tâm làm giấy tờ giả" như lời đồn thổi của giang hồ để đăng ký. Nhưng trên đường, càng đi Nhan Tiểu càng cảm thấy bất thường, mãi cho đến khi đi đến một tòa nhà, cô mới dừng lại.

Văn Dịch đi trước ngoái đầu lại, nét mặt vẫn tỏ vẻ thờ ơ: "Sao vậy?".

Nhan Tiểu vận lại: "Không phải đi làm giấy đăng ký kết hôn giả đó sao?". Cô cố tình nhấn mạnh chữ "giả". Gã kia lại đáp rất nghiêm nhiên: "Đúng vậy, thì đang chuẩn bị vào đó thôi".

Nhan Tiểu nắm tay lại thành nắm đấm, cố gắng kìm chế không bóp cổ gã kia rồi chỉ vào tấm biển của tòa nhà rồi gào lớn: "Thế anh giải thích cho em Cục dân chính làm giả Giấy! Đăng! Ký! Kết! Hôn! Như thế nào! Anh có bao giờ nghe nói giấy tờ thật và giấy tờ giả bán cùng một chỗ không?". Hoặc cũng có thể là Văn Dịch muốn nói với cô rằng, thực ra Cục dân chính này cũng là cơ quan hoạt động phi pháp.

Văn Dịch bị gầm đến điếc cả tai, nhưng vẫn cười tươi như hoa, kéo Nhan Tiểu nói: "Suyt, bà xã, nói nhỏ thôi, người ta đang nhìn mình kia kia!".

Nhan Tiểu biết rõ là mình đang bị lừa, bèn hất tay yêu nghiệt ra, trợn mắt: "Ai là bà xã của anh? Đồ không biết thế nào là xấu hổ!!". Nếu mấy ngày trước cô còn có một chút ảo tưởng về yêu nghiệt, thì bây giờ chút ảo tưởng này đã vỡ tan! Nào là "không muốn để cuộc hôn nhân của bọn mình xây dựng trên âm mưu quỷ kế", nói đến con kiến trong lỗ cũng phải bỏ ra!

"Văn Dịch, sao anh không đi đâu mà chết đi!!" Chửi xong, Nhan Tiểu quay đầu định bỏ đi, nhưng vừa nhấc chân lên thì lại chết đứng ngay tại trận. Cách đó không xa, thái hậu, ba và cả giáo sư Văn đều đang đứng yên và nhìn về phía bên này. Thấy Nhan Tiểu cũng nhìn trân trân, thái hậu vừa đỡ giáo sư Văn vừa mắng: "Đồ ngốc, nhìn thấy ông mà không ra đỡ à?".

Trong lúc đó yêu nghiệt đứng sau Nhan Tiểu đã chạy đến trước mặt ba vị tiền bối, đỡ giáo sư Văn. Đầu óc Nhan Tiểu bỗng nhiên trống rỗng, không kịp phản ứng gì.

"Mẹ, sao mẹ lại đến đây?" Giọng Nhan Tiểu run rẩy, mặc dù vẫn chưa rõ tình hình lắm, nhưng cô biết, chắc chắn cô đã bị chơi một ván. Một ván rất đau.

Thái hậu liền mắng: "Vớ vẩn, mày đăng ký kết hôn, mẹ không có đủ tư cách đến chứng kiến giây phút này thì còn ai đủ tư cách nữa? Cháu bảo thế có đúng không, Văn Dịch?".

Nhan Tiểu nghệt thở: "Chứng kiến giây phút kỳ tích này?". Không cần phải đoán nữa, ngoài chàng Đông Gioăng Lưu Khiên [*Áo thuật gia trò nổi tiếng của Trung Quốc.*] ra thì chỉ có kẻ vô liêm sỉ đứng trước mặt nói ra được câu nói thời thượng này.

Nhan Tiểu vừa nghĩ vừa trợn mắt nhìn yêu nghiệt. Văn Dịch lại cười tươi như hoa, đỡ ông ngoại, nét mặt ngập tràn hạnh phúc vì sắp lấy được vợ: "Đúng hôn ông ra viện, ông cứ đòi đến. Anh cũng không ngăn được. Ông đợi ở đây một lát và đừng xúc động quá nhé! Bác sĩ nói ông xúc động là dễ ốm lắm đấy. À, Tiểu Tiểu..."

Nhan Tiểu nghiêng rằng, hiểu ngay ra ý hắn: Nếu bây giờ em dám nói bọn mình đăng ký kết hôn giả thì tính mạng của ông ngoại anh sẽ bị đe dọa bất cứ lúc nào, em cứ tính kỹ! Hít một hơi thật sâu, Nhan Tiểu nhắc mình bình tĩnh, thật bình tĩnh, rồi cô nhìn sang phía thái hậu. Nếu nói ra sự thật, cô sẽ bị thái hậu bóp cổ chết, không nói thì sẽ uất ức mà chết vì bị lừa lấy chồng. Đàng nào cũng phải chết, có khi còn lỗi theo cả mạng giáo sư Văn, làm thế nào bây

giờ?!

Các đôi chuẩn bị đăng ký kết hôn ngồi chờ ngoài hàng ghế ở hành lang của Cục dân chính. Các đôi tình nhân chuẩn bị trở thành vợ chồng, đôi thì anh anh em em, đôi thì cười khúc khích treu ghẹo nhau, chỉ có một kẻ ngồi trong xó, khòe miệng giật giật, sắc mặt nhợt nhạt, vừa nhìn là biết đang bị bắt ép, không tỏ vẻ gì là hạnh phúc khi sắp trở thành vợ người khác. Nhan Tiểu nghĩ đến việc yêu nghiệt từ lúc thông đồng với thái hậu, sau đó đánh chia khóa, làm anh Tấm để cảm hóa cô, cuối cùng là lừa cô đến Cục dân chính. Đi bước nào chắc bước ấy, giỏi lắm!

Trước khi lấy nhau đã thế này, lấy nhau rồi...

Nhan Tiểu tưởng tượng ra cảnh gã nọ hóa thân thành sói vô tội, không kim được, người run lên, ba cô ngồi bên cạnh không kim được, người cũng run lên. Nhan Tiểu liếc ba một cái tỏ thắc mắc, dường như ngay từ lúc đến cổng Cục dân chính, đồng chí ba đã tỏ ra ngơ ngác, đôi mắt vô hồn, đáng vẻ này chắc chắn không khá hơn cô là bao.

"Ba, con lấy chồng mà sao ba lại rầu rĩ như vậy?" Lê nào trong thời khắc quan trọng này, một người bình thường thích chơi hoa, thích chơi cờ phiêu, thích chơi đồ cổ, thậm chí thích xem thời sự nhưng không thích quan tâm đến con gái như đồng chí ba lại bị đánh thức tình phụ tử, biết mình mắc nợ con gái quá nhiều, không muốn cho cô lấy chồng nữa ư?

Nghe thấy con gái gọi, bàn tay đang nắm thành nắm đấm đặt trên đầu gối của ông Nhan lại mở ra, rồi lại nắm thành nắm đấm, cứ lặp đi lặp lại như vậy, một hồi lâu mới nói với giọng bi thương: "Tiểu Tiểu... Con có biết... cuộc hôn nhân này của con... không may mắn, không may mắn không?".

Nhan Tiểu tranh thủ lúc ba người kia xếp hàng ở đầu bên kia, không nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên này, bèn hỏi nhỏ: "Thế có nghĩa là thế nào hả ba?".

"Ba..." Đồng chí ba định nói gì xong lại thôi, mắt liếc nhìn xung quanh một lượt theo bản năng, sau khi xác định không có ai để ý đến, ông mới ghé sát vào tai con gái nói: "Nhà mình bị trộm vào!".

"Gi cơ ạ? Ú... ù..."

Nhan Tiểu vừa thốt lên đã bị đồng chí ba bịt chặt miệng: "Nói nhỏ thôi! Nói nhỏ thôi!".

Nhan Tiểu thắc mắc: "Ba lần rồi à? Mình bị trộm hỏi thăm chứ có phải đi ăn trộm đâu mà sao ba cứ lén lén lút lút vậy. Mà sao chuyện lớn như vậy mà ba không nói sớm, con...". Đang nói, đột nhiên Nhan Tiểu im bặt. Sao lại thế nhỉ? Kể cả đồng chí ba có lén thì tại sao thái hậu đại nhân mồm loa mép giải nhà cô không nhắc gì đến chuyện này?

Thấy vậy, ba Nhan Tiểu đoán chắc là con gái cũng nhận ra được điều gì bất thường, bèn gật đầu nói: "Trộm trong nhà!". Vì không dám vạch áo cho người xem lưng nên không dám nói mà.

Nhan Tiểu không sống cùng ba mẹ, nhà chỉ có hai ông bà. Người bị lén trộm là đồng chí ba, vậy thì tên trộm trong nhà này...

Khòe miệng Nhan Tiểu giật giật: "Ba đừng nói linh tinh, phải... phải điều tra cho rõ ràng...".

Chưa nói dứt lời đồng chí ba đã rom róm nước mắt:

"Sao lại chưa điều tra rõ ràng, số tiết kiệm của ba mất tiêu rồi, trong đó là số tiền tiết kiệm bao năm qua ba đầu tư vào cổ phiếu cộng với tiền được mừng tuổi từ nhỏ đến lớn, tổng cộng phải hơn một trăm ngàn nhân dân tệ. Hu... hu".

Nhan Tiểu sững người một lát, tua lại thước phim trong đầu, nhớ những điều mà thái hậu nói ở nhà yêu nghiệt hôm đó, bảo chỉ cần yêu nghiệt lấy cô thì bà sẽ đầu tư cho hẳn một triệu nhân dân tệ. Một triệu nhân dân tệ... Từ trước đến nay Nhan Tiểu biết rất rõ tiền riêng của thái hậu có bao nhiêu, cộng cả vào cũng chỉ có mấy chục ngàn, cộng thêm khoản tiền tám trăm ngàn nhân dân tệ đó, nếu như thế thì hơn một trăm ngàn còn lại...

Nhan Tiểu lặng lẽ nhìn ba, vỗ vai ông với vẻ nuôi tiếc rồi an ủi: "Con xin chia buồn với ba. Nhưng ba cũng thật bất cẩn quá, món đồ quý giá như vậy lại để lộ tẩy".

Rõ ràng là nỗi đau trong lòng đồng chí ba vẫn chưa nguôi ngoai, ông thều thào nói: "Cuộc hôn nhân này của con thua thiệt quá! Ba không thể hiểu, rõ ràng là ba đã cất giấu rất cẩn thận...".

Nghe thấy vậy, mắt Nhan Tiểu đột nhiên sáng lên, cô hỏi: "Ba, có phải ba dán số tiết kiệm lên trần tủ quần áo bằng băng dính không?".

Thấy thế đồng chí ba tỏ ra vô cùng hoảng hốt, lắp bắp: "Sao mày lại biết? Chẳng lẽ mày là nội gián à? Mày tiết lộ cho mẹ mày hả?!".

Nhan Tiểu đưa tay ôm trán, thờ dài nói: "Đồng chí ba, ba và phu nhân của ba thực sự là có tiếng nói chung. Chỗ đó... cũng chính là nơi giấu tiền mà thái hậu mới nghĩ ra, chính vì thế...". Nhan Tiểu nhún vai, kết quả không cần nói ra cũng đủ biết. Ba không bị lấy trộm thì còn ai bị lấy trộm nữa.

Biết được sự thật, sắc mặt của đồng chí ba từ xanh chuyển sang đỏ, từ đỏ chuyển sang tím, chưa kịp phản ứng gì, thái hậu đã đỡ ông Văn đi từ đầu kia hành lang đến: "Hai ba con đang nói chuyện gì vậy? Tiểu Tiểu, mau vào đi, chuẩn bị đến lượt hai đứa rồi đấy, đừng có ngồi mãi ở đây thế".

Nghe thấy vậy, một cảm giác bị ai như chuẩn bị bước lên máy chém bao trùm lấy Nhan Tiểu. Cô đứng dậy, chân run run, chưa kịp rảo bước, thì bất thình lình đồng chí ba bỏ nhào tới, kéo tay cô con gái rệu, chưa nói được gì, nước mắt đã lưng tròng. Thấy cảnh đó, mọi người xung quanh đều tưởng rằng cha thương con gái, không muốn con gái lấy chồng. Ông Văn nhìn thấy thế cũng sụt sịt nói: "Chủ cứ yên tâm, cháu trai tôi mặc dù không giỏi giang

cho lắm nhưng cũng là thằng bé ngoan. Một trăm năm nữa tôi cũng chỉ có hai đứa nó, chắc chắn tôi sẽ không đối xử tệ với con gái chú đâu".

Lúc này, ba Nhan Tiểu đầu còn nghe vào được những lời đó. Ông giật mạnh tay con gái, cuối cùng cũng đã thốt ra câu nói đang giấu kín trong lòng: "Tiểu Tiểu, con gái của ba... Thôi con cứ nghiêm túc mà kết hôn đi, kết hôn rồi đừng có bao giờ ly hôn! Lần này vốn liếng của ba bị dồn hết vào đó rồi, tiền của ba, hu hu."

Tất cả mọi người đều ngất xỉu.

——Tôi là dài phân cách “mua rẻ bán đắt”——

Lúc Nhan Tiểu đi đến chỗ Văn Dịch, chỉ còn một đôi nữa là đến lượt họ.

Yêu nghiệt ngồi trên chiếc ghế băng nhìn Tiểu Tiểu, mắt chớp chớp với vẻ vô cùng khoái chí: "Hai cha con vừa diễn vở Bạch Mao Nữ và Dương Bạch Lao à? Này, anh không phải là Hoàng Thế Nhân đâu, mà kẻ cả có là Hoàng Thế Nhân đẹp trai như anh thì chắc chắn sẽ có hàng ngàn Bạch Mao Nữ bám riết lấy".

Nhan Tiểu tròn mắt nhìn yêu nghiệt, thấy hắn tỏ ra dương dương tự đắc sau khi âm mưu thành công, đang định đáp trả đôi câu thì nghe yêu nghiệt cúi người xuống nói nhỏ: "Nhưng bao nhiêu Bạch Mao Nữ như vậy, anh chỉ cần có em..."

Nhan Tiểu tức lắm, nhưng không biết phải nói gì, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh, ngừng một lát mới nói: "Văn Dịch, làm thế này có gì là hay ho không?". Kể cả có kết hôn thật, sau đó thì sao? Quan hệ giữa họ có cái thiện được không? Họ có quên được chuyện ba năm về trước không?

Nghe thấy vậy, Văn Dịch mỉm cười cúi đầu xuống nhìn ngón tay mình: "Tiểu Tiểu, ngày mai mình đi mua nhẫn cưới nhé! À, còn váy cưới, tuần trăng mật... đám cưới phải đợi hai nhà khoa học nghĩ hè về nước mới tổ chức được, em không bận khoản gì chứ?".

Nói xong, yêu nghiệt liền kéo tay Nhan Tiểu, Nhan Tiểu tức nỏ đom đóm mắt vì những điều hắn nói. "Đừng đùa nữa!"

Văn Dịch háp háp mắt, hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói: "Ai bảo anh đùa? Tiểu Tiểu, anh hiểu rồi. Theo đuổi một cô gái bề ngoài kín đáo, tâm hồn lại phong phú như em thực sự là rất mất công. Về nước, anh đã tỏ tình với em, những việc cần làm cũng đều làm rồi, em có đáp lại gì không? Không hở! Con ếch chộp vào nó, nó còn có phản ứng, em thì một mực ngủ đông. Thế nên anh cũng không luộc ếch bằng nước nóng nữa, đối với những kẻ khùng khùng như em thì biện pháp tốt nhất là đi đăng ký kết hôn ngay".

"Anh..." Nhan Tiểu vừa thốt ra thành tiếng, đôi vợ chồng phía trước cũng đã đi ra, nhân viên liền gọi: "Số 22, đôi số 22 đâu?".

Yêu nghiệt cười rất ngây thơ, lắc lư tấm biển trên tay, dắt tay Nhan Tiểu nói: "Tiểu Tiểu, đến lượt bọn mình rồi".

Những việc tiếp theo thì đơn giản hơn nhiều. Nộp giấy tờ điền mẫu đăng ký kết hôn, ký tên... Suốt cả quá trình, Nhan Tiểu đều tỏ ra không tập trung. Cô nhìn tên mình trên tờ đăng ký, vẻ mặt thần thờ.

Tờ giấy mỏng như thế này, chữ ký của hai người, mấy cái dấu đỏ, có thật họ đã trở thành hai người gắn gũi nhau nhất thế gian rồi không? Đây có được coi là lừa hôn không? Nhưng tại sao từ đầu đến cuối mình không hề chống lại mà ngoan ngoãn ký tên theo ý của đối phương?

Rồi còn sau này... sau này làm thế nào? Đây không phải là kết hôn giả, cũng có nghĩa là cô và yêu nghiệt có hàng ngàn mối liên hệ với nhau, rồi hai người sẽ sống với nhau ư, liệu một ngày nào đó... nhớ... như ba năm về trước...

Trong lúc Nhan Tiểu thần thờ, nhân viên hành chính đã nhắc đến chuyện nộp tiền. Nghe thấy vậy, theo phản xạ, Nhan Tiểu liền sờ vào ví tiền, nhưng ngay lập tức bị một bàn tay ngăn lại, nhìn lên, đôi mắt yêu nghiệt lấp lánh, trêu: "Em còn khách khí làm gì, anh vẫn đủ tiền trả khi mời em đi đăng ký kết hôn. Đừng rút tiền nữa, để anh trả".

Nghe thấy câu này, nhân viên hành chính liền bật cười: Thanh niên bây giờ khôi hài thật đấy".

Sau khi mọi thủ tục xong xuôi, cầm tờ giấy đăng ký kết hôn in chữ vàng mà Nhan Tiểu vẫn thấy hơi choáng váng. Đơn giản như vậy... là bước vào vòng vây rồi hay sao? Đột nhiên nhớ đến một câu nói trong cuốn tiểu thuyết nọ: "Đôi khi ôm một người cần có nhiều can đảm hơn việc bước vào một thành trì". Cô đang thương cảm cho mình, thì đã bị ôm vào lòng, bên tai là giọng nói ấm áp của Văn Dịch: "Vợ yêu, anh yêu em!".

Nhan Tiểu nhắm mắt lại, tận hưởng giây phút yên bình này trong trạng thái tự dối mình dối người. Nếu câu này được nói từ ba năm trước thì tuyệt vời biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Kịch giả đóng thật

Sau khi ra khỏi Cục dân chính, thái hậu vẫn còn đang ngất ngây trong niềm vui được lên chức nhạc mẫu nên kéo mọi người đi ăn mừng. Địa điểm ăn mừng... dĩ nhiên là nhà mới của Văn Dịch rồi, không phải, hiện giờ phải là tổ ấm của hai vợ chồng mới đúng. Không ai dám làm thái hậu cụt hứng, ông Văn cũng đồng ý cả hai tay.

Và thế là, Nhan Tiểu lại bị thái hậu kéo đi mua thức ăn, nấu cơm, bận rộn đến tận xế chiều, cả nhà mới được ăn một bữa lẩu vui vẻ. Mãi mới dọn dẹp xong xuôi, thái hậu cũng đã hết hứng, lúc này mấy bậc tiền bối mới có ý ai về nhà nấy. Suốt cả ngày, Nhan Tiểu trong trạng thái mộng lung, lúc này đây vẫn như người đang say sưa trong giấc mộng, thấy thái hậu và mọi người ra về, cũng xách túi định đi theo.

Liền bị cốc mạnh hai cái.

Thái hậu tròn mắt nhìn cô: "Còn đi gì nữa!".

Khỏe miệng Nhan Tiểu giật giật, định nói: "Con không đi, lẽ nào lại ở đây ư", ngẫm nghĩ một hồi thấy không ổn, đành phải lựa lời nói khéo: "Chuyện xảy ra bất ngờ quá, con cũng chưa có sự chuẩn bị về mặt tinh thần... Đồ đạc, quần áo không mang gì cả...".

Chưa nói dứt lời, yêu nghiệt từ nãy đến giờ vẫn ngồi trên sofa, đã nấp sau Nhan Tiểu, ôm eo cô rất thân mật nói: "Tiểu Tiểu nhà con lại xấu hổ rồi, mấy hôm trước không phải em mang quần áo, khăn mặt và các thứ đến hết rồi đó sao? Em còn chê là màu rèm cửa phòng ngủ không đẹp nên muốn thay loại khác".

Vừa nói yêu nghiệt vừa bóp eo Nhan Tiểu mà không ngại ai. Cảm giác khá êm ái, cảm nhận một hồi, đại thiếu gia háo sắc Văn Dịch mới nói thêm: "Thời gian đi đăng ký đã được sắp xếp từ lâu rồi, sao có chuyện không có sự chuẩn bị về mặt tinh thần được?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu biết Văn Dịch sợ thái hậu và mọi người phát hiện ra vấn đề, cuối cùng đành phải nghiêng răng chịu đựng: "Vâng...".

Thái hậu nhìn hai vợ chồng bằng ánh mắt thắc mắc rồi quay người ra cửa. Căn nhà vừa nãy còn ồn ào náo nhiệt, giờ chỉ còn lại Nhan Tiểu và yêu nghiệt. Sau khi nghe thấy tiếng thái hậu và mọi người đã vào thang máy, Nhan Tiểu vội thoát khỏi tay yêu nghiệt, nghĩ đến bàn tay heo vừa nãy còn ôm eo mình, bất giác hận quá nghiêng răng ken két.

"Đồ lưu manh!"

Yêu nghiệt không thèm quan tâm, miệng huýt sáo châm chọc: "Vợ anh, anh ôm eo mà gọi là lưu manh à?".

Nói xong, yêu nghiệt liền cười hô hô rất gian xảo, bắt chước giọng đùa bỡn mà đám bá hộ hay trên ghẹo con gái nhà lành trong phim: "Nương tử, nương tử có cần ta làm những việc lưu manh hơn cho nàng xem không?".

Mặc dù biết Văn Dịch đang đùa, nhưng Nhan Tiểu vẫn có cảm giác như dê bị đưa vào miệng hổ. Cô lùi lại, nắm chặt chốt cửa phía sau, hậm hực nói: "Em về đây!". Tình hình hiện giờ hỗn loạn như vậy, Nhan Tiểu cảm thấy về là thượng sách.

Nhan Tiểu đưa tay mở cửa, bên này Văn Dịch đứng đĩnh ngồi xuống sofa, ôm gối ôm uể oải nói: "Về nhé, anh không tiễn đâu. Nhớ đừng có chốt cửa, đằng nào lát nữa cũng phải quay lại mà...".

"Anh nói thế là có ý gì?" Nhan Tiểu sững người, dường như sức nhớ ra điều gì, vội mở túi xách của mình ra xem, sau một hồi lục lọi, cuối cùng không tìm được bên nệm thẳng túi xách về phía Văn Dịch: "Đồ đều!". Trong túi, điện thoại, ví tiền đều đã không cánh mà bay, và khu này cách từ hợp viện gần bốn mươi phút xe chạy, đêm hôm khuya khoắt, chẳng lẽ cô phải cuộc bộ về trên đôi giày năm phân ư?

Văn Dịch né rất khéo, tránh được cú đòn của Nhan Tiểu, cười giả lả: "Em đừng chửi mẹ mình, cẩn thận không bị trời phạt đấy".

Lẽ nào người lấy đi ví tiền và điện thoại của mình là thái hậu đại nhân ư? Nhan Tiểu như nghệt thở, đột nhiên nhớ ra buổi chiều đi chợ cùng mẹ, mẹ bảo mình vô tâm vô tính, nói chợ này rất nhiều trộm móc túi, đòi xách túi cho mình, lẽ nào chính lúc đó...

Nhan Tiểu chống tay lên trán, xem ra thái hậu đã nghiện việc làm trộm trong nhà rồi. Cô nhớ đến lời dặn dò của thái hậu lúc chiều: "Mẹ đẻ ra mày mà còn không biết mày nghĩ gì à? Tiểu Tiểu, mẹ nói thật với mày nhé, kết hôn là để ngày ngày sống với nhau, chứ không phải để nói ba lời yêu đương. Văn Dịch cũng có tình cảm với mày, gia cảnh cũng ổn, hai đứa chơi với nhau từ thuở thanh mai trúc mã nên hiểu rõ về nhau, cộng với những chuyện trước đây, mày cũng... Haizz, những chuyện buồn trước đây mẹ không nhắc đến nữa, nhưng mày cũng phải suy nghĩ cho chín chắn. Văn Dịch được đó chứ, bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội nữa đâu."

Nhớ lại lời thái hậu, nỗi đau giấu kín trong đáy lòng Nhan Tiểu lại bắt đầu nhói lên, cô lắc đầu, cuối cùng thỏa hiệp: "Đêm nay em ngủ ở đâu?".

Thôi, mọi việc đợi ngủ dậy rồi tính.

——Tôi là đại phân cách “hồi ức”——

Quả nhiên là yêu nghiệt đã có sự chuẩn bị từ lâu, gian phòng trước đây là phòng làm việc được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả chăn gối cũng đầy đủ, mọi thứ tươm tất chỉ chờ người đến ở.

Sờ tay lên chiếc khăn phủ gối mềm mại, dễ chịu, Nhan Tiểu khóc dở mếu dở. Quen Nhan Tiểu bao năm, Văn Dịch biết rất rõ sở thích của cô, không có khăn phủ gối là không ngủ được, ngay cả chuyện nhỏ như vậy mà hắn còn nghĩ đến, rõ ràng là chuẩn bị đánh trận trường kỳ với mình. Hắn nói không sai, ở đây quả thật là không thiếu quần áo và đồ dùng sinh hoạt, không phải Nhan Tiểu chưa bao giờ đến căn hộ này, nhưng hôm nay khi yêu nghiệt đưa cô vào phòng, cô phát hiện ra ngay rằng phòng đã có thêm một chiếc tủ quần áo dành cho con gái.

Phong cách hoạt hình ngộ nghĩnh mà cô rất thích, chiếc tủ nhìn rất xinh xắn, dễ thương, được sơn màu xanh lam nhạt mà Nhan Tiểu thích nhất. Bên trong để rất nhiều thứ, từ quần áo ngủ đến áo khoác, váy có đến mấy bộ. Yêu nghiệt đã sắp đặt âm mưu "kết hôn giả" từ lâu rồi ư?

Đêm xuống, Nhan Tiểu nằm trên giường trần trọc không sao ngủ được. Hoặc có thể nói là không dám ngủ, chỉ sợ vừa chợp mắt, lại phải quay về với vực sâu của ba năm trước. Nói đúng ra, chuyện ba năm trước tựa như một giấc mơ, một cơn ác mộng...

Ba năm trước, Nhan Tiểu vừa tròn hai mươi một tuổi, đang ở cuối học kỳ hai năm thứ ba đại học, đi khắp nơi tìm chỗ thực tập. Những người đã trải qua thời kỳ đó đều hiểu, hồi đó người ta đang ở điểm giao thời của thanh niên và người lớn, thường rất lo lắng và hoang mang trước tương lai của mình. Nhan Tiểu cũng không nằm ngoài số đó.

Vì học ở thành phố lân cận, ba mẹ không giúp được gì trong việc tìm nơi thực tập, họ lại là công nhân bình thường, không có quan hệ gì rộng, nên mọi việc đều chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của cô. Thấy bạn bè xung quanh đều dựa vào các mối quan hệ của chú bác, cha mẹ và dễ dàng tìm được nơi thực tập, Nhan Tiểu mặc dù miệng không nói gì, nhưng trong lòng vô cùng sốt ruột.

May mà đúng thời điểm này, yêu nghiệt học cùng thành phố và nói có quen một chàng Đông Giao đang mở công ty, Nhan Tiểu có thể đến công ty của anh ấy thực tập một thời gian. Và thế là, thông qua mối quan hệ của Văn Dịch, Nhan Tiểu đã quen với Ninh Khiêm Nhã. Đúng như lời Văn Dịch tả, Ninh Khiêm Nhã đẹp trai, nho nhã, chưa đến mức thành đạt trong sự nghiệp, nhưng một thời gian dài làm cùng anh, Nhan Tiểu cũng phát hiện ra anh là một thanh niên có chí tiến thủ, chu đáo.

Nhan Tiểu tin rằng, nếu cho Ninh Khiêm Nhã thời gian, chắc chắn anh sẽ làm nên sự nghiệp. Cũng chính trong giai đoạn đó, hai người thường đi cùng nhau, Nhan Tiểu mới làm quen với công việc, học được không ít điều từ Khiêm Nhã. Con gái, đặc biệt là một cô gái trẻ chưa trải qua chuyện tình cảm bao giờ như Nhan Tiểu, vừa bước chân vào xã hội đã gặp người đàn ông lịch lãm, dịu dàng như Ninh Khiêm Nhã, luôn kín đáo giúp cô việc này, dạy bảo cô việc kia, trước tình cảm vừa là cha, vừa là anh đó, khó tránh khỏi bị xiêu lòng.

Dĩ nhiên là Nhan Tiểu đã xiêu lòng. Nhưng thiếp hữu ý mà chàng vô tình, tối hôm bị Khiêm Nhã từ chối khéo, Nhan Tiểu thực sự suy sụp. Cho đến bây giờ, Nhan Tiểu không còn nhớ mình đã đau buồn tuyệt vọng đến mức nào, rồi vào quán bar, uống say túy lúy ra sao, cô chỉ nhớ mang máng cô đã gọi cho Văn Dịch, sau đó hắn đã cõng cô trong trạng thái như một con điên và vào nhà nghỉ.

Sau đó?

Sau đó mọi chuyện đã diễn ra như trong phim ảnh. Mặc dù không hề muốn, nhưng mọi chi tiết, mọi lời đối thoại xảy ra trong nhà nghỉ cô đều nhớ như in. Cô nhớ cô đã chủ động kéo tay Văn Dịch, khóc lóc nói rằng, không muốn sống một cuộc sống dật dờ như thế này đến hết đời, sống hơn hai mươi năm rồi mà chưa biết mùi đàn ông như thế nào. Cô còn nhớ là cô giả vờ trước, tranh thủ lúc Văn Dịch không để ý liền sà đến, vừa hôn vừa cắn miệng Văn Dịch, rồi còn tặc lưỡi, kêu miệng Văn Dịch đắng, không ngon.

Thậm chí cô còn nhớ, cô đã cởi quần áo trước, nói với yêu nghiệt rằng muốn "trao hết mọi sự chân thành"...

Một đêm hỗn loạn và ngông cuồng, thực ra trước khi ngủ Nhan Tiểu đã thầm hối hận. Điều mà cô hối hận không phải là cuộc tình một đêm, không phải là tấm màn trinh đã giữ gìn hai mươi năm, mà là sau này sẽ quan hệ với yêu nghiệt như thế nào. Nếu là người xa lạ, gạt hết mọi sự ngại ngùng, hôm sau hai người tách bạch rõ ràng, ai đi đường người nấy thì cũng chẳng có gì. Đáng này đối phương lại là người bạn thanh mai trúc mã của cô, là đối thủ mà ngày trước Nhan Tiểu đã từng thề rằng "kể cả cậu có cởi hết quần áo trước mặt tớ, tớ cũng không có cảm giác gì", là người bạn mà cả hai đều biết hết mọi chuyện xấu về người kia, là "thông gia tương lai" mà hồi đầu không có việc gì làm, hai đứa đã bàn với nhau rằng cậu đẻ con trai, tớ đẻ con gái, sau này cho chúng lấy nhau.

Trong chốc lát, Nhan Tiểu nằm quay lưng về phía Văn Dịch, không biết phải làm thế nào. Trước khi thiếp đi, Nhan Tiểu đã nghĩ đến rất nhiều cảnh tượng ngại ngùng sẽ diễn ra sáng hôm sau khi hai người tỉnh dậy. Ví dụ, Văn Dịch bắt cô phải chịu trách nhiệm, hay mắng cô đòi hỏi quan hệ sau khi say rượu, hoặc chỉ trích cô vì tư lượng quá kém,...

Ngày hôm sau, khi Nhan Tiểu tỉnh giấc, cô không dám mở mắt ra ngay, trong lòng đặt ra mọi giả thiết và nghĩ xem sẽ phải đối mặt với các câu hỏi của yêu nghiệt như thế nào.

Chỉ tiếc rằng, Văn Dịch không cho cô cơ hội. Lúc cô tỉnh dậy, Văn Dịch không còn ở trong phòng nữa. Một tháng sau đó, yêu nghiệt hoàn toàn mất tích, không gọi điện, không tin nhắn, ngay cả bạn bè xung quanh dường như cũng không nói đến con người này nữa. Thậm chí, Nhan Tiểu còn nghi ngờ không biết có phải do cô quá cô đơn, từ nhỏ đã tưởng tượng có một người bạn ở bên cạnh, đùa giỡn, trêu chọc cùng cô, nhưng vì sự háo sắc của cô mà anh chàng do cô tưởng tượng cũng sợ quá mà bỏ chạy?

Nhưng thực tế người này chắc chắn không phải là do cô tưởng tượng, bởi cho dù cô tài giỏi đến đâu cũng không thể tự dung vô cớ tạo ra một cơn tình trùng, kết quả kiểm tra sức khỏe của công ty cho Nhan Tiểu biết, cô đã có bầu.

——Chuyện cũ không muốn ngoài đầu nhìn lại——

Dĩ nhiên là không thể giữ lại đứa trẻ này.

Chưa nói đến chuyện Nhan Tiếu còn chưa tốt nghiệp đại học, với Văn Dịch cũng chỉ là chuyện tình một đêm, ngay cả cửa ải bên thái hậu và giáo sư Văn cô hủ lạc hậu cũng không thể lọt qua. Giấy kiểm tra sức khỏe được nhận hồi tháng Bảy, lúc đó trời đang rất nóng, công ty của Ninh Khiêm Nhã vừa hoàn thành một dự án vừa vừa, để khao nhân viên, mọi người liền đến nghỉ mát ở một vùng núi gần đó.

Kết quả kiểm tra là do Ninh Khiêm Nhã đích thân đưa cho Nhan Tiếu. Bên trên có ghi rõ ràng:

Kiểm tra nước tiểu: Dương tính

HCG: 92456.70

Progesterone: 84.72

Có thai 5 tuần...

Có thai năm tuần, cũng chính là một tháng trước, thời điểm Ninh Khiêm Nhã từ chối Nhan Tiếu. Ninh Khiêm Nhã không phải là người ngờ nghệch, dĩ nhiên anh cũng đã đoán ra phần nào, chính vì thế mới bịt miệng đồng nghiệp, cầm tờ giấy ghi kết quả, đích thân đến phòng Nhan Tiếu nói chuyện. Nhan Tiếu cầm tờ giấy mà đầu óc trống rỗng, tay run run, mắt nhìn các chỉ số, hoàn toàn không thể tập trung tinh thần để đọc.

Ninh Khiêm Nhã nói: "Em nên đi làm xét nghiệm thường quy dành cho bà bầu".

Nghe đến hai chữ "bà bầu", Nhan Tiếu chỉ có cảm giác mọi lỗ chân lông đều bít chặt lại, miệng run run nói: Không... em...".

Vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của Nhan Tiếu, Ninh Khiêm Nhã đã đoán ra được phần nào, anh nín chặt môi hỏi: "Chuyện tình một đêm à?".

Nhan Tiếu sững người, sau đó dờ dẫm gật đầu.

Nét mặt Ninh Khiêm Nhã rất trầm ngâm, lúc này đây anh càng không biết phải giải quyết thế nào với thân phận khó xử của mình: "Đối phương là... Nghe hỏi vậy, Nhan Tiếu càng run hơn. Cô biết Ninh Khiêm Nhã có ý tốt, với vai trò là sếp và một người anh, anh có suy nghĩ chín chắn hơn một cô gái vắt mũi chưa sạch như cô trên mọi phương diện. Nếu tìm được đối phương để bàn cách giải quyết thì đó là biện pháp hiệu quả nhất.

Nhưng... Nhan Tiếu nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra gian phòng trống trải buổi sáng hôm đó. Phòng ốc bừa bộn, dường như trong không khí vẫn còn toát lên sự mờ ám và nồng cuồng của đêm hôm trước, bầu không khí đó đã khiến Văn Dịch sợ quá bỏ chạy ư? Đèn hôm nay, cậu ta cũng không biết phải đối mặt với cô như thế nào, chính vì thế ngay cả tin nhắn đơn giản nhất cũng không có?

Nghĩ đến đây, Nhan Tiếu ngừng một lát, ánh mắt sầm xuống nói: "Không quen".

Ninh Khiêm Nhã nghiêng rằng: "Nếu em đã hạ quyết tâm thì anh có một người bạn làm ở khoa sản, hay là...

Nhan Tiếu đột nhiên nhếch mép, cười vô cùng thâm hại: "Cảm ơn anh Khiêm Nhã, em muốn... xin nghỉ mấy ngày về nhà để giải quyết một số việc trước đã".

"Được, để anh đưa em."

——Tôi là dài phân cách “kỷ ức buồn đau”——

Tháng Bảy là thời điểm nóng nực nhất, Nhan Tiếu nói với mẹ rằng công ty cho nghỉ, cô về lấy một số tài liệu rồi nghỉ vài ngày, thái hậu cũng không nghi ngờ gì. Nhan Tiếu suy nghĩ hai ngày, cuối cùng hạ quyết tâm. Thực ra, từ lúc biết mình có bầu, cô đã đưa ra quyết định, chính vì thế mới về nhà.

Hơn một tháng qua, đã vô số lần Nhan Tiếu cảm điện thoại lên định gọi cho Văn Dịch, sau đó lại vô số lần bỏ xuống, thầm nghĩ rằng hẳn chắc cũng nghỉ rồi, có thể... hẳn đã quay về thành phố B, lúc này cũng đang nằm trong nhà ở khu tứ hợp viện và nghỉ ngơi như cô.

Chính vì thế Nhan Tiếu đã quay về, cô vẫn muốn nói chuyện với Văn Dịch. Chắc chắn đứa bé này không thể giữ lại, nhưng dù sao nó cũng là một sinh mệnh, Nhan Tiếu cảm thấy, bất luận thế nào, với vai trò là đương sự, Văn Dịch có đủ tư cách để biết, hoặc cũng có thể là, tự đáy lòng sâu thẳm của Nhan Tiếu, vẫn còn nhen nhóm một tia hy vọng nhờ đứa trẻ này mà cô có thể dính dáng chút gì đó với hắn, ngoài sự dính dáng là bạn bè thanh mai trúc mã của nhau.

Kể từ khi từ nhà nghỉ trở về, mỗi khi màn đêm buông xuống, chỉ cần nhắm mắt lại, dường như Nhan Tiếu và Văn Dịch lại quay về gian phòng đó, cùng với đó, là vô vàn kỷ niệm hồi còn nhỏ.

Năm năm tuổi, yêu nghiệt bị cô ném đồ chơi chảy máu đầu, ngoác cái miệng còn đang thiếu răng khóc: "Cậu có biết tớ bị sẹo sẽ không đẹp trai nữa không, cậu có biết như thế này sẽ không còn bạn gái nào chơi với tớ nữa không, cậu có biết...".

"Khóc cái quái gì, cùng lắm sau này lớn lên tớ sẽ lấy cậu là được chứ gì!"

Năm mười tuổi, hai đứa cùng xem ti vi, yêu nghiệt nhìn Nhan Tiếu bằng đôi mắt đen láy, thì thầm giọng rất gian xảo: "Hôm qua tớ nhìn thấy ba mẹ tớ thom nhau".

Nhan Tiếu nghiêng đầu: "Ba mẹ cậu thật chẳng biết giữ vệ sinh gì cả, mẹ tớ nói thom là mất vệ sinh nhất thế gian!".

"Chắc chắn là cậu bị mẹ cậu lừa rồi, cậu xem người ta cũng thom nhau trên ti vi đó thôi."

Nhan Tiểu chợt hiểu ra vấn đề: "Hình như... có lúc tớ cũng nhìn thấy ba mẹ tớ thom lên nhau..."

Yêu nghiệt tỏ vẻ sành sỏi: "Xem đi, nhưng cậu bảo thịt chạm vào thịt có gì là hay nhỉ? Thom nhau thích lắm à?"

"Không biết, có lẽ miệng người khác ngọt chẳng? Tự mình không cảm nhận được của mình."

"Có muốn thử không?" Đôi mắt yêu nghiệt lấp lánh, hần nghiêng đầu, miệng chưa kịp ghé vào đã bị đám một cú ngã dúi. Hần ôm hàm răng cửa bị khuyết, òa khóc: "Cậu... cậu... lại đánh người. Hu... hu!"

Nhan Tiểu hậm hực: "Cậu đừng tưởng tớ là người dễ bắt nạt nhé, mẹ tớ từng nói, người khác đòi thom mình tức là muốn giở trò lưu manh! Hứ! Đồ lưu manh!"

Năm mười bốn tuổi, Nhan Tiểu giận yêu nghiệt một tuần liền vì hần có bạn gái, trọng sắc khinh bạn, không chịu về nhà cùng cô. Sau khi biết hai người đó chia tay, cô còn cười rất thích thú.

Năm mười sáu tuổi, cô bắt đầu tận hưởng ngày Valentine, tất cả sôcôla mà con gái tặng yêu nghiệt đều chui vào túi cô. Sau đó, sôcôla nhiều ăn không xuể, hai đứa liền mang ra quảng trường bán.

Những lúc không có việc gì làm thì đá bóng cùng hần, cùng đi xem phim, an ủi đôi phương khi bị người khác từ chối hoặc bị người khác đá, cùng uống rượu chuyện trò, thậm chí còn cùng trao đổi truyện tranh sex... Bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu chuyện "cùng nhau", có lẽ đúng như bạn bè đã nói, tình yêu đã đến, chỉ có điều họ không phát hiện ra mà thôi. Chính vì thế đêm hôm đó mới dâng hiến cho nhau tự nhiên như vậy, thậm chí lúc yêu nghiệt đưa vào, Nhan Tiểu đau tái người, rồi cô ngoạm một miếng rất sâu, rất to trên vai hần.

Mỗi lần nghĩ đến những chuyện này, Nhan Tiểu đều cười. Cô đã bỏ ra một tháng, lấy đứa con làm mồi lửa, cuối cùng đã thuyết phục được mình nhượng bộ trước để đi tìm Văn Dịch. Biết đâu có thể bắt đầu lại từ đầu? Tuy nhiên, cô đã đặt ra rất nhiều giả thiết ngại ngùng, không ngờ lại như vậy.

Hôm đó, trời nắng rất gắt. Ngày thứ ba sau khi về nhà, Nhan Tiểu lấy có mang sùi cảo mà thái hậu làm đến nhà giáo sư Văn, gõ cửa, lên tiếng, vào nhà nhìn cảnh tượng bên trong, Nhan Tiểu sững người.

Quả nhiên là yêu nghiệt ở nhà, và trong nhà ngoài giáo sư Văn đang cười khà khà còn có một cô gái xinh đẹp khác.

Giáo sư Văn giới thiệu rằng, cô bé này tên là Tiên Tiên, năm nay vừa tốt nghiệp cấp ba, ba mẹ cô gái có quan hệ từ lâu với nhà họ, rồi rồi không có việc gì làm nên cô bé đến chơi với Văn Dịch, hai đứa đang bàn nhau đi shopping, vì ba ngày nữa, cả hai đều sang Mỹ du học.

Chuyện Văn Dịch đi du học, Nhan Tiểu đã biết từ lâu, dù gì thì ba mẹ hần đều ở nước ngoài, một là mong cậu con trai ở gần mình, hai là mong cậu được hưởng một nền giáo dục tiến tiến hơn, chính vì thế, ngay từ khi Văn Dịch hơn mười tuổi, họ đã bàn với giáo sư Văn, đợi đến khi Văn Dịch tốt nghiệp đại học sẽ sang đó, sau này định cư tại Mỹ hay Trung Quốc thì để con trẻ tự quyết định.

Nhan Tiểu đã có sự chuẩn bị từ lâu, nhưng cô không thể nghĩ rằng chuyện này lại xảy ra bất ngờ như vậy, hai người mới học năm thứ ba đại học, có nghĩa là, ngay cả bằng đại học trong nước, Văn Dịch cũng không muốn lấy nữa ư? Liệu có phải chuyện này có liên quan tới chuyện đêm hôm đó? Hay là... vì muốn tránh sự ngại ngùng do suốt ngày chạm mặt cô mà hần...

Nhan Tiểu ngẩng đầu lên nhìn Văn Dịch, đôi phương né tránh ánh mắt của cô và nói chuyện với cô bé Tiên Tiên xinh xắn, vui vẻ như công chúa. Trong giây phút đó, Nhan Tiểu tự cười nhạo mình, còn nói được gì, nghĩ được gì nữa? Cố gắng không để nước mắt chảy xuống, cô nói vài câu tâm phào với giáo sư Văn rồi cáo từ.

Chỉ có điều cô không thể ngờ rằng, Văn Dịch lại đuổi theo cô. Trên con đường rợp bóng mát mà hai đứa đã đi hai mươi năm đó, hai đứa đã đi rất chậm, nhích từng bước nhỏ, mất rất nhiều thời gian nhưng không ai nói câu nào. Cuối cùng, Nhan Tiểu không chịu được bầu không khí im lặng này, bèn dừng lại hỏi: "Đừng ngại gì nữa, không phải bọn mình vẫn sẽ như trước đó sao?"

Văn Dịch bậm môi, không nói gì.

Sau khi nói câu: "Chúc cậu lên đường bình an" dưới bóng cây ngân hạnh, Nhan Tiểu hạ quyết tâm ra về.

Văn Dịch đứng sau đường như bắn khoăn vì điều gì đó, bèn nói lớn: "Tớ đi và sẽ không quay về nữa! Mãi mãi!"

Nghe thấy câu này, nước mắt Nhan Tiểu lăn dài xuống gò má. Một cơn gió nhẹ thổi tới, cây ngân hạnh phát ra những tiếng kêu xào xạc, chiều hè đẹp biết bao, thực sự là... rất thích hợp để nói lời chia tay. Phật nói cuộc đời con người có bảy nỗi khổ: sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, oán hận sẽ khổ, yêu biệt ly khổ, cầu không được khổ.

Vậy giữa cô và Văn Dịch được coi là nỗi khổ nào? Trên tình bạn, dưới tình yêu. Ly biệt khổ, cầu không được khổ. Chỉ tiếc rằng, cảm giác đó mãi mãi chỉ là thoáng qua, chưa từng vượt qua. Kể cả buồn rầu rơi nước mắt, kể cả quay lưng về phía Văn Dịch, Nhan Tiểu vẫn giữ được phong độ cần phải có, cười nói: "Thế cũng rất tốt, môi trường học tập và chất lượng cuộc sống bên đó đều tốt hơn bên mình".

Nói xong, cô bước về phía trước mà không ngoái đầu nhìn lại. Đường như Văn Dịch đứng sau chưa thể chấp nhận lời chúc này mà vẫn nói với theo:

"Chuyến bay lúc mười giờ sáng ngày kia. Nếu... nếu Tiểu Tiểu đến được, tốt..."

Nhan Tiểu không còn nghe thấy Văn Dịch nói gì nữa, cô cúi đầu đầu gọi điện thoại cho Ninh Khiêm Nhã: "Anh Khiêm Nhã, em quyết định rồi..."

Năm đó, không có ngày nào là ngày tốt đẹp. Oán hận sẽ khổ, yêu biệt ly khổ, cầu không được khổ. Và đối với Nhan Tiểu, nỗi khổ lớn nhất là phải một mình đối mặt với lời phán quyết cướp đi sinh mệnh của một sinh linh bé nhỏ, nhưng dường như đứa trẻ này cũng giống như người mẹ non nớt của nó, tính nết ngang ngạnh, khó bảo. Trước khi Ninh Khiêm Nhã hẹn với bạn anh ngày làm phẫu thuật, Nhan Tiểu đã bị sảy thai.

Có thể là do quá căng thẳng, cũng có thể là quá ức chế tóm lại là ba ngày sau khi Văn Dịch đáp máy bay sang Mỹ, vì quá đau bụng mà Nhan Tiểu bị thái hậu cưỡng đưa vào bệnh viện. Sau khi mọi việc xong xuôi, rất may thái hậu không hề trách móc, chỉ giúp con gái lau khô nước mắt trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, nhẹ nhàng hỏi: "Mẹ không hỏi con người đó là ai mà chỉ hỏi nó có biết không?"

Nhan Tiểu lắc đầu, nói với vẻ châm biếm: "Một người trong chuyện tình một đêm thôi mẹ ạ, trông anh ta thế nào con còn không nhớ, làm sao anh ta biết được?"

Thái hậu thông minh cả đời, tưởng rằng cô con gái mình nuôi dạy vừa biết nghe lời vừa hiểu biết, không ngờ lại gây ra chuyện động trời này. Nghe nói tên kia chỉ là người của chuyện tình một đêm không hề quen biết, bà cảm thấy vô cùng chán nản. Bà ngồi bên Nhan Tiểu lau nước mắt: "Con à, sau này con sẽ hối hận đấy."

Hối hận? Nhan Tiểu cười gằn, đúng vậy, thực sự là hối hận.

Tại sao trong đêm đó mới biết mình thích hắn ta? Vừa thích đã chia tay, vừa thích đã bị từ chối không một lời. Nếu ngay từ đầu, không có tư hợp viện này thì thật tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Động phòng hoa chúc đòi ly hôn

Nhớ lại chuyện cũ, Nhan Tiểu càng không thể ngủ được.

Hồi đó người nói ra đi mãi mãi không bao giờ trở lại là Văn Dịch, hiện giờ người đột nhiên quay lại, phá bình các cuộc gặp gỡ qua mối lái của cô cũng là Văn Dịch. Cuối cùng, anh chàng này còn giờ trò lừa kết hôn! Nghĩ đến những chuyện xảy ra lúc ban ngày, Nhan Tiểu hận và ghê tởm ken kết.

Thực ra, ba năm sau khi yêu nghiệt sang Mỹ, họ không cắt đứt hoàn toàn liên lạc với nhau. Dù sao thì hai người cũng lớn lên cùng nhau, cả hai có quá nhiều bạn bè chung. Có lần, hai người gặp nhau trên MSN, không kịp tránh, yêu nghiệt liền vui vẻ chào Nhan Tiểu.

Từ đó, hai người bèn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục làm bạn, trong mắt người ngoài cũng không có gì khác, chỉ có hai người mới hiểu, họ không thể quay lại những tháng ngày trong sáng như trước được nữa. Những lời hỏi thăm nhân dịp lễ tết hoặc sinh nhật đều khách khí và xa cách.

Lúc đầu Nhan Tiểu tưởng rằng, hai người chấm dứt từ đây. Biển cả mênh mông ngăn cách hai đứa, rất hiếm khi liên lạc với nhau, mãi đến khi xảy ra chuyện về Tề Gia Minh. Hồi đó, Nhan Tiểu thực sự tưởng rằng người đàn ông dịu dàng, chín chắn như Tề Gia Minh có thể cứu cô ra khỏi vũng lầy, dù không có đủ can đảm để kể cho Tề Gia Minh nghe chuyện này, nhưng thực sự Nhan Tiểu qua lại với anh ta với tâm nguyện sẽ sống cùng anh ta suốt đời.

Ai có thể ngờ, anh ta là cậu con rể tương lai của sếp. Đêm hôm đó, sau khi biết được sự thật, Nhan Tiểu nhắn tin cho Tề Gia Minh bằng đôi tay run rẩy: "Tại sao lại như vậy? Tại sao anh lại lừa em?"

Tề Gia Minh trả lời rất nhanh: "Tiểu Tiểu, anh xin lỗi, anh cũng là nạn bất đắc dĩ. Thực sự là anh rất thích em. Em có thể cho anh chút thời gian được không? Chắc chắn anh sẽ giải quyết ổn thỏa những chuyện này. Hay là... ngày mai mình đi ăn nhé?"

Không biết là trùng hợp hay là âm mưu, đột nhiên Văn Dịch, người từ lâu rất ít liên lạc, gửi webcam cho cô. Nhan Tiểu run rẩy click vào, lập tức quên hết những ký ức không vui đó mà nói ngay: "Tớ bị lừa rồi, làm thế nào bây giờ?"

Nửa năm sau, gần như ngày nào Nhan Tiểu cũng chat với Văn Dịch, mặc dù mỗi giờ lệch nhau nhiều, mặc dù hai người cách nhau trăm núi ngàn sông, nhưng người đang ở trong tình trạng thất tình và bị lừa như Nhan Tiểu thực sự rất cần có người an ủi và trút bầu tâm sự. Do tính cách của mình nên từ nhỏ một sách Nhan Tiểu đã không có nhiều bạn, cộng với thân phận đặc biệt của Tề Gia Minh, chuyện này cũng không được nói cho đồng nghiệp biết, thái hậu thì... càng khó phải nói, nếu để bà biết, chắc chắn bà sẽ làm âm lên tận hội Phụ nữ.

Chính vì thế nghĩ đi nghĩ lại, dường như ngoài Văn Dịch, thực sự Nhan Tiểu không biết có thể tìm ai để xin lời khuyên. Thời gian đó, với tư cách là người có kinh nghiệm đây mình trong "tình trường", yêu nghiệt đã truyền dạy nhiều điều cho Nhan Tiểu. Nhan Tiểu dần thoát khỏi sự ám ảnh của Tề Gia Minh và quan hệ giữa hai người cũng dần dần được cải thiện.

Đến khi Nhan Tiểu phát hiện ra điều bất thường thì quan hệ với Văn Dịch đã đi quá xa. Thái hậu cũng bắt đầu sắp xếp các buổi gặp mặt, giới thiệu, mối lái cho cô con gái đã đến tuổi lấy chồng. Nhân cơ hội này, Nhan Tiểu cũng cảnh cáo mình, không được vượt qua hồ mìn nửa bước, không lên MSN, không check mail, sau đó ngay cả động vào máy tính sau khi hết giờ làm việc cũng ít.

Một ngày nọ, buổi sáng tinh dậy, phát hiện ra một chuỗi các con số kỳ quặc, nội dung tin nhắn rất ngắn gọn, đơn giản: "Dạo này bị bắt cóc hay ngủ đông vậy?".

Kiểu nói châm chọc này, người gửi tin nhắn chỉ có thể là yêu nghiệt. Nghĩ một lát, Nhan Tiểu nhắn tin trả lời: "Ồ, dạo này tiểu thư bận hẹn hò!".

...

Sau đó là ba tháng bất vô âm tín, mãi cho đến buổi hẹn hò vô tình nọ, đột nhiên Nhan Tiểu nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai quen thuộc, rặng ngời đó xuất hiện...

Nhan Tiểu lặng lẽ nhắm mắt lại, MSN, chat, Tề Gia Minh, làm mới, kết hôn... dường như tất cả mọi chuyện đều diễn ra quá trùng hợp, dường như đều được sắp đặt rất chu đáo, đây đâu phải là "âm mưu"? Mà phải là "duyên mưu"! Một duyên mưu kinh khủng, hoặc đã có người sắp đặt tất cả những chuyện này từ một năm về trước, kiên trì nhẫn nại! Sắp đặt thật tinh vi!

Nghĩ đến đây, ngọn lửa trong lòng Nhan Tiểu bốc lên tận đầu, giống như căn nhà chứa đầy khí gas bên trong đột còi, nổ đoàng một tiếng, lập tức Nhan Tiểu ngồi bật dậy, lao thẳng sang phòng ngủ đối diện, đá tung cửa. Gã nọ còn đang say sưa giấc nồng, miệng còn cười cười. Đúng vậy, đây rõ ràng là nụ cười đắc thắng, giễu lăm, giễu lăm, đúng là rất giễu!

Nhan Tiểu vô cùng giận dữ, tung một cú đá vào người Văn Dịch. Yêu nghiệt đang ngủ tít mít, đột nhiên thấy thất lưng đau nhói, kêu la thảm thiết sau khi rơi xuống vực sâu mở mắt ra, mới phát hiện ra mình đang nằm dưới đất, rõ ràng vùng thất lưng vừa bị ai đá, đau tê tái.

Còn chưa tỉnh giấc, làm sao yêu nghiệt không nổi nóng, hấn trợn mắt ngẩng đầu, liền nhìn thấy người vợ trẻ đứng trên giường, tay chống nạnh hàm hàm la lớn: "Em muốn ly hôn!".

——*Tôi là dài phân cách "Cuối cùng đã trở về thời hiện đại"*——

Nếu trong đêm tân hôn ngọt ngào, vợ bạn đánh thức bạn bằng cú đá trên giường, giậm chân gào thét đòi ly hôn thì bạn sẽ làm gì? Sau khi bỏ ra ba giây để định thần, xác định rõ mình đang ở đâu, yêu nghiệt sờ tay lên môi, không kim được bèn bật cười.

Người ta đều nói đàn ông là động vật dùng nửa dưới của cơ thể để suy nghĩ. Mặc dù đêm tân hôn hẳn có được là do lừa đảo, nhưng nếu Văn Dịch không mơ tưởng cao xa hơn... hê, thì chứng tỏ hẳn là thằng đàn ông có vấn đề! Chính vì thế phải mất rất nhiều sức, yêu nghiệt mới không mò sang phòng Nhan Tiểu lúc nửa đêm, mặc dù đã chuẩn bị sẵn chìa khóa từ lâu, đấu tranh một hồi lâu, khó khăn lắm mới chộp được mắt thì vợ hẳn đã rất thông cảm, chủ động sang nộp mạng.

Bên này Nhan Tiểu còn chưa biết ý tưởng xấu xa trong đầu kẻ nọ, vẫn đang vô cùng phẫn nộ: "Em nói rồi đó, anh nghe thấy chưa? Em muốn ly hôn!".

Yêu nghiệt vịn người, bò lên giường giả vờ chết: "Đêm hôm khuya khoắt, Cục dân chính đóng cửa rồi, ly hôn cái gì?".

Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế cơn giận nói: "Được, em hỏi anh, có phải là anh cố tình hay không?".

"Đúng vậy. Dĩ nhiên là đúng rồi", yêu nghiệt cười trả lời rất trơ trẽn. "Nếu không, anh từ Mỹ về đây làm gì? Nếu không, việc gì anh phải ngày ngày theo dõi hành động của em, kiểm tra xem em hẹn hò ở đâu?"

"Anh.. Nhan Tiểu đầu hàng trước sự trơ trẽn của Văn Dịch. Tại sao lại có người mặt dày đến nước này? Trước đây hẳn ta đã phá bình các cuộc hẹn hò của cô hết lần này đến lần khác, cô còn có thể nhắm mắt cho qua, nhưng kết hôn... Cô không thể đi tìm đàn ông khi trên người đã bị gắn mác "phụ nữ đã có chồng".

Yêu nghiệt, chính nhà người đã chặn đường lùi của ta! Cô đã bị hấn ép đến bên bờ vực thẳm, hoặc là phải sà vào lòng hắn, hoặc là chịu cảnh tan xương nát thịt.

Dường như Văn Dịch hiểu được suy nghĩ của Nhan Tiểu, mắt hắn nheo nheo, cười rất tươi tỉnh: "Tiểu Tiểu, anh nhắc nhở em, kể cả có âm thầm ly hôn thì cũng vẫn có hồ sơ. Sau này, thân phận của em là từ "chưa kết hôn" đến "đã kết hôn", và cuối cùng là "ly dị" rồi".

Thấy sắc mặt Nhan Tiểu trắng bệch, Văn Dịch sờ tay lên cằm tiếp tục dọa: "Ồ... không biết em có quan tâm đến hoạt động giới thiệu bạn đời trên các diễn đàn lớn dành cho phụ nữ không, hình như trên đó có nói, người đã từng ly hôn một lần đồng nghĩa với việc bị rớt giá một lần. Anh tin rằng, nếu lần sau em có đi gặp gỡ những người mà người khác làm mới cho em thì ngay cả những kẻ như anh chàng mặt mụn cũng không gặp nữa. Còn nữa, em dám chắc rằng, "chồng cũ" của em, là anh, sẽ không xuất hiện chứ?".

Nghe yêu nghiệt vẽ ra các thảm cảnh sau khi ly hôn, cộng với việc nhớ lại sắc mặt của thái hậu, bất giác Nhan Tiểu co rúm người lại, hỏi: "Rốt cuộc là anh muốn gì?". Cô bị hắn ta hại còn chưa đủ thể thâm sao? Yêu nghiệt muốn hại cô đến khi nhà tan cửa nát mới chịu buông tha sao?!

Nghe thấy vậy, Văn Dịch lặng lẽ ngồi thẳng người, ôm lấy con gấu bông trên giường. Trong đêm tối, đôi mắt càng sáng ngời: "Tiểu Tiểu, anh muốn gì, không phải ngay từ đầu em đã biết rồi sao?".

Nhan Tiểu sững người, nhìn thẳng vào Văn Dịch, lúc này mới phát hiện ra vào phòng lâu như vậy mà không bật đèn, cô vội đứng dậy né tránh: "Đội đã, để em đi bật...", chữ đèn còn chưa nói hết, yêu nghiệt đã rướn người tới...

Văn Dịch ôm chặt Nhan Tiểu, tham lam hít hà mùi thơm trên cơ thể cô, nói với giọng nghiêm túc: "Ngay từ đầu anh đã nói rồi, nếu không có ai thích em, muốn tìm đại một người để lấy không bằng lấy luôn anh đây. Em đi hẹn hò, gặp gỡ với người ta không phải là để tìm một phiếu ăn dài hạn thích hợp với mình đó sao? Anh tuyệt gấp trăm gấp nghìn lần mấy anh chàng đó!".

Nhan Tiểu đẩy yêu nghiệt ra, vẫn đòi xuống giường: "Á, tối quá, để em bật đèn! Bật đèn rồi tính sau...". Nhan Tiểu chưa kịp kêu, đôi môi yêu nghiệt đã ập tới, rút kinh nghiệm từ n lần trước đây, lần này yêu nghiệt túm chặt tay Nhan Tiểu, để đảm bảo hôn không bị trắng tay.

Trong tích tắc bị đôi môi mềm mại chạm vào, Nhan Tiểu cảm thấy đầu óc trống rỗng, giây giũa định thoát ra, nhưng lại bị đối phương kẹp chặt hơn. Đúng là cơ thể thành thực hơn đại não, dường như nó vẫn còn nhớ con người này và đôi môi này, người Nhan Tiểu lập tức mềm nhũn, bắt giác ngã vào lòng yêu nghiệt.

Yêu nghiệt biết Nhan Tiểu còn đang nhùng nhằng, nếu lúc này hấn còn ngần ngại do dự, chắc Nhan Tiểu sẽ trốn đến tận chân trời. Chính vì thế, tiến theo tuần tự không bằng thừa thế xông lên, đề Nhan Tiểu xuống, Văn Dịch ngoác miệng cười gian xảo: "Nương tử, đừng bật đèn. Anh sợ lát nữa em sẽ ngại...".

Nghe thấy vậy, lập tức Nhan Tiểu hậm hực, chỉ tiếc rằng mình đang bị một con heo nặng mấy chục ký đè, tay lại bị túm chặt, không nhúc nhích được: "Anh nói thế có nghĩa là gì? Buông em ra! Anh... anh đang cưỡng bức người khác!".

Văn Dịch một tay kéo Nhan Tiểu, một tay chống cằm nheo mắt lại: "Cưỡng bức người khác? Ồ, anh có nói là sẽ cưỡng bức em không? Hay là do em thích chơi trò này?".

Nghe thấy giọng nói lúc trầm lúc bổng của yêu nghiệt, Nhan Tiểu tự biết mình một lần nữa trúng kế của hấn, bèn nghiêng răng nói: "Được... nếu anh không có ý định đó thì mau buông em ra!!".

Yêu nghiệt ghé sát vào cổ Nhan Tiểu cười khúc khích, ngừng đầu gạt đám tóc trên mặt Nhan Tiểu ra, nói: "Nhưng bây giờ anh thay đổi ý định rồi".

Nhan Tiểu: "- _ - Anh điên à? Ai cứu tôi với!!".

Nhan Tiểu bị Văn Dịch đè chặt và hôn tới hấp, tay chân chưa mềm nhũn, nhưng ý thức đã mơ màng.

Dường như yêu nghiệt có ý định đêm nay sẽ không ăn chay mà ăn mặn, sức rất khỏe, một tay ghì chặt tay Nhan Tiểu, bắt cô ôm chặt eo mình. Nhan Tiểu chạm vào cơ bắp của yêu nghiệt, ngón tay run run, thầm nghĩ: Rốt cuộc anh chàng này sang Mỹ để du học hay luyện võ mà sao người chắc nịch thế nhỉ?

Vừa nghĩ như vậy, ngón tay Nhan Tiểu đã không tuân theo sự điều khiển của chủ nó mà véo vào eo Văn Dịch, đúng lúc chạm vào chỗ cô đá ban nãy. Mặc dù đau đến vã mồ hôi, nhưng Văn Dịch vẫn vô cùng phấn khởi, ngoác miệng cười: "Thế nào? Người ông xã em đẹp đó chứ? Nếu nương tử muốn, mình có thể cởi hần ra để sờ cho đã, mặc quần áo thế này mất cảm giác lắm...".

Nói xong, yêu nghiệt liền chớp chớp đôi mắt long lanh định biểu diễn điệu thoát y vũ, nhưng đã bị Nhan Tiểu kéo lại, lạnh lùng nói: "Văn Dịch, đừng nói em không nhắc anh đấy, anh đừng có hối hận".

Văn Dịch "hừ" một tiếng: "Ngay cả em anh cũng còn lừa được vào phòng rồi, kiếp này không có gì phải hối hận". Nói xong, hấn cởi áo ra, để lộ bộ ngực rắn chắc, rồi lại bắt đầu đùa giỡn với Nhan Tiểu. Trong lúc không đề ý, Nhan Tiểu đã bị hấn ngoạm chặt môi, lưỡi đưa rất khéo vào miệng cô. Trên phương diện này, Nhan Tiểu quá thiếu kinh nghiệm, đành để mặc yêu nghiệt dẫn đường, vừa hôn cô, dường như đối phương còn cắn cô một cái.

Đau! Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu. Giây tiếp theo, trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết của Văn Dịch.

Nhan Tiểu chậm rãi ngồi dậy thì thấy yêu nghiệt đang luống cuống thè lưỡi ra, nói rất tội nghiệp: "Em... cắn anh...".

Nhan Tiểu lườm hấn: "Tại anh cắn em trước".

Yêu nghiệt vừa bị đá vào vùng thất lưng lúc trước, giờ lưỡi lại bị thương, thương tích đầy mình nhưng chưa nếm được mùi thịt, thật chỉ muốn đâm đầu vào con gấu bông mà chết. Dù rất tức nhưng hấn không dám làm gì, chỉ đâm vào đầu con gấu bông, vừa đâm vừa gào: "Đó không phải là cắn... mà là hôn! Hôn! Hôn! Em cắn anh... anh không nói rõ được!".

Lúc đầu Nhan Tiểu định nghiêm giọng giáo huấn yêu nghiệt một hồi, nhưng thấy hấn vừa tấn công con gấu vừa lấp bấp như vậy, không kim được bèn phì cười: "Đáng đời anh, đây gọi là bụng làm dạ chịu. Thôi, muộn quá rồi, ngày mai bàn chuyện ly hôn sau, em... U... u...".

Nhan Tiểu đã ngồi xuống thành giường, người đã thả lỏng, tưởng yêu nghiệt sẽ không còn động tác nào nữa, ai ngờ đang cúi đầu tìm dép thì bị yêu nghiệt ngồi sau vòng tay ôm chặt, tay hấn kẹp chặt trên eo cô, nghiêng đầu thì đã bị hôn tới tấp. Ngay lập tức, Nhan Tiểu chỉ cảm thấy tim đập chậm nửa nhịp rồi nhắm mắt lại trôi theo cảm giác.

Một hồi lâu, lâu đến mức hai người gần như ngạt thở mới buông nhau ra, đôi mắt đen láy của Văn Dịch hấp háy, ôm chặt Nhan Tiểu nũng nịu: "Tiểu Tiểu, anh chưa bao giờ đùa, càng không bao giờ lấy chuyện hôn nhân ra đùa với em, coi như mình cho nhau một cơ hội, bọn mình thử xem em nhé?".

Nhan Tiểu chớp chớp mắt, nghiêng đầu nói: "Bắt đầu thử từ đâu? Thử ăn món thịt kho tàu trước à?"

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt tròn tròn mắt, há hốc miệng. Từ trước đến nay, kẻ nọ đều chỉ được cái mạnh mẽ mà không có gan, kể cả vừa nãy dùng cả chân tay, mềm có rần có, nhưng thực ra cũng chỉ là muốn được bà xã đồng ý, cho mình cơ hội làm người chồng tốt. Ai ngờ song hỷ lâm môn, vừa nãy Nhan Tiểu lại nói...

Thịt... kho... tàu... hê... hê...

Hai tay yêu nghiệt nắm thành nắm đấm chống lên khóe miệng, mắt long lanh: "Chỉ cần em thích... Hê hê... Đáng ghét người ta lại xấu hổ rồi!"

Nhan Tiểu nhếch mép, vỗ vào khuôn mặt đẹp trai của Văn Dịch như chị em, yêu nghiệt vội ngồi thẳng dậy, đẩy ngay con gấu vừa nãy còn ôm chặt xuống giường, cười gian xảo xòe tay với về phía bà xã...

Mười lăm phút sau, tiếng kêu thảm thiết thứ ba trong đêm lại từ phòng ngủ vọng ra, đương nhiên... chủ nhân vẫn là bạn yêu nghiệt.

Nhan Tiểu bật đèn bàn, chỉ thấy yêu nghiệt nằm sấp dưới giường, mặt gục xuống gối, đang khóc rầm rức: "Nhan Tiểu... em đã man lăm... Anh sẽ nhớ! Thù này không trả không phải là quân tử!"

Nhan Tiểu vuốt lại quần áo cho phẳng, bình thân xuống giường, bình thân nói: "Lần sau chưa chắc đã có cơ hội đâu, em đã nói với anh từ trước rồi, là "thịt" kho tàu! Tại anh không ngọam được, liên quan gì đến em?"

Nghe thấy vậy, khóe miệng yêu nghiệt liên giật giật, thấy Nhan Tiểu ung dung bước ra khỏi phòng, cuối cùng không kìm được la lớn: "Đàn bà con gái thật đáng ghét!"

——Tôi là dài phân cách “mẹ nhắc lại chuyện cũ”——

Cuộc chiến đêm tân hôn tạm thời kết thúc, dĩ nhiên là Nhan Tiểu rất khoái chí, quay về phòng ngủ đánh một giấc ngon lành. Hôm sau, Nhan Tiểu bị đánh thức giữa những âm thanh ồn ào, tưởng là yêu nghiệt lại nổi hứng gây chuyện, hăm hăm lao ra cửa nhìn, hóa ra thái hậu đại nhân đang ngồi nhả nhả trên sofa, vừa dọn dẹp các loại hành lý vừa ngâm nga hát.

Nhan Tiểu khựng lại, vén tóc mai lên cho gọn, hình như, có lẽ, dường như... đám hành lý đó đều là của cô. Nhan Tiểu tưởng mình vẫn chưa tỉnh ngủ: "Mẹ... mẹ làm gì vậy? Văn Dịch đâu?"

Thái hậu không thèm ngoảnh đầu lại, vừa tiếp tục thu dọn đồ đạc, vừa nói: "Đi mua đồ ăn sáng rồi. Haizz thằng con rể này ngoan thật, nghe mẹ nói muốn ăn sủi cá nóng hồi liền đi mua ngay. Thế nên tự mình chọn con rể vẫn hơn".

Nhan Tiểu không nói gì, bỏ qua câu nói có phần phong kiến của thái hậu đại nhân, tập trung vào chủ đề chính, cất tiếng hỏi: "Nhưng vấn đề này... sáng sớm mà mẹ đã đến đây làm gì?". Lại còn mang theo túi lớn túi nhỏ của cô nữa.

Nghe thấy vậy, thái hậu lờm ngợm: "Con cái chẳng hiểu lòng mẹ gì cả. Mẹ thấy mây sớm muộn gì cũng chuyển về đây, sáng nay có thời gian nên giúp mây dọn dẹp hành lý, chuyển đến đây một ít trước. Sao vậy? Mây còn dám có ý kiến nữa à?"

Nhan Tiểu thờ dài, ngồi phịch xuống sofa. Có ý kiến, dĩ nhiên là cô có ý kiến rồi! Từ tối qua cô đã bắt đầu nghĩ, người tình ý như thái hậu, làm sao có thể không nhận ra điều bất thường giữa cô và Văn Dịch. Nhưng biết bọn họ kết hôn giả, thái hậu không những không ngăn cản, mà còn giúp yêu nghiệt kéo cả ông Văn để hòa vào. Rốt cuộc thái hậu có ý đồ gì?

Theo những gì cô hiểu về thái hậu, từ trước đến nay bà tàn bạo gấp ngàn lần yêu nghiệt, nếu bà nói "mang hành lý đến", thì chắc là căn hộ độc thân của mình đã bị đe dọa nghiêm trọng. Nhan Tiểu chống tay lên trán, chán nản đáp: "Vâng, mẹ có thể nói cho con biết, mẹ đã xử lý ngôi nhà con thuê như thế nào rồi không?"

Nghe thấy câu này, thái hậu như sực nhớ ra điều gì nên mắt sáng lên, nói lớn: "Hê, con gái, con không biết gì à? Đạo này mẹ may thật đấy. Con vừa đăng ký xong thì có một đôi vợ chồng tình lè mà mẹ quen muốn chuyển nhà. Chắc chắn, tình cảnh đó, nhìn chẳng khác gì cảnh mẹ và ba con mới đến thành phố B năm xưa, mẹ vừa nói với họ có phòng để không, họ không nói câu thứ hai mà..."

"Không nói câu thứ hai mà đưa tiền thuê nhà ngay cho mẹ!" Nhan Tiểu ngồi ừ rừ trên sofa, tinh thần vô cùng uể oải, hậm hực tiếp lời mẹ, đối phương gật đầu đồng tình.

Quả nhiên...

Nhan Tiểu thờ dài, chỉ cảm thấy đau đầu.

Thái hậu đã thông đồng với người ngoài và bán đứng cô như vậy, giờ đã chặn hết đường thoát của cô, cô buộc phải chuyển đến nhà yêu nghiệt ở.

Thấy Nhan Tiểu thờ dài thườn thượt, thái hậu bĩu môi nhưng cố nuốt những lời giáo huấn vào bụng, ngồi bên cạnh Nhan Tiểu và chuyển sang thái độ nghiêm túc, hiếm khi tỏ ra dịu dàng như vậy: "Tiểu Tiểu à, mẹ biết con đang nghĩ gì. Mẹ cũng đã từng có một thời trẻ trung, những cái gọi là tình yêu đó, mẹ cũng đã từng trải qua. Tuy nhiên, con đã từng bỏ đứa con vì nó, lại đòi nó bao năm như vậy, nó có thêm đề mất đến con không?"

Nghe thấy vậy, đột nhiên Nhan Tiểu cảm thấy có điều gì đó bất thường, cô ngồi thẳng lên rồi hỏi về kinh ngạc: "Ài? Con bỏ con vì ai?...".

Vừa dứt lời, thái hậu đã lắc đầu ngắt lời Nhan Tiểu: "Đừng tưởng mẹ ngốc, năm xưa... khi con đi thực tập, anh chàng Ninh Khiêm Nhã đó bận trước bận sau, giúp con liên hệ bạn học là bác sĩ, sau đó còn đôi phòng bệnh tốt nhất, con tưởng mẹ tin vào cái mà con gọi là chuyện tình một đêm à?".

Nhan Tiểu tròn mắt há miệng, đến giờ mới biết thái hậu hiểu lầm Ninh Khiêm Nhã bao nhiêu năm, đang định giải thích thì thái hậu lại nói tiếp: "Haizz, thực ra mẹ không muốn nhắc đến chuyện này nữa. Một là sợ con buồn, hai là mẹ cũng buồn. Nhưng rõ ràng là mẹ nhìn thấy thằng đó ngồi trước giường bệnh của con, tay giặt tóc, vẻ mặt rất hối hận. Đến tận bây giờ, hai đứa có đến đâu đâu, năm nào nó cũng đến thăm ba mẹ, vừa tặng quà vừa mừng tuổi, dù có đi công tác ở nước ngoài cũng gọi điện thoại hỏi thăm, mày tưởng mẹ và ba mày mù à?".

"Không phải..." Nhan Tiểu muốn giải thích nhưng, không biết phải bắt đầu từ đâu, phải nói với thái hậu như thế nào? Nói thực ra, từ đầu đến cuối, anh Khiêm Nhã chưa bao giờ thích cô, sự chăm sóc và quan tâm trong mấy năm qua cũng chỉ vì cảm thấy áy náy, cảm thấy lỗi từ chối của mình năm xưa không phù hợp, khiến cô mất đi cái quý nhất của đời người con gái.

Nhắc đến chuyện cũ, dường như thái hậu cũng có phần bị tổn thương, nhưng rồi bà lại vỗ tay con gái cười nói: "Đồ ngốc mẹ biết con vẫn còn chưa hoàn toàn ung Văn Dịch, nhưng mẹ cũng đã nói rất nhiều lần rồi, kết hôn không phải chỉ có tình yêu là đủ, sống với nhau, mẹ thấy Văn Dịch và con rất hợp. Hơn nữa, con cũng không còn nhỏ nữa, định đợi Ninh Khiêm Nhã đến bao giờ hả?".

Nhan Tiểu thường xuyên cãi nhau với mẹ, hiếm khi thấy thái hậu tỏ vẻ mệt mỏi như thế này. Lúc này, nhìn đám tóc mai bạc của bà, tự nhiên Nhan Tiểu cảm thấy buồn buồn, sống mũi hơi cay cay, cô nén giọng gọi "mẹ", bắt giác nước mắt lăn dài xuống gò má.

Đúng là thái hậu đã quá mệt mỏi. Văn Dịch nói đúng, mình thực sự ngốc, ngoài việc chỉ biết học hành, kẻ được vài câu chuyện lịch sử, còn lại thật vô tích sự. Hồi mới đi làm, thái hậu giúp cô tạo dựng các mối quan hệ, vừa mời đồng nghiệp về nhà ăn cơm, vừa nhét tiền bảo cô tặng món quà nhỏ cho lãnh đạo để lấy lòng họ. Mấy năm đi làm, thái hậu vẫn phải bỏ tiền ra bù trừ cho cô, vừa phải mua nhà lại vừa phải tiết kiệm, cuối cùng, chuyện chồng con bà cũng vẫn phải lo toan, giới thiệu, làm mới hết đám này đến đám khác. Mặc dù hằng tuần cô đều chăm chỉ đi hẹn hò, nhưng trong lòng lại chưa ưng đám nào, lúc nào cũng cố tình gây chuyện để đối tượng sợ rồi bỏ chạy.

Thấy Nhan Tiểu buồn, thái hậu tròn mắt nói: "Cái con này, thật vô tích sự! Mẹ mới nói hai câu mà đã khóc... Bà đang định đưa tay lên lau nước mắt cho Nhan Tiểu thì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng vọng vào: "Áy? Anh Văn đứng ngoài cửa làm gì vậy?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu và thái hậu cùng ngoảnh đầu ra xem thì thấy Văn Dịch đang xách sùi cào đứng ngoài cửa, nhìn rất luống cuống. Thấy họ ngoảnh đầu ra, hắn liền nhìn về phía nhân viên bảo vệ cười cười vội về ngược lưng: "Có chuyện gì vậy?".

"Không sao, tầng dưới họ nói là nhà anh ồn ào quá, đề nghị anh..."

Tâm trạng Nhan Tiểu đang rối bời, cô vội lau nước mắt rồi quay về phòng thay quần áo, trong lúc đóng cửa lại, cô thở hắt ra một hơi rất mạnh. Rốt cuộc... tình hình này hỗn loạn như thế nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Điều bất ngờ

Trước sức mạnh quyền uy của thái hậu, Nhan Tiểu cũng thấy bất lực, cuối cùng vẫn phải chuyển về nhà Văn Dịch. Từ đó trở đi, căn hộ độc thân được chính thức nâng cấp thành ngôi nhà dành cho đôi vợ chồng trẻ, yêu nghiệt cũng tuân theo chỉ thị của thái hậu, đưa tên Nhan Tiểu vào giấy tờ nhà và giấy tờ công ty, nhưng Nhan Tiểu vẫn cảm thấy kỳ kỳ.

Nguyên nhân kỳ kỳ... dĩ nhiên là bắt nguồn từ cuộc nói chuyện với thái hậu sáng hôm đó. Nhan Tiểu không biết yêu nghiệt đã đứng ngoài cửa bao lâu và nghe được đến đâu, nhưng cô biết, chắc chắn trong lòng hắn có chuyện, hay nói cách khác, do hiểu nhầm ý thái hậu đại nhân mà yêu nghiệt đã biết được một số chuyện.

Chính vì thế, những kẻ chơi với nhau từ thuở thanh mai trúc mã là phiên hà nhất. Sáng hôm đó, sau khi anh chàng bảo vệ ra về, yêu nghiệt liền nói chuyện vui vẻ với thái hậu và ăn sùi cào, nấu cơm, sau đó một người nói, một người hòa vào, rôm rả thảo luận những chuyện sau khi Nhan Tiểu chuyển đến nhà mới.

Ăn cơm xong, Nhan Tiểu đi rửa bát, yêu nghiệt cùng nhạc mẫu tiếp tục thu dọn đám đồ đạc của cô, lái xe đến tư hợp viện chở hết số đồ còn lại của Nhan Tiểu về. Cả buổi yêu nghiệt tỏ ra rất bình thường, không né tránh, cũng không nặng nề, ừ đột, càng không hỏi han gì cô. Tất cả đều bình thường, quá bình thường!

Từ năm lên tám, Nhan Tiểu đã biết, trong lòng càng có chuyện yêu nghiệt càng tỏ ra bình thản. Nhưng càng như vậy, Nhan Tiểu càng cảm thấy không tự nhiên, ví dụ yêu nghiệt sẽ cố tình kể ra rất nhiều chuyện cười để phá vỡ bầu không khí ngại ngùng, hay tự nhiên lại cười lớn, hay sờ lên trán một cách vô

thức xem mình có cau mày hay không..

Một kẻ cao tay như yêu nghiệt, dĩ nhiên nguy trang là sở trường. Ngay cả mẹ đẻ Văn Dịch cũng không nhận ra những điều này, nhưng lần nào Nhan Tiểu cũng phát hiện ra. Tuy nhiên, những chuyện cũ đó, yêu nghiệt không hỏi lần nào, Nhan Tiểu cũng không biết phải nói thế nào.

Cứ như vậy, hai người mỗi người mang một tâm trạng riêng và sống với nhau một tuần, cuối cùng không chịu được nữa, muốn phá vỡ trạng thái "sóng ở đáy sông" này, Nhan Tiểu quyết định xuất chiêu trước.

Sau khi về sống với nhau, so với kẻ nhân cư vô nghề nghiệp như Nhan Tiểu, Văn Dịch bận rộn hơn rất nhiều. Công ty của hắn vừa mới thành lập, các việc như: thuê địa điểm làm văn phòng, bàn bạc với nhà đầu tư các quyết sách tuyển dụng nhân viên... đã đủ làm hắn mệt rồi.

Yêu nghiệt nhắc lại chuyện cũ, rồi lại nói đến chuyện bảo Nhan Tiểu đến công ty giúp một tay, Nhan Tiểu chưa trả lời chính thức, chỉ âm thầm tiếp tục lên mạng nghiên cứu hồ sơ, thế không đến đường cùng, quyết không dựa vào Văn Dịch.

Hôm nay Văn Dịch đang phòng vấn HR, đột nhiên nhận được tin nhắn của Nhan Tiểu: "Tôi anh muốn ăn gì?".

Đối với Văn Dịch, tin nhắn này là một niềm vui lớn lao.

Kể từ khi Nhan Tiểu chuyển đến ở, yêu nghiệt đều tuân theo nguyên tắc "vợ ăn gì anh ăn đó" để sống cùng Nhan Tiểu, chỉ sợ vợ không vui lại bỏ về nhà mẹ, dù chưa chắc nhạc mẫu đại nhân chịu đựng cô...

Hôm nay Nhan Tiểu lại chủ động nhắn tin hỏi hắn muốn ăn gì, phải chăng điều này chứng tỏ mối quan hệ hai người đã có tiến triển rồi? Yêu nghiệt vô cùng mừng rỡ, cũng không để ý gì đến nhân viên mình đang tuyển dụng mà lặng lẽ ra khỏi phòng hội nghị, gọi điện cho Nhan Tiểu. Đầu bên kia vừa bắt máy, Văn Dịch đã cao giọng nùng nịu: "Bà xã!".

Nghe thấy giọng nói run run đó, Nhan Tiểu sờn hết cả gai ốc, nói: "Có chuyện gì thì anh nói đi!".

Văn Dịch nói: "Bà xã anh là tuyệt thật đấy, biết anh dạo này vất vả nên hỏi anh thích ăn gì, đúng không?".

"Chuyện này không cần phải gọi điện thoại để nói, anh muốn ăn gì nhắn tin là được rồi!"

Yêu nghiệt tiếp tục nhõng nhẽo: "Người ta muốn nghe giọng mình mà".

Lại vẫn giọng run run đó, chắc là đầu bên kia Nhan Tiểu đang bối rối, Văn Dịch mới lấy lại được giọng bình thường, nói: "Thôi được, anh muốn ăn món gì của em, chỉ cần không cháy là được".

Mấy năm qua, lương bổng, tuổi tác, kiến thức của Nhan Tiểu đều tăng lên, chỉ có tay nghề nấu ăn là...

Mỗi lần ngồi nhai bát cơm khô nửa sống nửa chín Nhan Tiểu nấu, lại còn phải cười khúm núm khen ngon, trong lòng Văn Dịch đã khóc thầm, than thầm rồi cuộc mấy năm qua Nhan Tiểu đã sống cuộc sống độc thân như thế nào. Nhưng dĩ nhiên là yêu nghiệt không ngốc, hắn biết rõ việc đồng chí Nhan Tiểu đích thân gửi tin nhắn đến để lấy lòng chắc chắn phải có âm mưu gì đó.

Ngừng một lát, yêu nghiệt hỏi: "Có phải em đã nghĩ kỹ và muốn đến công ty anh làm việc không?". Thế nên mới tốt bụng như vậy, hỏi anh muốn ăn gì.

Nhan Tiểu hậm hực: "Công ty rách đó của anh, có đưa tám kiệu đến mời em cũng không đi!".

"Đúng vậy, đúng vậy, thế thì là do tiền anh đưa để chi tiêu cho gia đình hết rồi à?"

"Nhìn bản cô nương có giống kẻ phá gia chi tử như anh không?"

"Không... không... Thế thì do em chẳng may đánh vỡ bình hoa ở góc tường rồi hả?"

Nhan Tiểu không nói gì, ngừng một lát rồi nói: "Anh về sẽ biết, em đã chuẩn bị cho anh một điều bất ngờ rồi".

Năm tốt nghiệp cấp một, Tiểu Tiểu nói chắc như đinh đóng cột rằng sẽ tặng cho yêu nghiệt một điều bất ngờ khi tốt nghiệp. Yêu nghiệt nhận được hộp bánh quy Tiểu Tiểu đích thân làm, sau khi bị ép ăn, yêu nghiệt đau bụng mất một tuần liền.

Năm lớp tám, Tiểu Tiểu nói tặng cho yêu nghiệt một điều bất ngờ. Ngày hôm sau, Nhan Tiểu đã cho yêu nghiệt nhìn thấy bạn gái hắn nắm tay thân mật, hôn hít cậu bạn khác, và thế là mối tình đầu đã chấm dứt bởi kết cục bất cả hai tay bị thắm.

Năm lớp mười một, Tiểu Tiểu nói sẽ tặng cho yêu nghiệt một điều bất ngờ vì đã sang tuổi thành niên. Và thế là yêu nghiệt liền nhận được một cuốn sách sex bực trong giấy báo mà bạn bè bảo là "mang đậm tính giáo dục", khắp khối đọc đến nửa đêm, đột nhiên phát hiện ra nhân vật nữ chính và nam chính lại đưa vào hậu môn. Không... không đúng... phải là nhân vật nam chính với nam chính.

Nói tóm lại, mỗi lần Nhan Tiểu nói sẽ tặng cho Văn Dịch "món quà bất ngờ", Văn Dịch chỉ có nỗi sợ, không có niềm vui bất ngờ. Yêu nghiệt biết rất rõ, lần này Nhan Tiểu nói muốn tặng cho hắn một "niềm vui bất ngờ", chắc chắn không phải là chuyện gì tốt đẹp. Vì thế cả buổi chiều, hắn thấp thòm bất an, hết giờ làm mưa ngay bó hoa về nhà với tâm trạng đầy lo âu, lại thấy đại phu nhân đang nằm nhõng nhẽo trên sofa xem ti vi.

Thấy Văn Dịch về, Nhan Tiểu khoanh tay trước ngực, bĩu môi: "Hê, còn mua hoa nữa à?"

Yêu nghiệt lau mồ hôi, cười hề hề đáp: "Không phải là em đã chuẩn bị niềm vui bất ngờ đó sao! Có qua thì phải có lại mà. Điều bất ngờ đâu?"

Trên đường về, Văn Dịch cứ đoán già đoán non không biết niềm vui bất ngờ đó là gì. Tiểu Tiểu gài lựu đạn trong nhà hay thả rắn độc lên đầu giường hắn nhỉ? Hay là phát hiện ra trong máy tính của hắn có phim sex, hay là gọi điện thoại đón ông ngoại hắn đến ở cùng...

Trong lúc yêu nghiệt còn đang suy nghĩ vẩn vơ thì Nhan Tiểu đã hấp háy đôi mắt gian xảo, miệng cười tươi như hoa: "Đồng chí Văn Dịch căng thẳng như vậy, niềm vui bất ngờ hả?... Dĩ nhiên là anh phải đích thân mở ra mới thú vị. Nó đang sốt ruột đợi trong phòng ngủ của anh đấy".

Nói xong, Nhan Tiểu đưa tay ra làm động tác "mời", nghe thấy hai chữ "phòng ngủ", sắc mặt yêu nghiệt càng trắng bệch, bước vào phòng mà tay chân mềm nhũn. Yêu nghiệt mở cửa phòng ngủ, ngó lên giường tìm vật gì đó giống như hộp quà, đột nhiên thấy mắt hoa lên, một bóng trắng lướt qua, cả căn phòng im lặng trong ba giây, sau đó vọng ra tiếng kêu thất thanh của yêu nghiệt: "Hả...".

Nghe thấy tiếng kêu chói tai, Nhan Tiểu mới hả hê bước đến, gỡ vật trắng đó ra khỏi người yêu nghiệt và nhìn thấy đối phương đang sờ lên cô với vẻ vô cùng sợ hãi: "Máu! Tiểu Tiểu... em dám giấu vũ khí trong phòng hả?"

Nhan Tiểu chưa kịp nói gì, "vũ khí" trong lòng cô đã tự động kêu lên một tiếng "ngoao" rất dễ sợ.

Văn Dịch định thần lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra "vũ khí" là một con mèo Ba Tư mập ú, lông trắng tinh. Con mèo béo ú, nhưng cơ thể tròn vo đó lại không thể ngăn cản được ánh mắt sắc bén, gườm gườm của nó.

Lúc này đây, đôi mắt đẹp của nó đang trợn lên nhìn yêu nghiệt, nhìn rất đáng sợ và toát lên một vẻ khinh bỉ. Nó nằm sấp trong lòng Nhan Tiểu với vẻ bất an, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai vào bất cứ lúc nào. Yêu nghiệt chớp chớp mắt rồi lại chớp chớp mắt, cuối cùng vô đầu mình gọi tên con mèo mập: "Tiểu Thái!".

Có một câu chuyện nhỏ liên quan đến con Tiểu Thái này. Hồi đó, Văn Dịch và Tiểu Tiểu vừa vào cấp ba, hằng ngày đi xe đạp về nhà đều đi qua một công viên nhỏ. Một ngày nọ, đi đến giữa đường thì trời đổ mưa to, hai đứa buộc phải vào công viên tránh mưa, và thế là chúng đã phát hiện ra Tiểu Thái.

Lúc đó, Tiểu Thái vừa mới thành niên, lông trên người rất bần, trên cổ còn có vết cào rất rõ, chân cũng tập tễnh, vừa nhìn là biết vừa đi đánh nhau, thua cuộc trở về. Lúc gặp hai đứa, Tiểu Thái đang thoi thóp nằm dưới gốc cây, xem chừng có vẻ như đã bị bỏ đói mấy ngày, chỉ còn da bọc xương.

Là người thuộc chòm sao Ma Kết có tình thương, dĩ nhiên là Nhan Tiểu đã không ngần ngại đưa Tiểu Thái đến phòng khám, sau đó nghiêm nhiên bố trí cho Tiểu Thái một cái chuồng nhỏ dưới gốc cây ngân hạnh trong tứ hợp viện, hằng ngày hằng xóm trong khu cho Tiểu Thái cơm thừa canh cặn, từ đó nó đã định cư ở tứ hợp viện.

Với tư cách là ân nhân cứu mạng, quan hệ giữa yêu nghiệt và Tiểu Thái vốn không đến nỗi, thỉnh thoảng nhìn thấy Văn Dịch, Tiểu Thái cũng làm nũng lăn tròn dưới đất dụi dụi vào chân hắn để vờn ăn. Nhưng bi kịch xảy ra vào kỳ nghỉ hè năm lớp mười một...

Năm đó, theo thông lệ, ba mẹ yêu nghiệt lại về nước thăm con trai và ông Văn. Ông Bruce, ba Văn Dịch, rất tò mò về con mèo này, hẳn rất đặc ý nên đã kể ra nguyên do khiến Tiểu Thái sống ở đây. Ai ngờ nghe xong, ông Bruce liền lắc đầu rồi xì xỏ nói với con trai một hồi.

Nhan Tiểu đứng bên cạnh nghe rất thấp thỏm, kéo yêu nghiệt hỏi: "Ba cậu nói gì với cậu vậy? Có phải là do con mèo bọn mình nuôi quá nặng cân, ở Mỹ bị coi là ngược đãi động vật, ông đang trách bọn mình đúng không?"

"Không phải!" Yêu nghiệt trả lời bằng nét mặt rất quý quái. "Ý của ba tớ là con mèo là của công, mỗi ngày nó một lớn lên, nó sẽ đi ỉa đái và đi khắp nơi chiếm địa bàn, sẽ phá phách và cắn đồ đạc của hàng xóm, và quan trọng hơn là nó sẽ dụ dỗ đám mèo cái, đẻ ra nhiều mèo con khiến càng xuất hiện nhiều mèo hoang, phải nghĩ ra cách nào đó..."

Nghe yêu nghiệt nói một thôi một hồi nhưng Nhan Tiểu vẫn không hiểu, rồi cô lườm hắn một cái, hỏi: "Cậu vòng vo tam quốc một hồi như vậy rốt cuộc là muốn nói gì?"

Yêu nghiệt nhìn lên trời, khóe miệng giật giật nói: "Nói như lời cổ nhân, thực ra ý ba tớ là, người đâu, hãy lôi con mèo này đi và thiến ngay cho trẫm!"

Nhan Tiểu: "..."

Về chuyện thiến mèo, bản thân Nhan Tiểu không có ý kiến gì, chỉ có điều cứ nghĩ đến việc con mèo mập từ nay trở đi sẽ mất đi cơ hội làm một người đàn ông thực thụ, lại còn phải chịu đau đớn một thời gian là cô thấy không nỡ lòng nào. Chính vì thế nhiệm vụ thiến được giao cho ông Bruce và yêu nghiệt.

Từ đó trở đi, cái tên Tiểu Thái cũng từ "mèo ú", "mèo già", "mèo chết tiệt" chính thức đổi thành "thái giám", "mèo thái giám", và cuối cùng thành "Tiểu Thái". Tiểu Thái hình như cũng hiểu, cũng biết được sự châm chọc mà mọi người trong khu tứ hợp viện dành cho mình, không những mỗi lần nhìn thấy mèo cái là lại vòng đi đường khác, mà đứng trước mặt bất kỳ con mèo đực nào, nó cũng không dám ngẩng đầu, lúc nào cũng khúm núm cụp đuôi lạng lẽ đi qua. Cũng chính vì thế, nó càng căm thù yêu nghiệt và ba hắn.

Mấy tháng sau, ông Bruce phui mộng về Mỹ. Tiểu Thái cũng dồn hết mối thù này vào Văn Dịch: tấn công bất ngờ, kêu lớn trước cửa nhà hắn, tha chuột chết thả gần xe hắn để dọa hắn... Một con người và một con mèo bất hòa với nhau n năm, mãi cho đến ngày hôm nay.

Yêu nghiệt dần dần từ ký ức trở về với thực tại, miệng há hốc nhìn vào Tiểu Thái trước mặt, nghiêng răng hỏi: "Sao nó vẫn chưa chết?"

Nhan Tiểu bĩu môi: "Sao anh lại nhăn tâm như vậy, lại rửa cho bạn cũ chết? Theo tuổi thọ trung bình của mèo thì chắc là nó còn sống được mười bốn, mười lăm năm nữa".

"Hả?" Yêu nghiệt nuốt nước miếng, đã có linh cảm chẳng lành. "Tại sao nó lại ở nhà anh?"

Nhan Tiểu mỉm môi dính chính lại: "Nhà của chúng mình chứ! Haizz thời gian trước anh mới về nước nên không biết Tiểu Thái bị ốm phải nằm viện. Đó, giờ vừa mới bình phục. Em đã chuyển nhà, trong khu tứ hợp viện không có ai chăm sóc nó, nó cũng được em nuôi quen rồi, em đưa nó đến đây, anh không ngại gì chứ?".

Nghe thấy vậy, mặt yêu nghiệt giật giật, nói ngại cũng không hẳn, mà không ngại cũng không hẳn. Đang tính toán xem từ nay về sau sẽ đấu tranh với con mèo ú này thế nào thì yêu nghiệt liếc thấy hình như góc phòng có điều gì bất thường, quay đầu nhìn lại, cuối cùng không kìm được bèn hét lớn...

Trên giường, trên bàn, tất cả đã bị Tiểu Thái phá phách bừa bãi, dây chuột máy tính đang treo lơ lửng, có vẻ đã biến thành đồ phế liệu, bên này ông gấu nằm trên giường chỉ còn lại một bên mắt, quần áo trong tủ phía đằng kia đã bị lôi ra một miếng...

Bao năm trôi qua, con mèo chết tiệt này vẫn còn nhớ nỗi đau bị thiến! Yêu nghiệt ôm chặt đầu: "Tiểu Thái, mày là đồ thái giám chết tiệt!"

Nhan Tiểu cũng ngoảnh đầu lại xem, thờ ơ nói: "Ái chà, hình như Tiểu Thái vẫn nhớ mùi của anh". Nói xong bèn bế Tiểu Thái lên nói: "Mèo yêu quý, nếu mày vẫn còn nhớ yêu nghiệt thì lại chào bạn cũ một tiếng đi!"

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt lập tức hiểu ngay một điều rằng đại nạn đã ập xuống đầu, hấn lùi lại một bước, định từ chối thì con mèo ú đã nhanh nhẹn lao về phía hắn.

"Á... á... á! Tiểu Tiểu, cứu anh với!"

Nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vời đó, Nhan Tiểu khoanh tay trước ngực, đứng tựa vào khung cửa, cười cười: Chắc, như thế này mới hay chứ! Ai bảo Văn Dịch nhà người... bắt ta chuyển về đây sống cho bằng được?

Nếu đã yêu ta như vậy, thì hãy bao dung tất cả mọi cái của ta.

——*Tôi là dài phân cách "thông báo phỏng vấn"*——

Nhan Tiểu không biết việc mình né tránh có phải là tốt hay không, nhưng kể từ hôm Tiểu Thái chuyển đến nhà yêu nghiệt ở, đúng là đã xảy ra một chuyện vô cùng may mắn.

Nhan Tiểu đang ở siêu thị chọn mua cho yêu nghiệt chiếc cà vạt để ngày kia hắn đi dự tiệc thì bất ngờ nhận được một cú điện thoại lạ, bảo cô hôm sau đến phỏng vấn.

Vì gần đây chuyện bị lừa lấy chồng xảy ra quá bất ngờ nên Nhan Tiểu không có thời gian để tâm đến chuyện tìm việc, đến mấy công ty tìm hiểu thì cũng thấy cao không tới, thấp không xong, chuyện này cũng vì thế mà dần dần bị gác lại.

Trong lúc Nhan Tiểu bắt đầu tính toán có nên đến công ty yêu nghiệt để giúp một tay không thì lại nhận được thông báo phỏng vấn. Nếu là công ty khác thì cũng thôi, cú điện thoại này lại là từ tập đoàn Chính Uy! Tập đoàn Chính Uy chính là công ty mà Nhan Tiểu chờ đợi từ lâu, hôm đó khó khăn lắm mới nhận được thông báo phỏng vấn thì lại để lỡ mất vì phải cùng thái hậu đến bệnh viện thăm ông Văn!

Thực ra, hồi đầu bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng đi phỏng vấn, Nhan Tiểu cũng tiếc lắm, thậm chí một tuần sau cô lại gọi điện thoại cho họ, hỏi vị giám khảo phỏng vấn cô, giám đốc Hạ đã đi công tác về chưa, mình có còn cơ hội đến phỏng vấn nữa không, nhưng câu trả lời của phía Chính Uy là "xin lỗi".

"Xin lỗi" có nghĩa là có thể người ta đã tìm được người thích hợp, có thể là giám đốc Hạ vẫn chưa về nước, cũng có thể là vị giám đốc này không còn có hứng thú gặp cô nữa, tóm lại là cô không còn hy vọng gì. Nhưng tình hình bây giờ là...

Nhân viên mới được tuyển dụng không quen với môi trường làm việc hay là vì nhà có việc đột xuất nên không thể đảm nhận công việc? Thực sự Nhan Tiểu không thể lý giải được hành động thay đổi ý định của Chính Uy, nhưng vẫn vui vẻ hẹn với đối phương thời gian, địa điểm phỏng vấn.

Hôm sau, Nhan Tiểu đến phỏng vấn như đã hẹn, theo quy trình bình thường, sau khi điền xong bảng biểu sẽ được cô thư ký mặt lạnh như tiền đưa vào phòng làm việc của giám đốc. Chưa kịp ngắm kỹ cách bài trí của gian phòng thì Nhan Tiểu đã bị đưa đến ngồi đối diện với giám đốc Hạ. Người đàn ông này đang cúi đầu, hình như đang chăm chú đọc hồ sơ của Nhan Tiểu. Một lát sau, tranh thủ lúc đối phương đang lơ đãng, mới ngẩng đầu, mỉm cười.

Một người đàn ông đẹp trai, tính nhanh. Nhan Tiểu thầm đưa ra lời nhận xét đối với vị giám đốc Hạ này trong lần đầu gặp mặt. Đối phương chăm chú nhìn Nhan Tiểu một lúc, sau đó mới nói: "Chào em! Tôi là người phụ trách bộ phận quy hoạch doanh nghiệp của tập đoàn Chính Uy, họ Hạ".

Giọng nói không kiêu căng cũng không nhún nhường, trong vẻ lịch sự toát lên một chút xa cách, khiến Nhan Tiểu sững người một lát rồi mới trở về với thực tại: "Chào anh, em là Nhan Tiểu!"

Sau đó là quy trình phỏng vấn như bình thường. Nhan Tiểu tự giới thiệu về mình một cách ngắn gọn, chàng Đông Giao họ Hạ đưa ra một số câu hỏi mang tính kỹ thuật, hỏi về công việc thường nhật của Nhan Tiểu ở tập đoàn họ Trình, sau đó lại tìm hiểu khái quát chuyên ngành của Nhan Tiểu, buổi

phỏng vấn đi đến hồi kết.

Trong lúc Nhan Tiểu thở phào, tưởng rằng buổi phỏng vấn chuẩn bị kết thúc, đột nhiên đối phương hỏi: "Nhan Tiểu có bạn trai chưa?".

Nghe xong câu này, Nhan Tiểu hơi khựng lại, biết đã xảy ra chuyện gì. Trước khi kết hôn với yêu nghiệt, ở mục tình trạng hôn nhân trong hồ sơ, dĩ nhiên là Nhan Tiểu ghi chữ "chưa kết hôn". Hồi đầu, khi nộp hồ sơ cho tập đoàn Chính Uy, đúng là cô là gái chưa chồng, chính vì thế trong mục kê khai về vợ chồng, cô đã để trống.

Nhưng hôm nay đến đây, khi điền biểu bảng chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn, Nhan Tiểu thấy hơi ngại ngần trước hai sự lựa chọn "đã kết hôn" và "chưa kết hôn". Điền "đã kết hôn" mới phản ánh đúng được tình hình, nhưng chỉ trong một tháng ngắn ngủi sau khi nộp hồ sơ, từ chưa kết hôn, cô đã biến thành người đã kết hôn, dường như có điều gì đó không ổn cho lắm, hơn nữa một số công ty cũng phân biệt đối xử với phụ nữ đã có chồng. Nếu điền là chưa kết hôn, hình như lại có vẻ nói không đúng sự thật.

Sau một hồi đấu tranh, Nhan Tiểu vẫn lựa chọn cách nói dối công ty, lén lút tích vào mục "chưa kết hôn". Nhan Tiểu cau mày, lẽ nào... bị hóa nhân kim tinh của vị giám đốc Hạ này phát hiện ra nhanh vậy hay sao?

Vừa nghiêng răng, Nhan Tiểu hơi run run nói: "Chưa ạ!". Mình có chồng nhưng đúng là không có bạn trai, như thế chắc không bị coi là nói dối. Ngừng lại một lát, Nhan Tiểu liền cười và hỏi: "Có phải quý công ty có quy định gì về vấn đề này không ạ?".

Nghe thấy vậy đối phương liền im lặng, sau đó bình thản trả lời: "Không, tiện thể tôi hỏi vậy thôi".

Tiện thể hỏi người khác có bạn trai hay chưa? Nhan Tiểu biết rất rõ mình không xinh đẹp đến mức khiến anh chàng họ Hạ này yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cô vẫn cảm thấy có điều gì đó rất lạ, không biết phải trả lời thế nào, đành cười trừ.

Thấy vậy, anh chàng Đông Gioăng họ Hạ lại hỏi tiếp: "Quy trình tuyển người thông thường của công ty chúng tôi thực ra phải là thi viết trước, qua được vòng thi viết rồi mới đến chỗ tôi để phỏng vấn. Nhưng đến lượt Nhan Tiểu...". Chàng Đông Gioăng họ Hạ liền gõ mép bàn, mép hơi nhếch lên cười cười: "Nhan Tiểu có thấy lạ khi trường hợp của em lại đặc biệt, phỏng vấn trước thi viết không?".

Nhan Tiểu liền cau mày, chỉ cảm thấy anh chàng giám đốc họ Hạ này rất khó chơi, mỗi câu nói của anh ta đều rất thờ ơ, nhưng dường như câu nào cũng ẩn chứa hàm ý sâu xa. Với tư cách là người đi xin việc, tại sao cô cần phải biết phải sắp xếp phỏng vấn trước? Rõ ràng tất cả những điều này không phải đều do anh chàng họ Hạ này sắp đặt đó sao? Sao tự dưng bây giờ lại lòi ra hỏi cô?

Nhan Tiểu liền cười: "Nghe nói rất nhiều người thành công trong sự nghiệp đều rất coi trọng cái duyên, chắc là giám đốc Hạ cũng là mẫu người này, khi tuyển dụng nhân viên chắc rất coi trọng việc người này có duyên với mình hay không".

Nghe thấy vậy, chàng Đông Gioăng họ Hạ vẫn cười rất bình thản. Cười cho đến khi Nhan Tiểu sồn hết cả da gà, anh ta mới bấm nút gọi điện thoại ra máy ngoài: "Andy, đưa tên cô Nhan Tiểu vào phần thi viết nhé, cô ấy qua được vòng phỏng vấn rồi".

——Tôi là dài phân cách “cuối cùng nam phụ đã xuất hiện”——

Nhan Tiểu bị tra khảo, giày vò mệt mỏi rồi, về đến nhà đã là bảy giờ.

Bình thường tâm này, đại thiếu gia Văn Dịch đã hết giờ làm việc về nhà, đợi đại phu nhân bê cơm dẻo canh ngọt lên. Hôm nay đột nhiên Nhan Tiểu mất tích, yêu nghiệt không sốt ruột, cũng không thèm gọi điện thoại. Vừa bước vào phòng, Nhan Tiểu liền nhìn thấy Văn Dịch đang bò trên giường mình và nhìn xuống gầm giường, miệng không biết đang lẩm bẩm những gì.

Nhan Tiểu giật mình, sau khi trong đầu hiện lên những chữ như "háo sắc", "biến thái", tranh thủ lúc yêu nghiệt vẫn chưa phát hiện ra sự có mặt của mình, cô rút ngay chân lại, trốn sau cửa, thì nghe thấy Văn Dịch nói: "Tiểu Thái, mày chui ra đi, tao sẽ không chửi mày, chỉ yêu thương mày thôi. Mày xem, trên tay tao có sữa bò mà mày thích nhất đây này".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền phì cười, yêu nghiệt giật bắn người vì tiếng cười của Nhan Tiểu, ngã lăn xuống đất. Nhan Tiểu cười quặn cả ruột. Yêu nghiệt hậm hực trợn mắt nhìn cô, quát: "Đi đâu vậy?! Sao về muộn thế?".

Xem coi, mới lấy nhau được bao lâu mà đã ra oai rồi! Nhan Tiểu ôm ngực, nhướn mày: "Anh quản lý em hả? Trong luật hôn nhân có chương nào, điều nào quy định vợ phải về nhà nấu cơm cho chồng hay không?".

Yêu nghiệt phì cười đứng dậy: "Luật hôn nhân cũng không có chương nào điều nào quy định vợ chồng phải nằm giường riêng, thế thì... đêm nay bọn mình tháo chiếc giường này ra nhé?".

Nhìn thấy vẻ dương dương tự đắc của yêu nghiệt khi chỉ vào chiếc giường, Nhan Tiểu không nói được câu nào, rồi cô lảng ngay sang chủ đề khác: "Sao vậy, lúc em không có nhà anh lại đánh nhau với Tiểu Thái rồi à? Hay là anh muốn làm lành với nó?".

Nghĩ đến vẻ hung dữ của Tiểu Thái, yêu nghiệt hận đến tận xương tận tủy "kẻ thứ ba" xen vào cuộc hôn nhân hạnh phúc của mình, hấn đưa mắt nhìn một vòng rồi hỏi tiếp: "Nói đi, hôm nay em đã đi đâu?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền im lặng, không phải cô cố tình muốn giấu chuyện đến phỏng vấn ở tập đoàn Chính Uy chỉ có điều cuộc phỏng vấn chưa có kết quả cụ thể nên chưa nói được điều gì, đang ngần ngại không biết phải trả lời ông chồng mình thế nào, đột nhiên mắt cô sáng lên, vỗ tay đánh đét một cái, hỏi: "À đúng rồi Văn Dịch, anh có nhớ người nào tên là Hạ Hà Tịch không?".

"Hà... Hà... Tịch?" Yêu nghiệt đưa tay lên sờ cằm, vẻ mặt trầm tư. "Cái tên này nghe quen lắm... Ai vậy?"

Nhan Tiếu im lặng, hôm nay lúc nộp bài thi viết, cô đã cố tình hỏi tên đầy đủ của vị giám khảo chấm vòng phỏng vấn. Mặc dù Nhan Tiếu nhìn mặt anh ta không quen, nhưng cứ có cảm giác cuộc phỏng vấn này có điều gì đó bất thường, chính vì thế cô đã để ý thêm. Không hiểu cô đã nhìn thấy cái tên Hà Tịch này ở đâu nhỉ?

Bên này yêu nghiệt đang vắt óc nghĩ, đột nhiên vỗ tay cái đét, nói: "À, Hà Hà Tịch!".

"Nhớ ra rồi hả?" Mắt Nhan Tiếu sáng lên, trong số những người mà cô quen có đến chín mươi phần trăm yêu nghiệt cũng biết, xem ra lần này đến tập đoàn Chính Uy phỏng vấn quả không đơn giản.

Văn Dịch lẩm bẩm nói: "Hà Hà Tịch à, em không quen à? Chính là cô bé hôm trước tham gia chương trình "Phi thành vật nhiều", bị khách mời nam mắng cho té tát, nét mặt rất ngây thơ, đáng cũng rất đẹp đó...". Vừa nói, yêu nghiệt vừa bắt chước cách đi uốn éo của con gái. "Chính là cô bé bước đi như người mẩu đó..."

Nhan Tiếu: - _ - Yêu nghiệt sao mà anh lầy nhách vậy!

Cô đã vớ phải anh chàng như thế đấy. Ngày ngày không đánh nhau với mèo thì xem những chương trình giới thiệu bạn đời hết sức lầy nhách, vô vị.

Nhan Tiếu thờ dài, đang định nổi cơn điên thì ngửi thấy mùi khét, cô khịt mũi hỏi: "Có mùi gì ấy nhỉ?".

Cùng lúc đó, Văn Dịch liền hét lớn: "Toi rồi, món xúp anh đang nấu!". Nói rồi, hần phi như bay vào bếp. Nhan Tiếu lắc đầu đang định vào giúp thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại.

"A lô?"

"Chào chị, chị có phải là chị Nhan Tiếu không? Tôi gọi từ tập đoàn Chính Uy, chúc mừng chị đã qua được vòng phỏng vấn và vòng thi viết, mời chị ngày mai đến công ty, có thể chị sẽ phải kiểm tra sức khỏe trước khi đi làm...".

Nghe xong điện thoại, Nhan Tiếu liền đi vào bếp, yêu nghiệt đang đeo tạp dề nấu món cà ri gà. Nói thật là không ai dám khen tay nghề nấu ăn của Nhan Tiếu, còn Văn Dịch thỉnh thoảng nổi hứng nấu vài món cũng còn gọi là ra hồn. Bị mùi thơm tra tấn nên Tiểu Thái cũng không còn quan tâm đến mối nguy hiểm có thể bị tẩm bữa, nó vừa kêu vừa chui vào bếp quần quanh chân hai người.

Yêu nghiệt vừa nấu món cà ri vừa thờ ơ hỏi: "Ai gọi cho em vậy?".

Nhan Tiếu đáp: "Không phải vừa này anh hỏi hôm nay em đi đâu đó sao?".

"Ừ, sao?"

"Hiện giờ em có thể thông báo với anh được rồi, em đi phỏng vấn, có thể tuần sau sẽ chính thức đi làm."

Yêu nghiệt ném thử canh, giọng sùng sốt: "Thế có nghĩa rằng đội công ty anh tuyển đủ người là có thể tổ chức đám cưới ư?".

Nhan Tiếu giật nảy mình vì tư duy nhanh nhạy của yêu nghiệt: "Em đi làm thì có liên quan gì đến đám cưới?".

"Đồ ngốc!" Yêu nghiệt lắc lư cái đầu nói. "Tiền mừng, em không biết à? Bà xã, bọn mình phải cố gắng lên, tốt nhất năm sau thu được cả tiền mừng đầy tháng của con là đẹp nhất."

Nhan Tiếu: "..."

Đồng chí yêu nghiệt trước khi nghĩ đến chuyện con đầy tháng, phải chăng đồng chí nên nghĩ ra cách leo lên giường của vợ trước đã?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mây Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Song hỷ lâm môn

Nhan Tiếu bắt đầu đi làm, mọi thứ tạm coi là... bình thường.

Trưởng phòng thư ký chính là người đẹp mặt lạnh dẫn đường cho cô trong buổi cô đi phỏng vấn, mọi người gọi là chị Hoa. Chị Hoa năm nay ba mươi

tuổi nhưng vẫn độc thân, là cô gái tuyệt tình mặt lạnh, lòng cũng lạnh. Nghe các thư ký khác nói, kể từ khi bị người yêu đá rồi người yêu ra nước ngoài định cư, chị Hoa không còn có hứng thú với bất kỳ động vật giống đực nào.

Ngoài việc đặt ra yêu cầu cao với mình, chị Hoa còn rất hà khắc với cấp dưới. Chỉ cần Nhan Tiểu nói sai một chữ là bị giáo huấn một hồi. Nhưng cũng may Nhan Tiểu là người nổi tiếng vô tâm, bất luận chị Hoa mặt lạnh thế nào, thoáng một cái Nhan Tiểu đã quên ngay, lần sau có việc gì cần xin ý kiến chị, cô lại cười như hoa mùa xuân, khiến chị Hoa muốn giận cũng không giận được.

Công việc không nhẹ nhàng cũng không quá mệt, đồng nghiệp chia thành nhiều nhóm để chơi với nhau. Lãnh đạo rất khó tính nhưng cũng đối phó được. Vấn đề đáng băn khoăn nhất là... đối tượng mà Nhan Tiểu phục vụ.

Với vai trò là thư ký tổng hợp, Nhan Tiểu ít nhiều cũng có lúc tham gia các hoạt động hội nghị cùng Hạ Hà Tịch hoặc giúp anh chuẩn bị các bài phát biểu và tài liệu, giấy tờ. Trên mọi phương diện, vị giám đốc họ Hạ này đều tỏ ra rất khác thường.

Một ngày nọ, Nhan Tiểu đi khảo sát ở một huyện nhỏ ở thành phố lân cận cùng Hạ Hà Tịch, vì trước hôm đi phải soạn thảo văn bản nên cô ngủ rất muộn, ngồi trên xe ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Đến khi cô tỉnh dậy, trên người đã được đắp một chiếc com lê của đàn ông, và Hạ Hà Tịch đang ngồi bên cạnh chăm chú đọc tài liệu.

Thấy vậy, Nhan Tiểu liền tỏ ra hơi ngại ngùng: "Em... hơi mệt".

"Không sao!" Hạ Hà Tịch không ngừng đầu mà tiếp tục đọc tài liệu. "Còn nửa tiếng nữa mới đến, nếu buồn ngủ em có thể ngủ thêm một lát nữa."

Hạ Hà Tịch chỉ hơn Nhan Tiểu một tuổi, đáng lẽ hai người tuổi tác xấp xỉ nhau như vậy phải có rất nhiều chuyện để nói. Nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt cười cười của chàng Đông Giao họ Hạ, Nhan Tiểu cảm thấy có cái gì đó rất khó hiểu, cô luôn có cảm giác rằng, ánh mắt anh ta nhìn mình lộ rõ vẻ châm chọc, như người thợ săn đang đùa giỡn với con mồi. Cũng phải, ngủ gật trên xe không bị coi là mải chơi bỏ bê công việc, dù sao cũng tốt hơn việc phải ngồi đối mặt với Hạ Hà Tịch.

Nghĩ vậy, Nhan Tiểu nghiêng người chuẩn bị nhắm mắt thì bên cạnh vang lên một câu: "Anh còn nhớ hồi nhỏ em đâu có dễ ngủ như vậy...".

Nhan Tiểu giật mình, ngồi thẳng người dậy nhìn Hạ Hà Tịch, đối phương vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, chăm chú đọc tài liệu trong tay, tựa như người nói ra câu đó không phải là anh ta. Thấy Nhan Tiểu ngồi thẳng dậy, Hạ Hà Tịch nghiêng đầu, đôi mắt đen sáng ngời, nét mặt bình thản, miệng cười cười, như muốn hỏi Nhan Tiểu làm gì vậy, và đợi cô lên tiếng.

Đột nhiên Nhan Tiểu lại thấy sợ, không hỏi được câu nào.

Một tuần sau đó, Nhan Tiểu kết luận Hạ Hà Tịch có mối liên hệ nào đó với mình, hôm nay có một đoàn quan chức đến tập đoàn tham quan, với vai trò là bộ phận tiếp đãi, phòng quy hoạch doanh nghiệp vô cùng bận rộn. Người từ trước đến nay rất chần chừ như Hạ Hà Tịch cũng quên việc, nói để quên một tài liệu quan trọng trên bàn, sai Nhan Tiểu về lấy.

Và thế là Nhan Tiểu đã nghiêm nhiên nhìn thấy tấm ảnh đó trên phòng làm việc của Hạ Hà Tịch...

Quả nhiên hồi trẻ Văn Dịch cũng đẹp trai, đứng giữa đám đông rất dễ nhận ra. Mái tóc thẳng màu hạt dẻ, đôi mắt đen láy, các nét gọn gàng thường gặp ở những đứa con lai. Nhan Tiểu vẫn nhớ tấm ảnh này, đây là tấm ảnh chụp hồi cấp hai, khi yêu nghiệt tham gia đội bóng của trường và đi thi đấu.

Mặc dù hồi đó không đoạt giải nhưng mọi người vẫn rất hào hứng. Thời ấy đang mốt chụp ảnh bằng máy ảnh tự động, Nhan Tiểu bị lôi đi xem thi đấu và đã giúp bọn họ chụp tấm ảnh này. Lẽ nào Hạ Hà Tịch cũng là một trong những cầu thủ trong đội? Nhan Tiểu nhìn khắp một lượt đội bóng, không có, rõ ràng trong ảnh không có người này.

Vì là người bạn thanh mai trúc mã với Văn Dịch nên năm xưa, mỗi khi yêu nghiệt thi đấu, đá vòng loại hay trong các buổi tập luyện bình thường, Nhan Tiểu đều đi cổ vũ, cô biết khá rõ các cầu thủ trong đội. Kể cả bao nhiêu năm đã trôi qua, mấy người quen nhau vẫn còn nhớ tên nhau. Hạ Hà Tịch... rõ ràng là không có nhân vật này, hôm trước Nhan Tiểu nhắc đến tên người này trước mặt Văn Dịch, hẳn cũng không có phản ứng gì, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu nhỉ?

"Cô làm gì vậy?" Nhan Tiểu đang vắt óc suy nghĩ thì bất ngờ chị Hoa xuất hiện trước cửa, Nhan Tiểu giật bản mình.

"Không..." Nhan Tiểu chưa kịp đề khung ảnh xuống, chị Hoa đã bước vào rồi.

"Bảo cô lấy tài liệu, cô lại xem ảnh của giám đốc Hạ làm gì?"

Nhan Tiểu nghiêng răng, đâm lao thì phải theo lao: "Chị Hoa, chị có biết nguồn gốc của bức ảnh này không? À, không biết giám đốc Hạ có người em trai hay người bạn nào chụp trong ảnh không?"

Nghe thấy vậy, chị Hoa liền lườm Nhan Tiểu một cái: "Đã có ai dạy cô phải tôn trọng quyền riêng tư của người khác hay chưa? Huống chi đây là lãnh đạo. Tôi không lãng nhách như cô đâu, đi quan tâm ba cái chuyện tranh ảnh, mau lấy giấy tờ rồi ra đi!"

Nhan Tiểu bị mắng té tát, không còn cách nào khác đành phải ra khỏi phòng làm việc. Trong lúc tắt đèn, Nhan Tiểu vẫn còn nghĩ, lẽ nào giám đốc Hạ phải lòng ông xã yêu nghiệt của cô? Chính vì thế mới... thông qua cô để tiến hành?

——Tôi là dài phân cách “nam phụ anh là ai”——

Tối đến, yêu nghiệt hào hứng chơi game Word of Warcraft, Nhan Tiểu ngồi bên cạnh xem.

Lấy nhau hơn một tháng, hai người đã chung sống hòa bình, ổn định hơn rất nhiều. Chỉ cần yêu nghiệt không làm thêm giờ, Nhan Tiểu bèn nấu cơm đợi yêu nghiệt về rồi cùng ăn. Ăn xong, yêu nghiệt rửa bát, Nhan Tiểu tập Yoga. Sau đó yêu nghiệt chơi World of Warcraft, Nhan Tiểu xem ti vi hoặc lướt web. Sau mười giờ, ai về phòng người nấy ngủ.

Nhưng tối nay, rõ ràng trong lòng Nhan Tiểu có chuyện gì đó, kể từ lúc yêu nghiệt ngồi xuống trước máy tính, Nhan Tiểu cứ lượn đi lượn lại sau lưng hắn. Yêu nghiệt cảm thấy sống lưng lạnh loát, tay run bầm nhâm n lần. Hắn không còn quan tâm đến tiếng chửi rủa của đồng đội nữa mà tháo tai nghe, chấp tay nằm sấp xuống trước mặt Nhan Tiểu năn nỉ: "Chị à, em xin chị đấy! Có chuyện gì chị cứ nói đi, đừng lượn đi lượn lại như thế nữa!".

Nhan Tiểu coi như không nghe thấy gì, ôm gối ôm tiếp tục bước đi, thỉnh thoảng còn dừng lại nhìn màn hình đã gần kết thúc trận đánh, gật đầu tỏ vẻ rất hiểu, nói: "Ồ... đánh khá lắm, con quái vật đó giẫm lên người anh rồi...".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt vội rút dây nguồn ra: "Thôi, không chơi nữa, nữ vương có gì dạy bảo tiểu nhân không ạ?".

Thấy vậy, Nhan Tiểu liền chớp chớp mắt, sau khi xác định yêu nghiệt đã dồn hết mọi sự chú ý vào mình, cô mới hài lòng ngồi xuống sofa, vẫy yêu nghiệt cùng ngồi xuống, véo cằm nói: "Anh xem... anh có quen người đàn ông nào tên là Hạ Hà Tịch không? Không... không phải, đàn bà cũng được!". Có khi Hạ Hà Tịch là người biến đổi giới tính chứ chẳng chơi.

Nghe hỏi vậy, yêu nghiệt đau khổ "hự" lên một tiếng, ôm đầu lắc lư. Thực ra ngay từ lúc Văn Dịch vừa về nhà, Nhan Tiểu đã hỏi câu này. Yêu nghiệt chăm chú search một lượt trong đầu, sau khi xác định không quen người này liền đi tắm, ăn cơm như thường lệ.

Kết quả là trong bữa ăn, Nhan Tiểu vẫn hỏi đi hỏi lại câu đó, đồng chí yêu nghiệt không biết làm thế nào, đành phải một lần nữa khoi động lại đại não, vận dụng chức năng search cao cấp để nghĩ lại, vẫn không nhớ được người này là ai. Bây giờ, Nhan Tiểu lại hỏi.

Yêu nghiệt bực bội hất bần: "Thằng chết tiệt này là ai mà em quan tâm dữ vậy. Hỏi đi hỏi lại, anh đã nói là không biết rồi mà!".

Nhan Tiểu ngẫm nghĩ một lát, dường như không nghe thấy lời Văn Dịch nói mà đoán: "Hay là... anh có người bạn học nào mang họ Hạ không? Anh trai hoặc em trai của anh ta tên là Hạ Hà Tịch gì đó. Còn nữa, anh có tặng bức ảnh chụp đội bóng hời cấp hai cho ai không?".

"Không có... không có... không có!" Đầu Văn Dịch như sắp nổ tung, đang gào thét đòi giết người thì điện thoại đổ chuông. Yêu nghiệt hậm hực bấm nút nghe thì thấy đối phương cười nói: "Sao vậy, không thích nghe điện thoại của đây hay sao?".

Vừa nhận ra giọng của đối phương, đầu óc Văn Dịch gần như tê liệt, hắn giả vờ vô tình liếc Nhan Tiểu một cái, cau mày nói: "Gì cơ? Tín hiệu không rõ hả? A lô... a lô...? Nói to lên". Vừa nói vừa len lén bước ra phía ban công. Ra khỏi phòng khách, cẩn thận đóng cửa lại, qua cửa kính chắc chắn Nhan Tiểu vẫn đang khoanh tay trước ngực ngẫm nghĩ về cái tên "Hạ Hà Tịch" kỳ dị, yêu nghiệt mới nói nhỏ vào điện thoại: "Bà chị ơi, em xin chị đấy, dạo này em đã đủ mệt rồi, chị đừng có gây chuyện nữa được không?".

Đối phương vẫn cười khúc khích: "Một cái gì? Không phải đang trong thời kỳ trăng mật đó sao? Sao vậy? Sợ Nhan Tiểu phát hiện ra chị à?".

Văn Dịch thấy cổ họng nghẹn lại: "Không phải em đã hứa với chị là một, hai hôm nữa sẽ đến gặp chị rồi đó sao. Bây giờ bà chị lại giờ què!".

"Hé hé, đừng nổi nóng. Chị chỉ gọi điện thoại nhắc em rằng vừa này chị sợ ý nên làm rơi thoi son trên xe của em thôi, cẩn thận không bà xã lại phát hiện ra đây...".

Yêu nghiệt quay vào phòng khách. Nhan Tiểu vẫn đang đoán già đoán non về lai lịch của Hạ Hà Tịch, càng nghĩ càng thắc mắc, thấy yêu nghiệt quay vào liền vội túm lấy hắn hỏi: "Liệu có phải là đám bạn trong đội bóng của anh có người nào chết rồi nhập hồn vào người khác không?".

Bên này Văn Dịch không chú ý nên không nghe được Nhan Tiểu đang nói gì mà chỉ ậm ờ đáp: "Anh để quên đồ trên xe, xuống lấy cái đã". Nói xong, hắn vội vàng đi ra. Nhan Tiểu ngồi bên cạnh vẫn đang ở trong trạng thái suy nghĩ mông lung, không hề phát hiện ra rằng, trong lúc luống cuống Văn Dịch đã quên thay giày, đi cả dép lê xuống dưới.

——Tôi là dài phân cách “cuối cùng đã phát hiện ra sự thật”——

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Một ngày sau, Nhan Tiểu cũng biết được thân phận thật của Hạ Hà Tịch, nhưng đồng thời xảy ra một số chuyện khiến Nhan Tiểu trở tay không kịp.

Thứ Bảy, lúc đầu Nhan Tiểu và Văn Dịch đã hẹn về nhà mẹ ăn cơm, ai ngờ cô lại nhận được điện thoại đột xuất của chị Hoa, bảo cô đến dự tiệc. Hóa ra, thứ Bảy có một hội nghị giao lưu khá quan trọng, những nhân vật có máu mặt trong ngành đều đến. Đáng lẽ buổi tiệc này không đến lượt nhân viên mới như Nhan Tiểu đến dự, nhưng chị Hoa bị một đột xuất nên buộc phải tìm người thay.

Kể cả như vậy, Nhan Tiểu cũng hơi ngạc nhiên, cho dù có phải tìm người thay, công ty cũng có đầy thư ký dày dặn kinh nghiệm hơn cô, dù là xét về khả năng giao tiếp hay tay nghề ghi chép nội dung cuộc hội nghị cũng giỏi hơn cô, không hiểu sao lại chọn cô... Không cần phải nghĩ cũng biết đây là ý đồ của ai.

Nhan Tiểu vội vàng trang điểm rồi đến nơi tổ chức tiệc, quả nhiên nhìn thấy Hạ Hà Tịch đang đợi cô ở đó. Hạ Hà Tịch đưa mắt nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, sau đó mới mỉm cười nói: "Cho gọi em đột xuất, không sao chứ?".

"Không sao ạ!" Mặc dù bất yếu nghiệt phải về nhà mẹ một mình cũng có phần quá đáng... Nhan Tiểu im lặng, nhưng rồi vẫn không kìm được lên tiếng hỏi: "Thực ra, giám đốc Hạ, em có một chuyện rất muốn hỏi anh".

"Chuyện gì vậy?"

"Hồi đầu khi phỏng vấn em, không phải anh cũng nói quy định bình thường của công ty là thi viết trước rồi phỏng vấn sau đó sao? Và trước đó thực ra em cũng đã bỏ lỡ vòng thi phỏng vấn của tập đoàn Chính Uy. Sao tự nhiên công ty lại gọi điện cho em? Phải chăng..." Nhan Tiểu ngừng một lát, cố gắng lựa lời, rụt rè hỏi: "Ý em muốn nói là, liệu có phải anh quen em không ạ?".

Nghe thấy vậy, Hạ Hà Tịch đưa mắt nhìn Nhan Tiểu, không tỏ ra giận cũng không tỏ ra vui mừng, nhìn mãi cho đến khi Nhan Tiểu sồn hết gai ốc mới thôi, sau đó cười lớn. Tiếng cười to đến nỗi đã khiến một số khách trong sảnh phải quay đầu nhìn. Dĩ nhiên là Nhan Tiểu cũng thấy sợ trước tình cảnh này, đang không biết phải làm gì, thì thấy đột nhiên Hạ Hà Tịch về mặt căng thẳng, hỏi với giọng rất nghiêm túc: "Ý của em là vì anh quen em và đã dựa vào quyền của mình để đưa em vào công ty?".

Trời ạ!

Nhan Tiểu há hốc miệng sững sờ, tội danh này lớn biết bao, cô vội xua tay nói: "Không... không phải thế ạ! Giám đốc Hạ, anh hiểu lầm rồi, em chỉ nghĩ... Em nhìn thấy trên bàn anh có một tấm ảnh, trùng hợp là...".

"Hả?" Hạ Hà Tịch nheo mắt một cách nguy hiểm, nhếch mép nói với vẻ rất hào hứng: "Em còn lên vào phòng làm việc của anh và xem trộm album của anh ư?".

Nhan Tiểu không còn biết nét mặt mình lúc này như thế nào, sai lầm của cô là hỏi những điều không nên hỏi, đáng lẽ phải tìm hiểu từng bước, thật đúng là quá nóng vội!

Nhan Tiểu như một con mèo luống cuống, tay chân toát hết mồ hôi, đang lắp bắp nghĩ cách cứu vãn tình thế thì đột nhiên Hạ Hà Tịch lại phì cười, bình thân đưa tay véo cằm nói: "Tiểu Tiểu, anh nhớ là trước đây em đã từng dạy anh, gặp bất cứ chuyện gì cũng không nên hỏi, phải theo dõi nhiều và suy nghĩ nhiều".

Nhan Tiểu mím chặt môi, nhìn thẳng vào Hạ Hà Tịch, càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Đây là lần đầu tiên Hạ Hà Tịch gọi cô bằng cái tên thân mật là "Tiểu Tiểu". Quan hệ giữa hai người trở nên gần gũi hơn vì hai chữ này, gần gũi mà xa lạ, nhưng không biết cảm giác này nảy sinh từ bao giờ?

Trong lúc Nhan Tiểu đang suy nghĩ thì Hạ Hà Tịch đã đi vào bên trong như không có chuyện gì xảy ra. Nhan Tiểu không kìm được bèn gọi: "Giám đốc Hạ...".

"Đừng gọi anh là giám đốc Hạ!" Hạ Hà Tịch dừng chân, quay đầu lại, đôi mắt sáng ngời. "Nhan Tiểu à Nhan Tiểu, đúng là em hoàn toàn không nhớ gì về anh. Chỉ có điều khi phỏng vấn em, trong giây phút em mở cửa bước vào, anh thấy còn một chút hy vọng."

Nhan Tiểu tròn tròn mắt, miệng há hốc, tình nghĩa đã quên, không quen người cũ. Rốt cuộc đây là câu chuyện như thế nào mà có thể khiến Hạ Hà Tịch biểu lộ bằng ánh mắt phức tạp như vậy? Tự nhiên Nhan Tiểu cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô đành cúi đầu nói nhỏ: "Em xin lỗi, thực sự là em không nhớ được gì...".

Hạ Hà Tịch cười, lắc đầu: "Thôi, em vào đi, sau khi bữa tiệc kết thúc, anh sẽ cho em biết câu trả lời".

——Tôi là dài phân cách “đáp án sắp được công bố”——

Vì đáp án sắp được công bố nên Nhan Tiểu cũng cảm thấy lòng nhẹ đi phần nào, chỉ mong màn đêm mau buông xuống, bữa tiệc sớm kết thúc. Vì trong đầu có rất nhiều lời suy đoán, Nhan Tiểu không thể ngờ rằng mình lại gặp một người quen trong bữa tiệc - Trình Mỹ Giai.

Với vai trò là người chỉ có mặt trong chưa đầy năm hồi kịch, Nhan Tiểu tưởng rằng nữ vương Mỹ Giai đã hết vai diễn, chỉ còn ngồi dưới sân khấu làm khán giả nên khi gặp lại Trình Mỹ Giai, Nhan Tiểu cũng cảm thấy bất ngờ.

Tối nay rõ ràng nữ vương là nhân vật nữ chính của bữa tiệc, chiếc đầm màu đỏ ôm ngực càng làm tôn thêm vóc dáng cao ráo của cô, mái tóc xoắn dài buông ngang lưng khiến cô càng thêm gợi cảm, duyên dáng, chỉ riêng đôi khuyên tai bằng ngọc trai lấp lánh đã khiến cô trở nên rực rỡ, rạng ngời.

Lúc Trình Mỹ Giai chậm rãi bước đến bên cạnh Nhan Tiểu, Nhan Tiểu cứ đứng nhìn trân trân, đợi đến khi đôi phương bật cười thành tiếng, cô mới phát hiện ra và cất tiếng chào với vẻ biết lỗi: "Chị Mỹ Giai, lâu lắm rồi không gặp chị".

Không cần phải sừng sốt như vậy, thực ra Trình Mỹ Giai xuất hiện trong bữa tiệc như thế này cũng không phải là điều gì quá bất ngờ. Thứ nhất, cô vốn là một tiểu thư có tiếng trong ngành. Thứ hai, cô thay mặt cha cô, đại diện cho công ty họ Trình đến tham gia bữa tiệc này cũng là đúng thôi.

Trình Mỹ Giai đưa tay chống cằm, cười ranh mãnh như con hồ ly: "Lâu lắm rồi không gặp em, nghe nói cuối cùng em và anh họ chị vẫn chia tay à?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền nghĩ ngay đến mẫu giấy đưa cho anh chàng mặt mụn đó và hơi khựng lại, cũng không biết sau khi đọc mẫu giấy đó, anh chàng mặt mụn có hóa thân thành Mã giáo chủ để đứng gào thét ở đầu đường hoặc phản nản với Trình Mỹ Giai về cô không? May mà Trình Mỹ Giai đã gạt chủ đề này sang một bên, hỏi với ý sâu xa: "Em làm ở Chính Uy, công việc có quen không?".

Nhan Tiểu gật đầu: "Cũng tạm chị ạ! Đợi em ổn định xong, em sẽ mời chị đi uống một chén nhé!"

Nghe thấy vậy, Trình Mỹ Giai càng tỏ vẻ bí hiểm hơn: "Chuyện đó tính sau, chắc là... một thời gian nữa chị sẽ rất bận, chưa chắc đã uống cùng em được".

Nhan Tiểu cũng cười trừ. Thực ra, cô cũng không tò mò đến mức hỏi thời gian tới Mỹ Giai bận việc gì. Không ngờ đột nhiên Trình Mỹ Giai lại ghé sát vào tai Nhan Tiểu nói nhỏ: "Thời gian tới... Kiro hứa sẽ bù đắp cho chị những sai lầm mà cậu ấy đã mắc ở Mỹ... Em phải bám sát chồng em đấy...".

Trong đầu Nhan Tiểu nổ đoàng một tiếng, cô vội lùi ra sau, ly rượu trong tay lắc mạnh, rượu bắn cả ra ngoài. Nhan Tiểu cười ngớ ngếch: "Chị Mỹ Giai nói gì linh tinh vậy, chồng gì cơ a... Em và yêu nghiệt...".

"Không phải sao?" Trình Mỹ Giai nhướn mày ngắt lời Nhan Tiểu, đứng đĩnh đạc chiếc ly trong tay, "Lần trước khi đến nhà hai người, chị đã nhìn thấy giấy đăng ký kết hôn rồi! À, tốt nhất nên kê lại giường trong phòng ngủ của em, giường thẳng ra cửa, xét về phong thủy không tốt lắm".

Nhan Tiểu im lặng nhưng lòng đã thất lại. Lẽ nào, yêu nghiệt vẫn giữ liên lạc với Trình Mỹ Giai? Lại còn đưa cả chị ta về nhà nữa? Điều này có nghĩa là gì? Nhan Tiểu dần nắm chặt tay lại, Trình Mỹ Giai lại đặt ly rượu xuống, ưỡn người, uể oải nói: "Cho chị gửi lời hỏi thăm đến giám đốc Hạ của bọn em, chị và Kiro còn có hẹn nên phải về trước". Nói xong, Trình Mỹ Giai liền bước ra ngoài.

Nhan Tiểu hít thở thật sâu, tự nói với mình rằng phải thật bình tĩnh. © DiendanLeQuyDoncomChị Mỹ Giai giỏi giang, thanh thoát như vậy, chắc chắn không thể đem lòng yêu yêu nghiệt, hơn nữa, làm gì có kẻ thứ ba nào lại khoe khoang như vậy, dám khiêu khích trước mặt vợ người khác!

Đây có khi lại là âm mưu mà yêu nghiệt thông đồng với chị Mỹ Giai để bày ra, nếu như bây giờ mình nổi trận lôi đình gọi điện thoại cho yêu nghiệt thì chứng tỏ mình có tình cảm với anh ta, chứng tỏ... Tóm lại, phải bình tĩnh, thật bình tĩnh! Cho dù cô ghét yêu nghiệt đến đâu thì họ cũng được luật pháp bảo vệ, dựa vào đâu mà bà yêu nghiệt như Trình Mỹ Giai lại được hưởng vật sở hữu của cô sau hôn nhân?

Giữa lúc sầm chóp nổ rền, cảm tính đã chiến thắng lý trí. © DiendanLeQuyDoncomNhan Tiểu bước ra khỏi hội trường, ánh mắt tóe lửa, giọng điện thoại lên bấm số, đợi người ở đầu bên kia nghe máy, chưa kịp nói gì, Nhan Tiểu đã gào lên như sư tử Hà Đông: "Nói ngay! Anh đang ở đâu?!"

——Tôi là dài phân cách “sư tử Hà Đông”——

Vì đại phu nhân có việc công đột xuất nên Văn Dịch buộc phải về nhà mẹ vợ một mình để tỏ lòng hiếu thảo với nhạc mẫu.

Ăn cơm xong, yêu nghiệt chăm chú lắng nghe thái hậu kêu ca phàn nàn, trong lòng thì bấm đốt ngón tay tính toán bao giờ mới thoát được khỏi bàn tay ma quái, về nhà gặp vợ thì Nhan Tiểu đã gọi đến. Trong thời gian sống với nhau sau khi đăng ký kết hôn, thực ra tình cảm của hai người đã có bước tiến triển lớn. Nhìn thấy tên Nhan Tiểu, Văn Dịch tưởng rằng công việc đã xong, cuối cùng cô nàng cũng nhớ đến mình, bèn bấm nút nghe với tâm trạng vô cùng phấn khởi, chưa kịp dịu dàng gọi câu bà xã thì đã nghe thấy tiếng sư tử Hà Đông gào muốn thùng mành nhĩ: "Nói ngay! Anh đang ở đâu?!"

Văn Dịch run rẩy, suýt thì làm rơi điện thoại. Cùng lúc đó, nhạc phụ đang xem tin về thị trường chứng khoán và nhạc mẫu đang gọt táo cũng nhìn về phía yêu nghiệt, vì tiếng của người đầu bên kia điện thoại thực sự quá lớn, vọng ra ngoài.

Yêu nghiệt lau mồ hôi hột và chăm chú nhớ lại, sau khi xác định hôm nay không đắc tội gì với Nhan Tiểu mới trả lời: "Ồ nhà mẹ mà em, không phải mình đã hẹn hôm nay về nhà thăm ba mẹ đó sao".

Vừa nói Văn Dịch vừa cố tình trêu môi với vẻ oan ức nhìn nhạc mẫu. Thái hậu hiểu ý liền đi ra, cười hềnh hếch vỗ vai con rể cướp lấy điện thoại nói lớn: "A lô? Sao vậy? Đang ở đâu vậy con".

Vừa nói thái hậu vừa đi vào phòng ngủ, trong lúc bà đóng cửa lại, Văn Dịch còn loáng thoáng nghe thấy thái hậu cầu nhàu: "Mày quản lý chồng chặt là đúng, nhưng thái độ dữ dằn như vậy là không được đâu. Nào, để mẹ dạy mày vài chiêu...".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt co rúm người lại, ngồi xuống bên cạnh nhạc phụ với vẻ vô tội, chưa kịp nói gì thì vai lại bị vỗ mạnh một cái. Yêu nghiệt ngoảnh đầu lại thì thấy đồng chí nhạc phụ đang nhìn hằm hằm với vẻ mặt "cùng cảnh ngộ là kẻ lưu lạc nơi chân trời", nói: "Văn Dịch à, con đã bao giờ được nghe câu mà người xưa thường nói chưa?"

"Câu gì hả ba??"

Đồng chí ba liền ngửa mặt lên trần nhà than dài một tiếng: "Hôm con lấy Tiểu Tiểu, ba thực sự đau lòng, chưa kịp nói với con câu này...".

Yêu nghiệt tròn tròn mắt, đoán: "Ba giao con gái cho con rồi nhé, con cố gắng chăm sóc nó ư?".

Đồng chí ba lắc đầu với vẻ khổ sở, muốn khóc mà không có lệ: "Không phải, là con phải chăm sóc mình cho thật tốt. Mẹ nào con nấy mà!". Kể cả Nhan Tiểu được hưởng gen hiền lành, thật thà của ba, nhưng dưới sự chỉ đạo và xúi giục của thái hậu, chắc chắn sẽ hậu sinh khả úy!

Nghĩ đến đây, nhạc phụ lại nhắc nhở con rể với tư cách của người đã từng trải: "Còn nữa, nhớ là quỷ đen không được giấu ở nhà!".

"... " Yêu nghiệt nhìn lên trần nhà không nói gì. Đại ca à, đại ca đừng nói với giọng bị phản như vậy được không, yêu nghiệt cũng cảm thấy hơi hối hận vì đã kết hôn. Tuy nhiên, Tiểu Tiểu còn bỏ cả thời gian gọi điện thoại kiểm tra xem hán đang ở đâu, phải chăng điều này chứng tỏ cô ấy đã bắt đầu chấp nhận hán rồi ư?

—Tôi là dài phân cách “rượu vào lời ra”—

Sau khi nói chuyện xong với yêu nghiệt qua điện thoại, Nhan Tiểu cũng đã yên tâm hơn, nhưng rắc rối lại thi nhau kéo tới. Hạ Hà Tịch đã uống say.

Lúc bữa tiệc chuẩn bị đến hồi kết thúc, trước sự tấn công như vũ bão của mọi người, Hạ Hà Tịch nằm thu lu trên ghế ngủ thiếp đi. Có lẽ ngay từ lúc chào đời, Hạ Hà Tịch đã có khả năng tự kiểm chế mà không ai sánh nổi, kể cả uống say cũng không có ngôn từ, hành động nào quá trớn, chỉ nhắm mắt lại ngủ ngoan ngoan, miệng còn hơi cười cười.

Như thế là tốt, dù gì cũng biết nghe lời hơn tên yêu nghiệt nọ uống say vừa khóc vừa cười, nhưng vấn đề là... với tư cách là đồng nghiệp, làm thế nào Nhan Tiểu mới có thể đưa được vị giám đốc họ Hạ này về. Bất luận Nhan Tiểu hỏi gì, sau khi uống rượu say, Hạ Hà Tịch chỉ cười ngơ nghếch, mặt đỏ tía tai không nói gì thêm.

Rốt cuộc anh đang sống ở đâu, có người thân hay bạn bè nào có thể đến đón không, đều là câu hỏi không có lời đáp. Cuối cùng tiệc tàn, khách khứa đã ra về gần hết, Nhan Tiểu vẫn ngồi trên chiếc ghế dài trong hoa viên hóng gió với Hạ Hà Tịch. Gọi điện thoại cho chị Hoa thì tắt máy, điện thoại của Hạ Hà Tịch cũng không biết vứt ở đâu, Nhan Tiểu thực sự bó tay, đành phải gọi cho yêu nghiệt, bảo hán lái xe đến đón.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch cũng có vẻ hơi bức mình: "Đón vợ là chuyện không phải bàn cãi, nhưng anh chàng giám đốc họ Hạ của công ty em...".

Nhan Tiểu lườm một cái: "Thế anh có đón không? Anh không đón thì để em gọi taxi".

"Đón rồi làm thế nào? Lẽ nào đưa anh ta về nhà mình?"

Nhan Tiểu thờ dãi, yêu nghiệt hỏi cô, cô biết hỏi ai đây? Đang định nổi cáu thì sau lưng vang lên giọng nói trầm ấm của một người đàn ông: "Em đang gọi cho ai vậy?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu giật bản mình, quay đầu quả nhiên nhìn thấy Hạ Hà Tịch nhìn cô cười như không có vấn đề gì xảy ra, có say chút nào đâu? Ngừng một lát, cô đành lặng lẽ cúp máy nói: "Anh...".

Hạ Hà Tịch lắc đầu: "Anh đã nói là hôm nay sẽ cho em biết câu trả lời mà, làm sao có thể say được? Thế nên vừa nãy anh nghỉ một lát".

Nhan Tiểu chợt hiểu ra vấn đề, tạm nghỉ một lát, để mọi người không mời rượu mình ư? Hạ Hà Tịch đóng kịch giỏi như vậy, anh ta đã rất thích thú khi nhìn thấy cô sốt sắng lo cho anh ta, gọi người rồi gọi xe đúng không?

Nhan Tiểu cau mày: "Rốt cuộc anh là ai? Tại sao hỏi đầu anh lại tuyển em vào tập đoàn Chính Uy?".

Ánh mắt Hạ Hà Tịch cười cười: "Tập đoàn Chính Uy là do em tự nộp hồ sơ, cũng chỉ tình cờ, anh không ưng những người đăng ký thi tuyển lắm nên mới lôi tập hồ sơ trước đây ra xem, và thế là nhìn thấy em".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu vẫn chưa nắm bắt được trọng tâm của vấn đề: "Nhìn thấy em nên gọi em đến phỏng vấn? Chỉ đơn giản vậy thôi sao?".

Hạ Hà Tịch gạt đầu: "Đơn giản vậy thôi. Anh cũng không phải là người vì tư lợi cá nhân mà làm những việc phi pháp, chỉ muốn gặp em mà thôi, kể cả em không qua được vòng thi viết thì sau này chúng ta cũng vẫn được coi là có duyên gặp gỡ một lần, nên có liên hệ riêng với nhau cũng không quá đường đột, đúng không?".

Nói như vậy có nghĩa là ngay từ đầu Hạ Hà Tịch đã tính toán về cô ư? Kể cả cô vào tập đoàn Chính Uy mà không qua được vòng thi viết, anh ta cũng sẽ tìm cách tiếp cận cô ư? Nhan Tiểu bậm môi, nếu cô không nhầm thì khung ảnh trong phòng làm việc cũng là do Hạ Hà Tịch cố tình để cô nhìn thấy.

Nhưng vấn đề là...

"Tại sao?" Nhan Tiểu lặng lẽ nhìn Hạ Hà Tịch. "Chúng ta là bạn cũ? Bạn học ư? Tại sao anh lại có tấm ảnh chụp đội bóng đó?"

Nghe thấy vậy, dường như Hạ Hà Tịch ngại ngần cúi đầu, một lát mới trả lời: "Trước khi đến địa điểm đó, anh sẽ không trả lời câu hỏi của em".

"Địa điểm nào? Ở đâu?"

"À, nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên." Hạ Hà Tịch nheo mắt, đưa tay ra trước mặt Nhan Tiểu.

"Anh muốn tranh thủ đang còn hơi men để giúp em gọi mở lại ký ức về nơi mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em có hứng thú không Nhan Tiểu?"

Nhan Tiểu: "..."

Mười phút sau, Nhan Tiểu lên taxi cùng Hạ Hà Tịch. Để an toàn, cô vẫn lén nhắn tin cho yêu nghiệt. Nội dung của tin nhắn rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: "Sân bóng của trường".

—Tôi là dài phân cách “gọi mở ký ức”—

Trường cấp hai cấp ba mà Nhan Tiểu và yêu nghiệt học là ngôi trường có lịch sử hàng trăm năm, trường chia thành hai khu cấp hai và cấp ba. Vì đội ngũ giáo viên rất mạnh nên khi vào cấp hai, Nhan Tiểu và yêu nghiệt không đắn đo gì mà đăng ký học hết cấp ba luôn. Dĩ nhiên, không nằm ngoài dự đoán,

thiên tài Nhan Tiểu đã vào được cấp ba với điều kiện được miễn ba năm học phí, còn yêu nghiệt... thì dựa vào mối quan hệ của ông ngoại nên cũng vào được.

Vì ở trường hơn sáu năm nên hai người đều rất có tình cảm với ngôi trường này. Thịnh thoảng cuối tuần không có việc gì làm còn vào trường chơi, đá bóng, Nhan Tiểu không xa lạ gì với ngôi trường này, nhưng điều khiến cô thắc mắc là, tại sao Hạ Hà Tịch lại biết cô tốt nghiệp ở trường này, anh ta đưa cô đến đây để làm gì.

Đêm đã khuya, dĩ nhiên là bảo vệ sẽ không cho hai người đã quá tuổi thành niên này vào trường. Nhan Tiểu đang định đề nghị đi công phụ thì Hạ Hà Tịch đã dẫn Nhan Tiểu đến phía hành lang có giàn nho của trường một cách thành thạo, vén đám dây leo ở một nơi rất kín đáo lên, hai người liền nhìn thấy đằng sau đám dây leo có một cánh cửa gỗ màu xanh cao một mét.

Thấy vậy, Nhan Tiểu sững lại, chưa kịp nói gì, Hạ Hà Tịch đã mò được một chiếc chìa khóa ở bên cạnh và mở cửa, cúi người bước vào trong rồi mới ngoái đầu nhìn Nhan Tiểu. Nhan Tiểu không lạ gì cánh cửa này, đám học sinh cấp ba nghịch ngợm, vô tình phát hiện ra cổng phụ, sau đó mới biết đây là lối dành riêng cho các bác làm vườn của trường.

Hồi đó cũng không biết yêu nghiệt bằng cách nào mà tìm được chìa khóa của cánh cửa, giấu dưới giàn nho, cho người của đội bóng có thể vào trường đá bóng bất cứ lúc nào. Mỗi cảnh tượng và tình tiết đều rất quen thuộc, thậm chí trong đầu Nhan Tiểu lúc này còn vang lên tiếng cười ngạo nghễ của Văn Dịch và tiếng la hét chuyện bóng, tiếng cãi nhau của các cầu thủ...

Nếu không phải là người của đội bóng, Hạ Hà Tịch không thể biết lối đi bí mật này. Rõ ràng là có cảm giác quen thuộc và thân thiết, nhưng cô vẫn không nhớ được người tên là Hạ Hà Tịch.

Đến sân bóng của trường vào lúc trời tối có một cảm giác khác lạ. Dưới ánh trăng, hai người chậm rãi đi vòng quanh sân bóng, mãi đến khi thấm mệt, Hạ Hà Tịch mới ngồi xuống chiếc ghế băng dưới tán cây, chỉ về phía trước nói: "Tiểu Tiểu, em có còn nhớ bức ảnh đó được chụp ở vị trí trước bàn chơi bị a không?".

Nhan Tiểu im lặng, ngồi xuống cạnh Hạ Hà Tịch. Dĩ nhiên là cô nhớ, chỉ có điều hồi đó còn quá trẻ, chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó được ngồi dưới ánh trăng ngắm trường cũ.

Hạ Hà Tịch lại nói tiếp: "Anh còn nhớ lần đầu tiên gặp em cũng là ở chỗ đó. Lúc đó em đang cãi nhau với Văn Dịch, rốt cuộc hai người cãi nhau về chuyện gì anh cũng không nhớ nữa, nhưng anh nhớ rất rõ là mọi người đều cười hai người. Mọi người nói cô bé này là bạn thanh mai trúc mã của Văn Dịch, từ nhỏ đã thường xuyên cãi nhau, chắc chắn là thích Văn Dịch, đúng không?".

"Lúc đó anh nghĩ, chẳng ai thích một cô bé ghê gớm như vậy. Có thể là do trong đầu em tâm quá nhiều đến chuyện này nên dần dần anh cũng bắt đầu thấy thích em".

Nhan Tiểu giật mình, dường như đã kết luận được Hạ Hà Tịch là ai, cô há miệng định hỏi nhưng lại không thốt ra được lời nào.

Hạ Hà Tịch cười cười, chậm rãi kể lại câu chuyện của mình: "Một câu chuyện rất nhảm chán đúng không? Anh cũng nói với mình như vậy, tuổi trẻ nông cuồng, có ai là không yêu thầm vài cô gái đâu? Nhưng anh vẫn rất ghen tị với anh bạn thanh mai trúc mã đó của em, anh ghen tị vì em chỉ cãi nhau với cậu ta, ghen tị vì em giận lên áo cậu ta, áo bẩn rồi lại lặng lẽ mang đi rửa sạch, ghen tị vì em về nhà cùng cậu ta, ghen tị vì em cho cậu ta mượn vở bài tập để chép... Ghen tị với mọi chuyện diễn ra giữa hai người".

Đang kể đột nhiên Hạ Hà Tịch bật cười, ánh mắt sáng ngời nhìn Nhan Tiểu: "Anh tưởng rằng bao nhiêu năm trôi qua, anh đã quên hết những chuyện này rồi. Đó, không phải em đã quên hẳn anh rồi sao? Nhưng vừa nhìn thấy tấm ảnh xấu mù của em dán trên hồ sơ, anh đã nhận ra em".

Nói đến đây, thực sự Nhan Tiểu không thể giả vờ ngờ nghệch được nữa, cô thốt lên: "Anh là..."

Khuôn mặt đẹp trai, điềm tĩnh của Hạ Hà Tịch toát lên một vẻ rạng ngời lạ lùng. Anh ta gật đầu, nói từng chữ một: "Đúng vậy, là anh. Cuối cùng em đã nhớ ra rồi, phải không Tiểu Tiểu? Khi rời chốn này anh đã từng thề rằng nhất định sẽ quay trở lại, sẽ gọi em là "Tiểu Tiểu" một cách thoải mái như Văn Dịch, và giờ anh đã làm được điều này, Tiểu Tiểu à".

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mùa hè năm đó

"Khi rời chốn này anh đã từng thề rằng nhất định sẽ quay trở lại, sẽ gọi em là "Tiểu Tiểu" một cách thoải mái như Văn Dịch, và giờ anh đã làm được điều này Tiểu Tiểu à."

Nghe xong câu này, Nhan Tiểu cảm thấy sống lưng cứng đờ, cuối cùng cô đã nhớ ra Hạ Hà Tịch là ai, cuối cùng cô đã nhớ ra!

Mùa hè năm đó, Nhan Tiểu và yêu nghiệt đang học lớp tám, đúng độ tuổi trắng rằm mười bốn tuổi, dường như các nam sinh, nữ sinh rất dễ cãi nhau vì một chuyện nhỏ nào đó. Mặc dù Hạ Hà Tịch không nhớ lần đầu tiên gặp Nhan Tiểu, Văn Dịch và cô cãi nhau vì chuyện gì, nhưng đến bây giờ, Tiểu Tiểu vẫn nhớ như in.

Nói ra cũng hơi buồn cười, thực ra chỉ là một chuyện rất nhỏ. Học sinh cấp hai mà, tiền tiêu vặt đều có như nhau, không ai so bì xem ai giàu hơn, sau khi tan học, đám học trò tình nghịch thường lũ lượt kéo đến các quán ăn nhỏ gần trường để ăn lẩu xiên nướng hoặc đồ nướng. Nhan Tiểu đã thể hiện được khả năng tài chính rất mạnh của cô, vì tiền lúc nào cũng dày hơn các bạn khác, thỉnh thoảng cô cũng mời yêu nghiệt đi ăn.

Nhưng vấn đề là ở chỗ đó. Qua bạn bè, Nhan Tiểu được biết, mặc dù yêu nghiệt thường xuyên ăn mời cô, nhưng lại tiết kiệm tiền tiêu vặt của mình để mời các cô bạn khác uống nước ngọt, ăn cơm, thậm chí tháng trước còn bỏ ra một khoản tiền khi mua tặng chị khóa trên một chiếc váy hoa cực đẹp.

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu vô cùng tức giận, trong khoản tiền đó còn có một nửa là do cô cho yêu nghiệt vay! Nghĩ đến việc từ trước đến nay chẳng nhóc đó đều rộng rãi với người khác, chỉ ki bo với mình, Nhan Tiểu cảm thấy hẫng hụt vô cùng, mặt hầm hầm đến sân bóng hỏi chuyện hân ta.

Tiếp theo đó, dĩ nhiên là cuộc cãi nhau âm ỉ. Nhan Tiểu ném thẳng vào Văn Dịch chìa khóa cổng phụ, áo, giày đá bóng, vở bài tập mà Văn Dịch đưa cho cô, biểu thị từ nay chấm dứt quan hệ. Dĩ nhiên, số tiền vay cô vẫn phải trả, lãi suất tăng gấp đôi!

Thấy Nhan Tiểu quan trọng hóa vấn đề như vậy, Văn Dịch kéo không cho cô đi. Trong lúc giằng co, người xúm vào xem mỗi lúc một đông hơn, ngoài thành viên trong đội bóng, còn có một số học sinh hiếu kỳ, thậm chí có cậu nam sinh đã bắt đầu huýt sáo, đám con gái thì nói thầm với nhau.

"Đó không phải là Văn Dịch bên lớp ba hay sao?"

"Đúng vậy, nghe nói cậu ta là con lai, thảo nào trông đẹp trai như vậy. Ngày nào tớ cũng đến xem cậu ta đá bóng."

"Đẹp trai cũng chẳng đến lượt cậu, cậu không nhìn thấy người ta đang cãi nhau với người yêu à?"

"Xì, người yêu cái nỗi gì? Đó là con một sách nặng của lớp một, nhưng nghe nói hai người đó là thanh mai trúc mã của nhau, hê hê..."

"Giờ thì chị khóa trên tha hồ mà đi khắp nơi rêu rao Văn Dịch thích chị ấy và tặng chị ấy quà nhé! Đây mới là nhân vật chính..."

Yêu nghiệt gầm lên khi thấy mình bị coi như con tinh tinh để mọi người xúm vào xem: "Cãi nhau thế này hay ho lắm sao? Rốt cuộc cậu muốn tớ phải làm gì!". (Nghe thấy chưa? Giọng điệu cãi nhau của hai người đã rất mờ ám, rất mờ ám rồi.)

Nhan Tiểu che cánh tay đang bị yêu nghiệt kéo cũng không chịu thua, bình tĩnh một lát rồi đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt tập trung về một phía, đột nhiên đưa tay ra chỉ vào một người nói: "Cậu đào tạo cậu kia trở thành thành viên đội bóng, cùng đi thi đấu như bọn cậu thì tớ mới tha cho cậu!!".

Mọi người liền nhìn về phía Nhan Tiểu chỉ, thấy một nam sinh gầy guộc đang lặng lẽ đứng trong góc, không nói câu nào. Ánh mắt phía sau cặp kính lộ rõ vẻ luống cuống. Lúc này yêu nghiệt đã cao hơn hẳn người ta một cái đầu, nghe thấy vậy lộ rõ vẻ sùng sốt: "Sao có thể chăm cây non này thành đại thụ được?".

Ánh mắt Nhan Tiểu rất kiên định: "Sao vậy?".

Yêu nghiệt nghiêng răng: "Được! Đưa người mới đến đúng không, đúng là thể mạnh của bản thiếu gia". Nói xong bèn bước thẳng đến trước mặt cậu nam sinh, gãi đầu hỏi: "Ê, cậu tên là gì?".

Cậu nam sinh đẩy gọng kính lên, giọng lí nhí: "Hạ Hà Tịch...".

Nhờ lời giới thiệu của yêu nghiệt, Hạ Hà Tịch đã vào đội bóng của trường, nhưng không ai nhớ tên cậu ta mà chỉ gọi biệt hiệu là "Kính Nhỏ". Đúng là Kính Nhỏ không có khiếu vận động, chạy thì bị trọ chân, chống đẩy thì bị trọ tay, lúc luyện tập, kính thường rơi xuống đất, cộng với việc cậu ta vừa thấp vừa gầy, không có năng khiếu, nói tóm lại là huấn luyện thể nào cũng không khá lên được.

Lúc đó, tất cả mọi người đều nghĩ Kính Nhỏ làm đội bóng bị chậm tiến, ngay cả đội trưởng cũng bắt đầu kêu ca Văn Dịch không nên làm việc theo cảm tính: "Nghe lời con gái nên kéo cậu này vào đội", "Kể cả làm cầu thủ dự bị, cậu ta cũng bị mọi người chê là đáng ghét, tương mạo quá chán..."

Cuối cùng, yêu nghiệt không chịu được nữa, chạy đi tìm Nhan Tiểu kêu ca. Hôm đó, tập luyện xong, yêu nghiệt liền ngồi dưới gốc cây cạnh sân bóng thờ dài phàn nàn.

"Tiểu Tiểu, Kính Nhỏ thực sự chẳng khác gì một thanh gỗ mục, tớ không điều khiển được thành tác phẩm gì đâu."

"Hả, giỏi lắm, giỏi lắm! Thiếu gia Văn Dịch cũng biết câu thành ngữ "gỗ mục không thể khắc" à?"

Văn Dịch đám ngực thỉnh thịch: "Tớ không đùa với cậu đâu, thật đấy! Hiện giờ các anh em đều đang cầu nhau, trách tớ, tháng sau là phải thi đấu rồi, tớ không biết phải ăn nói thế nào với đội trưởng nữa".

Nhan Tiểu vừa giờ sách, đầu không ngẩng lên, nói: "Có gì đâu, tớ thấy Kính Nhỏ luyện tập chăm chỉ lắm mà, cậu ta còn hơn bọn mình một khối, hằng ngày luyện xong, tối đến còn luyện thêm, các cậu trách mắng cậu ấy, bắt nạt cậu ấy, người ta không hề rầy kêu ca nửa lời, rồi còn bắt cậu ấy đi mua nước, thu dọn đồ đạc, các cậu còn muốn gì nữa?".

"Nhưng Tiểu Tiểu..." Văn Dịch thở dài, mắt nhìn về phía trước nói với vẻ đau khổ. "Thực ra có một việc tớ không thể hiểu, hồi đầu bọn mình cãi nhau cậu ta cũng đứng ngoài xem, rõ ràng là biết vì đánh cược nên tớ mới đưa cậu ta vào đội bóng, tại sao cậu ta lại cam tâm để tớ lợi dụng nhỉ?"

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu ngừng một lát, sau đó mới gấp sách lại nói: "Vì cậu ta rất thật lòng".

"Hả?"

"Đồ ngốc!" Nhan Tiểu lấy sách đánh vào đầu yêu nghiệt bừa bãi đáp: "Bản cô nương có bao giờ tùy tiện châm chọc, trêu ghẹo người khác như cậu đâu. Hôm đó cãi nhau với cậu đúng là bức thật, nhưng còn lâu tớ mới thêm lấy việc lợi dụng người khác để đánh cược. Thực ra... từ lâu tớ đã phát hiện ra, Kính Nhỏ thường xuyên mò đến sân để xem các cậu chơi bóng".

Văn Dịch cau mày: "Thế có nghĩa là sao?".

"Chắc là từ lâu cậu ta đã mơ ước được vào đội bóng. Khi các cậu tuyển người, tớ cũng nhìn thấy cậu ta lảng vảng gần đó mãi, chính vì thế... chắc chắn là do sợ bị bọn cậu cười. Lần này tớ cho cậu ta một cơ hội danh chính ngôn thuận tham gia, mặc dù xét về tính chất thì hơi xấu, nhưng có sự phụ như cậu dạy dỗ, cậu ta sẽ yên tâm hơn rất nhiều. Kể cả có thất bại đi nữa, cuối cùng cũng có thể nói với mình rằng, không sao cả, chẳng qua mình chỉ giúp người ta đánh cược mà thôi."

"Thế bây giờ phải làm thế nào? Tớ biết ăn nói với đội trưởng thế nào đây?"

"Đương nhiên là phải chăm chỉ luyện tập rồi, yên tâm đi, Kính Nhỏ sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Hơn nữa, cậu ấy cũng chuẩn bị tốt nghiệp rồi, đây có thể là lần thi đầu tiên, cũng là lần thi đầu cuối cùng trong cuộc đời cậu ấy, cậu nỗ lực nào loại cậu ấy ra khỏi đội bóng ư?"

Nhan Tiểu không kể chuyện này với người thứ ba nào nữa. Yêu nghiệt cũng không nhắc gì thêm, cứ thế cùng Kính Nhỏ tập luyện đến khi thi đấu hết trận cuối cùng, chụp ảnh, tàn cuộc ai về nhà nấy. Nhưng điều mà Nhan Tiểu và yêu nghiệt không biết là, thực ra trong lúc hai đứa nói chuyện, Hạ Hà Tịch đã nấp sau gốc cây.

Mười năm trôi qua, Nhan Tiểu lại một lần nữa được ngồi ở vị trí mà năm xưa cô đã nói chuyện, chỉ có điều người mà cô đang nói chuyện lại là người khác, tất cả tựa như một giấc mơ. Hạ Hà Tịch bình thản nói: "Thực ra hồi đó anh rất muốn bỏ cuộc, trong đầu tính toán sẽ tìm Văn Dịch để nói chuyện, kết quả là nhìn thấy hai người bước đến".

Nói đến đây, Hạ Hà Tịch liền cười rồi tiếp tục: "Em cũng biết là đôi khi con trai cũng có những suy nghĩ rất kỳ lạ, nhìn thấy cô bạn gái mà mình thích ở bên cậu bạn khác, anh rất tò mò muốn nghe xem hai người đó nói những gì, vì thế anh đã trốn ở đằng sau".

Nhan Tiểu chớp mắt, im lặng.

Lẽ nào đây là chương trình hài kịch mà đài truyền hình nào đó chiếu ư? Cậu Kính Nhỏ thẹn thùng năm xưa giờ đã biến thành chàng trai cao to, đẹp trai, giỏi giang, quay trở về với cuộc sống của cô, đang chậm rãi kể lại, nói những câu nói vô tình của cô năm xưa đã giúp anh nhìn thấy tia hy vọng trong lúc tuyệt vọng nhất.

Nhan Tiểu lẩm bẩm: "Hồi đó trẻ con, lấy anh ra để đánh cược với người khác, em rất xin lỗi".

Hạ Hà Tịch nhắm mắt lại lắc đầu, dưới ánh trăng, các nét thanh tú trên khuôn mặt càng trở nên mờ ảo hơn: "Ai có nhiều thời gian để nhớ lại những chuyện cũ. Em chưa bao giờ nghe thấy người ta nói nhớ lại chuyện cũ cũng cần rất nhiều dũng khí và sức lực à? Bây giờ công việc bận rộn như vậy, có bao nhiêu khách hàng phải đối phó...".

Ngừng một lát, Hạ Hà Tịch bất ngờ ngừng đầu nhìn Nhan Tiểu chăm chú: "Thực ra trong đầu anh chỉ có khuôn mặt của một cô gái...".

Nhan Tiểu hơi run run, đang không biết phải làm thế nào thì Hạ Hà Tịch lại nói tiếp: "Tiểu Tiểu, em có còn nhớ lúc chia tay, em đã nói gì với anh hay không?".

Nhan Tiểu: "...".

Lúc Hạ Hà Tịch chuẩn bị tốt nghiệp, Nhan Tiểu đến tiễn với tư cách của một người bạn, còn trẻ nên người ta không biết thế nào là buồn, nhưng lúc chia tay cũng vẫn cảm thấy có gì đó xao xuyến. Lúc đó, đột nhiên Hạ Hà Tịch lên tiếng hỏi Tiểu Tiểu một câu hỏi bất ngờ: "Cậu thích Văn Dịch ở điểm gì?".

Nhan Tiểu giật mình, tim đập thình thịch, hai má cũng đỏ bừng: "Cậu đừng nghe người trong đội bóng nói linh tinh, tớ thích người khác, không phải yêu nghiệt!".

"Thế.. cậu ấy là người như thế nào?"

"Ờ..." Nhan Tiểu ngần ngừ, hình dung ra hình ảnh hoàng tử bạch mã trong lòng mình. "Vừa cao vừa đẹp trai, dịu dàng, quan tâm, điều quan trọng nhất là, chỉ cần nhìn ánh mắt của tớ là anh ấy biết tớ muốn cái gì."

"Thế... nếu một ngày nào đó tớ cũng biến thành người như thế cậu có để ý đến tớ không?"

Nhan Tiểu tưởng rằng Kính Nhỏ đang đùa, hoặc có thể vì tự ti về chiều cao của cậu ta nên cười ha ha nói: "Yên tâm đi, con trai có rất nhiều người lên

cấp ba mới phát triển chiều cao. Dạng biến thái như yêu nghiệt, lên cấp ba sẽ chẳng cao thêm được nửa centimet nào nữa đâu. Sau này sẽ có rất nhiều cô gái thích cậu".

"Nếu gặp lại, chắc chắn tớ sẽ ôm cậu bằng vòng tay nồng nhiệt nhất."

Có lẽ là do lúc đó trời đẹp quá, hoặc cũng có thể là ánh mắt của Kính Nhỏ quá chân thành, hoặc cũng có thể là giai đoạn đó Nhan Tiểu đọc quá nhiều tiểu thuyết tình cảm, nên không để ý và đưa ra lời hứa tuyệt đẹp này. Kể cả sau khi chuyện đã xảy ra, sau vô số lần nhớ lại, Nhan Tiểu chỉ muốn tát cho mình hai tát, nhưng cô đành phải an ủi mình rằng, yên tâm, yên tâm, biến người mênh mênh, không thể gặp lại Kính Nhỏ được, kể cả cô gặp lại, cũng chưa chắc còn nhận ra nhau.

Nhưng cảnh tượng lúc này...

Nhan Tiểu quay đầu lại nhìn Hạ Hà Tịch như một cái máy, chỉ sợ ngay sau đây anh ta sẽ yêu cầu cô "ôm anh bằng vòng tay nồng nhiệt nhất", đang thấp thòm chưa biết phải làm gì thì thấy Hạ Hà Tịch cười cười nói: "Từ trước đến nay anh không bao giờ thích những cái không phải là tự nguyện. Hôm nay anh đưa em đến đây là muốn chính thức nói với em rằng anh đã thích em từ rất lâu, rất lâu rồi".

Vừa nói dứt lời, trong lúc Nhan Tiểu chưa biết nên phải tỏ thái độ thế nào thì nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng cười rất kinh dị: "Hê, đúng là chàng có tình và thiếp có ý nhỉ!".

Nghe thấy vậy cả hai đều sững người, Nhan Tiểu vội ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy kẻ nọ nằm trên cành cây, nét mặt hằm hằm, lộ rõ vẻ ghen tuông vì đã "bắt trộm quả tang". Nhan Tiểu ôm trán, lần đầu tiên thấy hận mình: Thật là hối hận! Hối hận! Tại sao lúc lên xe taxi lại nhắn tin cho yêu nghiệt, để lộ tung tích của mình?

——*Tôi là dài phân cách “lên cây nghe trộm”*——

Văn Dịch từ trên cây nhảy xuống, hết nhìn Nhan Tiểu rồi lại nhìn tình địch Hạ Hà Tịch, miệng chỉ "hừ hừ" mà không nói gì.

Sau khi nhận được điện thoại của đại phu nhân, yêu nghiệt vội khoác màn đêm ra khỏi nhà, lái xe đi đón vợ. Ai ngờ vừa cho xe nổ máy thì nhận được tin nhắn của Nhan Tiểu, bảo hắn đến sân bóng của trường. Mặc dù yêu nghiệt không hiểu Tiểu Tiểu có ý đồ gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đến nơi đã hẹn.

Vì quãng đường đi ngắn hơn quãng đường của Nhan Tiểu và Hạ Hà Tịch nên yêu nghiệt đã có mặt ở trường trước, đang định gọi điện thoại cho Nhan Tiểu thì thấy hai người chậm rãi từ cửa phụ bước đến. Một cao một thấp, không phải chính là vợ hắn và... Yêu nghiệt chần chừ nửa giây, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của Kính Nhỏ, kết hợp với vị "giám đốc kỳ quặc" mà gần đây Nhan Tiểu hay nhắc đến, càng nghĩ càng thấy bất thường, nhưng để không rút dây động rừng, yêu nghiệt đã trèo tốt lên cây.

Nghe một hồi, Văn Dịch thấy may vì mình đã trèo lên cây nghe trộm! Anh chàng lọt vào đội bóng của hắn năm xưa dám tỏ tình với vợ hắn? Lại còn cái gì "thích rất lâu rồi"! Nghe có kinh tởm không? Làm sao Kính Nhỏ thích Tiểu Tiểu bằng hắn được? Làm sao yêu sâu sắc bằng hắn được?

Ngoài ra điều bức nhất là, nghe thấy lời tỏ tình của đối phương, Tiểu Tiểu không từ chối ngay mà thẹn thùng nhắc đến lời thề lúc chia tay gì đó. Giỏi lắm! Quả thật là giỏi lắm!! Mười năm trước Nhan Tiểu dám giấu mình đi tiễn Kính Nhỏ, thế thì phải chăng hôm nay cũng là "cuộc hẹn hò mười năm" mà hai người đã hẹn nhau từ trước?

Nghĩ đến đây, yêu nghiệt không thể kìm chế được nữa nên mới lên tiếng và trèo xuống.

Yêu nghiệt khoanh tay trước ngực nhìn đôi "gian phu dâm phụ", ánh mắt đầy thù hận rồi tiếp tục "hừ hừ" trong miệng đầy vẻ chua ngoa.

Bên này Nhan Tiểu thấy vậy liền nói: "Anh tuổi khi à? Sao tự dưng lại leo lên cây?"

"Hừ! Bản thiếu gia thích leo thì leo, liên quan gì đến em?"

"Anh..." Nhan Tiểu thấy yêu nghiệt lên mặt định nổi cáu, nhưng lại vương Hạ Hà Tịch bên cạnh, đành hạ hỏa nói: "Văn Dịch, đây là anh Hạ Hà Tịch, anh vẫn nhớ chứ?"

"Hừ hừ!" Dĩ nhiên là bản thiếu gia nhớ chứ, kẻ vong ân phụ nghĩa! Năm xưa ông mày vắt vả dạy mày chơi bóng, thế mà bây giờ mày dám tán tỉnh vợ ông hả?

Nhan Tiểu nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, có vẻ như ngứa tay muốn đánh người rồi, may mà Hạ Hà Tịch vẫn giữ phong độ, hắng giọng cười nói: "Văn Dịch, lâu lắm rồi không gặp". Nói xong, anh ta lại lịch sự đưa tay ra định bắt tay Văn Dịch. Ai ngờ đồng chí yêu nghiệt vẫn kiêu căng không thèm liếc người ta lấy một cái, lỗ mũi chìa thẳng lên trời tiếp tục găm giữ: "Hừ... hừ... hừ!". Đồ gian phu! Nhà người vẫn còn mặt mũi để bắt tay ta à?

Nhan Tiểu hít thở thật sâu, cuối cùng không chịu được nữa, bước đến bên cạnh yêu nghiệt, tay đặt khê lên cánh tay hắn, túm lấy một mẩu thịt, mỉm cười rồi véo mạnh, xoay một góc một trăm tám mươi độ. Trong tích tắc, sắc mặt yêu nghiệt trắng bệch, nước mắt giàn giụa, hắn kêu khóc: "Đau!".

Nhan Tiểu nạt: "Đáng đời! Anh nghe trộm mà còn ngang ngạnh à?"

Yêu nghiệt không phục, lấy tay che cánh tay đã bị véo tím bầm tiếp tục gào lớn: "Mười năm trước cậu ta cũng đã nghe trộm anh nói chuyện, đây gọi là quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, có qua thì phải có lại thôi... Ái ái!". Chưa nói dứt lời, yêu nghiệt lại kêu lên thảm thiết, Nhan Tiểu đã lên giẫm lên chân Văn Dịch.

Lúc này đây, Nhan Tiểu chỉ sợ vì kích động quá mà yêu nghiệt buột miệng nói ra hai người là vợ chồng thì gay, cô đành ngượng ngùng nói với Hạ Hà Tịch: "À... Hôm nay cũng muộn quá rồi, ngày mai còn phải đi làm. Giám đốc Hạ, bọn em về trước đã. Tạm biệt giám đốc!".

Vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu đã vội túm tay yêu nghiệt kéo đi, chỉ còn lại một mình Hạ Hà Tịch vẫn chôn chân tại trận. Đợi đến khi bóng hai người đã mất hút, Hạ Hà Tịch mới nhếch miệng cười: Không ngờ bao nhiêu năm đã trôi qua mà anh chàng trúc mã này vẫn ở bên Tiểu Tiểu, nếu nói như vậy thì..

Hạ Hà Tịch nheo mắt, cười và đưa mắt nhìn ra xa, hồi lâu mới thốt ra hai chữ: "Hay thật!".

——*Tôi là dài phân cách “ghen tuông”*——

Về đến nhà, yêu nghiệt tiếp tục gây gỗ.

Hắn vừa lăm bằm trong miệng vừa lăm nũng, giờ trò run rẩy chân tay, nhập vai người chồng nổi máu ghen rất đậm, còn Nhan Tiểu thì coi hành vi và cử chỉ của hắn là: nhảy dây. Thấy Nhan Tiểu thay sang bộ váy mặc ở nhà đi ra, yêu nghiệt vừa nhảy dây vừa gào lớn: "Giời lắm, trời lắm, mười năm trước em dám giấu anh và đi hẹn hò với Kính Nhỏ hả? Nói mau! Hôm đó hai người đã làm những gì? Hắn có nói điều gì, làm chuyện gì bẩn thỉu với em không?".

Nhan Tiểu đưa mắt nhìn xuống dưới không thềm đếm xia đến hắn ta, đưa tay vuốt ve Tiểu Thái rồi ôm nó vào lòng. Thấy "vũ khí giết người" xuất hiện, theo phản xạ, yêu nghiệt bèn lùi lại mấy bước, sau khi xác định Tiểu Thái không với được mình, mình đã đứng ở cự ly an toàn, hắn mới tiếp tục lên cơn: "Cái thằng Kính Nhỏ này không biết xấu hổ là gì, bao năm đã qua mà còn dám quay về! Em nói đi! Tại sao hôm nay hắn lại bắt em về trường? Có phải nếu anh không lên tiếng, hai người sẽ... sẽ...". Trong đầu yêu nghiệt hiện lên hình ảnh không hài hòa cho lắm, hắn cố nhịn rồi hạ giọng nói: "Tiểu Tiểu, em nói rất đúng! Hạ Hà Tịch cho em vào tập đoàn Chính Uy là có âm mưu từ trước! Em không thể làm theo ý hắn ta, trùng bùa của hắn ta, ngày mai em phải xin nghỉ việc ngay!".

Cuối cùng câu nói này đã khiến Nhan Tiểu phải chú ý. Tiểu Tiểu hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn yêu nghiệt: "Xin nghỉ việc?".

Yêu nghiệt gật đầu: "Đúng vậy, xin nghỉ việc! Buộc phải nghỉ việc! Tiểu Tiểu, anh nói cho em biết nhé, hạng người như Hạ Hà Tịch vừa nhìn là biết đã bị biến thái tâm lý. Hắn ta còn nhớ như in những điều hai người nói với nhau mười năm trước, không biến thái thì là cái gì? Em ở lại Chính Uy không an toàn đâu".

Nhan Tiểu thấy buồn cười, tại sao tự dưng lại lôi ra vấn đề an toàn cá nhân ở đây? So với Hạ Hà Tịch, không phải yêu nghiệt còn biến thái hơn sao? Hai đứa giằng co nhau từ nhỏ đến giờ, hắn dọa nạt, đuổi hết cậu bạn này đến cậu bạn khác, sau đó làm lỡ dở cuộc đời của nhau, ai biến thái hơn ai?

Thấy Nhan Tiểu cười gằn, Văn Dịch có cảm giác sống lưng lạnh loát, sau khi giữ cho đám gai ốc trên người rụng xuống, yêu nghiệt mới nói với giọng cảnh giác: "Em cười cái gì nữa? Hôm nay chính em đã gọi điện thoại bảo anh đến nên hành động đó của anh không phải là theo dõi. Còn chuyện nghe trộm, vừa nãy em cũng đánh rơi, chửi rồi..."

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền bỏ Tiểu Thái xuống để nó ra chỗ khác chơi, sau đó mới vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh nói: "Văn Dịch, ngồi đi".

Thấy vậy, đột nhiên Văn Dịch có linh cảm chẳng lành, hắn lùi ra sau một bước rồi hỏi: "Em định làm gì vậy?".

Nhan Tiểu ngồi vắt chân chữ ngũ, tay chống cằm nhìn "ông xã nổi máu Hoạn Thư" đang diễn kịch. Giời lắm, trời bắt quả tang rất hay, vậy thì... tiếp sau đây đến lượt thay đổi thời thế thời rồi. Nghĩ đến đây, mắt Nhan Tiểu long lên, miệng nói nhỏ: "Yêu nghiệt, anh bảo vợ chồng có nên thẳng thắn với nhau không?".

"Ồ."

"Có nên giấu giếm gì nhau không?"

"Ồ."

"Có nên chia sẻ bí mật cho nhau biết không?"

Văn Dịch ngừng một lát, cau mày nhớ lại cú điện thoại kiểm tra xem hắn đang ở đâu của Nhan Tiểu, liệu có phải kẻ đó đã nói gì với Tiểu Tiểu không? Đang ngẩn ngừ, Nhan Tiểu đã nhếch miệng nói trước: "Vấn đề liên quan đến Hạ Hà Tịch tạm gác sang một bên, bây giờ chúng ta cần nói chuyện vết son môi ở ghế sau của xe anh là thế nào?".

——*Tôi là dài phân cách “vết son môi”*——

Kể từ khi Tiểu Tiểu cho Trình Mỹ Giai số điện thoại của yêu nghiệt, nữ vương bệ hạ liên tục quấy rối Văn Dịch. Đúng vậy, các bạn đọc giả đọc không nhầm đâu, đúng là quấy rối. Đích thực là quấy rối. Bởi một số chuyện vặt vãnh ở Mỹ, năn ni thế nào nữ vương Mỹ Giai cũng không chịu buông tha cho yêu nghiệt.

Một là, ba năm trước bị yêu nghiệt đùa cợt một lần, khiến một người vốn rất kênh kiệu như Trình Mỹ Giai ngã một cú hiểm có, chưa nói đến chuyện ngã đau, mà còn khiến mặt mày không biết giấu vào đâu. Hai là, Trình Mỹ Giai là người ngang ngạnh, đã nói chuyện gì sẽ không bao giờ thay đổi. Chính vì thế, trước những vấn đề trên, trước khi yêu nghiệt thực hiện lời hứa của ba năm về trước, nữ vương bệ hạ đã bám chặt hắn không chịu buông tha.

Còn phía bên này, yêu nghiệt rất sợ Tiểu Tiểu biết được những sự thật đó nên mấy lần phải lén đi gặp nữ vương bệ hạ. Cách đây không lâu, Trình Mỹ

Giai chơi khăm giấu thời son trong xe yêu nghiệt, yêu nghiệt ngỡ thơ tưởng rằng, chỉ cần vứt thời son đi là xóa được dấu vết.

Điều hán không thể ngờ được rằng là, vô quyết dày có móng tay nhọn, Trình Mỹ Giai lại để cả vết son môi ở ghế sau của xe. Trình - Mỹ - Giai, nhà người góm lăm!!

Yêu nghiệt nắm chặt tay lại, răng nghiến ken kết rồi lại thả lỏng, thả lỏng rồi lại nghiến lại, một hồi lâu mới ngồi xỏm xuống trước mặt Nhan Tiểu nói: "Tiểu Tiểu, thực ra... Có một số chuyện không phải như em nghĩ đâu. Em nói đúng, vợ chồng nên thẳng thắn với nhau, nhưng anh nghĩ... cần cho nhau một ít thời gian, có một số việc sớm muộn gì anh cũng sẽ nói với em, có điều anh cảm thấy bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp nhất".

Nhan Tiểu không phải là kẻ ngốc, liên tưởng đến những hành động kỳ quặc gần đây của yêu nghiệt và lời nhắc nhở của Trình Mỹ Giai, thực ra lúc ở trên xe cô đã đoán được vết son môi là của ai. Cô là người hiểu rõ nhất tính cách của chị Mỹ Giai, lập dị, khó tính nhưng không bao giờ thêm cướp chồng người khác để làm kẻ thứ ba. Thực ra tự đáy lòng, Nhan Tiểu cũng không tin giữa yêu nghiệt và chị Mỹ Giai có tình gian, nhưng lúc này đây nghe yêu nghiệt thanh minh một hồi, Nhan Tiểu vẫn cảm thấy máu nóng bốc lên đầu.

"Nếu anh cảm thấy việc thẳng thắn với nhau có thể lựa chọn thời gian thì phải chăng điều này đồng nghĩa với việc em cũng có thể có quan hệ mờ ám với Hạ Hà Tịch, đợi đến khi mọi việc đâu vào đấy mới thẳng thắn với anh hay sao?"

Yêu nghiệt cau mày: "Hai chuyện này sao giống nhau được?!".

"Sao lại không giống nhau?" Nhan Tiểu nói. "Văn Dịch, anh không cảm thấy cách chúng ta sống với nhau rất lạ hay sao? Rõ ràng không yêu nhau mà lại lấy nhau, rõ ràng trong lòng hai người đều có khúc mắc, vậy mà vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Một mặt anh nói với em rằng muốn nghiêm túc đối mặt với cuộc hôn nhân này, mặt khác lại bí mật quan hệ với chị Mỹ Giai. Nếu anh là em, anh có tin vào những điều mà anh nói không?"

Sự việc đã đến nước này, đột nhiên Nhan Tiểu cảm thấy có giấu cũng không còn gì thú vị nữa. Cái gì đến sẽ đến, quá khứ của cô và Văn Dịch, chuyện đi du học bí mật ba năm về trước, cái thai bị sảy, Trình Mỹ Giai, Hạ Hà Tịch... có quan hệ gì với nhau? Đã nói đến nước này thì hai bên cần gì phải giả nai nữa?

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Tiểu Tiểu, yêu nghiệt biết là bệnh cũ của cô lại tái phát, lại phức tạp hóa vấn đề, hai tay hán nắm lấy vai cô đang định nói gì đó thì bị cô đẩy ra: "Văn Dịch, em đã nói từ lâu rồi, bọn mình làm dở dang cuộc đời nhau, thời gian của nhau như thế này không có gì thú vị đâu. Nếu thực sự là anh mở công ty không đủ vốn, hiện tại cũng đã như vậy rồi, chúng ta kết hôn giả, anh thích giờ trò gì cứ việc, em không quan tâm đâu".

Nghe thấy vậy, Văn Dịch có vẻ cáu: "Anh đã nói rồi không phải như em nghĩ đâu, anh... Haizz!". Yêu nghiệt túm tóc, đột nhiên mắt sáng lên hỏi: "À... Tiểu Tiểu, có phải em ghen không?"

Lòng ngực Nhan Tiểu phập phồng, vốn đã tức đến xuất huyết não, thấy Văn Dịch bắt đầu lãng sang chủ đề khác, Nhan Tiểu không kìm được bèn cười gằn.

Yêu nghiệt tưởng mình đã thoát, thầm thở phào, đang định cười cợt thì nghe thấy Nhan Tiểu lạnh lùng nói: "Văn Dịch, hôm đó đi mua sùi cào về anh đã nghe thấy những gì?"

Văn Dịch run lên như người bị điện giật. Chưa kịp nói gì, Nhan Tiểu đã lạnh lùng nhìn anh nói: "Anh đã nghe thấy rồi chứ? Em từng bị sảy thai một lần, em không muốn đóng kịch nữa, em thấy rất mệt".

Nhan Tiểu đã nói, cái gì đến sẽ đến, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, cô không muốn tiếp tục duy trì cảnh yêu thương, êm đềm giả tạo. Văn Dịch, rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

——Tôi là dài phân cách “quay lại từ đầu”——

"Em từng bị sảy thai một lần..." Vừa nói ra câu này, bầu không khí trở nên căng thẳng, khó xử.

Không ai nói gì, căn phòng yên tĩnh đến nỗi cả hai đều nghe được tiếng thở của nhau, chỉ có Tiểu Thái đang len lỏi dưới gầm bàn tìm đồ ăn, móng vuốt cào xuống sàn nhà phát ra những tiếng kêu nhức tai.

Yêu nghiệt ngần ngại một hồi, cuối cùng cau mày ngồi xuống cạnh Nhan Tiểu, nắm tay cô lăm bẫm: “Tiểu Tiểu...”

Nhan Tiểu nhếch mép, cười bình thản: "Không phải bây giờ trên mạng người ta đều nói đàn ông phải nói lòng điều kiện với vợ, không mong có được đêm đầu tiên, chỉ mong có được bào thai đầu tiên. Em vừa không có đêm đầu tiên cũng chẳng có bào thai đầu tiên. Anh còn mong chờ gì ở em nữa hả?".

"Nhan Tiểu!" Nghe Nhan Tiểu mỉa mai mình như vậy, đột nhiên Văn Dịch nổi cáu, túm chặt bàn tay đang định rút ra của Nhan Tiểu, gầm lên: "Được, anh sẽ nói cho em biết anh mong điều gì. Anh mong có được cuộc đời em, mong suốt đời em ở bên anh, nấu cơm cho anh, cãi nhau với anh, để Tiểu Thái cào anh, cắn anh..."

Nhan Tiểu nghe những lời đó, thấy khóe mắt cay cay, nhưng miệng vẫn mỉm cười đáp: "Anh thích bị ngược đãi à?". Vừa nói Nhan Tiểu vừa rút tay khỏi lòng Văn Dịch, hai bên cứ giằng co nhau như vậy, yêu nghiệt lại càng hăng máu hơn. Nhan Tiểu chưa kịp nói gì thêm, thì miệng đã bị khóa chặt.

Ngay lập tức, bao nỗi âm ức, thắc mắc, oán hận đều dồn hết lên đầu, nước mắt lã chã lăn xuống, lăn xuống nụ hôn ướt át này. Yêu nghiệt vừa ôm Nhan Tiểu vừa hôn, vừa cố gắng an ủi vừa chiếm lấy môi cô, thầm thì: “Đừng khóc nữa nhé!”.

"Tất cả đều tại anh, tại anh... anh sai rồi. Ba năm trước anh không nên bỏ đi, đáng lẽ anh phải ở bên em, ở bên em..."

"Anh xin lỗi, Tiểu Tiểu!"

"Tiểu Tiểu, anh yêu em!"

Nghe thấy ba chữ cuối cùng, cơ thể Nhan Tiểu run lên. Dường như rất lâu rất lâu rồi, cũng trong cảnh tượng này, những câu nói này, cô đã uống quá chén, ngà ngà say như người trong mơ. Sau đó, vẫn là con người này, yêu nghiệt ôm cô, ghì chặt thăm thì, lúc đó hẳn cũng nói: "Anh yêu em, anh sẽ mãi ở bên em..."

Rồi hẳn đã bỏ đi mà không một lời giải thích, không quay về thăm cô lần nào. Cũng là con người đó, người sẽ sa lầy một lần nữa ư? Nhan Tiểu! Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu loạng choạng đứng dậy, đẩy yêu nghiệt ra, thở hổn hển: "Đừng nói yêu hay không yêu gì nữa, đâu có phải quay phim tâm lý xã hội đâu. Em đã thề rồi, quyết không để anh bắt nạt em lần thứ hai."

Nghe thấy vậy yêu nghiệt sững người, lúc này mới đưa tay ra vuốt má Nhan Tiểu, nói với vẻ xót xa: "Ngốc ạ..." Nói xong, hẳn cúi người từ từ "tấn công" vành tai của Nhan Tiểu, quả nhiên người đang ngả trong lòng hẳn đã bắt đầu rên rỉ. Lần đầu tiên của hai người ba năm về trước, yêu nghiệt phát hiện ra đây là điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, có ông trời biết hẳn như muốn phát điên, chỉ muốn thử lần thứ hai. Hôm nay, cuối cùng yêu nghiệt đã thỏa lòng mong ước.

Nhan Tiểu bắt đầu xuôi xuôi nhưng vẫn cố gắng giãy giụa: "Anh... thật không biết xấu hổ".

Yêu nghiệt cười ranh mãnh: "Đằng nào trước mặt em anh cũng không biết xấu hổ, trơ trên quen rồi, có vấn đề gì đâu bà xã". Nghe thấy lời xưng hô xa lạ mà quen thuộc, Nhan Tiểu hơi sững người, trong lúc đang ngẩng người thì yêu nghiệt đã còi phất quần áo, vật đổ Nhan Tiểu.

"Anh..." Nhan Tiểu đỏ bừng má, đang định nghiêm giọng nói thì đã không còn kịp nữa, bởi kẻ nọ đã cười giả là xông đến, tay chân quờ quạng. Nhan Tiểu túm chặt bàn tay đang định thò vào túi váy mình của Văn Dịch mắng: "Đồ lưu manh!".

Yêu nghiệt chớp mắt, vẫn tỏ vẻ dù có chết cũng không hối cải, nụ hôn dần dần dịch lên phía cổ Nhan Tiểu, sau khi để lại vô số dấu vết tội lỗi mới "hừ hừ" nói: "Em là vợ anh, anh giờ trò lưu manh cũng đúng thôi". Nói rồi, yêu nghiệt mở nhẹ vào khoeo mắt Nhan Tiểu, nói: "Tiểu Tiểu, em còn do dự gì nữa? Bọn mình đã kết hôn rồi, anh không bao giờ rời xa em nữa đâu..."

——*Tôi là dài phân cách "một đêm phong lưu"*——

Kết quả của một đêm phong lưu là, ngày hôm sau, khi Nhan Tiểu tỉnh giấc, chỉ thấy người đau rã rời, còn kẻ nọ thì nằm bên cạnh với vẻ rất thỏa mãn, nét mặt rạng ngời hạnh phúc sau khi ăn vụng thành công. Nhan Tiểu tức lắm, đúng là hơi men làm người ta mất tỉnh táo. Nếu là lúc bình thường, cho dù yêu nghiệt dụ dỗ đến đâu, cô cũng không thể...

Nghĩ lại chuyện đêm qua, Nhan Tiểu lại đỏ bừng mặt, trước lời mời nhiệt tình của yêu nghiệt, cô gần như bị gãy lưng! Còn về chuyện rớt cuộc hai người từ sofa về phòng ngủ như thế nào, cô đã từ chối rồi lại hướng ứng như thế nào, cô không muốn nhớ lại nữa.

Càng nghĩ Nhan Tiểu càng tức, rõ ràng tối qua cô đã tỏ rõ thái độ nghiêm túc để nói chuyện về đứa con với yêu nghiệt, tại sao đến cuối lại... Nhan Tiểu đang dẫn vật mình thì điện thoại của yêu nghiệt đổ chuông. Văn Dịch lau bầu câu gì đó rồi ngồi dậy nghe máy. Nhan Tiểu nghe thấy đầu bên kia í ới không biết nói gì đó, nhưng hình như những cụm từ như "đen muộn", "vẫn chưa thềm dậy" vẫn lọt vào tai Nhan Tiểu.

Giọng nói cáu kỉnh này, nếu Nhan Tiểu đoán không nhầm thì đây có lẽ là cô thư ký Ốt Nhỏ mà Văn Dịch mới tuyển. Nhan Tiểu có gặp cô bé đó một, hai lần, tuổi còn trẻ, nhìn cũng xinh xắn, nhưng tính tình lại nóng như lửa, gặp chuyện gì cũng không thềm quan tâm đến việc yêu nghiệt có phải là sếp hay không mà găm lên. Nhan Tiểu nghe... rất khoái chí!

Rõ ràng cô bé lại gọi điện thoại đến hỏi thăm "ông sếp đến muộn". Đợi cô thư ký chửi xong, Nhan Tiểu mới nghe thấy Văn Dịch đứng đỉnh nói: "Vội cái gì? Hợp đồng chiều mới phải ký cơ. Bà xã ơi, mấy giờ rồi em?".

Vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu cảm thấy như nghẹt thở. Yêu nghiệt cố tình làm như vậy, chắc chắn là cố tình làm như vậy!! Chắc chắn là Ốt Nhỏ biết yêu nghiệt vẫn chưa dậy, hiện giờ hẳn lại hỏi bằng quơ mấy giờ rồi, khác gì tuyên bố với thiên hạ đêm qua cô và hẳn ngủ với nhau? Nghĩ đến đây, mặt Nhan Tiểu đỏ bừng, hậm hực quay đầu: "Không biết!".

Yêu nghiệt ngồi sau, cười thầm hai tiếng, quay sang đối phó với Ốt Nhỏ. Sau một hồi vệ sinh cá nhân, hẳn mới quay trở lại giường, đứng sau ôm chặt Nhan Tiểu dỗ dành: "Bà xã à, hôm nay anh có một hợp đồng rất quan trọng phải ký, nên không ở nhà với em lâu được. Em ngoan nhé, tối anh sẽ về sớm, nấu cơm cho em". Nói xong, hẳn đi làm.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại một mình Nhan Tiểu, cô cảm thấy trong lòng có cảm giác gì rất lạ, cũng không biết là cảm giác gì, lăn lộn trên giường một hồi lâu mới sực nhớ ra hôm nay mình cũng phải đi làm, đành phải gọi điện thoại cho chị Hoa xin nghỉ, nói mình uống ít rượu hình như bị cảm lạnh, người rất khó chịu, không dậy được.

Chị Hoa cũng không hỏi gì thêm, còn Nhan Tiểu thậm thụt như người làm việc gì đó sai trái, cúp máy trước. Lại nằm trên giường một lúc lâu nữa, mãi cho đến khi Tiểu Thái kêu la vì đói bụng bắt Nhan Tiểu dậy, cô mới hạ quyết tâm gọi một số khác. Sau khi chuông đổ ba hồi, đầu bên kia vội vàng nhấc máy, giọng cười cười: "Tiểu Tiểu, chị đang đợi cú điện thoại này của em".

Chương 14: Tiệc Hồng Môn vạch trần sự thật

Hồng Môn là nơi đại quân 400.000 người của Hạng Vũ đóng doanh trại. Sau khi nghe tin Lưu Bang đã chiếm được Hàm Dương - kinh đô nhà Tần, Hạng Vũ và Lưu Bang đã lập giao ước và nói rằng, nếu ai vào được Hàm Dương trước thì người đó sẽ được làm vua. Với 100.000 quân, Lưu Bang biết rõ thế lực của mình quá yếu so với Hạng Vũ, vì thế ông dẫn mưu sĩ Trương Lương và đại tướng Phàn Khoái đến Hồng Môn, nói với Hạng Vũ, mình chỉ là người trông coi Hàm Dương, đợi Hạng Vũ đến làm vua. Hạng Vũ tin Lưu Bang, mở tiệc chiêu đãi. Mưu sĩ Phạm Tăng, người chủ trương bày yến tiệc mời Lưu Bang tới dự để giết chết, ngồi ở bên cạnh Hạng Vũ, mấy lần ra hiệu cho Hạng Vũ giết Lưu Bang, nhưng Hạng Vũ giả vờ không nhìn thấy. Phạm Tăng cho đại tướng Hạng Trang vào múa kiếm làm vui, muốn tìm cơ hội để giết hại Lưu Bang. Hạng Bá, chú của Hạng Vũ, thấy tình hình không ổn, cùng rút kiếm ra múa, dùng cơ thể che chở cho Lưu Bang, Hạng Trang không có cơ hội ra tay. Cuối cùng, Lưu Bang nhờ kế mà trở về doanh trại an toàn.

Từ đó, tiệc Hồng Môn được dùng để chỉ những bữa tiệc "lành ít dữ nhiều", là cuộc đấu trí mà khách mời được may mắn thoát nạn nhờ mưu lược và sự may mắn.

Lúc Nhan Tiểu đến quán cà phê, Trình Mỹ Giai đã yên vị ở vị trí cũ, uể oải thưởng thức cà phê đen.

Đúng như những gì Trình Mỹ Giai nói qua điện thoại, cô ta đã đợi cú điện thoại này của Nhan Tiểu từ lâu lắm rồi. Thấy sắp được vạch tội yêu nghiệt, đòi mất Trình Mỹ Giai lấp lánh, rạng ngời, nét mặt không giấu được vẻ vui mừng trước cơn hoạn nạn của người khác. Đợi Nhan Tiểu gọi đồ uống xong, Trình Mỹ Giai mới cười hỏi: "Lại thay đổi ý định à? Trước đây không phải em vẫn nói nhất định sẽ phải nghe Văn Dịch kể trực tiếp đó sao?".

Nhan Tiểu nhấp một ngụm cà phê, không nói gì. Thực ra đêm qua trước khi bị dụ dỗ, Nhan Tiểu vẫn giữ ý định muốn Văn Dịch đích thân kể cho mình nghe sự thật, nhưng sau khi ngủ chung giường với nhau... vấn đề nằm ở cái "ngủ chung giường với nhau" này!

Không phải Nhan Tiểu và yêu nghiệt mới quen nhau có một, hai ngày. Cô biết quá rõ tính cách của hắn. Hôm trước, yêu nghiệt đứng ngoài cửa, bắt luận hắn có nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cô và thái hậu hay không thì thông tin mà hắn nắm bắt được cũng chỉ có một: Nhan Tiểu từng bị sảy thai.

Bình thường, cái thai này là của ai, Tốt cuộc có phải là con của Ninh Khiêm Nhã như thái hậu nói hay không đều là những chuyện cần phải kiểm chứng. Đêm qua, Nhan Tiểu đưa vấn đề ra trước, nói về chuyện cái thai, nếu theo tính cách của yêu nghiệt thì chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Hắn có thể vì một chuyện mà chịu đựng hết lần này đến lần khác, nhưng đến cuối cùng sẽ không bỏ qua chuyện này như một số người. Hắn sẽ tìm hiểu đến cùng, dùng mọi biện pháp để tìm hiểu xem cái thai này có liên quan gì với chuyện tình một đêm của ba năm về trước không, hắn sẽ liên lạc lại với Ninh Khiêm Nhã để hỏi cho ra vấn đề, thậm chí có thể khai thác thông tin mới nhất từ phía thái hậu.

Từ nhỏ, tính cách yêu nghiệt đã như vậy. Cho dù là chết cũng phải chết một cách rõ ràng, minh bạch. Nếu biết cái thai đó có liên quan đến hắn, có thể hắn sẽ quan tâm đến mình hơn. Nếu cái thai đó có liên quan đến người khác, cho dù đó là anh Ninh Khiêm Nhã mà ngày trước yêu nghiệt rất kính trọng hay là một kẻ lưu manh mà hắn không biết, Nhan Tiểu tin rằng, kẻ đó sẽ không được sống yên ổn.

Tuy nhiên...

Kể từ khi thoáng nghe được chuyện đó ở trước cửa nhà, yêu nghiệt không có hành động gì bất thường, điều này thực sự không giống với phong cách của yêu nghiệt. Tối qua, Nhan Tiểu đã cố tình gợi chuyện, hắn cũng chỉ thờ ơ cho qua, nét mặt vẫn tỏ ra ăn năn, hối hận, sự ăn năn này khiến Nhan Tiểu sinh nghi.

Sau khi trận PK người thật đầu tiên kết thúc, Nhan Tiểu lại cố tình nhắc lại chuyện cũ, thẳng thắn nói rằng muốn "chia sẻ chuyện cũ với yêu nghiệt", giả bộ muốn tâm sự chuyện đứa con, nhưng vừa nói ra, yêu nghiệt lại xông đến giờ trò, rõ ràng là không muốn nhắc lại chuyện này.

Hai người biết quá rõ về nhau, khi yêu nhau không có gì thú vị, không thể như nhân vật nam chính và nữ chính trong phim truyền hình đoán già đoán non, đoán tâm sự của đối phương sau đó hai người hiểu lầm nhau. Ngay từ đầu, Nhan Tiểu đã phát hiện ra rằng: Trong này chắc chắn phải có điều gì đó mờ ám!!

Không phải cô không cho yêu nghiệt cơ hội, cô đã có ý định giải thích hết lần này đến lần khác, hắn đều không muốn nhắc đến. Thôi được, sự việc đã đến nước này thì cô đành phải dùng biện pháp khác. Nhan Tiểu thờ dài liếc nhìn "vũ khí phi thường" phía đối diện. Chưa kịp nói gì, Trình Mỹ Giai đã bắt ngờ đứng dậy, đưa những ngón tay thon dài vuốt cổ Tiểu Tiểu. Một cảm giác lạnh lạnh từ lòng bàn tay lan tỏa ra, Nhan Tiểu giật mình, trước khi phục hồi ý thức, Trình Mỹ Giai đã hỏi một câu rất mờ ám: "Lên giường rồi à?".

Mặc dù là hỏi, nhưng nét mặt đối phương lại lộ rõ vẻ khẳng định. Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu đỏ bừng mặt, lúc này mới sực nhớ ra dường như tối qua mình bị người ta "đánh dấu chứng nhận", vội đưa tay che về e thẹn, càng che càng bị lộ tẩy.

Trình Mỹ Giai nheo mắt cười cười, trêu: "Anh chàng khá đó nhỉ? Thấy gần đây bị chị ép quá nên ra tay trước ư? Tưởng rằng như thế sẽ trôi được em ư?"

Hê! Tiểu Tiểu, nếu thực sự chỉ vì một đêm ân ái mà em tha cho anh ta thì một người đứng ngoài cuộc xem kịch như chị sẽ thấy rất thất vọng đấy".

Nhan Tiểu ngừng lại, đưa mắt nhìn lên nói: "Thế thì cũng phải xem rốt cuộc giữa chị và anh ấy đã xảy ra chuyện gì. Chị cứ yên tâm, cho dù có tha thứ cho anh ấy hay không thì những ngày tháng tới đây của anh ấy sẽ không dễ sống đâu".

Nghe thấy vậy, cuối cùng Trình Mỹ Giai nhướn mày với vẻ hài lòng, ngoáy cà phê, hơi nóng bốc lên, Trình Mỹ Giai bắt đầu kể.

Thực ra câu chuyện không hấp dẫn như Tiểu Tiểu tưởng, cuộc gặp gỡ và phải lòng nhau của hai người rất bình thường. Hai người quen nhau trong một quán bar của một người Trung Quốc. Lúc đó, yêu nghiệt vừa sang Mỹ, cũng không biết là do cảm thấy ức chế vì môi trường xa lạ hay do không muốn xa ông Văn, tóm lại là lúc nào cũng trầm ngâm, không biết là vui hay buồn.

Một lần nọ, bạn học gặp nhau, yêu nghiệt cũng được mời đến tham gia, và hân gặp chị mẫn Trình Mỹ Giai. Những người đã từng đi du học đều biết, thực ra ở nước ngoài, nhóm người Trung Quốc cũng chỉ đến thế, muốn tìm một người không cần phải thông qua người thứ ba. Nữ vương Mỹ Giai đã ở Mỹ hơn ba năm, nhìn thấy cậu em Văn Dịch khôi ngô, tuấn tú dĩ nhiên là chuyện trò, trêu đùa một hồi. Mặc dù hồi ấy yêu nghiệt không coi trời bằng vung, ăn chơi trác táng như bây giờ, nhưng cũng không thẹn thùng, bẽn lẽn. Rồi hai người đã cho nhau số điện thoại, thỉnh thoảng gặp nhau ở quán bar, uống với nhau một ly.

Mấy tháng sau, nhờ lời giới thiệu của Trình Mỹ Giai, Jodie, bạn thân của nữ vương Mỹ Giai cũng làm quen với yêu nghiệt trong một bữa tiệc, vừa nhìn thấy liền vỗ đùi cái đét, lao tới hôn Văn Dịch, miệng vui vẻ nói: "He's the!...". Như cách nói trong tiếng Trung là: "Chính là anh ấy! Tớ chấm rồi đấy!".

Hóa ra Jodie là người thích nhiếp ảnh, lúc đó cô và bạn bè đang tổ chức một hoạt động, hứa sẽ chụp được tác phẩm lửa thể đẹp nhất. Đúng vậy, nói toạc ra là tìm một vài chàng trai, cô gái có thân hình đẹp để chụp một số bức ảnh. Sau khi Trình Mỹ Giai chuyển lời tới yêu nghiệt, yêu

niệt liền nhảy dựng lên: "Tức là chụp ảnh nuy chứ gì? Đây không làm!".

Dĩ nhiên là nữ vương Mỹ Giai và Jodie không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Sau một thời gian quen biết, yêu nghiệt vô cùng sững sốt khi phát hiện ra rằng Trình Mỹ Giai lại là một hacker cao thủ, sau khi biết Trình Mỹ Giai có thể tùy ý lên vào máy tính của mình, tìm các bức ảnh mà mình từng chụp, yêu nghiệt im lặng hồi lâu, không hề giận dữ mà nói với giọng rất mừng rỡ: "Ngồi ở Mỹ có thể thông qua mạng LAN kiểm soát máy tính ở Trung Quốc không?".

Trình Mỹ Giai cười khẩy nói: "Có gì là không được. Cậu không biết hacker đều chạy khắp thế giới thông qua một sợi dây mạng à?".

"Dạy em được không?"

Trình Mỹ Giai hơi ngạc nhiên, không nói gì. Văn Dịch nói tiếp: "Nếu phức tạp quá mà không học được, liệu... có phần mềm nào có thể biết cô ấy đang làm gì vào bất cứ thời điểm nào không? Giống như camera QQ theo dõi từ xa ấy".

"Chỉ cần vào được máy tính của cô ấy, em sẽ đồng ý làm người mẫu cho các chị."

Nghe đến đây, Nhan Tiểu không kìm được nữa bèn nhìn Trình Mỹ Giai rồi lên tiếng: "Nếu em đoán không nhầm thì anh ta muốn lọt vào máy tính của em, đúng không?". Hành động này có nghĩa là gì? Quá yêu cô nên không yên tâm? Thế tại sao năm xưa lại bỏ đi?

Trình Mỹ Giai gật đầu: "Thằng nhỏ đó rất thông minh, chẳng bao lâu đã học được, thực ra chị đã khuyên hắn nên đổi ngành".

Có được câu trả lời rồi, Nhan Tiểu khóc dở mếu dở.

Nếu nói như vậy thì thảo nào mấy năm qua có rất nhiều chuyện trùng hợp lạ lùng xảy ra. Cô vừa cãi nhau với Tề Gia Minh trên MSN, đối phương để lộ thân phận mình đã có bạn gái, yêu nghiệt liền xuất hiện rất đúng lúc mở ngay webcam, mời cô vào chat. Thỉnh thoảng lên mạng tìm kiếm ít tài liệu nào đó mà không tìm thấy thì sau đó không lâu liền nhận được bưu kiện yêu nghiệt gửi, nói là: "Có thể cậu sẽ cần đến nó".

Và những lúc cô đến kỳ còn khuyên cô không nên lên mạng quá muộn, mắng cô đêm qua có phải lại chơi điện tử cả đêm không... Lúc đầu, Nhan Tiểu tưởng là do trùng hợp, hoặc yêu nghiệt cố tình giải thích đó là "cùng chung suy nghĩ", đến giờ nghĩ lại... thảo nào!!

Nhan Tiểu nắm chặt tay thành nắm đấm, lúc đáp án được mở ra, cô chỉ cảm thấy đất trời u ám. Mùa thu năm trước, vì làm thêm giờ quá nhiều nên Nhan Tiểu bị ốm. Sau một thời gian tĩnh dưỡng ở nhà, kỳ kinh của cô ngày càng không chuẩn, thường chậm mười ngày đến nửa tháng.

Nhan Tiểu đã đi khám rất nhiều bác sĩ đều không có kết quả gì, có bệnh vãi tứ phương, một ngày nọ cô đã post một lá thư đề hỏi trên diễn đàn dành cho phụ nữ. Có member là bác sĩ phụ khoa, tận tình hỏi han các triệu chứng của Nhan Tiểu. Nhan Tiểu nghĩ tất cả đều mang nick riêng, không ai biết ai. Thế là cô đã rất thành thực hỏi lại: "Liệu có phải bệnh có liên quan đến việc hai năm về trước em bị sảy thai một lần, người yêu hay không?".

Từ đó trở đi, tự xưng một bác sĩ tự xưng là "chuyên gia" trong lĩnh vực này, hỏi han rất cặn kẽ, tỉ mỉ, chỉ còn thiếu nước hỏi Nhan Tiểu khai đã làm chuyện đó ở khách sạn nào. Nhan Tiểu ngờ nghệch, lại tưởng rằng mình đã gặp "người chị em nhiệt tình", cũng coi như nói ra cho nhẹ lòng, post chuyện đó lên diễn đàn.

Vì ngang ngạnh, sống khép kín nên ngay cả mấy người bạn thân của Nhan Tiểu cũng không biết chuyện cô bị sảy thai, phía bên thái hậu lại càng không thể tâm sự. Thực ra tâm sự với người bạn trên mạng không biết là ai về triệu chứng bệnh của mình cũng rất tốt. Nhan Tiểu đã nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ nghĩ lại...

Nhan Tiểu ngửa mặt lên trời thở dài, sai... sai... sai, thực sự là sai lầm lớn! Thảo nào yêu nghiệt không hỏi cái thai đó là của ai, thảo nào hắn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, thảo nào đêm qua hắn lại tỏ ra ăn năn như vậy, thảo nào hắn muốn lật vội trang đó, mãi mãi không bao giờ nhắc đến nữa, thảo nào hắn luôn hứa hẹn với cô về tương lai nhưng lại không dám đối mặt với quá khứ, thảo nào...

Yêu nghiệt, nhà ngươi giỏi lắm! Giỏi lắm, giỏi lắm! Cô còn sợ hắn hiểu lầm đứa trẻ đó là con của Ninh Khiêm Nhã. Kết quả là, một năm về trước người ta đã biết rõ chuyện này. Giỏi lắm, đúng là cao tay...

Thấy Tiểu Tiểu chìm sâu trong hồi ức, sắc mặt nhợt nhạt, lúc thì tỏ ra buồn bã, lúc lại như muốn nổi con điên, Trình Mỹ Giai cũng không lấy gì làm lạ, một lúc lâu sau mới uống cả phê nói tiếp: "Xét trên một phương diện nào đó, ông xã của em là một thiên tài".

"Thiên tài vô liêm sỉ hả chị?"

Trình Mỹ Giai phì cười: "Tiểu Tiểu, em đã bao giờ nghe thấy người ta nói rằng cách đối xử với người vô liêm sỉ là phải vô liêm sỉ hơn chưa?"

Nhan Tiểu im lặng, vẫn kiên nhẫn nghe hết câu chuyện: "Sau đó thì sao? Sau đó chị đã dạy anh ấy cách xâm nhập vào máy tính, và anh ấy đã làm người mẫu cho bọn chị thật à? Hiện tại, chị đang dùng những tấm ảnh scandal này để đe dọa anh ta à?"

Trình Mỹ Giai nhướn mày: "Em nghĩ vậy à?"

Nhan Tiểu lắc đầu: "Theo những gì em hiểu về tính cách tồi tệ của anh ta, chắc là anh ta bỏ chạy rồi chứ?"

Nghe thấy vậy, Trình Mỹ Giai khẽ nghiêng rằng: "Em nói không sai".

Đó có lẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng trong cuộc đời mình, nữ vương bệ hạ bị người ta chơi khăm, và đối tượng lại là cậu nhãi ít hơn cô mấy tuổi. Sau khi học được kỹ thuật hacker, để cho vở kịch giống như thật, thậm chí Văn Dịch còn giả vờ từ chối, nói liệu có thể dùng cách khác để thay thế việc làm người mẫu hay không, hắn ta sẵn sàng bỏ tiền ra để trả học phí, hoặc làm trợ lý không công cho Jodie.

Dĩ nhiên là Jodie không chịu, nói vừa nhìn đã ưng ngay ánh mắt toát lên vẻ vô tội, u buồn của yêu nghiệt. Cuối cùng, yêu nghiệt bị dẫn đến đường cùng, đành phải đồng ý làm người mẫu cho hai người. Nhưng chỉ có Jodie và Trình Mỹ Giai được có mặt tại hiện trường.

Jodie vô cùng mừng rỡ, đã đồng ý. Một tuần sau liền đưa Trình Mỹ Giai và yêu nghiệt đến nơi chụp ảnh. Tối hôm đó vào nghỉ trong khách sạn đã xảy ra chuyện... Sau khi hai người đẹp uống chai nước khoáng yêu nghiệt mang đến liền hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại yêu nghiệt đã bóc hơi, mẫu giấy để lại cũng đầy sáng tạo, là một khuôn mặt cười vẽ bằng tay, dòng chữ tiếng Anh rất ngắn gọn: "Bye!!!".

Trình Mỹ Giai hít một hơi thật sâu và trở về với thực tại, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi: "Đó là lần đầu tiên chị bị người ta lừa, xem hắn ta có tài không, đúng là dạy cho đồ đệ bỏ đối sư phụ, thậm chí trước khi đi hắn ta còn giẫm lên mặt sư phụ một cái".

Khóe miệng Nhan Tiểu giật giật: "Chị có đến trường hoặc qua bạn bè của hắn để tìm hắn không?"

Trình Mỹ Giai cười gằn: "Không phải em hiểu cậu ta hơn chị sao? Đã bỏ đi rồi cậu ta còn chịu để lại dấu vết không? Sau đó bọn chị mới biết, cậu ta không hề nói thật. Hồi đó chị và Jodie không biết chuyện cậu ta là con lai, tin lời cậu ta nói là đang học ở trường ngôn ngữ, kết quả đến nơi kiểm tra mới phát hiện... Hê hê, có cần phải kể tiếp nữa không? Đám bạn rượu chè của cậu ta cũng đều là quen trong quán bar, không ai biết được gốc tích của cậu ta. Có quý mới biết cậu ta đã về nước hay chuyển đến nơi khác để tiếp tục lừa đảo".

Nhan Tiểu nuốt nước miếng, hỏi tiếp: "Sau đó, hai người gặp lại nhau ở Trung Quốc. Ồ... chính hôm chị đánh Tề Gia Minh đó ư?"

Trình Mỹ Giai đã bình tâm trở lại, chậm rãi gật đầu.

"Thế bây giờ chị định thế nào?"

Nghe thấy câu này Trình Mỹ Giai lại nhếch mép, nở nụ cười hạnh phúc: "Tiểu Tiểu, đáng lẽ câu này chị phải hỏi em mới đúng".

Nhan Tiểu im lặng, đưa tay véo cằm nói: "Chị nói đúng, đối với người vô liêm sỉ thì chỉ còn cách phải vô liêm sỉ hơn. Em nghĩ... bọn mình cần phải để cho một kẻ nào đó biết không được tùy tiện đắc tội với phụ nữ".

"Em nói rất đúng."

Chắc chắn yêu nghiệt không biết được câu danh ngôn: không bao giờ được gây sự với loại động vật mỗi tháng bị chảy máu một lần nhưng không chết. Phụ nữ mới là sản phẩm thân kỳ nhất trong vũ trụ.

—Tôi là dài phân cách “tôi nay dự tiệc lớn”—

Tiểu Tiểu nói chuyện với nữ vương đến lúc trời nhá nhem tối mới về nhà, vừa mở cửa đã ngửi thấy một mùi thơm nức mũi. Tiểu Thái, kẻ hằng ngày vẫn ngồi yên không nhúc nhích đợi cô về cũng không thấy bóng dáng đâu. Vào bếp ngó thì thấy con mèo phản chủ đang dụi đầu vào ống quần yêu nghiệt để lấy lòng, rõ ràng là rất có hứng thú với món hắn đang để trên đĩa.

Nhớ lại lời yêu nghiệt nói sáng nay, Nhan Tiểu nheo mày. Ông chồng của mình khá đó chứ, đã nói là làm, về nhà nấu cơm, thế nên... đây được coi là đồ

phúc lợi sau khi xxoo ư?

Thấy Nhan Tiểu về, Văn Dịch vừa đảo gia vị vừa nghiêng đầu nói: "Em về rồi à? Không phải lần trước bà xã bảo món com hải sản mà nhà hàng bên cạnh nấu ngon đó sao? Hôm nay anh sẽ đích thân làm cho em ăn! Mình tự làm còn cho thêm ít hải sản, em xem, anh mua bao nhiêu là tôm và ngao đây này".

Mặc dù hai người đã lấy nhau một thời gian, nhưng mỗi lần nghe thấy yêu nghiệt cười híp mắt nũng nịu gọi mình là "bà xã", Nhan Tiểu vẫn không chịu nổi, cộng với cảnh tượng đêm qua hơi đặc biệt, về ăn cơm này càng có vẻ mờ ám. Yêu nghiệt vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu liền sờ hết cả gai ốc.

"Em đang giảm béo, không ăn đâu."

"Há?" Đường như yêu nghiệt không nghe rõ Nhan Tiểu đang nói gì, hần véo cằm nói: "Món cá trong lò chắc cũng được rồi, em lấy hộ anh cái".

Tiểu Thái đứng dưới chân hai người, vừa nghe thấy chữ "cá" liền hào hứng cuộn tròn người rồi lăn. Thấy bức vì sự hèn hạ của nó, Nhan Tiểu liền đá bịch cho nó một cái nói: "Hôm nay anh rồi nhì, vừa nướng cá vừa làm com hải sản".

Yêu nghiệt cười hê hê rất gian xảo, chớp mắt nói: "Không chỉ có vậy đâu, anh đã nấu món canh nấm mà em thích ăn nhất. Thế nên việc giảm béo gì đó cứ tạm gác sang một bên. Em mau đi tắm đi, tắm xong chắc là món cánh gà cay rán cũng xong, đến lúc đó em ném hộ anh xem mùi vị thế nào. Ày, suýt nữa thì quên, còn cả món sa lát hoa quả và bò bít tết nữa. Hê hê, bà xã không biết đâu, hồi anh ở Mỹ, ba anh muốn ăn món bò bít tết nhưng vẫn phải xem anh có vui hay không mới chịu thể hiện đấy!".

Nhan Tiểu vô cùng ngạc nhiên. Văn Dịch bị cầm vận bao lâu rồi, đêm qua ăn mặn một bữa, có cần thiết phải chúc mừng rầm rộ như thế này không? Có phải là hòa thượng hoàn tục đâu chứ! Nhan Tiểu bực mình, lườm một cái, nói:

"Em không muốn nói với anh nữa, một chết đi được, thôi, em đi tắm đây!".

Yêu nghiệt vừa ném canh vừa ậm ờ gạt đầu, đợi đến lúc Nhan Tiểu gần bước vào phòng ngủ mới nói thêm:

"Tắm xong em đừng mặc quần áo ngủ, lát nữa có khách đến nhà mình".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu như người bị sét đánh, đứng nguyên tại chỗ sống lưng lạnh toát: "Khách?". Linh tính của phụ nữ mách bảo Nhan Tiểu rằng không ổn, thực sự không ổn. Khách nào? Ai? Thái hậu hay ông Văn? Yêu nghiệt định thừa thế xông lên, được ngủ chung giường một đêm rồi tuyên bố cho tất cả thiên hạ biết hay sao?

Thấy vậy Văn Dịch hơi nhường mày, cười rất đắc ý, một hồi lâu mới lắc lư cái đầu nói ra ba chữ: "Hạ - Hà - Tịch".

Nhan Tiểu im lặng ba giây, cuối cùng lên con thịnh nộ, tiện thể túm ngay Tiểu Thái đang chui dưới gầm bàn gần chỗ mình ném thẳng vào người yêu nghiệt, mặt hầm hầm quát: "Anh là đồ tồi!".

Rõ ràng là yêu nghiệt biết cô không muốn công khai thân phận đã kết hôn của mình ở công ty, càng không muốn nói cho Hạ Hà Tịch biết sự thật rằng mình đã làm vợ người khác. Được thôi, cô thừa nhận cô hơi ích kỷ, nhưng có một số chuyện không phải nên giải quyết từ từ sẽ tốt hơn sao? Nhan Tiểu nghĩ rằng, nếu Hạ Hà Tịch đã giữ được hình bóng cô trong trái tim anh ta mười năm thì tình cảm này không hề rời hột như về bề ngoài. Từ hôm Hạ Hà Tịch nói ra tâm sự của mình, Nhan Tiểu luôn nghĩ sẽ từ chối người ta bằng hình thức nhẹ nhàng nhất, không làm tổn thương đến người ta nhất, nhưng bây giờ...

Nhan Tiểu nổi trận lôi đình, lập tức nhớ ngay ra vết đỏ trên cổ mình, bèn đưa tay lên sờ, càng sờ càng tức. Giỏi lắm yêu nghiệt, xem ra tối qua quay về đã lên hết kế hoạch, mấy trò bày mưu tính kế còn ai cao tay hơn hẳn?

Thấy bà xã nổi cơn điên, yêu nghiệt vẫn nhẹ nhàng lắc lư cái đầu: "Anh tồi thế nào hả? Hiện giờ bọn mình cũng còn mấy bạn bè cũ ở thành phố này nữa đâu, khó khăn lắm Kính Nhỏ mới tìm được vợ chồng mình, bọn mình mời anh ấy đến nhà ăn cơm, không được sao em?".

Nhan Tiểu nắm chặt tay thành nắm đấm, suy nghĩ một lát liền quay đầu đi về phía cửa, chưa đi được mấy bước thì nghe thấy yêu nghiệt nói sau lưng: "Từ trước đến nay Hạ Hà Tịch rất đúng hẹn, anh hẹn anh ta bây giờ. Í, em còn khoảng mười phút nữa, nếu mười phút nữa em xóa hết được mọi dấu vết trong phòng em, sau đó biến mất cùng Tiểu Thái thì anh rất phục".

"Văn - Dịch!" Nhan Tiểu nghiêng răng ngoái đầu lại, yêu nghiệt đã bê đĩa cá nướng ra khỏi lò.

"Em ở lại để xem hay để mặc anh nói năng nói cuội với Kính Nhỏ. Em chọn đi, Tiểu Tiểu!"

"..." Thấy Nhan Tiểu im lặng, yêu nghiệt biết rõ phản kháng đã nằm trong tay, rồi hần nghiêm mặt lại vẫy tay: "Nào, bà xã, ném hộ anh xem món cá nướng có ngon không".

——Tôi là dài phân cách “ra tay trước vẫn hơn”——

Lúc Hạ Hà Tịch đến, hai vợ chồng đang trải khăn trải bàn. Nghe thấy tiếng chuông cửa, Nhan Tiểu như người bị điện giật, không thoải mái tí nào. Như người đến thăm bạn cũ, Hạ Hà Tịch còn mua cả hoa, thậm chí tay trái còn xách một giỏ hoa quả. Yêu nghiệt mặc tạp dề, tay cầm xẻng chiên rất ra dáng người đàn ông của gia đình ra mở cửa, vừa mời khách vào nhà vừa gọi vợ ra nhận hoa.

Nhan Tiểu tò bép đi ra, hết sức ngại ngùng khi chạm mặt Hạ Hà Tịch, hồi lâu mới háng giọng thốt ra một câu:

"Anh ngồi đi ạ, em đi pha trà".

Chỉ có Hạ Hà Tịch là tự nhiên, anh cười rồi nói: "Không phải phiền hà đâu em, uống nước lọc là được rồi. Anh nghe Văn Dịch nói là sẽ nấu rất nhiều món tù, anh muốn thử xem thế nào".

Nghe thấy vậy, Văn Dịch đắc ý quay vào bếp, còn không quên tự khen mình: "Nhà người thật có diễm phúc khi được ăn cơm do bàn thiếu gia nấu đây!".

Nhan Tiểu chợt nhớ Hạ Hà Tịch còn hơn cô và yêu nghiệt một tuổi, thấy câu "nhà người" của yêu nghiệt nghe rất khó chịu, vội cười xoa dịu tình hình: "Đừng nghe anh ấy nói linh tinh, món tù của người khác chỉ có một còn anh ấy thì suốt ngày nói các món mình nấu là món tù. Em ăn thấy như nhau cả thôi".

Nói xong, Nhan Tiểu mới phát hiện ra hình như câu này mờ ám, hạnh phúc gấp trăm ngàn lần so với những điều Văn Dịch nói, khác gì về phác cho Hạ Hà Tịch thấy một bức tranh về những tháng ngày hạnh phúc, ngọt ngào của hai vợ chồng trẻ.

Quả nhiên, yêu nghiệt lập tức nhếch mép cười, mắt đưa đây: "Bà xã, em lại bị anh đưa vào tròng rồi nhé!".

Nhan Tiểu cắn chặt môi, chỉ muốn đá bay yêu nghiệt may mà Hạ Hà Tịch đứng ra giảng hòa, mỉm cười nói: "Không phải Văn Dịch nói có rượu ngon đãi mình đó sao? Rượu Chateau Lafite Rothschild của cậu đâu?".

Yêu nghiệt thờ ơ vỗ tay lên đầu nói: "À, tôi để quên trong phòng ngủ nhỏ rồi. Tiểu Tiểu, vào lấy hộ anh đi".

Nhan Tiểu cau mày, không hiểu ý đồ của yêu nghiệt, không phải phòng ngủ nhỏ chính là phòng ngủ hiện cô đang ngủ đó sao? Nếu có cất rượu thì đáng lẽ yêu nghiệt cũng phải để trong phòng hân chứ, hân cất vào phòng cô tò bao giờ? Nhan Tiểu bước vào phòng ngủ với vẻ hồ nghi, vừa mở cửa đã biết ngay được đáp án.

Lúc này đây, căn phòng vốn rất sạch sẽ, gọn gàng của Nhan Tiểu bày đầy đồ chơi, và chủ đề chính của đám đồ chơi này vẫn là các ông gấu bông. Với tư cách là nhà thiết kế đồ chơi, từ trước đến nay, "ông gấu" vẫn là một trong những tác phẩm mà yêu nghiệt hài lòng nhất. Nhan Tiểu còn nhớ năm yêu nghiệt thiết kế ông gấu là năm hân vừa tròn hai mươi một tuổi, nhưng ông gấu dưới ngòi bút của hân chỉ là một ông gấu già đeo một cặp kính lão, miệng hơi móm mém, đi lại có vẻ rất khó khăn.

Chính vì thế Nhan Tiểu không hiểu món đồ chơi cổ hủ như ông gấu tại sao lại giành được giải thưởng thiết kế, càng không thể hiểu tại sao thầy hướng dẫn gọi yêu nghiệt là "nhà thiết kế đầy tiềm năng" trong tương lai. Nhưng Nhan Tiểu không thể không thừa nhận, nhờ có bàn tay của yêu nghiệt, dường như các tác phẩm trở nên sinh động hơn, chúng như được phú cho tâm hồn, có thể giao lưu với con người.

Còn nhớ lần đầu tiên cho Nhan Tiểu xem ông gấu, yêu nghiệt từng hỏi cảm nhận của Nhan Tiểu, lời đánh giá của Nhan Tiểu là: nhìn như một ông già rất ngang ngạnh nhưng lại hiền lành, đáng yêu, nhưng... sao cứ có cảm giác ánh mắt toát lên vẻ lẻ loi vậy nhỉ?

Lúc đó Văn Dịch rất hào hứng nói như thế là đúng, các bạn nhỏ thấy nó lẻ loi nên mang nó về nhà nuôi, làm bạn vong niên. Trong ký ức của Nhan Tiểu, ông gấu cứ lẻ loi mãi như vậy, nhưng hiện tại trên giường cô, bên cạnh ông gấu lại có một bà gấu rất diêm dúa, cũng già cả, hiền lành, đáng yêu như ông gấu, nhưng váy của bà ấy... liệu có lòe loẹt quá không có hợp với độ tuổi của bà ấy không?

Ngoài đám đồ chơi bằng bông trên giường, trên bàn máy tính cũng có hộp đựng tiền tiết kiệm có hình ông gấu bà gấu dắt tay nhau, phía lan can, là bồn hoa có hình vợ chồng ông gấu đang cười híp mắt. Do quá bất ngờ, Nhan Tiểu đứng sững lại, không nói được gì, trong khi yêu nghiệt lại lên tiếng: "Sao vậy?". Nói xong, hân liền bước vào. Hạ Hà Tịch cũng bước vào theo.

Nhan Tiểu tròn mắt không dám tin vào mắt mình: "Ông gấu...".

"À!" Văn Dịch giả vờ vỗ tay lên đầu Nhan Tiểu với vẻ thân thiết, một sự dụ dỗ khiến Nhan Tiểu sồn hết gai ốc. "Không phải em đã từng nói ông gấu rất lẻ loi đó sao, anh nghĩ mình đã lấy nhau rồi, nó cũng phải có một người bạn để sống cùng lúc tuổi già."

Âm mưu! Đây chắc chắn là âm mưu! Nhan Tiểu đưa mắt nhìn Văn Dịch vẻ sợ hãi, thảo nào hân cố tình để rượu vang trong phòng mình, không phải là để đóng màn kịch hạnh phúc trước mặt Hạ Hà Tịch, cho người ta thấy món quà cưới độc nhất vô nhị mà hân tặng cho vợ sao!

Nhan Tiểu đang không biết phải làm thế nào thì yêu nghiệt đã nói, giọng rất nghiêm túc: "Ông gấu là con vật may mắn của bọn mình, chính vì thế anh quyết định, bà gấu chỉ để trưng bày mà không bán, không - bao - giờ - bán".

Nhan Tiểu: - _ - III Ê, đủ lắm rồi, anh tưởng đang quay phim tâm lý xã hội à?

Nhan Tiểu thờ dãi với vẻ bất lực, quay đầu nhìn Hạ Hà Tịch đứng sau lưng Văn Dịch, nét mặt của Hạ Hà Tịch rất tự nhiên, ánh mắt còn dừng lại trước đám đồ chơi bày khắp phòng. Không biết Hạ Hà Tịch nhìn thấy những gì, nhưng Nhan Tiểu luôn có cảm giác rằng, khóe mắt Hạ Hà Tịch... dường như đang cười cười.

Rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì? Rõ ràng biết là bữa tiệc Hồng Môn, mà vẫn thản nhiên đến? Sau một hồi tàn nhẫn, cuối cùng Nhan Tiểu nói: "Thôi, mình ra ăn cơm đi".

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mãi Là Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nam phụ nào cũng là người nặng tình

Bữa cơm bắt đầu, dĩ nhiên bầu không khí vô cùng kỳ dị.

Trước mâm cơm thịnh soạn, lần đầu tiên Nhan Tiểu không thấy ngon. Không khí trong phòng như bị rút đi hơn một nửa, khiến cô cảm thấy rất ngạt thở, kẻ duy nhất vẫn được coi là bình thường chính là con mèo háu ăn Tiểu Thái, nó cứ đi lại dưới chân bàn, vẻ như chỉ muốn tha luôn con cá trên đĩa ra ngoài.

Yêu nghiệt phá vỡ bầu không khí căng thẳng, ngược mắt hỏi: "Thế nào? Thức ăn hợp khẩu vị của giám đốc Hạ chứ?".

Hạ Hà Tịch cười nhạt: "Hôm nay không phải đã nói là bạn bè gặp nhau đó sao? Tại sao tự nhiên lại giám đốc, chủ tịch gì vậy?".

Văn Dịch nhún vai về bất cần: "Không còn cách nào cả, ai bảo hiện tại ông là sếp của tôi? Tiểu Tiểu nhỉ?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu háng giọng một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn bít tết, coi như không nghe thấy gì.

Hạ Hà Tịch cười, quay về với chủ đề chính: "Văn Dịch, món cơm hải sản của ông sánh được với nhà hàng đó, xem chừng ông có vẻ hay vào bếp đó nhỉ?".

Yêu nghiệt nhướng mày về khiêu khích: "Đúng vậy. Chỉ cần Tiểu Tiểu thích ăn, ngày nào nấu cũng không có vấn đề gì".

Hắn vừa nói dứt lời, Hạ Hà Tịch liền hỏi ngay: "Nhưng tôi nghe nói, người phụ nữ dùng đồ ăn và tình dục để giữ chân đàn ông là đáng thương nhất, không biết câu này có đúng với đàn ông không".

Sắc mặt Văn Dịch hơi tái đi, Nhan Tiểu nghe thấy câu này khi đang nhai tôm, suýt thì nghẹn chết. Cô ho sặc sụa, nước mắt giàn giụa, cuối cùng đành đặt đĩa xuống, bữa cơm này thực sự không thể nuốt nổi. Văn Dịch và Hạ Hà Tịch cùng quay đầu lại.

Văn Dịch hỏi: "Sao em không ăn nữa? Sặc à?".

Hạ Hà Tịch nói: "Nếu nghẹn thì vào uống một chút giấm là đỡ thôi".

Nhan Tiểu lắc đầu, thờ dãi nói: "Em no rồi". Thực ra ngay từ đầu nhìn thấy hai người, tôi đã no lắm rồi.

Hạ Hà Tịch gật đầu: "Minh cũng ăn kha khá rồi, hôm nay rất cảm ơn sự tiếp đãi của hai bạn". Nói xong, lại móc từ trong túi ra một vật gì đó, Nhan Tiểu định thần nhìn lại, hít một hơi thật sâu: trên chiếc phong bì màu đỏ có in chữ "song hỷ", bên cạnh có hai câu chúc: Hỷ kết lương duyên, bách niên hảo hợp.

Vừa nhìn thấy phong bì, yêu nghiệt cười tươi như hoa, cắn đĩa vui vẻ nói: "Cái gì vậy?".

Không ngờ Hạ Hà Tịch cũng trả lời rất nghiêm túc:

"Cho dù thế nào tôi cũng là bạn cùng trường với hai bạn ngày xưa, lúc hai bạn đăng ký kết hôn tôi chưa kịp chúc mừng, bây giờ dĩ nhiên là phải mừng rồi".

Nhan Tiểu chỉ muốn độn thổ trước chiếc phong bì đỏ này. Cô luống cuống đứng dậy xoa tay: "Không... không cần... Bọn em cũng không thông báo với ai, hơn nữa cũng không tổ chức đám cưới".

"Người ta là sư huynh, sư huynh đã mừng thì em cứ cầm đi!" Nhan Tiểu chưa nói dứt lời, yêu nghiệt đã đứng sau Nhan Tiểu thò tay nhận phong bì, kẹp giữa hai ngón tay nghịch nghịch, cười đầy ẩn ý. "Cho dù thế nào thì cũng là lời chúc mừng của anh Hà Tịch dành cho hai chúng mình."

Nhan Tiểu ngoảnh đầu lại trợn mắt nhìn hắn: Anh nhận mà không biết ngượng à?

Yêu nghiệt lườm lại: Anh ta mừng thì anh nhận thôi, có tiền tội gì không nhận! Hôm nay anh ta đến ăn cơm, mừng tiền cũng là đúng thôi!

Nhan Tiểu nghiến răng: Anh...

Sấm chớp rền vang giữa hai người, Hạ Hà Tịch nhẹ nhàng nói: "Ừ, thôi cứ nhận đi. Không phải hiện giờ đang mốt khi mừng lại phải mừng nhiều hơn đó sao, coi như anh kiểm lời từ Văn Dịch thôi".

Nghe thấy vậy, Văn Dịch như được nghe một câu chuyện cười rất buồn cười. Hắn ngoác miệng cười nói: "Đúng vậy, thế thì chúc cho anh sớm tìm được ý trung nhân, sớm lấy được cả gốc lẫn lá nhé!".

Nhan Tiểu cúi đầu, trâu bò lúc nhau ruồi muỗi chết, cô bị kẹp ở giữa, biết phải làm gì đây?

Ăn cơm xong, Nhan Tiểu chủ động vào bếp rửa bát, hai người đàn ông ngồi trên sofa, vừa uống trà vừa nói chuyện. Bầu không khí khá thoải mái. Đứng trong bếp, thỉnh thoảng Nhan Tiểu còn nghe thấy có tiếng cười vọng vào, dường như kẻ vùng vằng giương nỏ ban nãy là người khác, không biết hai gã nói chuyện về thời học cấp hai hay ôn lại những giây phút khi ở cùng đội bóng, nói tóm lại là rất vui vẻ.

Nhan Tiểu rất thắc mắc, đóng tai lên lắng nghe "câu chuyện giữa hai người đàn ông", nhưng tiếc là bếp cách phòng khách khá xa, cộng với tiếng vòi nước chảy lúc rửa bát nên gần như không thu hoạch được gì. Cô rửa bát xong, Hạ Hà Tịch lại ngồi thêm một lát nữa rồi cáo từ ra về, nghe thấy vậy yêu nghiệt uế oái "ờ" một tiếng, không hề tỏ ý giữ khách lại.

Nhan Tiểu nghĩ một lát, thay dép mở cửa trước: "Giảm tốc, để em tiễn anh".

——Tôi là dài phân cách “hỏi người đàn ông một vở kịch”——

Vì lúc đến mang theo hoa nên Hạ Hà Tịch đỗ xe ở phía đối diện với tòa nhà, Nhan Tiểu đi bộ tiễn Hạ Hà Tịch. Bước đến công khu nhà, cả hai đều dừng chân.

Hạ Hà Tịch phá vỡ bầu không khí im lặng trước: "Em có muốn nói gì không?".

“Dạ?” Nhan Tiểu vẫn đang đắm mình trong thế giới nhỏ của mình, đột nhiên bị đánh thức, cũng có phần ngơ ngác.

Hạ Hà Tịch cúi đầu nhìn các nét thanh tú trên khuôn mặt Nhan Tiểu, lắc đầu nói: "Rõ ràng là em biết tiễn anh về Văn Dịch sẽ ghen mà vẫn làm như vậy, không phải là có điều gì muốn nói với anh sao?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền cắn chặt môi, im lặng một lúc lâu rồi mới rút từ trong túi ra chiếc phong bì ban nãy, rụt rè nói: "Mong anh nhận lại cái này, nếu không em sẽ rất áy náy. Dù sao thì em và Văn Dịch kết hôn cũng giấu mọi người, đám cưới gì đó, hiện tại chưa nghĩ đến. Em..."

Cô chưa nói dứt lời, Hạ Hà Tịch đã ngắt lời bằng giọng chắc nịch: "Không phải là áy náy mà là không yên tâm, đúng không?".

Nhan Tiểu sững người, chưa kịp phản ứng gì, Hạ Hà Tịch đã nói tiếp: "Bởi vì kết hôn giả nên mới ngại nhận tiền mừng của người khác, đúng không?". Lúc nói ra câu này, đôi mắt Hạ Hà Tịch lấp lánh nhìn Nhan Tiểu, miệng cười cười, tỏ ra rất hào hứng.

Nhan Tiểu không có tâm trạng nào để ngắt, trong lòng hơi giật thột, lùi ra sau một bước nói: "Hê hê, anh đang nói gì vậy? .

Hạ Hà Tịch vẫn cười rất tươi, đưa tay vuốt cằm nói: "Không phải sao? Thế tại sao trên giá treo quần áo trong phòng ngủ lớn chỉ có quần áo của một mình em?". Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền luống cuống cúi đầu, ngay lập tức cô nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười thích thú: "Tiểu Tiểu, em dễ bị lừa thật đấy".

"Là sao ạ?"

Hạ Hà Tịch chu môi, ngần ngừ đáp: "Nếu hỏi Văn Dịch câu hỏi như thế, chắc chắn cậu ta sẽ phản ứng được ngay, ai quy định trên giá quần áo bắt buộc phải có quần áo của cả hai vợ chồng? Em bảo có đúng không? Chỉ tiếc rằng... có một số câu khi hỏi em, nét mặt của em đã cho anh biết câu trả lời chính xác".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu biết mình đã rơi vào bẫy, đang định nói thêm thì Hạ Hà Tịch đã đẩy chiếc phong bì đó về phía Nhan Tiểu, lắc đầu nói: "Cứ nhận đi, anh đã nói rồi, đến một ngày, Văn Dịch phải trả lại gấp nhiều lần chiếc phong bì này...".

Trong tích tắc, Nhan Tiểu cũng không biết phải làm gì. Cô không biết cái gọi là trả lại gấp nhiều lần mà Hạ Hà Tịch nói có liên quan đến mình hay không, nhưng cuộc gặp gỡ hôm nay đã cho Nhan Tiểu thấy, Kính Nhỏ không còn là Kính Nhỏ năm xưa, nhìn ngoài thì tưởng số cô rất đào hoa, tự dung lại gặp hai ông đa mưu quỷ kế.

Hạ Hà Tịch chậm rãi bước đi, bình thản nói: "Nhưng ông chồng giả này đối xử với em cũng không tồi, giấy chứng nhận sở hữu nhà, công ty đều ghi thêm tên em, nghe nói còn có ý định cho nhạc mẫu góp cổ phần, thế cũng là hết lòng rồi".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu, người từ đầu đến cuối đi theo Hạ Hà Tịch, đột nhiên dừng chân, sừng sốt hỏi: "Anh đã điều tra em há?". Nói như vậy có nghĩa là anh ta đã biết chuyện mình có chồng từ lâu rồi ư? Nhưng tại sao anh ta lại điều tra mình? Thậm chí ngay cả công ty của Văn Dịch... Nhan Tiểu cau mày, đầu óc tự nhiên rối bời, nhưng trong lòng cảm thấy không vui. Chỉ vì thích nên phải điều tra đôi phương ư?!

Dường như Hạ Hà Tịch đã lường trước được phản ứng của Nhan Tiểu. Anh cười vui vẻ, quay đầu đi rồi nói tiếp: "Anh không thích làm những việc mờ ám, anh có thể dùng nhân cách của mình để đảm bảo rằng, việc điều tra những chuyện này không phải là vì em, em vào tập đoàn Chính Uy làm việc cũng là hoàn toàn tình cờ. Tối hôm đó ở trường anh đã nói rồi, lúc nhìn thấy hồ sơ của em, anh cũng giật nảy mình, sau đó đến khi phát hiện ra công ty của Văn Dịch có một nửa là cổ phần của em, anh càng sừng sốt hơn"

Nhan Tiểu cau mày, càng nghe càng không hiểu Hạ Hà Tịch nói gì, mặc dù tập đoàn Chính Uy rất mạnh, nhưng việc đó không liên quan gì tới người làm trong ngành sản xuất đồ chơi. Nếu là cùng ngành thì việc điều tra công ty mới còn có thể lý giải. Vậy thì việc Hạ Hà Tịch điều tra công ty của yêu nghiệt được coi là việc công hay việc tư?

Đường như Hạ Hà Tịch nhìn thấu được mọi suy nghĩ của Nhan Tiểu, anh lắc đầu, nói: "Đừng hỏi anh, anh không tiện tiết lộ cho lắm".

"Thế anh nói cho em biết những điều này là có ý gì? Để em chơi trò đồ vui ư?"

Hạ Hà Tịch dứt hai tay vào túi quần, làm bộ như vô tình nhìn lên trên, nói: "Chỉ muốn nói chuyện anh đã từng điều tra công ty của Văn Dịch với em trước, anh chân thành như vậy là vì... vì anh thật lòng với em".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu không kìm được, hai má đỏ bừng, lặng lẽ cúi đầu.

Hạ Hà Tịch liền lãng sang chuyện khác: "Thực ra, hôm nay ông xã em thể hiện rất xuất sắc, chỉ tiếc rằng trong bài biểu diễn tuyệt vời lại thiếu một chút chín chắn, cần trọng. Cậu ấy càng muốn thể hiện về hạnh phúc trước mặt anh thì lại càng dễ lộ nhiều sơ hở".

Hạ Hà Tịch thở dài, cười nói: "Lúc đầu anh còn tin là bọn em đã đến với nhau rồi, nhưng cậu ta lại chủ động gọi điện thoại cho anh tỏ ý muốn thể hiện, thế nên anh biết mình vẫn còn cơ hội". Hạ Hà Tịch ngừng lại một lát, đôi mắt đẹp nhìn Nhan Tiểu, nói với vẻ chân thành: "Chính vì tình cảm không ổn định, chính vì sợ em chạy mất nên Văn Dịch mới dùng biện pháp ấu trĩ này để đuổi đối thủ là anh. Em thấy có đúng không, Tiểu Tiểu?"

Vừa nói dứt lời, trong lúc Nhan Tiểu chớp mắt, một nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng đặt lên má trái của cô. Nhan Tiểu ngẩn người nửa giây, sợ hãi định né tránh thì Hạ Hà Tịch đưa những ngón tay thon dài của mình, vén đám tóc mai rơi cho cô, dịu dàng nói: "Đây là món quà trao lại cho Văn Dịch trong buổi tối nay. Tiểu Tiểu, chúc em ngủ ngon!".

"Anh!" Nhan Tiểu đẩy Hạ Hà Tịch một cách thảm hại, đôi phương đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, thậm chí tóc cũng không có sợi nào rối, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, dường như hành động lưu manh ban nãy không phải là do anh làm. Trước khi Nhan Tiểu mở miệng, Hạ Hà Tịch đã lịch sự gật đầu: "Tạm biệt".

Nói xong, Hạ Hà Tịch ra về, không ngoảnh đầu nhìn lại. Má trái Nhan Tiểu đỏ bừng lên, trong lúc lòng cô đang rối bời thì đột nhiên sau lưng cô có ánh mắt nóng bỏng. Cô vội ngẩng đầu lên theo phản xạ, quả nhiên...

Yêu nghiệt đang như lên cơn điên trước cửa sổ, thảo nào Hạ Hà Tịch nói là "món quà trao lại". Thấy vậy, bất giác Nhan Tiểu đưa tay lên vuốt má trái, tâm trạng dường như khá hơn rất nhiều. Mặc dù bữa tiệc Hồng Môn không ngon lắm, nhưng chọc tức được yêu nghiệt là tốt lắm, tốt lắm rồi.

——*Tôi là dải phân cách “cuối cùng sống yên biển lặng”*——

Mấy hôm sau, mọi thứ bình yên trở lại, hoặc giả nói... sống lớn vẫn ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài bình lặng.

Sau khi Hạ Hà Tịch đến nhà ăn cơm, Nhan Tiểu đã gọi điện cho Trình Mỹ Giai. Chị Mỹ Giai còn cười và nói đúng là "ông trời có mắt", ác giả ác báo. Lúc đầu hai người còn định bắt tay với nhau để xử lý yêu nghiệt, bây giờ xem ra chỉ cần có Hạ Hà Tịch, yêu nghiệt đã đủ khổ sở rồi.

Nhan Tiểu cũng muốn chứng kiến cảnh yêu nghiệt phải khổ sở, nhưng dần dần cô phát hiện ra điều bất thường.

Trong nhà, Nhan Tiểu vẫn chưa bắt tay vào xử lý yêu nghiệt. Sau khi được ném mùi ngon, yêu nghiệt tỏ ra thèm thuồng. Tiết mục tối nào hán cũng diễn là đi đi lại lại trước phòng cô như con sói hoang đói khát. Lúc thì nói lạnh, chạy đến lấy chân, lúc thì nói dạo này công việc sức ép lớn quá, không ngủ được, muốn tâm sự tình cảm với Nhan Tiểu... Tóm lại là đuổi hết lần này đến lần khác, kẻ nọ mới lưu luyến bước ra khỏi phòng nhưng vẫn ngoái đầu nhìn lại.

Tại công ty, Nhan Tiểu vẫn cố gắng tránh mặt Hạ Hà Tịch, lúc nào cũng sợ đầu óc lại ghép hình ảnh anh giám đốc Hạ cao to, đẹp trai trước mặt với hình ảnh Kính Nhỏ năm xưa. Thình thoảng vì việc công không thể tránh được, Nhan Tiểu cũng đứng bên cạnh chị Hoa với vẻ thờ ơ, cúi đầu không nói gì.

Nhan Tiểu không biết rõ tình cảm của mình đối với Văn Dịch, nhưng hiện tại chấp nhận còn hơi sớm. Mặt khác, thái độ của cô với Hạ Hà Tịch thì rõ ràng hơn nhiều, không nói chuyện, không cười, không rung động. Đối với một người phụ nữ đã có chồng như Nhan Tiểu, Hạ Hà Tịch chỉ có thể là một người qua đường, cái mà cô thiếu bây giờ chỉ là cách từ chối mà thôi.

Trong lúc Nhan Tiểu đang phải đối mặt với thù trong giặc ngoài, đang phải tính toán xem nên từ chối Hạ Hà Tịch như thế nào thì xảy ra một số chuyện.

Hôm đó là thứ Năm, Nhan Tiểu đang đối chiếu, kiểm tra lại bài phát biểu của Hạ Hà Tịch trong cuộc họp buổi chiều thì thấy chị Hoa, người rất ít khi đến muộn, mặc bộ váy liền đến đầu gối bó sát vui vẻ bước vào, miệng còn nở một nụ cười rất khả nghi. Vừa nhìn thấy nụ cười đó, màu sắc đầu tiên hiện lên trong đầu Nhan Tiểu là màu hồng phấn.

Đúng vậy, nụ cười của chị Hoa có màu hồng phấn. Thực ra, cả người chị toát lên những bong bóng màu hồng phấn, ngay cả cô nhân viên dọn vệ sinh ngoài hành lang cũng nhận ra chị có chuyện vui, hơn nữa chắc chắn đó là chuyện tình yêu.

Buổi trưa, chị Hoa gọi riêng Nhan Tiểu sang nhà ăn chuyên đồ ăn Tây phía đối diện ăn cơm, lúc này Nhan Tiểu mới biết chị Hoa đã xin nghỉ việc. Chị Hoa là trưởng ban thư ký, kiêm nhiều trọng trách khác, giúp Hạ Hà Tịch Tất nhiều việc vặt trong bộ phận quy hoạch doanh nghiệp, việc chị xin nghỉ việc ắt sẽ ảnh hưởng đến công việc của hai bộ phận, chắc chắn nhân sự sẽ bị xáo trộn một thời gian, vì thế cô và Hạ Hà Tịch đều hiểu ý nhau và giấu chuyện này, tạm thời chưa để người trong công ty biết.

Dù đã đoán được phần nào kết quả này, nhưng được nghe chính chị Hoa nói, Nhan Tiểu vẫn không giấu nổi vẻ sững sốt: "Sao mà nhanh vậy chị, bất ngờ quá!..."

Chị Hoa mỉm cười lắc đầu: "Cũng không quá nhanh đâu, có thể chị sẽ ở lại công ty một, hai tháng, đào tạo nhân viên mới ổn ổn rồi mới đi. Dù sao thì sự xáo trộn này là do chị gây ra, dự án mới của công ty đã tiến hành được một nửa, chị không bàn giao rõ ràng thì giám đốc Hạ cũng không cho chị đi đâu".

Nghe thấy ba chữ "giám đốc Hạ", Nhan Tiểu lại liên tưởng đến việc hôm nay chị Hoa mời riêng cô ra đây, lòng cũng giật thột, bèn hỏi nhỏ: "Thế chị nói cho em biết chuyện này...". Lê nào đã có ứng cử viên tiếp nhận công việc này rồi ư? Thật may mắn vì người đó chính là mình ư?

Nhìn sắc mặt tối sầm của Nhan Tiểu, chị Hoa gấp một miếng thức ăn rồi nhướn mày: "Không đủ can đảm để nhận à? Hay là cảm thấy mình không có đủ khả năng đảm nhận?".

Nhan Tiểu im lặng. Vừa là không có đủ can đảm, vừa là không có đủ khả năng, vị trí trưởng ban thư ký này chắc chắn không đơn giản, ở các công ty khác, thường chỉ giám đốc các bộ phận mới có thư ký, thư ký chịu sự quản lý của bộ phận hành chính, hoặc là có phòng thư ký riêng.

Nhưng tập đoàn Chính Uy lại có rất nhiều điểm khác, có phòng thư ký, nhìn thì có vẻ rất có trật tự nhưng thực tế lại giống như cái vỏ rỗng, các thư ký dưới tay chị Hoa được phân về các bộ phận, trong đó ngoài văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị, bộ phận quy hoạch doanh nghiệp, còn có vị trí văn thư của các dự án cũng thuộc phòng thư ký.

Vị trí trưởng ban thư ký của chị Hoa nhìn thì có vẻ oai phong, trách nhiệm nặng nề, nhưng khó tránh khỏi việc bị thư ký các bộ phận coi nhẹ, mấy cô thư ký của chủ tịch hội đồng quản trị lại càng tỏ rõ thái độ "tướng ở ngoài, không quan tâm đến quân lệnh". Với vai trò là nhân vật có tiếng trong công ty, chị ấy còn trấn áp được, còn mình là con tép riu...

Ngay lập tức, trong đầu Nhan Tiểu đã tính toán xong, đây thực sự là cơ hội học tập rất tốt, nhưng cái gọi là vị trí cao, lương cao đồng nghĩa với việc phải gánh vác nhiều trách nhiệm và đối mặt với nhiều rủi ro hơn. Sau khi cân nhắc một hồi, câu hỏi đầu tiên Nhan Tiểu đưa ra là: "Tại sao lại là em?".

Đây đúng là một câu hỏi đáng phải suy nghĩ, xét về năng lực chuyên môn và năng lực quản lý thì chắc chắn công ty có nhân viên nhiều kinh nghiệm hơn cô. Chị Hoa ngừng một lát, rồi nhìn cô với ánh mắt đầy ân ý, nói: "Không phải em đã biết câu trả lời rồi đó sao? Phần lớn công việc của phòng thư ký đều nằm trong bộ phận quy hoạch doanh nghiệp, nếu thay đổi nhân sự chắc chắn đầu tiên phải hỏi lãnh đạo của bộ phận này".

Thấy Nhan Tiểu cau mày, chị Hoa nói tiếp: "Em yên tâm, Hạ Hà Tịch không ngốc như vậy đâu, không đứng lại để cử một nhân viên mới vào làm quản lý, anh ta chỉ nói rằng cấp trên có ý đào tạo em, có thể thời gian này sẽ điều động tạm nhân viên quản lý ở bộ phận khác đến đảm nhận một thời gian".

Nói xong, chị Hoa khề thờ dài rồi tiếp tục giải thích: "Nhưng Hạ Hà Tịch cũng nói chủ yếu phải xem ý em thế nào, vì thế chị mới gọi em ra đây. Em không muốn làm thì không ai ép được. Theo chị, hai người đã theo chị lâu năm là Tiểu Hà, Tiểu Trương đều hơn em. Haizz, ai bảo Hạ Hà Tịch lại chăm em chứ?".

Nghe đến câu cuối, Nhan Tiểu thấy trái tim mình như bị ai xách ngược lên. Chị Hoa nói như vậy, không biết là cố tình hay thăm dò. Nhan Tiểu nghiêng răng, trả lời lấp lửng: "Chuyện này em phải suy nghĩ thêm đã".

Chị Hoa gật đầu: "Bình thường thôi. Em cứ suy nghĩ đi, không phải vội".

Thấy bầu không khí đã có phần dịu đi, Nhan Tiểu lảng sang chuyện khác: "Lần này chị Hoa xin nghỉ là do có chỗ mới tốt hơn hay... chuẩn bị lấy chồng?".

Nhan Tiểu nói rất rụt rè, vì trong thế giới của chị Hoa, ít nhất là trong thế giới gần đây của chị, "lấy chồng" luôn là một cụm từ nhạy cảm.

Không ngờ hôm nay nghe xong câu này, chị Hoa lại cười khúc khích: "Thực ra, chị lấy chồng rồi".

"Lấy chồng rồi hả?" Nhan Tiểu tròn tròn mắt. "Từ bao giờ vậy chị?"

Chị Hoa nói rất vui vẻ: "Tuần trước, sau khi quen nhau được một tháng, hôm đó là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của anh ấy".

Cuộc hôn nhân sét đánh! Lại còn là tình yêu chị em! Nhan Tiểu một lần nữa giật mình vì hành động của chị Hoa. Tình yêu chị em, cuộc hôn nhân sét đánh, xin nghỉ việc... Khó có thể tin tất cả những hành động này của người đẹp mặt lạnh! Không phải chị vẫn đề xướng chủ nghĩa nữ quyền, phụ nữ phải có cuộc sống, công việc của riêng mình đó sao?

Thấy Nhan Tiểu mắt chữ O, nồm chữ A, chắc chị Hoa cũng biết cô đang nghĩ gì. Chị vừa cười vừa rút điện thoại di động ra mở cho Nhan Tiểu xem ảnh chụp của hai vợ chồng, ngoài những bức ảnh ngoài đời thường, ảnh cưới cũng chụp rồi. Lúc này Nhan Tiểu mới tin.

Xem ảnh xong, chị Hoa hỏi: "Em thấy anh ấy thế nào?".

"Ổn lắm chị ạ..." Đúng là rất ổn, đẹp trai, khôi ngô, rạng rỡ. Chỉ có điều lại một lần nữa lật đổ tiêu chuẩn của chị Hoa. Nhan Tiểu còn nhớ rất rõ lần trước đi ăn cơm, chị Hoa bảo đàn ông đẹp trai không đáng tin cậy, còn nói hiện nay con gái đều mù mẫm, chỉ vì một khuôn mặt điển trai, bị người ta lừa tài lừa sắc còn không biết.

Chị Hoa không quan tâm đến vẻ sững sốt trên khuôn mặt Nhan Tiểu, cười hỏi: "Nhìn nghiêng có phải anh ấy rất giống Hoắc Kiến Hoa không?".

Thấy chị Hoa nói như vậy, Nhan Tiểu cũng cảm thấy khuôn mặt này có nét gì đó quen quen. Cô gật đầu liên hồi nói: "Giống thật! Hóa ra chị Hoa cũng là fan của lady killer à?".

Chị Hoa liền bật cười, nói: "Thực ra, chị ghét nhất anh chàng bạch diện thư sinh đó! Vác khuôn mặt điển trai đi khắp nơi lừa con gái, có gì là hay ho?".

"Thế sao chị còn..."

Chị Hoa ngắt lời Nhan Tiểu, nói một cách chân thành: "Nhan Tiểu, em bảo trong cuộc đời, con người mong có những gì? Ăn, ngủ, làm việc kiếm tiền, chỉ có vậy mà thôi. Lúc đầu chị tưởng rằng sống đến ngần này tuổi rồi, kiếp này chị không còn tin vào tình yêu nữa. Tìm chồng cũng phải thực dụng một chút, có nhà có xe là tốt nhất, kẻ cả không có xe cũng phải có tiềm lực kinh tế bằng cấp tương đương với mình. Chắc chắn không cần phải quá đẹp trai, nhưng cũng không thể xấu kinh hồn, phải tốt với mình, chia sẻ công việc gia đình cùng mình, không can thiệp vào cuộc sống riêng của mình..."

Chị Hoa vừa bầm ngón tay tính vừa cười: "Liệu đây có phải là kén chọn quá hay không? Haizz, Nhan Tiểu, chị nói cho em biết nhé, chị đã hiểu hết rồi, cái gọi là tình yêu này không liên quan gì đến dung nhan, tiền bạc, sức khỏe, nếu nó là của em thì sẽ là của em. Em nhìn anh xã nhà chị, phá bỏ mọi tiêu chuẩn mà chị đã đưa ra, nhưng trong tích tắc bọn chị nhìn thấy nhau, chỉ một ánh mắt là chị biết mình không thể chạy thoát được nữa. Chị biết em sẽ nói tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không đáng tin cậy, nhưng Nhan Tiểu à, cái mà em theo đuổi là gì? Kiếp này, chị không thiếu tiền, không thiếu danh, chị chỉ mong có được tri kỷ để sống một cuộc sống yên bình. Những lúc buồn bực kéo anh ấy ra để tâm sự. Chị mong chỉ cần nhìn ánh mắt của chị, anh ấy đã biết chị muốn gì, đó chính là thấu hiểu nhau".

Nhan Tiểu nghe mà thấy xa lạ như thiên ngoại phi tiên. Cô là người sống nội tâm, không vồn vã, người nào chơi với cô sẽ phải mất một thời gian mới hiểu cô. Từ nhỏ cô luôn thận trọng trong mọi việc và trong quan hệ với mọi người, cô là người ít nói. Đối với cô, những chuyện như "yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên" chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình.

Giờ nghe chị Hoa nói vậy, dĩ nhiên là Nhan Tiểu không thể hiểu được cảm giác của người phụ nữ trong lúc tình yêu đang nồng thắm. Cô liền hỏi một câu khiến người ta cũng hơi cụt hứng: "Nhưng... đợi đến khi hết giai đoạn nồng thắm này, anh ấy ít hơn chị nhiều tuổi như vậy, lại đẹp trai, chị không sợ anh ấy chạy à?".

Chị Hoa càng cười duyên dáng hơn: "Sợ chứ, dĩ nhiên là phải sợ rồi. Nhưng cuộc hôn nhân nào mà chẳng có khủng hoảng. Hai người đều cần một thời gian để thích nghi với nhau. Chị tin chị có thể chuyển hóa tình yêu này thành tình thân, sau đó lại biến thành những thói quen đáng sợ để anh ấy không bao giờ xa được chị".

Nói đến đây, chị Hoa dừng lại, nhìn Nhan Tiểu chăm chú rồi nói: "Tiểu Tiểu, một ngày nào đó gặp phải tình huống như chị em sẽ biết. Gặp được một người hiểu mình là vô cùng khó, nên nếu đã gặp rồi, cho dù có tan xương nát thịt cũng phải chiến đấu một lần".

Buổi chiều, Nhan Tiểu tham gia hội nghị mà đầu óc mông lung, cũng không biết là do cảm lạnh hay không tiêu hóa được "thuyết hiểu nhau" của chị Hoa, mà hắt xì hơi liên ba cái. Kết quả là sau khi hội nghị kết thúc không lâu, Nhan Tiểu quay về chỗ ngồi của mình thì thấy trên bàn có thêm một hộp thuốc cảm.

Nhan Tiểu bèn nắm chặt hộp thuốc, dường như hộp thuốc vẫn còn chút hơi ấm, người mang thuốc đến vẫn chưa đi xa. Nhan Tiểu vừa quay đầu lại thì thấy Hạ Hà Tịch đang ngại ngùng định tránh sang một bên, nhưng không tránh được, đành mỉm cười gật đầu với cô.

Đôi mắt này đã khiến Nhan Tiểu đứng chôn chân. Dường như ánh mắt này đã ẩn chứa hàng nghìn câu nói, không cần phải hỏi, Nhan Tiểu đã biết hộp thuốc này là do anh mang đến. Ngay lập tức máu nóng trong người cô sôi sùng sục, trời đất quay cuồng, dường như không còn gì quan trọng nữa, trong mắt chỉ có hình ảnh của Hạ Hà Tịch mà thôi.

Nhan Tiểu chưa bao giờ nghĩ đến cái gọi là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên mà chị Hoa vừa nói, trong mắt cô, trái tim chỉ rung động khi hai người tìm hiểu nhau một thời gian và cùng trải qua mưa gió bão táp.

Nhưng giây phút này, Nhan Tiểu lại thấy mặt đỏ, tai nóng bừng, tim đập thình thịch. Cô nhớ đến tấm lòng của Hạ Hà Tịch. Có cơ hội anh lại muốn giúp cô để cô có được vị trí cao hơn và cơ hội học tập tốt hơn, nhưng lại sợ cô ngại vì quan hệ của hai người nên cố tình sai chị Hoa đến thăm dò.

Nghĩ lại thời gian qua, Nhan Tiểu cố tình tránh mặt Hạ Hà Tịch. Hạ Hà Tịch cũng hiểu ý nên không hỏi han gì, cố tình tỏ ra mọi việc chỉ vì việc công. Tấm lòng của anh, chỉ qua ánh mắt này, Nhan Tiểu đã hiểu...

Nắm chặt hộp thuốc trong tay, Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu, muốn nói ngay với chị Hoa rằng, hình như em đã hiểu được phần nào cái mà chị gọi là rung động trái tim, cái mà chị gọi là "thấu hiểu nhau" đó. Chỉ tiếc rằng... chỉ tiếc rằng...

Đầu óc Nhan Tiểu quay cuồng, không nghĩ ra được về sau, rồi đột nhiên trong đầu cô lại hiện lên câu nói không biết là ở trong cuốn tiểu thuyết nào: Nam phụ nào cũng là người nặng tình. Chỉ tiếc rằng, dù rất nặng tình nhưng anh vẫn là nam phụ. Nhan Tiểu nhắm mắt lại, ý thức đã được phục hồi phần nào, tự hỏi: Tại sao nhất định phải là nam phụ? Nhan Tiểu à Nhan Tiểu, lẽ nào người đã chấp nhận Văn Dịch rồi ư? Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu chợt nhớ đến ánh mắt yêu nghiệt nhìn mình trước đây, phải chăng mình... cũng nhìn hấn bằng ánh mắt đó nên cũng có cảm giác sẽ làm vợ người ta suốt đời?

Chỉ tiếc rằng, Nhan Tiểu nghĩ đi nghĩ lại, cái mà cô nhìn thấy trước mắt, chỉ có... đôi mắt của yêu nghiệt.

Chương 16: Anh chàng mặt mụn đã thay da đổi thịt

Một tuần sau, một chuyện rất vui đã đến với yêu nghiệt.

Gần đây, vì ngày Quốc tế Thiếu nhi sắp đến, công ty của Văn Dịch đã nhận được mấy đơn đặt hàng, mặc dù không thể giàu lên nhanh chóng, nhưng vẫn bận tới mất tới mũi. Chắc chắn cô thư ký Ốt Nhỏ của yêu nghiệt được coi là bà quản gia giỏi nhất thiên hạ, do tính sắp làm đầu bó đó, không tập trung, để kịp ra sản phẩm theo đơn hàng, hằng ngày đúng bảy giờ Ốt Nhỏ phải call cho yêu nghiệt, chuẩn hơn cả đồng hồ hẹn giờ.

Chính vì vậy, đợt này yêu nghiệt thường đi làm sớm hơn Nhan Tiểu. Nhưng hôm nay, trong lúc đang mơ màng đánh răng trong nhà vệ sinh thì đột nhiên yêu nghiệt sực nhớ áo sơ mi vẫn còn để trong phòng ngủ, bèn quay về phòng lấy thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho tỉnh ngủ hẳn.

Nhan Tiểu đang ở trong phòng, lén lút như đang... tìm gì đó. Yêu nghiệt nín thở, vội nép qua một bên thì thấy đúng là Nhan Tiểu lục tìm đầu giường của hắn và lấy điện thoại di động ra, hình như mở tìm... nhật ký trong điện thoại?

Văn Dịch đứng ngoài cửa đưa tay sờ cằm về ngăn ngừa. Lê nào Tiểu Tiểu đã hiểu ra vấn đề, ghen với chuyện sáng nào cô thư ký cũng gọi điện cho mình ư? Hay là do gần đây mình thường xuyên làm thêm giờ, Nhan Tiểu thấy được nguy cơ, tranh thủ lúc mình tắm buổi sáng kiểm tra tin nhắn? Càng nghĩ yêu nghiệt càng thấy rối bời. Nhưng bất luận thế nào, liệu đây có phải là dấu hiệu chứng tỏ quan hệ của hai người đã có tiến triển rồi không? Cuối cùng... cuối cùng Nhan Tiểu đã có cảm giác với mình rồi ư?

Nghĩ đến đây, yêu nghiệt cố nhịn cười, khề khàng quay vào nhà vệ sinh. Tắm rửa xong xuôi, quay về phòng thì thấy điện thoại đã trở về vị trí cũ, ga trải giường không bị nhấc, không có dấu chân cũng không có dấu vân tay, gây án rất khéo. Cùng lúc đó, cửa phòng Nhan Tiểu bật mở, kẻ nọ ôm mái tóc bù xù bước ra ngáp: "Chào!".

Yêu nghiệt cười cười: "Chào!".

Nhan Tiểu cúi đầu vò đầu Tiểu Thái đang chui ra chào mình: "Chuẩn bị đi à?".

"Ừ, tạm biệt bà xã."

"Tối... gặp nhé!"

Vì chuyện này mà trên đường đi yêu nghiệt vắt óc suy nghĩ, cảm thấy chỉ cần mình cố gắng thêm chút nữa, chắc chắn sẽ thu phục được Tiểu Tiểu, đến lúc đó Hạ Hà Tịch, Đông Hà Tịch gì đều bị gạt ra rìa hết. Nhưng rõ ràng là hắn đánh giá quá thấp bà xã của mình. Vừa đến công ty, Ốt Nhỏ liền ôm giấy tờ vào báo cáo tiến độ công việc, rồi nói: "Bản thiết kế bên chỗ giám đốc cũng xong rồi chứ ạ?".

"Hả?" Yêu nghiệt vẫn còn đang chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào, nghe hỏi vậy mới trở về với thực tại, hoàn toàn không biết bà quản gia vừa nói gì. Thấy vậy, sắc mặt Ốt Nhỏ tối sầm lại, nghiêng răng nói: "Tối qua anh không thiết kế à?".

Thấy thái độ của bà quản gia, yêu nghiệt biết cô chuẩn bị nổi cáu. Lúc này hắn mới sực hiểu ra vấn đề: "Bản thiết kế, à! Có chứ, đêm qua anh phải làm mãi mới xong, mệt thật!".

Ốt Nhỏ như phát điên: "Thế bản thiết kế đâu?!!!!".

Yêu nghiệt rót nước mát, lần thứ n có cảm giác "bỏ tiền ra để chuốc tội vào người". Tại sao lại tuyển hạng người này làm quản gia, vừa oán thăm vừa lục cặp, tìm đi tìm lại vẫn không thấy tờ giấy đó đâu. Hắn đang hải hùng nhìn Ốt Nhỏ chuẩn bị lên cơn thịnh nộ thì cú điện thoại của Nhan Tiểu giải cứu hắn.

Yêu nghiệt nghe máy, thấy đầu bên kia nói: "Hình như anh bỏ quên bản thiết kế ở nhà rồi, em mang đến cho anh nhé?...".

"Ừ, em không đi làm à?" Dù đầu óc lú lẫn đến đâu Văn Dịch cũng không đến nỗi bỏ quên bản thiết kế ở nhà, hắn nhớ rất rõ, tối hôm qua, sau khi làm xong, để Tiểu Thái không xé nát giấy tờ của mình, hắn đã cất hết giấy tờ vào trong cặp. Còn tại sao bây giờ bản thiết kế lại mọc cánh bay

ra thì chỉ có Nhan Tiểu mới biết.

Văn Dịch án binh bất động, Nhan Tiểu cũng bình thản nói: "Không sao, dạo này công ty em không bận lắm, em xin nghỉ rồi."

"Thế cũng được, cảm ơn bà xã nhé!"

Nửa tiếng sau, quả nhiên Nhan Tiểu xuất hiện trong phòng làm việc của Văn Dịch. Yêu nghiệt cười híp cả mắt. Kiểm tra điện thoại buổi sáng, cổ tình "lấy trộm" đồ của hắn, sau đó lại đích thân mang đến, có thể thấy Tiểu Tiểu đang lo hắn có vấn đề gì, nên mới cố tình tìm cơ hội đến thăm dò.

Các dấu hiệu đó chứng tỏ Tiểu Tiểu rất quan tâm đến mình. Nghĩ vậy, yêu nghiệt vừa liếc vợ yêu xinh đẹp vừa ngồi bắt chân chữ ngũ trên ghế xoay tùm tùm cười. Nhìn thấy nụ cười gian xảo của yêu nghiệt, Nhan Tiểu liền nổi hết da gà: "Anh cười gì vậy?!!".

"Không có gì, không có gì!" Yêu nghiệt ngai ngừng che miệng. "Anh xúc động quá, đây là lần đầu tiên em đến văn phòng của bọn anh nhỉ? Em thấy thế nào?"

"Vâng." Nhan Tiểu gật đầu, trả lời không hề khách khí. "Chẳng có gì cả, xưởng nhỏ thôi." Mới khai trương không lâu, công ty sản xuất đồ chơi của Văn Dịch đúng là một xưởng nhỏ, cộng cả cô đầu bếp, bám trên đầu ngón tay, đếm đi đếm lại cũng chỉ khoảng chục người, một người kiêm nhiều chức. Ví dụ Ôt Nhỏ là thư ký, nhưng thực ra cũng là nhân viên hành chính, kiêm chủ nhiệm văn phòng, thậm chí là quản đốc giám sát công việc. Ví dụ yêu nghiệt, vừa là ông sếp lông bông, vừa là nhà thiết kế.

Thấy vợ chăm chọc, yêu nghiệt không hề tỏ ra ngại ngùng, đứng dậy chậm rãi giải thích: "Không sao cả, xưởng nhỏ thì mặc xưởng nhỏ, anh tin rằng đến khi con trai mình chào đời thì nó sẽ là xưởng lớn".

Thấy yêu nghiệt vừa cười ranh mãnh vừa bước về phía mình, đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường, cô bèn đứng dậy tròn mắt nói: "Giấy tờ em mang đến rồi, em về trước đây".

Thấy Nhan Tiểu quay người chuẩn bị đi ra, yêu nghiệt liền ngăn cô lại, thái độ rất lưu manh, lắc lư cái đầu nói: "Vội gì, đằng nào cũng sắp đến trưa rồi, em ở lại ăn cơm rồi hãy về!".

"Bây giờ mới mười giờ, anh... anh làm gì vậy?!" Chưa nói dứt lời, Nhan Tiểu đã bị gã lưu manh đứng sau ôm chặt eo, ghé sát gáy, đứng không vững. Nhan Tiểu sợ quá tròn ngược mắt, đang định mắng hắn thì nghe thấy tên lưu manh châm chọc: "Cô em, em muốn anh làm gì anh sẽ làm thế!".

Thấy vậy, tim Nhan Tiểu đập thình thịch, bình thường ở nhà mặc dù yêu nghiệt có sờ mó linh tinh, nhưng cũng không cả gan như hôm nay. Điều quan trọng nhất là, đây là phòng làm việc! Hắn ý vào việc cô không dám kêu la.

Nhan Tiểu hít thật sâu, rít khê: "Yêu nghiệt, anh đừng quá đáng quá!".

Yêu nghiệt vẫn giữ nguyên vẻ giả là: "Tiểu Tiểu, anh nghĩ rồi, chắc chắn là do dạo này anh mãi với mấy cái đơn đặt hàng mà không gần gũi với em, vì thế em mới nghi anh ra ngoài không ngoan. Nay, thực ra anh rất ngoan đấy, bây giờ anh sẽ ngoan cho em xem!". Nói xong, Văn Dịch chớp chớp đôi mắt đen trong tròng, cúi người về vô tội.

Nhan Tiểu nhanh tay lẹ mắt, lấy tay bịt chặt miệng yêu nghiệt rồi giẫy giụa: "Ai thèm nghi ngờ anh... kể cả anh có vợ ba vợ tư ở ngoài em cũng không thèm quan tâm. Văn Dịch, anh đừng có tưởng bở!".

Văn Dịch gã ngón tay Nhan Tiểu ra, cười gian狡 nói: "Vậy hả? Anh tưởng bở hả? Thế xin hỏi... tại sao sáng nay em lại xem trộm điện thoại, lấy trộm tài liệu của anh? Hề hề, không phải em ghen với Ôt Nhỏ nên cố tình đến để xem tình hình công việc của bọn anh đó chứ?".

Nhan Tiểu liền im lặng, tưởng là mình làm rất cẩn thận, sẽ không để yêu nghiệt phát hiện ra, vậy mà... Thực ra Văn Dịch chỉ nói đúng một nửa. Đúng là Nhan Tiểu kiểm tra điện thoại của yêu nghiệt cũng cố tình lấy trộm bản thiết kế để đến công ty sản xuất đồ chơi xem xét tình hình, nhưng chắc chắn mục đích của cô không liên quan gì đến những chuyện tầm thường như ghen tuông, sợ yêu nghiệt có bồ ở ngoài.

Thực tế, Nhan Tiểu cũng không nhân rồi như cô nói. Gần đây cô bắt đầu tiếp quản công việc của chị Hoa, bận tới mất tới mũi. Nhưng càng tiếp xúc với công việc của lãnh đạo cấp cao, Nhan Tiểu càng cảm thấy có gì đó hơi bất thường, và điều này chủ yếu bắt nguồn từ một tài liệu: Bản báo cáo điều tra "công ty sản xuất đồ chơi Văn Úc".

Lúc sắp xếp lại tài liệu này, Nhan Tiểu đã hỏi lên chị Hoa, tập đoàn Chính Uy có ý định phát triển theo hướng sản xuất đồ chơi hay không, hay là muốn đầu tư vào công ty này, nên mới tiến hành điều tra. Không ngờ chị Hoa rất kín đáo, nghe hỏi vậy chỉ nhếch mép cười, đáp: "Ý của cấp trên, ai mà biết được".

Nhan Tiểu không biết Chính Uy định làm gì, Hạ Hà Tịch định làm gì, yêu nghiệt và công ty của yêu nghiệt có vai trò gì trong vụ này, cô thấy lo lo. Nếu đúng là Chính Uy muốn mở rộng sang lĩnh vực sản xuất đồ chơi, chắc chắn đây là tin vui đối với yêu nghiệt. Nhưng ngộ nhỡ...

Nhan Tiểu không dám nghĩ đến cái ngộ nhỡ này, vì mọi việc vẫn còn rất mong manh. Nhan Tiểu cũng chưa nói với yêu nghiệt, một mình điều tra. Hôm nay đến công ty hắn, vốn là định thăm dò một hồi rồi tính, ai ngờ chưa kịp hành động thì đã bị phát hiện.

Yêu nghiệt cười để lộ hàm răng trắng: "Tiểu Tiểu, em nói đi, không có việc gì thì tự dưng em lấy trộm bản thiết kế của anh làm gì?".

Nhan Tiểu tức lắm, định nói hết sự thật, nhưng chợt nghĩ, kể cả nói ra cũng vẫn bị yêu nghiệt nói là đang quan tâm hắn, thế là cô liền nghiêng răng quát lớn: "Buông ra!".

"Hả?" Nghe thấy vậy, yêu nghiệt càng cười khoái chí hơn, ôm chặt Nhan Tiểu, phả hơi ấm vào tai cô nói: "Người ta đều nói con gái nói có là không, nói không là có. Vậy anh sẽ làm điều phụ nhân của anh muốn, ôm chặt hơn nữa".

"Anh!" Nhan Tiểu bị kẹp chặt, không nói được gì, đang không biết phải làm thế nào thì cửa phòng làm việc bật mở. Yêu nghiệt đang cúi người định giờ tên lưu manh liền giật bắn mình kêu lớn một tiếng, buồm Nhan Tiểu ra. Chỉ tiếc rằng, cảnh tượng hay ho đã lọt vào mắt người đứng ngoài cửa, Ôt Nhỏ.

Nhan Tiểu đỏ mặt. Không ngờ Ôt Nhỏ lại bình thân bước vào, nói với vô mặt vô can: "Bản thiết kế ầu? Em vào lấy bản thiết kế!".

Yêu nghiệt liền nuốt nước miếng, run rẩy đưa bản thiết kế bằng hai tay. Ôt Nhỏ bình thân đón lấy, liếc xem một lượt rồi trả lời về hải lòng: "Ok, chính là

cái này!". Nói xong, cô bé ngẩng đầu nhìn Nhan Tiểu, rồi nói khéo: "Thôi em không làm phiền anh chị nữa, anh chị cứ tiếp tục!".

Nhan Tiểu hắng giọng, muốn giải thích nhưng không biết nói thế nào. Ớt Nhỏ đã ra đến cửa, trước khi đóng cửa còn làm mặt hề với hai người: "Giám đốc, lần sau trước khi ăn vụng nhớ chốt cửa nhé, bye bye".

Cửa đóng lại, một con gió nhẹ thổi vào phòng, bên ngoài... rộ lên tiếng cười.

"Ớt Nhỏ khá lắm, cậu không sợ bà chủ nổi giận à?"

"Sao có chuyện đó được? Tớ gặp chị Nhan Tiểu rồi, hay hơn giám đốc Văn nhiều."

"Nhưng cậu quấy rối hai vợ chồng họ như vậy, liệu có quá... không?"

"Đáng đời! Ai bảo sếp Văn đáng ghét như vậy, rõ ràng biết là đang rất cần bản thiết kế mà vẫn còn thời gian giờ trò chim chuột vợ trong đó!"

"Hề..."

"Ha ha, tội nghiệp giám đốc Văn nhì!"

Nhan Tiểu im lặng, không kìm được cũng bật cười: "Nhân viên công ty anh... dễ thương nhì?". Hóa ra công ty nhỏ cũng có cái hay, môi trường làm việc thoải mái, sếp không nghiêm, có thể tha hồ cợt nhả.

Yêu nghiệt không chịu được nữa, gào lớn: "Tôi bị xui xẻo mấy đời nên mới phải tuyển con bé Ớt Nhỏ đó vào công ty!".

Sau khi đám nhân viên trêu chọc sếp Văn Dịch một hồi, ai về vị trí của người nấy. Còn yêu nghiệt vì đã xong bản thiết kế nên cũng rồi rai, bám riết không cho Nhan Tiểu về. Miệng leo leo đồ tội cho vợ vì "bị nhân viên bắt nạt", nói bình thường nhân viên rất ngoan, chắc chắn là do nhìn thấy bà chủ đến nên mới châm chọc hần...

Nhan Tiểu ức lắm, đang định cho ông chồng một trận thì điện thoại đổ chuông. Cô liền tranh thủ cơ hội đẩy yêu nghiệt ra, nói: "Anh có nghe thấy không? Chắc chắn là chị Hoa đang tìm em, hiện nay công ty bận kinh khủng..."

Nhan Tiểu chưa nói dứt lời, yêu nghiệt đã cười giả lả lật tìm điện thoại trong túi Nhan Tiểu: "Sáng nay em vừa mới nói công ty không bận nên mới đến đưa tài liệu cho anh! Nào, em ngại thì để anh nói với chị Hoa gì đó của em, ăn bữa cơm cũng chẳng làm nhờ việc đâu".

"Đừng đùa nữa!" Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu vội thò tay ra cướp điện thoại, chỉ sợ yêu nghiệt lại ăn nói linh tinh với chị Hoa, nhưng đang giờ tay ra cướp thì thấy yêu nghiệt nhìn vào màn hình điện thoại, mặt ngệt ra. Nhan Tiểu thấy lạ, lẽ nào không phải chị Hoa gọi đến? Nghĩ vậy, Nhan Tiểu cũng nghiêng đầu nhìn màn hình điện thoại, ngay lập tức người cũng cứng đờ.

Trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ: "Trình Húc". Tiểu Tiểu nghĩ một lát, mới liên hệ được cái tên này với diện mạo của anh chàng mặt mụn. Sau vụ làm mới thất bại lần trước, Tiểu Tiểu đã nói rõ vấn đề với anh chàng mặt mụn, kể từ đó hai người không còn liên lạc với nhau nữa, bây giờ đột nhiên đổi phương lại gọi...

Nhan Tiểu ngần ngừ, cũng không hiểu là thế nào. Yêu nghiệt liếc nhìn Nhan Tiểu, giọng ghen bóng ghen gió: "Không ngờ hai người vẫn liên lạc với nhau. Hần gọi cho em làm gì?".

Nhan Tiểu lườm một cái, yêu nghiệt ghen tuông vô lối thật: "Làm sao em biết được?!". Nói xong, Nhan Tiểu định cướp lấy điện thoại, thì yêu nghiệt đã nhanh tay lẹ mắt bấm nút nghe, tiện thể bật luôn cả loa.

Giọng anh chàng mặt mụn vang lên trong điện thoại: "A lô?".

Tiểu Tiểu hít một hơi thật sâu, trước khi lên tiếng, yêu nghiệt đã đưa điện thoại lên miệng cô, trợn mắt nhìn cô với vẻ mặt rất hung dữ, ý là: Nói đi! Tôi muốn xem xem thằng ngốc này tìm cô làm gì!

Nhan Tiểu trợn mắt lườm lại, khinh thường sự ấu trĩ của yêu nghiệt, đành phải đáp lại: "À, anh Trình Húc ạ, chào anh. Lâu - lắm - rồi - không - gặp - anh, dạo này anh có khỏe không?". Nhan Tiểu cố gắng nhấn mạnh "lâu lắm rồi không gặp anh" để chứng minh cho sự trong sạch của mình.

Nghe thấy vậy, Văn Dịch "hừ hừ" qua lỗ mũi, đầu bên kia điện thoại, anh chàng mặt mụn áp ứng nói: "Anh khỏe... À, Tiểu Tiểu này, buổi trưa em có rỗi không?".

Một tiếng sét đánh ngang tai, yêu nghiệt và Nhan Tiểu liền đưa mắt nhìn nhau.

Yêu nghiệt: Đó! Cô còn nói hai người không có gì à, anh ta hẹn cô đi ăn rồi đây này! Vừa mở miệng ra đã mời đi ăn!!

Nhan Tiểu đẩy ngay yêu nghiệt đang lên con diên ra, cầm điện thoại nói tiếp: "Anh có việc gì à?".

"Không phải, ừ! Cũng không hần... Haizz, anh..." Anh chàng mặt mụn thở ngắn than dài ở đầu bên kia, áp ứng hồi lâu mà vẫn chưa nói ra được vấn đề. "Đúng là anh có một số việc muốn tìm em... Ừ, nói chuyện. Nói qua điện thoại cũng không tiện lắm, chắc là buổi trưa em tranh thủ ra ngoài một tiếng đồng hồ được chứ? Không! Nửa tiếng cũng được... Gặp nhau càng sớm càng tốt, được không? Anh đến công ty đón em."

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu khẽ cau mày, việc gì mà gấp như vậy? Lẽ nào có liên quan đến chị Mỹ Giai? Nhớ đến mối quan hệ anh em họ giữa Trình Mỹ Giai và Trình Húc, Nhan Tiểu lại liên tưởng đến kế hoạch mà chị Mỹ Giai và mình bàn bạc cách đây không lâu, trong lòng cũng sinh nghi.

"Việc rất gấp ạ?"

"Cũng có thể coi là như vậy."

Nhan Tiểu đang định trả lời đối phương thì yêu nghiệt đã xông đến, vồ vào ngực mình. Mặc dù trong mắt người khác, động tác này bị coi là lên con diên, nhưng Nhan Tiểu vẫn hiểu được ý mà Văn Dịch muốn biểu đạt: Bà xã đã nhận lời anh trước là đi ăn với anh!

Nhan Tiểu cười gằn một tiếng, liếc yêu nghiệt với ánh mắt khinh miệt, bình thần trả lời đối phương: "Vâng, buổi trưa gặp nhau nhé!". Nói xong, cô tắt máy. Quả nhiên, Nhan Tiểu vừa tắt máy, yêu nghiệt liền nhảy bổ lên nói lớn: "Em bỏ rơi chồng và đi hẹn hò với gã đàn ông khác như vậy đây! Lại còn hẹn trước mặt anh!!".

"Em không thêm nói với anh nữa." Nhan Tiểu bĩu môi, xách túi đứng dậy chuẩn bị ra về, nhưng vì vừa nãy giằng co với yêu nghiệt, chẳng may một đồ vật để trong túi rơi xuống sofa. Nhìn thấy hộp này, Nhan Tiểu đang định cúi xuống nhặt thì yêu nghiệt đã phát hiện ra điều bất thường bên ngoài đầu lại ngay: "Đây là cái gì vậy?". Nói xong, hắn nhặt hộp đó lên xem, mặt lập tức biến sắc, miệng há hốc, một lúc sau mới thốt được ra hai câu: "Ma Phú Long? Em đang uống thuốc tránh thai hả?".

Nhan Tiểu đưa mắt nhìn xuống không nói gì. Người ta nói là một năm bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng, ba năm trước chính vì quá trẻ, chưa từng trải nên mới phạm sai lầm lớn, vì thế sau lần quan hệ với yêu nghiệt gần đây, việc đầu tiên mà Nhan Tiểu làm sau khi ra khỏi nhà là mua thuốc tránh thai khẩn cấp. Uống xong, Nhan Tiểu lại cất vào trong túi không lấy ra xem nữa, cô nghĩ, nếu cất cái này ở nhà, để yêu nghiệt nhìn thấy, cả hai đều ngại ngùng, không ngờ cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện ra.

Văn Dịch nhìn chằm chằm vào Nhan Tiểu, không biết phải nói gì. Một lát sau, Nhan Tiểu vẫn là người giật hộp thuốc trên tay yêu nghiệt, cất vào túi xách, nói về thân nhiên: "Không nói nữa, em về công ty trước đây", rồi bước nhanh ra ngoài như chạy trốn.

Nhưng Nhan Tiểu vừa mở hé cửa, Văn Dịch đã gọi giật cô lại: "Tiểu Tiểu".

Nhan Tiểu giữ nguyên tư thế mở cửa, mắt chớp chớp, không ngoảnh đầu lại.

Yêu nghiệt cúi đầu, ngừng một lát mới tìm lại được giọng của mình: "Đừng... uống thuốc nữa, không có lợi cho sức khỏe đâu".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu hơi run run, không biết đó là cảm giác chua xót hay ngọt ngào, chỉ bình thần "vâng" một tiếng rồi chuẩn bị bước ra, yêu nghiệt liền bước nhanh đến, túm chặt túi xách của cô.

"Anh làm gì vậy?" Nhan Tiểu quay đầu lại hỏi, chỉ thấy yêu nghiệt lấy hộp Ma Phú Long trong túi cô ra vói về mặt rất chăm chú, "hừ hừ" rồi nói: "Ngoài ra, anh không bao giờ cho phép vợ mình mang thuốc tránh thai đi gặp gỡ gã người đàn ông khác".

Nhan Tiểu: - _-III Yêu nghiệt, đúng là anh quá ấu trĩ.

——Tôi là dài phân cách “rất lâu không xuất hiện”——

Buổi trưa, Nhan Tiểu đi gặp anh chàng mặt mụn như đã hẹn, đến nơi mới thực sự bất ngờ.

Lúc đầu, Nhan Tiểu chỉ nhận ra xe của anh chàng mặt mụn chứ không nhận ra anh ta.

Trước đó, sau khi rời công ty của yêu nghiệt, Nhan Tiểu liền về công ty. Mười hai giờ anh chàng mặt mụn gọi điện nói đã đứng đợi ở dưới, Nhan Tiểu vội vàng đi xuống. Nhưng đứng ở dưới tìm một vòng mà vẫn không thấy người đâu, đang ngần ngừ định gọi cho anh mặt mụn thì thấy một chàng Đông Gioăng mặc bộ com lê trắng mỉm cười vẫy tay với mình.

Đã là người thì đều là động vật yêu bằng mắt. Dĩ nhiên Nhan Tiểu cũng thích nhìn các chàng Đông Gioăng, huống chi chàng Đông Gioăng lại cười với cô. Nhan Tiểu cũng liếc người ta, dần dần ánh mắt chạm vào chiếc xe nhìn rất quen sau lưng chàng Đông Gioăng, hình như... là của anh chàng mặt mụn. Đang định bước lên nghe ngóng thì chàng Đông Gioăng mặc com lê trắng đã lên tiếng trước: "Tiểu Tiểu, lại đây em!".

Vừa nghe thấy giọng nói, Nhan Tiểu suýt thì ngã khụy, đây chẳng phải là anh chàng mặt mụn sao?! Định thần lại, nhìn làn da nhẵn nhụi của anh chàng mặt mụn, Nhan Tiểu sực hiểu ra: "Anh mặt mụn đã gọi tới số điện thoại mà em cho rồi hả?!".

Hóa ra, trong chuyện này còn một chi tiết nhỏ nữa. Hôm đó, khi từ chối anh chàng mặt mụn, Nhan Tiểu có đưa cho đối phương một mẫu giấy, trên tờ giấy có ghi số điện thoại của cô bé họ Điều. Cô bạn họ Điều này là bạn học cấp hai của Nhan Tiểu, cũng là một trong số ít bạn thân của Nhan Tiểu, tên là Điều Tiên Tiên.

Tên rất tiên, người cũng rất tiên, tiên đến mức hơi khác với người trần, xinh xắn, tính tình lạnh lùng, nóng nảy. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô bạn này tiếp quản phòng khám Trung y được của ông nội, bình thường khám bệnh, kê đơn cho mọi người. Tiên Tiên ít tuổi nhưng lại được hưởng gen của ông nội nên hiện cũng là một bác sĩ khá có tiếng trong thành phố.

Lúc đầu Nhan Tiểu nghĩ đằng nào thì cũng đã nói hết với anh chàng mặt mụn rồi, cũng không sợ nói không khéo để đối phương giận, nên cô đã ghi lại số

điện thoại của Tiên Tiên và đưa cho anh chàng mặt mụn. Cô cảm thấy nếu anh chàng mặt mụn phục hồi được dung nhan thì mình cũng được coi là đã làm một việc tốt.

Nhan Tiểu không nghĩ rằng hành động bất đắc dĩ của mình hôm đó lại làm được một việc tốt. Hiện giờ nhìn anh chàng mặt mụn... chàng Đông Gioăng đã thay da đổi thịt, cô cũng thầm mừng cho anh ta, dĩ nhiên là cô cũng coi cuộc hẹn trưa hôm nay là bữa cơm cảm ơn của anh chàng mặt mụn.

Nhưng đến nhà hàng, Nhan Tiểu mới phát hiện ra có điều gì đó hơi bất thường, suốt bữa ăn, anh chàng mặt mụn cứ ấp a ấp úng, định nói xong lại thôi. Nhan Tiểu đoán ra được phần nào, nhưng lại không dám khẳng định. Đến khi ăn xong, không kìm được nữa cô liền lên tiếng: "Anh có gì muốn nói thì cứ nói đi. Chỉ cần giúp được em sẽ giúp".

Nghe thấy vậy, mặt anh chàng mặt mụn liền sáng lên như gặp được vị cứu tinh. Sau một hồi nghiên răng đầu tranh, liền khai thật: "Tiểu Tiểu, anh... anh thích bác sĩ Điều".

Trời ạ! Nhan Tiểu đưa tay ôm trán, miệng lẩm bẩm: "Không... không...". Cô có thể chấp nhận mọi khả năng, trừ khả năng này. Anh chàng mặt mụn rung rung nước mắt, bắt đầu kể: "Tiểu Tiểu, anh rất thật lòng. Anh... Lần đầu tiên gặp bác sĩ Điều anh đã biết cái mình cần là gì, cảm giác đó giống như sự hiểu ra vấn đề, hóa ra anh sống mất công ba mươi năm, lãng phí mấy chục năm như vậy là để đợi được cô ấy, nhưng cô ấy..."

Anh chàng mặt mụn chưa nói hết câu, Nhan Tiểu đã bình thản ngắt lời: "Nhưng thái độ của cô ấy rất kiên quyết, nói với anh rằng không thể đi đến kết quả gì. Còn nói chỉ coi anh là bệnh nhân, bảo bây giờ anh khỏi bệnh rồi thì đừng đến quấy rầy cô ấy nữa, nếu không cô ấy sẽ báo cảnh sát. Và cô ấy nói rằng, nếu anh còn tiếp tục như vậy thì ngay cả làm bạn bè cũng không được nữa, đúng không?".

Nghe thấy vậy, anh chàng mặt mụn há hốc miệng: "Bác sĩ Điều nói với em rồi à?".

Nhan Tiểu lắc đầu một cách bất lực: "Em xin lỗi anh, em đã hại anh. Hồi đầu em chỉ nghĩ rằng Tiên Tiên có tay nghề giỏi, bảo anh đến khám bệnh, không ngờ khả năng sát thương của cô ấy quá mạnh".

Anh chàng mặt mụn vẫn còn lơ mơ chưa hiểu lắm, ngẩn người ra hỏi: "Thế có nghĩa là sao?".

Nhan Tiểu thở dài: "Em quen cô ấy từ năm mười bốn tuổi, em thuộc tất cả những lời mà cô ấy dùng để từ chối đàn ông, không khác gì nhau là mấy".

Nghe thấy vậy, sắc mặt anh chàng mặt mụn tái nhợt: "Như vậy có nghĩa là... niềm hy vọng của anh rất mong manh ư?".

Nhan Tiểu khẽ gật đầu, giây sau nghe thấy anh chàng mặt mụn xúc động nói: "Nhưng vừa nãy em nói sẽ giúp anh mà".

"Lần này, đến lượt mặt Nhan Tiểu trắng bệch ra. Đây có nghĩa là gì? Đến cô và yêu nghiệt còn một đồng rắc rồi chưa giải quyết được thì đã bị người ta ép đi làm bà mối ư? Không phải làm mối là công việc mà những phụ nữ đã có chồng thích làm đó sao? Tại sao mình... Đợi đã, hình như, mình cũng là phụ nữ đã có chồng.

Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu ngã lăn ra.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Ăn miếng trả miếng

Việc Nhan Tiểu làm mối cho anh chàng mặt mụn chắc chắn là một bi kịch.

Mấy ngày sau, với lý do "lâu lắm không gặp", Nhan Tiểu đến phòng khám của Tiên Tiên ngồi chơi một lúc, chưa kịp nhắc gì đến anh chàng mặt mụn, Tiên Tiên đã đi vào chủ đề chính ngay: "Đến làm thuyết khách à?".

Nhan Tiểu đang uống trà, nghe thấy vậy suýt thì sặc: "Hê hê, thuyết khách gì cơ, tớ không hiểu...".

Nét mặt Tiên Tiên lộ rõ vẻ khinh bỉ: "Được, không có việc gì thì cứ ngồi đó mà chơi, còn bao nhiêu bệnh nhân đang đợi tớ đây".

Thấy vậy, Nhan Tiểu tranh thủ cơ hội bắt chước ngay giọng điệu thái hậu giáo huấn năm xưa: "Cậu cũng không thể suốt ngày chỉ để ý đến chuyện bệnh nhân. Công việc tuy quan trọng, nhưng công việc cũng là để cuộc sống của mình được tốt hơn. Cậu xem xem bao năm qua cậu đã từ chối bao nhiêu đàn ông rồi. Thực ra anh chàng mặt mụn tốt đó chứ, phẩm chất tốt, hoàn cảnh gia đình ổn, lại một lòng quý mến cậu, tớ thấy..."

Nhan Tiểu cầu nhàu một hồi như bà già, ngẩng đầu định tổng kết vấn đề thì thấy mỹ nhân Tiên Tiên chống cằm nhìn mình chăm chú, nhếch mép cười cười. Tiên Tiên rất ít khi cười, nhưng mỗi lần cô nhếch mép cười cười như vậy, có nghĩa rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra. Lập tức, Nhan Tiểu sờn hết cả gai ốc.

“Cậu nhìn tờ bằng ảnh mắt tha thiết thế làm gì?”

Tiên Tiên nhếch mép cao hơn, chớp mắt nói: "Tiểu Tiểu, cậu có biết tại sao làm mới là chuyện mà các bà đã có chồng thích làm không?"

"Tại sao?" Vừa buột miệng hỏi, Nhan Tiểu lại thấy hối hận vô cùng, một kẻ mồm miệng ghê gớm như Diêu Tiên Tiên sao có thể buông tha cho cô, đang định đổi giọng sửa lại thì Tiên Tiên đã trả lời: "Vì họ đã có chồng nên mới có tư cách nói giọng: 'Mày cũng không còn nhỏ nữa đâu, đừng có suốt ngày lao đầu vào công việc'. Haizz, Tiểu Tiểu, cậu thay đổi rồi, trước đây cậu chưa bao giờ khuyên tờ công việc quan trọng hơn chuyện hôn nhân".

Nói! Trúng! Phốc! Rồi!

Nhan Tiểu ngồi ngây như tượng gỗ, không nhúc nhích. Ánh mắt có vẻ ngây thơ, khuôn mặt thánh thiện đó của Tiên Tiên... đâu có phải đang trách móc bạn thân đâu? Rõ ràng là đang ép cung! Nhan Tiểu định mở miệng nói để thay đổi tình thế thì Tiên Tiên đã cướp lời: "Mà thay đổi kể từ khi yêu nghiệt Văn Dịch về nước".

Chỉ một câu nhưng khiến Nhan Tiểu hồn xiêu phách lạc.

Thấy vậy, Diêu Tiên Tiên liền làm ra vẻ vô tình véo cằm, mắt tròn, vừa ngẫm nghĩ vừa nói: "Nào, để tờ nghĩ xem, hình như sau khi cậu ta quay về, bọn mình ít liên lạc với nhau thì phải. Trước đây, một tháng cậu đến chỗ tờ hai, ba lần. Còn bây giờ, ba tháng cậu mới đến một lần".

Nhan Tiểu: "..."

Trước mặt người khác Nhan Tiểu còn có thể vờ như không có chuyện gì xảy ra, còn trước mặt Diêu Tiên Tiên thì không thể. Hai người là bạn thân của nhau từ khi còn học cấp hai, lại ngồi cùng bàn, dĩ nhiên là Diêu Tiên Tiên cũng quen Văn Dịch. Thế nên, chuyện hai bọn họ dính dáng đến nhau như thế nào, quan hệ mờ ám với nhau như thế nào, cuối cùng chia tay như thế nào, Diêu Tiên Tiên luôn là khán giả trung thành nhất.

Còn chuyện sảy thai ba năm về trước, Nhan Tiểu không chủ động kể, Tiên Tiên cũng không hỏi. Tuy không nói ra nhưng cả hai đều rõ. Lần này Nhan Tiểu và yêu nghiệt kết hôn sét đánh, sự việc xảy ra quá bất ngờ, tính chất lại quá tồi tệ nên Nhan Tiểu cũng không nói với Diêu Tiên Tiên.

Nghe giọng điệu này của cô bạn, hình như cũng đã biết được phần nào tình hình.

Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu nói: "Chuyện này... Lẽ nào thái hậu nói cho cậu biết à?"

Tiên Tiên nhướn mày, bắt chước Đổng Đồ Tử, nhắc nhở Nhan Tiểu lên trêu ghẹo: "Lại còn phải có ai kể nữa hả? [Đổng Đồ Tử là nhân vật bị coi là rất hào sảng trong tác phẩm "Đổng Đồ Tử hào sảng phú"]"

Hề hề, nhìn sắc mặt của cậu, kể cả chưa kết hôn nhưng cũng được hưởng chế độ đãi ngộ như đã kết hôn rồi, đúng không? Chà chà, nhìn da dẻ nhẵn nhụi này, vất vả được cả nước ấy chứ. Tiểu Tiểu, dạo này rất hạnh phúc phải không?"

Nghe thấy vậy Nhan Tiểu liền háng giọng, mặt đỏ tía tai. Vì thế mới nói, có người bạn thân là bác sĩ chẳng có gì là hay, qua làn da của bạn, cô ta luôn phán đoán được gần đây bạn có mất ngủ hay rối loạn kinh nguyệt hoặc xxoo gì không. Có lẽ ngay từ đầu Nhan Tiểu đã không nên hứa làm thuyết khách cho anh chàng mặt mụn. Từ nhỏ Diêu Tiên Tiên đã là người độc mồm độc miệng, làm sao cô độ được với trình của cô nàng? Nhan Tiểu quyết định bỏ trốn...

Sau một vài lời, Nhan Tiểu liền giả vờ ngửa mặt lên trần nhà nói: "Ày! Bây giờ mới sực nhớ ra còn có việc phải làm, thôi tờ về trước đây!". Nói xong, cô liền đứng dậy định ra về. Thấy vậy, Tiên Tiên cũng không giữ lại mà cười tủm tỉm lấy từ trong ngăn kéo ra một gói thuốc nhỏ, đặt lên bàn nói: "Cầm về đi".

Nhan Tiểu nhìn gói thuốc đó như nhìn độc xà mãnh thú, đầu dám nhận, chỉ sợ câu tiếp theo của Tiên Tiên là: "Cái này là để tắm bỏ cho cậu, đừng có quá độ trong chuyện phòng the" gì đó.

Không ngờ, câu mà Diêu Tiên Tiên nói là: "Cầm đi. Nói với ông xã cậu rằng, tháng này không phải đến nữa".

Nhan Tiểu sững người: "Gần đây yêu nghiệt thường đến chỗ cậu khám bệnh à?". Sao cô lại không biết gì nhỉ? Lẽ nào hần cũng bị... rối loạn kinh nguyệt sao?

Tiên Tiên lắc đầu, vẻ rất thất vọng: "Nhan Tiểu, trước mặt tờ, cậu không thể hiện sao cho chỉ số EQ cao hơn một chút ư? Vừa nhắc đến hai chữ 'ông xã' cậu đã kêu ngay yêu nghiệt, không phải không khéo mà xưng đó sao?"

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu ngượng chín người, đành đầu hàng: "Thôi được, tờ sám hối... Tờ đã giấu cậu. Nhưng đó là vì hần ta lừa tờ bắt kết hôn! Tờ không hề muốn! Haizz, giờ chưa nói chuyện đó vội, hần ta làm sao vậy? Sao dạo này lại mò đến chỗ cậu khám bệnh?"

Tiên Tiên tỏ ra rất khoái chí trước sự luống cuống như gà mắc tóc của Nhan Tiểu: "Không phải gần đây, mà là từ khi về nước vẫn lấy thuốc ở chỗ tờ".

Tự nhiên Nhan Tiểu lại thấy lo lo: "Hần ta bị bệnh gì vậy? Sao cậu không cho tờ biết sớm?"

Diêu Tiên Tiên bĩu môi: "Coi cái vẻ sốt sắng, lo lắng của nhà người kìa, thật kinh tởm! Hai vợ chồng nhà người thật kinh tởm! Hần ta không có bệnh gì cả, tờ chỉ vện toàn, chức năng XX tốt, đảm bảo nhà người được lên đỉnh lên mây!"

Nhan Tiểu thần người, tự động gạt đi phần không cần phải quan tâm hỏi: "Thế hằng tháng hẳn ta lấy thuốc gì ở chỗ cậu?"

"Thuốc bổ", Tiên Tiên vừa đưa gói thuốc cho Nhan Tiểu vừa nghiêm mặt trả lời. "Cậu ta vừa về nước liền đến hỏi tó, phụ nữ sau khi sảy thai không chịu quan tâm đến sức khỏe của mình, thường xuyên thức đêm thì uống thuốc bổ gì. Để cậu không phát hiện ra, hẳn lại biến tướng bảo tó dạy hẳn cách bồi bổ bằng thực phẩm, cậu không biết loại canh gà, canh cá mà nhà cậu ăn tại sao lại lắm gia vị như vậy à? Tất cả đều lấy ở chỗ tó cả."

Tiên Tiên vỗ vai Nhan Tiểu rồi thở dài, trả lại nguyên xi cho Nhan Tiểu câu nói lúc trước: "Cậu cũng không thể suốt ngày chỉ bận rộn với công việc, công việc tuy quan trọng, nhưng công việc cũng là để cuộc sống của mình được tốt hơn. Yêu nghiệt là người tốt, để bù đắp lại lỗi lầm gây ra năm xưa, mấy tháng nay hẳn lừa cậu, cho cậu uống bao nhiêu thuốc bổ, cậu béo ú ra rồi đây này!"

Trong tích tắc, trái tim Nhan Tiểu như bị ai xách ngược lên rồi ném xuống, không biết nên xót xa hay hạnh phúc.

——Tôi là dài phân cách “vĩ đại”——

Nhan Tiểu bị Tiên Tiên lôi đi ăn cơm trưa xong mới đứng định đi bộ về nhà. Hôm nay là thứ Bảy, đường phố đông đúc, mọi người ra ngoài mua sắm nhiều. Nhan Tiểu cũng chậm rãi bước trên con đường đi về phía nhà mình. Đang ngắm nam thanh nữ tú thì nghe thấy phía trước có tiếng ồn ào.

Từ nhỏ Nhan Tiểu đã được hưởng gen của thái hậu, rất thích xem những chuyện ồn ào. Nghe thấy có người cãi nhau liền chen ngay vào đám đông, chưa nhìn thấy cảnh gì bên trong đã nghe thấy đám đông bàn tán xôn xao.

"Ai chà, cô nàng này cũng gớm nhỉ, nhìn xinh xắn thế mà cấn kìa!"

"Làm sao trách được cô bé, chị không nghe thấy cô ấy nói à? Hình như anh chàng kia đang túm bắt đi đâu đó."

"Không phải là chương trình gì của đài truyền hình chứ?"

Mọi người ồn ào bàn tán, khó khăn lắm Nhan Tiểu mới chen được vào bên trong thì nghe thấy cô gái hét lớn: "Buông ra! Buông ra! Anh không buông ra tôi sẽ báo công an đấy!"

"Quả Quả, em.. đủ rồi! Em còn không thỏa mãn vì người xem chưa đông đúng không? Lên xe rồi nói chuyện sau!"

"Tôi không lên! Tôi không lên đấy!!"

Nhan Tiểu đang cố gắng chen, đông tai nghe lại thấy có điều gì đó bất thường, tại sao... hình như giọng cô gái này nghe có vẻ quen nhỉ? Nghĩ vậy, Nhan Tiểu định thần nhìn lại, lập tức hóa đá ngay tại trận.

Giữa đám đông là một đôi trai gái đang giằng co nhau. Người đàn ông kéo cô gái không cho cô đi, còn cô gái thì dùng mọi biện pháp đá, cắn, cào cấu để gây gổ. Đám đông thì nhau chỉ trỏ, xem chừng người đàn ông cũng không thể chịu đựng thêm được nữa.

Và nguyên nhân khiến Nhan Tiểu hóa đá là hai người này đều không xa lạ với cô: Cô gái chính là Ốt Nhỏ ở công ty yêu nghiệt, còn anh chàng kia... chính là Hạ Hà Tịch.

Ngay lập tức, Nhan Tiểu lặng lẽ rút khỏi đám đông, chỉ sợ bị người ta phát hiện ra, trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai người cãi nhau ban nãy.

Rõ ràng là họ quen nhau. Nhưng tại sao Ốt Nhỏ lại quen Hạ Hà Tịch? Liệu điều này có quan hệ gì với việc tập đoàn Chính Uy điều tra công ty của yêu nghiệt? Rốt cuộc Ốt Nhỏ là người như thế nào? Trong lúc đầu óc Nhan Tiểu rối bời như mớ bòng bong, không biết làm thế nào thì yêu nghiệt gọi đến.

Nhan Tiểu bình tĩnh lại nghe máy, chỉ nghe thấy đầu bên kia, Văn Dịch hỏi rất tội nghiệp: "Bà xã, sao em vẫn chưa về hả?".

——Tôi là dài phân cách “đại chiến giữa người và mèo”——

Hôm nay yêu nghiệt làm thêm giờ, bận đến chiều mới về nhà. Lúc đầu tưởng vợ đã nấu nướng xong xuôi đợi cơm mình ở nhà, kết quả nhà cửa vắng tanh vắng ngắt. Hơn thế, lúc ra khỏi nhà Nhan Tiểu quên khóa cửa phòng ngủ, Tiểu Thái thừa cơ lên vào phòng yêu nghiệt, cào rách cả sofa, ông gấu bà gấu trên giường, một người bị mất một mắt, một người cái nơ trên đầu không biết bay đi đâu.

Điều tệ nhất là, các hộp đồ màu sắc nhỏ như vết chân rài từ chiếc tủ để đầu giường ra đến tận cửa, yêu nghiệt nhìn kỹ liền kêu thảm thiết một tiếng. Những hộp nhỏ này là Văn Dịch mua lên cách đây không lâu... Hờ hờ, cái này.

Lần trước, sau khi ăn vụng thành công, yêu nghiệt tiếp tục vất óc tính cách ăn lần thứ hai, nhưng sau khi phát hiện ra Tiểu Tiểu dùng thuốc tránh thai, yêu nghiệt hối lỗi hết lần này đến lần khác, cuối cùng hẳn chạy đến cửa hàng bán đồ dùng dành cho người lớn, mua các loại bao cao su. O, cũng không biết vợ mình thích hãng nào, mùi chuối thơm hay mùi dâu tây thơm, không ngờ hiện

nay các nhà sản xuất lại ác ôn như vậy, sản xuất cả loại có gai. Ái chà chà, không biết Tiểu Tiểu thích kiểu nhẹ nhàng hay kiểu mạnh mẽ nhỉ? Thích phong cách hoang dã hay phong cách êm ái? Con sói nọ vừa liên tưởng vừa cười cười, đứng trước cửa hàng một hồi lâu, cuối cùng mua một xấp đồ ác ôn về, lén giấu trong tủ đầu giường, định bụng lúc nào đó lại lừa Tiểu Tiểu sang phòng mình để thí nghiệm. Kết quả...

Nhìn đám hộp nhỏ nằm rải khắp nhà, yêu nghiệt vô cùng tức giận, hét lớn một tiếng rồi lao ra ngoài: "Tiểu Thái!!!". Nhưng làm gì thấy bóng dáng Tiểu

Thái nữa, yêu nghiệt nắm chặt tay thành nắm đấm, nghiêng răng ken két.

Hắn hiểu rồi, cuối cùng hắn đã hiểu, chắc chắn con mèo thái giám này không được dùng bao cao su nên mới ghen tức với hắn!

Nghĩ đến đây, không kìm được, yêu nghiệt bèn cười gằn: "Hừ, Tiểu Thái mày ghen phải không? Đáng đời! Mày là đồ thái giám chết tiệt, mèo thái giám! Suốt đời không có con mèo cái nào thích mày đâu!!".

Đã từ lâu, Tiểu Thái bị tổn thương lớn cả về thể xác lẫn tâm hồn do bị thiến, nên ngoài việc thù hận giống đực, cái mà Tiểu Thái hận nhất chính là hai chữ "thái giám". Chỉ cần ai nhắc đến hai chữ đó, chắc chắn nó sẽ xông vào cắn người đó, huống chi từ này được phát ra từ miệng kẻ thù yêu nghiệt.

Yêu nghiệt vừa quay người, Tiểu Thái liền chui ngay ra khỏi gầm sofa, nhón chân nhảy lên cổ ông chủ, vừa cào vừa xé, mồm kêu "ngoao... ngoao". Ngoao! Dám bêu giếm cái xấu của mèo đại gia à, không nhân đạo được chút nào hay sao? Ngoao! Ta cào chết người, cào chết người, ta ghen ghét đấy!

"Ái ái! Tiểu Thái, con mèo chết tiệt này!!" Yêu nghiệt bị tấn công, vừa quay đầu như chong chóng vừa đưa tay tìm cách lờ Tiểu Thái xuống. Trong lúc người và mèo đánh nhau, yêu nghiệt loạn choạng...

Trong góc, lọ hoa mà Nhan Tiểu rất thích đã bị vỡ.

Ngay lập tức, cả người và mèo đều sững sờ. Dường như Tiểu Thái cũng biết là mình đã gây ra họa lớn, thoáng một cái đã chạy mất tiêu, chỉ còn lại yêu nghiệt đứng như trời trồng mắt chữ O mồm chữ A. Nhan Tiểu thích lọ hoa này là vì do cô bạn đồng nghiệp cũ của Nhan Tiểu đích thân thiết kế, đích thân nung. Cô bạn đồng nghiệp nghe nói Nhan Tiểu chuyển sang nhà mới nên đã bỏ thời gian làm tặng hai vợ chồng trẻ lọ hoa vui mắt này.

Mặc dù ngay từ đầu yêu nghiệt đã thấy lọ hoa này rất xấu, nhìn rất thô kệch, nhưng vì ngại vợ nên cũng không thắc mắc, phàn nàn gì. Nhưng bây giờ, lọ hoa vỡ rồi... biết ăn nói với vợ thế nào đây, chuyện rất khó giải quyết. Nghĩ đi nghĩ lại, yêu nghiệt vẫn thấp thòm bấm điện thoại gọi cho Nhan Tiểu, hỏi rất tội nghiệp: "Bà xã, sao em vẫn chưa về hả?".

Trong điện thoại, Nhan Tiểu chỉ nói đang mua thức ăn ở ngoài, yêu nghiệt ập úng bảo Tiểu Tiểu về, bảo có việc muốn nói với cô, nhưng không biết rằng... còn có tai nạn lớn hơn đang đợi mình.

Sau khi về đến nhà, Tiểu Tiểu vào bếp nấu thức ăn, nấu canh, đảm đang khác hẳn ngày thường, khiến yêu nghiệt thấp thòm như ngồi trên đồng lửa.

Trên bàn ăn, Văn Dịch không nhìn được nữa, đành thừa nhận tội đã gây ra. Nhan Tiểu bày bát đĩa xong xuôi thì phát hiện ra bình thường lúc này Tiểu Thái đã chui ra từ lâu để xin thức ăn, nhưng giờ lại không thấy đâu, bèn thắc mắc: "Sao Tiểu Thái không ra ăn cơm? Ôm à?".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt ngáp ngừng, chớp chớp mắt, trả lời với giọng tội nghiệp: "Vì nó biết mình đã phạm sai lầm...".

Nhan Tiểu cau mày, múc bát canh đặt trước mặt yêu nghiệt hỏi: "Phạm sai lầm gì?".

Yêu nghiệt lấy lại bình tĩnh, rụt rè nói: "Hôm nay, về đến nhà, anh phát hiện thấy nhà cửa bị nó phá tan tành, điều tệ nhất là nó lại làm vỡ lọ hoa mà em thích nhất!".

Nhan Tiểu còn chưa kịp nói gì, yêu nghiệt đã vỗ vai Nhan Tiểu và rất nghĩa hiệp: "Yên tâm, anh đã giúp em cho nó một trận rồi". Nói xong, gãi nọ bèn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, bê bát canh lên húp sạch.

Yêu nghiệt vừa ăn vừa tự nhủ, bà xã không dễ dàng đối phó như vậy đâu, mình đổ hết tội lên đầu Tiểu Thái, chắc chắn cô nàng sẽ không tin, nếu lát nữa Tiểu Tiểu hỏi, mình sẽ...

"Uống hết rồi à?" Văn Dịch còn chưa tính toán xong, Nhan Tiểu đã nhìn vào bát yêu nghiệt như không có chuyện gì xảy ra.

"Uống... hết rồi."

Yêu nghiệt chớp mắt, thấy hơi thắc mắc. Vợ không hỏi chuyện lọ hoa, cứ thế cho qua hay sao? Yêu nghiệt đang bụng hỏi dạ thì Nhan Tiểu lại múc thêm một bát canh nữa, đẩy đến trước mặt hắn: "Uống thêm bát nữa đi".

"Ừ!" Văn Dịch gật đầu với vẻ hơi ngơ ngác, cuối cùng như sức nhớ ra điều gì, cất tiếng hỏi: "Canh gì vậy? Sao thấy... cứ lạ lạ thế nào ấy".

Nhan Tiểu cười tươi như hoa: "Uống đi. Uống xong, em sẽ cho anh biết".

Hiếm khi Nhan Tiểu ăn nói nhẹ nhàng với yêu nghiệt như vậy. Vừa nghe thấy giọng nhỏ nhẹ của Tiểu Tiểu, thực sự... người hắn mềm nhũn ra, cười dần thôi, uống ừng ực bát canh thứ hai, rồi lau miệng nhìn bà xã. Bà xã như người đang làm ảo thuật, vừa nãy miệng vẫn cười tươi như hoa, giờ mặt đã tối sầm như Bao Công.

Yêu nghiệt toát hết mồ hôi, đang định hô lớn: "Anh sai rồi" thì nghe thấy Nhan Tiểu lạnh lùng nói: "Hôm nay em đến gặp Tiên Tiên".

Nghe thấy vậy, mặc dù trong lòng giật thót, nhưng vẻ mặt Văn Dịch vẫn cười cười vờ như không có chuyện gì xảy ra. Điều Tiên Tiên không mách leo thế đâu. Hồi đầu nhờ cậu ta bốc thuốc, cậu ta đã thề rằng mình làm việc theo y đức, không bao giờ nói ra tình hình của bệnh nhân.

(Tiên Tiên: Há? Y đức? Không phải tớ đã nói rồi đó sao, y đức là chỉ đối với bệnh nhân của tớ thôi, Tiểu Tiểu không phải là bệnh nhân của tớ.)

Thấy vậy, Nhan Tiểu biết rõ yêu nghiệt dù có đánh chết cũng không chịu khai, bèn lấy từ trong ngăn bàn ra một gói thuốc, ném xuống trước mặt yêu nghiệt, cười gằn nói: "Tiên Tiên bảo em đưa cái này cho anh".

Nhìn gói thuốc, yêu nghiệt vẫn vững chãi như núi Thái Sơn, cười với vẻ sức hiểu ra vấn đề, nói: "À, cái này a, ha ha! Em xem đầu óc anh có tệ không. Đạo này ông ngoại sức khỏe không được tốt, không phải em cũng biết đó sao, hê hê. Anh nghe nói thuốc của Tiên Tiên rất tốt nên mới lấy cho ông ngoại mấy thang, nhưng bận... nên quên bồng đi mất".

Lúc yêu nghiệt nói, Nhan Tiểu chỉ khoanh tay trước ngực cười gật gù, đợi hắn nói xong mới lạnh lùng nói: "Nhưng Tiên Tiên nói với em rằng, đây là thuốc an thai".

Pằng pằng pằng!

Yêu nghiệt đang chuẩn bị thò tay ra lấy gói thuốc, nghe thấy vậy sững người ngay tại trận. Điều - Tiên - Tiên - đây chính là cái y đức của cậu đó hả?! Có người nào giúp người ta lại giúp ngược như cậu không?

Nhan Tiểu cố nhịn cười, cố tình làm ra vẻ giận dữ đập bàn: "Văn Dịch, anh nói đi, thuốc an thai này anh mua cho ai vậy?".

"Oan quá! Oan uống quá!!" Yêu nghiệt giậm chân liên hồi, gãi đầu gãi tai giải thích. "Tiểu Tiểu, em chớ có nghe Tiên Tiên nói linh tinh, có trời chứng giám, đây là thuốc bổ bình thường thôi. Em không biết cái mồm của Tiên Tiên đâu, cậu ta chỉ thích chơi khăm thôi, cậu ta ghen tị với bọn mình, muốn chia rẽ quan hệ của bọn mình!"

"Vậy hả?" Nhan Tiểu nheo mắt. "Anh bảo Tiên Tiên muốn chia rẽ quan hệ của bọn mình? Vậy tại sao cậu ta lại biết quan hệ của bọn mình là gì? Ai nói ra ấy nhỉ?"

Nghe thấy vậy, Văn Dịch càu càu mày. Một là, hắn đang tự hỏi không biết Tiểu Tiểu biết được bao nhiêu phần sự thật. Hai là, đang ngần ngại không biết nên dùng lời lẽ nào để đối phó, tuyệt đối không được không khẩu mà xưng.

Nhan Tiểu nhếch mép, rất ra dáng nữ vương: "Anh nói đi chứ".

Yêu nghiệt nghiêng răng: "Được, anh thừa nhận... Vừa về nước là anh liên lạc với Tiên Tiên, chủ yếu là hỏi han tình hình của em...". Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu không kìm được bèn nín thở, tay nắm chặt thành nắm đấm. Cuối cùng... con sói yêu nghiệt đã lòi ra cái đuôi rồi ư? Cuối cùng, đã chịu nói ra sự thật rồi ư? Sự thật có giống với những gì mình đoán không. Một năm trước hắn đã biết được việc mình sảy thai qua máy tính của mình, sau đó âm thầm theo dõi mình...

Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu nhìn yêu nghiệt chăm chăm, yêu nghiệt cũng nhìn Nhan Tiểu chăm chăm, bầu không khí, thái độ đều đã chín muồi, chỉ còn đợi nhân vật chính mở miệng nữa thôi. Và thế là Nhan Tiểu nghe thấy yêu nghiệt nói: "Nhưng có trời làm chứng, gói thuốc đó chỉ là thuốc bổ bình thường thôi, anh mua để tẩm bổ cho ông ngoại!!".

Nhan Tiểu: "..."

Việc sắp thành lại hỏng, quả nhiên, yêu nghiệt không hề để đối phó, không nói ra chuyện năm xưa một cách dễ dàng như vậy đâu. Nhan Tiểu thờ dài, không biết là nản chí hay phần nộ, tay chống nạnh nhìn yêu nghiệt nhảy tung tung trước mặt mình đánh trống lảng: "Vi tháng nào anh cũng đi lấy thuốc cho ông ngoại nên hôm đó mừng quá, anh đã kể cho Tiên Tiên nghe chuyện bọn mình kết hôn, hê hê. Ừ, mà anh biết chắc chắn em sẽ không trách anh đâu, đúng không? Bà xã, em nhìn đây này, quan hệ của bọn mình mới tốt lên, em chớ có nghe Tiên Tiên nói linh tinh đấy. Không tin em có thể mang gói thuốc này đến chỗ khác kiểm tra, làm sao anh có thể mua thuốc an thai được, trừ phi em... hê hê".

"Thôi thôi, không nói những chuyện này nữa. Tiểu Tiểu, mau vào ăn cơm đi em. À, em xem em quan tâm với anh thế cơ mà, lại còn hầm canh cho anh ăn. Canh gì vậy em?"

Yêu nghiệt nở một tràng dài, Nhan Tiểu nghe thấy câu cuối, tâm trạng mới đỡ đi được phần nào. Cô nhìn thẳng vào Văn Dịch, gằn từng từ một: "Canh - rỗng - hầm".

Dĩ nhiên canh rỗng hầm không phải là canh thịt rỗng, mà là thịt rắn. Từ nhỏ đến lớn, con vật mà yêu nghiệt sợ nhất, ghê tởm nhất là con rắn. Tiểu Tiểu còn nhớ trước đây hai đứa vừa ăn cơm vừa xem chương trình thế giới động vật, đột nhiên trên màn hình hiện lên hình ảnh đàn rắn quấn lấy nhau trong hang. Thế là yêu nghiệt chạy vội vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo...

Lúc này đây, Nhan Tiểu bình thản nhìn yêu nghiệt, quả nhiên thấy sắc mặt hắn từ xanh chuyển sang trắng bệch, từ trắng bệch lại chuyển sang đen sì. Cuối cùng, hắn liền lao thẳng vào nhà vệ sinh nôn lấy nôn để. Nhan Tiểu đứng yên tại chỗ, cười gằn. Văn Dịch à Văn Dịch, đây gọi là ăn miếng trả miếng.

Mặc dù anh không chịu thừa nhận là biết chuyện em sảy thai từ lâu, không chịu thừa nhận sự thật anh sắc thuốc bổ, nhưng em không hề quên "đại ân đại đức" của anh. Hóa ra, buổi trưa, lúc đi ăn với Điều Tiên Tiên, Tiểu Tiểu không kìm được bèn than thở đạo này càng ngày càng béo, làm thế nào cũng không giảm được. Nghe thấy vậy, Tiên Tiên liền cười ranh mãnh nói: "Ăn nhiều thịt hầm như vậy, giảm được mới là lạ".

Nhan Tiểu thấy lạ, tra hỏi tới cùng, Tiên Tiên mới nói ra sự thật.

Tiên Tiên nói: "Cậu cố gắng nhớ lại xem, có phải gần đây nhà cậu có hầm thịt ba lần, ba bữa thịt đều rất thơm, rất mềm, rất trơn, nhưng ông xã cậu chỉ quan tâm gấp thịt, múc canh cho cậu, còn mình thì lại không ăn miếng nào không?".

Nhan Tiểu ngửa mặt nhìn lên trần nhà nhớ lại: "Hình như... là có". Công nhận loại thịt đó mềm và ngon, người từ trước đến nay ăn không thấy ngon như Nhan Tiểu cũng không kìm được, ăn thêm khá nhiều.

Tiên Tiên nhún vai: "Vấn đề chính là nằm ở đây. Haizz, tội nghiệp kẻ nọ, ăn cả thịt người mà không hề hay biết".

Câu nói đó khiến Nhan Tiểu sững sờ, mắt tròn ngược: "Cậu, ý cậu là... dám thịt đó...".

Tiên Tiên nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ: "Đừng có mà giả vờ kinh tởm như vậy, không phải Văn Dịch nói cậu rất thích ăn đó sao? Báo hại tớ phải qua bao mối quan hệ mới mua được số nhau thai đó...".

Hai chữ 'nhau thai' vừa thốt ra khỏi miệng Tiên Tiên, Nhan Tiểu liền... nôn sạch sành sanh mọi thứ ăn trong bữa trưa và cả bữa tối hôm qua. Giờ đây, nghe thấy yêu nghiệt đứng trong nhà vệ sinh nôn khan, Nhan Tiểu mới thấy đỡ buồn nôn.

Đây không phải chính là vợ chồng hoạn nạn có nhau mà yêu nghiệt vẫn nói đó sao. Yêu nghiệt, anh hãy đợi đấy, chắc chắn em sẽ không tha cho anh đâu! Nhan Tiểu đang hùng dũng nắm chặt tay tuyên thệ thì chuông cửa vang lên. Nhan Tiểu ngoái đầu lại nhìn đồng hồ, tám giờ. Giờ này còn ai đến nhà nữa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mẹ chồng giá lâm

Yêu nghiệt đang mặt xanh nanh vàng nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh thì chuông cửa réo vang. Nhan Tiểu mở cửa, vừa nhìn thấy khách liền sững người. Lùi lại hai bước, Nhan Tiểu mới thốt ra tiếng ú ớ. Người phụ nữ đứng ngoài cửa bỏ chiếc kính râm Prada xuống, đi giày cao gót vào nhà.

"Con bé này, sao vậy? Nửa năm không gặp, quên mặt ta rồi à?"

Nghe giọng người phụ nữ, Nhan Tiểu líu lưỡi: "Cô, cô à...". Chưa nói ra được câu tiếp theo "Cô đến đây bằng cách nào" thì đầu Nhan Tiểu bị cốc một cái, không nhẹ không nặng. Người phụ nữ cười trợn mắt nói: "Con bé này, gọi ta là gì? Còn gọi cô nữa hả?".

Bà vừa nói vừa bước vào phòng khách, sau khi đặt túi xách xuống liền nói: "Con và Văn Dịch bảo đi đăng ký là đi đăng ký, cũng không thèm thông báo với mẹ một tiếng, mẹ còn chưa tìm hai đứa mà tính sổ đấy! Thử gọi một tiếng cô nữa xem".

Nhìn thấy mẹ Văn Dịch, không, không phải, bây giờ phải gọi là "mẹ chồng" mới đúng. Thấy mẹ chồng nhìn mình từ đầu đến chân bằng ánh mắt triu mến, cô đành ngượng ngùng gọi: "Mẹ..."

Nghe thấy vậy, mẹ Văn Dịch gạt đầu về hải lòng, sau đó nhìn quanh phòng khách một lượt, phát hiện không thấy con trai đâu, bèn hỏi: "Văn Dịch đâu?".

Cùng lúc đó, yêu nghiệt vừa chui ra khỏi nhà vệ sinh sau trận nôn. Vừa nhìn thấy mẹ, hấn chớp chớp mắt, chưa kịp mở miệng lại ậm ọe chạy vào nhà vệ sinh. Mẹ Văn Dịch chắc lưỡi hỏi: "Nó làm gì vậy?".

"Dạ..." Nhan Tiểu nhìn lên trời, trả lời rất hóm hỉnh.

"Chắc là có bầu rồi à!"

Nghe thấy vậy, mẹ Văn Dịch liền cười: "Nói như vậy có nghĩa là hai đứa thành hôn theo lệnh của con ư?".

Nhan Tiểu gạt đầu: "Vâng ạ!".

Sau khi yêu nghiệt nôn hết mọi thứ trong dạ dày, Nhan Tiểu thu dọn bát đĩa, ba người mới ngồi xuống nói chuyện.

Nhan Tiểu rót trà mời mẹ chồng, rồi ngồi cạnh yêu nghiệt nhìn trộm mẹ Văn Dịch, càng thấy khó gọi tiếng "Mẹ".

Bà mặc một bộ vest đơn giản bó sát người, tóc dài chấm vai ôm lấy khuôn mặt, hiện kiểu tóc này đang rất mốt, đuôi mắt mặc dù đã có nếp nhăn, nhưng các nét trên khuôn mặt đều xinh xắn, nhìn giống phụ nữ công sở ngoài ba mươi.

Người này đi với Nhan Tiểu, gọi là "chị" còn tạm, đâu có nét nào ra dáng mẹ chồng...

Nhan Tiểu còn đang mãi suy nghĩ thì yêu nghiệt đã lên tiếng: "Mẹ, sao mẹ mới nói về là về luôn vậy, không giống với phong cách của mẹ cho lắm!".

Mẹ Văn Dịch bèn liếc con trai một cái rồi quắc lại ngay: "Không phải mày cũng nói là kết hôn chớp nhoáng rồi kết hôn chớp nhoáng luôn đó sao? Cũng chẳng giống phong cách của mày gì cả!"

Yêu nghiệt bị choáng, cười hềnh hếch: "Surprise?"

Mẹ Văn Dịch nhún vai: "Surprise".

Thấy vậy, yêu nghiệt lại nhìn ra sau lưng mẹ, không có va li, không có túi du lịch, chỉ có túi xách tay nhỏ và dài, chắc là cho hộ chiếu, điện thoại vào rồi cũng không còn nhiều chỗ nữa, giờ lại là buổi tối, mẹ đến đột xuất, đúng là... hơi bất thường.

Văn Dịch ngừng một lát rồi hỏi: "Thế ngoài surprise, mẹ còn định làm gì nữa? Mà ông ngoại có biết mẹ về không??".

Mẹ yêu nghiệt hơi sầm mặt xuống, nói nhỏ: "Tạm thời chưa được nói cho ông ngoại biết là mẹ về, mẹ ở tạm chỗ hai đứa mấy ngày".

"Gì cơ ạ?"

"Gì cơ ạ?"

Mẹ Văn Dịch vừa nói dứt lời thì cả Văn Dịch và Nhan Tiểu đều hỏi rất sững sốt. Ở mấy ngày đồng nghĩa với việc sống chung với nhau, sống chung với nhau đồng nghĩa với việc thói quen sinh hoạt của hai vợ chồng sẽ bị đảo lộn hoàn toàn, thói quen sinh hoạt bị đảo lộn cũng đồng nghĩa với việc...

Thấy phản ứng của hai đứa như vậy, mẹ Văn Dịch cũng giật nảy mình, tròn tròn mắt nói: "Hai đứa không cần phải sững sốt như vậy chứ. Mẹ về nước chỉ ở nhà chúng mấy mấy ngày, quây rầy thế giới của hai đứa mấy ngày mà cũng không welcome như vậy hay sao?"

"Không ạ, không ạ!" Nhan Tiểu vội vàng xua tay. "Chỉ là... chỉ là bất ngờ quá thôi ạ... Hê hê." Thực ra ý Nhan Tiểu muốn nói là, mẹ đến rồi ngủ ở đâu? Căn hộ này của yêu nghiệt cũng chỉ khoảng một trăm mét vuông, ngoài phòng làm việc cũng chỉ còn hai phòng ngủ.

Phòng ngủ lớn để Văn Dịch ở, phòng ngủ nhỏ bị Nhan Tiểu chiếm, nhưng bây giờ mẹ chồng đến... Nhan Tiểu và yêu nghiệt đều hiểu, sống dưới một mái nhà, nếu không muốn để mẹ Văn Dịch phát hiện ra thì chỉ còn một khả năng - hai đứa cùng ở chung một phòng, nhường phòng ngủ còn lại cho mẹ Văn Dịch.

Nghĩ đến đây, nét mặt hai đứa hoàn toàn trái ngược nhau. Nhan Tiểu thì chỉ muốn ngăn lại, còn yêu nghiệt hào hứng hùa vào: "Welcome mẹ thôi! Mẹ không biết con nhớ mẹ thế nào đâu! Mẹ thích ở đây bao lâu cũng được, thỉnh thoảng con và Tiểu Tiểu có đấu khẩu với nhau, có mẹ, con thật vui quá! Đây thực sự là một bất ngờ cực lớn, mami, con yêu mami chết đi được!"

Yêu nghiệt vừa nói vừa thom lên má mẹ một cái với vẻ hết sức hạnh diện. Mẹ Văn Dịch cười tươi như hoa, Nhan Tiểu chưa kịp nói "không" thì yêu nghiệt đã khoác tay mẹ đi vào phòng ngủ của Nhan Tiểu.

"Mẹ về đúng dịp quá, sắp Tết Đoan Ngọ rồi, lâu lắm rồi mẹ không ăn Tết Đoan Ngọ ở nhà rồi đúng không? Mẹ không biết Tết Đoan Ngọ bây giờ vui như thế nào đâu, năm ngoái con và ông gói bánh chưng..."

"Thật hả? Có phải bánh nhân đậu đỏ mà hồi nhỏ con thích ăn nhất không?"

"Vâng, còn có cả bánh chưng nhân thịt. À, tối đến hai ông cháu còn đi thả đèn ở sông. Trong khu nhà mình có rất nhiều trẻ con đến nhờ ông viết những lời may mắn lên đèn, bọn chúng bảo ông viết chữ bằng bút lông là đẹp nhất."

Hai mẹ con, một người tung một người hứng đi vào trong, Nhan Tiểu bất lực đứng sau rào tường. Nhưng vẫn không ngăn được yêu nghiệt mở cửa phòng ngủ nhỏ. Văn Dịch cô tình nhìn Nhan Tiểu đứng sau, nói với giọng khiêu khích: "Mẹ ở phòng này được không?"

"Ok. Nhưng mẹ nhớ là năm ngoái đến đây, phòng này không phải như thế này."

"Đúng vậy", Văn Dịch thuộc dạng nói dối có nghề, không cần phải gờ bản thảo, cười thủng thẳng đáp. "Trước khi kết hôn, con và Tiểu Tiểu đã trang trí phòng này thành phòng con gái. Bọn con đã giao hẹn với nhau, nếu cãi nhau, không ai được bỏ nhà đi để đối phương phải lo. Nếu thực sự cãi nhau quá đà thì cô ấy sẽ ở phòng này, còn con sẽ ở tạm phòng ngủ lớn."

Nghe thấy vậy, mẹ Văn Dịch liền bật cười: "Con trai mẹ thông minh thật!"

Yêu nghiệt dương dương tự đắc nhìn Nhan Tiểu hậm hực phía sau, ôm chặt mẹ hôn một cái nữa: "Còn có cái thông minh hơn nữa chứ mẹ. Con biết là chắc chắn mẹ đi vội nên quên mang theo quần áo ngủ, con và Tiểu Tiểu sẽ ra ngoài mua cho mẹ ít đồ dùng cá nhân. Mẹ đợi một lát nhé!"

—Tôi là dài phân cách “mẹ chồng giá lâm”—

Trong cửa hàng, Nhan Tiểu lờ đờ đi mua quần áo ngủ cho mẹ yêu nghiệt, còn nét mặt Văn Dịch thì ngược hẳn với cô, phấn chấn, khoái chí...

Nhan Tiểu chậm rãi lê bước đến trước mặt yêu nghiệt, thấy hân hào hứng so sánh kiểu cách của hai bộ đồ ngủ: "Anh nợ em một lời giải thích".

"Hả?" Yêu nghiệt vẫn giả vờ vô tội, tiếp tục chọn bộ đồ ngủ. "Hả? Em xem hai bộ này, bộ nào hợp với mẹ mình hơn?"

Nhan Tiểu sồn hết cả gai ốc vì câu "mẹ mình", cũng không còn quan tâm đến việc đang đứng ở nơi công cộng, giậm chân mà không hề ngại ngùng: "Không phải anh rất thông minh đó sao? Vậy anh nói đi, tại sao đột nhiên cô báo về là về hả?".

Nghe thấy vậy, Văn Dịch liền bĩu môi, đặt bộ quần áo trên tay xuống nói: "Tiểu Tiểu, em cũng nhìn thấy đó, ngay cả ba lô mẹ anh cũng không mang về cái nào, anh đoán... chắc là bà bỏ nhà đi".

"Bỏ nhà đi?" Nhan Tiểu la lớn. "Không phải ba mẹ anh rất hạnh phúc đó sao? Là vợ chồng bao nhiêu năm rồi, lại còn bỏ nhà đi nữa?!"

Yêu nghiệt nhún vai: "Ai mà biết được? Bố mẹ anh đều nóng tính, có khi một ngày nào đó còn đánh nhau chưa biết chừng. Haizz, không phải người ta thường nói rằng, chuyện của vợ chồng chỉ có người trong cuộc mới biết đó sao, trước mặt người ngoài, không phải bọn mình cũng rất hạnh phúc đó thôi".

Thấy đến giờ Văn Dịch vẫn tỏ vẻ không thèm quan tâm, Nhan Tiểu tức nỏ đom đóm mắt: "Thế đêm nay, đêm mai, rồi đêm ngày kia thì thế nào? Mẹ anh ngủ ở phòng em, em lại không thể ngủ ở phòng làm việc hay phòng khách, chẳng lẽ em... em...".

Nói đến đây, đột nhiên Nhan Tiểu hết cả hơi, có gì đáng hỏi đâu? Đây không phải chính là điều mà con sói với nụ cười đậm đàng đứng đối diện với cô mong chờ sao? Thấy vậy, yêu nghiệt còn trêu Nhan Tiểu một hồi, đưa tay đỡ ngực tỏ vẻ như bị thương: "Biết làm sao được. Cùng lắm thì anh ngồi trên sofa cả đêm vậy".

Nhan Tiểu lườm một cái, đang định nói thì điện thoại của yêu nghiệt liên đồ chuông. Văn Dịch liếc màn hình, cau mày nhắc máy: "Hello?".

Vừa nghe thấy câu này, trong lòng Nhan Tiểu lại nhen lên tia hy vọng, yêu nghiệt nói tiếng Anh khi nghe điện thoại, thường đều là ba hán gọi. Đúng! Không cần quan tâm đến việc có phải hai vị phụ huynh cãi nhau hay không, chỉ cần đêm nay đưa được mẹ chồng đi, đừng để cô và con sói này ở chung một phòng là được.

Nhan Tiểu vừa nghĩ vừa nắm chặt tay thành nắm đấm, nhìn yêu nghiệt chằm chằm, đối phương xì xỏ tiếng Anh một hồi, nét mặt dần dần trầm xuống.

"Sao vậy? Có phải chú gọi về không? Chú cãi nhau với cô à?"

Yêu nghiệt không nói gì, cúi đầu chăm chú chọn quần áo.

Nhan Tiểu sốt ruột như người ngồi trên lửa: "Anh nói gì đi chứ? Có phải hai người xảy ra chuyện gì rồi không? Anh là con mà thế à? Ba mẹ cãi nhau mà không sốt ruột?".

"Anh sốt ruột chứ!" Văn Dịch ngẩng đầu, tiếp lời Nhan Tiểu rồi đưa hai bộ đồ ngủ trên tay cho người bán hàng: "Phiền chị gói hộ".

Nhan Tiểu liếc thấy hai bộ đồ ngủ, một của đàn ông, một của phụ nữ, không kìm được bèn thắc mắc: "Anh cũng muốn mua quần áo ngủ à?".

Yêu nghiệt lắc đầu: "Không phải anh mà là ba anh. Vừa nãy anh đã nói rồi mà, họ cãi nhau anh cũng sốt ruột lắm".

Nghe thấy vậy Nhan Tiểu càng cảm thấy trong này có điều gì đó bất thường, bèn hỏi: "Thế có nghĩa là sao?".

Văn Dịch nhướn mày, cố nói bằng giọng trầm ngâm: "Vừa nãy bố chồng em gọi điện thoại bảo rằng ông ấy đã chọc giận mẹ, giờ muốn đến xin lỗi".

Nhan Tiểu lùi lại ra sau một bước: "Anh nói cho rõ đi...".

Văn Dịch lấy tay véo cằm: "Thôi được, nói một cách vắn tắt là... đêm nay ba anh cũng sẽ ngủ ở nhà mình".

OTZ... Đây chắc chắn là tin tồi tệ hơn cả việc bị mẹ chồng tấn công. Cũng có nghĩa rằng, đêm nay dù thế nào mình cũng không thể thoát khỏi bàn tay của yêu nghiệt ư?

——*Tôi là dài phân cách “buộc phải ngủ chung giường”*——

Đợi đến khi bố chồng, ông Bruce, cũng đến nhà yêu nghiệt, đã là hơn mười một giờ đêm.

Hai vợ chồng già lại xì xỏ nửa tiếng Anh, nửa tiếng Trung cãi nhau một hồi, cuối cùng cũng chịu về phòng tắm gội, đi ngủ. Còn lại... hai vợ chồng trẻ tiếp tục xuất chiêu. Trong phòng ngủ lớn, Nhan Tiểu ôm ông gấu trước ngực, nét mặt tỏ vẻ nhát là chết. Bên kia yêu nghiệt ngồi trên sofa, bắt chân chữ ngũ, cười tùm tùm nhìn bà xã, ánh mắt đó tựa như sói nhìn thấy thịt, mèo trông thấy cá.

Bên ngoài, Tiểu Thái cào cửa kêu ngoao ngoao.

Văn Dịch trêu môi: "Bà xã, em ngồi xa anh như vậy làm gì? Nào, lại đây".

Nhan Tiểu lườm một cái, nếu mình sang thật thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa: "Đêm nay định ngủ thế nào?".

"Hả?" Yêu nghiệt cao giọng hỏi rồi véo cằm nhắc: "Bà xã à, đáng lẽ em không nên hỏi đêm nay ngủ thế nào, mà phải là tuần - này bọn mình ngủ thế nào, vừa nãy ba anh nói, sẽ cùng mẹ anh ăn hết Tết Đoan Ngọ rồi mới về, nên... chắc em cũng hiểu".

Văn Dịch cố ý kéo dài hai chữ "tuần này", Nhan Tiểu nghe mà sồn hết gai ốc, đang ngần ngại nghĩ hay là tuần này về nhà mẹ ngủ thì thấy yêu nghiệt chậm

rãi đứng dậy. Nhan Tiểu sợ quá lùi ngay ra sau, yêu nghiệt lại túm túm cười bước về phía cô. Nhan Tiểu ôm chặt ông gấu, nghiêng rặng, chưa biết phải làm thế nào thì Văn Dịch đã bước qua Nhan Tiểu, lấy chân trên giường trải xuống đất.

"Em đừng có tính là về nhà mẹ em ở nhé! May mà loại sinh vật đơn bào như em lấy anh, như nhà người khác, phải sống chung với bố mẹ chồng thì đã bị người ta xử lý từ lâu rồi. Em không thấy là ba mẹ anh mấy khi về nước mà đến nhà mình ở đâu, em bỏ về nhà mẹ, nếu là em, em sẽ nghĩ thế nào? Con dâu xì mặt không vui khi thấy mình đến ư?"

Văn Dịch vừa trải chăn xuống đất vừa cầu nhàu: "Kể cả kẻ ngốc như em có đồng ý thì mẹ em cũng đồng ý không? Đồ ngốc!". Máng xong, yêu nghiệt nhìn chiếc "giường" trong một tuần sắp tới, có phần khóc dở mếu dở: "Nhan Tiểu, anh còn ngốc hơn vì đã lấy em!".

Cảnh tượng này, cộng với câu nói tội nghiệp cuối cùng của yêu nghiệt, khiến tự dung Nhan Tiểu thấy mềm lòng, ngần ngại hỏi: "Anh... định ngủ dưới đất một tuần liền như vậy ư?"

Yêu nghiệt nghiêng đầu: "Biết đâu đại phu nhân lại ra lệnh đặc xá, cho phép vi thần lên giường ngủ thì sao?"

Giây tiếp theo, Nhan Tiểu sắp gật đầu đồng ý thì yêu nghiệt đứng dậy, vào tủ lấy cho Nhan Tiểu một cái chăn mới, nói: "Em nghe cho rõ đây, ý anh là, cho anh lên giường phục vụ em, chứ không chỉ ngủ không đâu".

Nhan Tiểu suýt ngất vì hai chữ "phục vụ", lấy ông gấu làm vũ khí ném thẳng vào yêu nghiệt quát: "Trong đầu anh không nghĩ được chuyện gì ngoài chuyện đó à?"

Yêu nghiệt đón lấy ông gấu, ôm nó hít hít mùi của Nhan Tiểu còn lưu lại trên đó, rồi ngẩng đầu lên hào hứng nói: "Nếu tất cả đàn ông đều không nghĩ đến chuyện đó thì nhân loại bị diệt vong từ lâu rồi". Ngừng một lát, hần cố tình tỏ ra âm ỉ nói: "Thôi, anh ngủ dưới đất vậy. Nằm ngủ cạnh em... anh sợ anh không làm chủ được mình".

Nhan Tiểu: "... Sao anh không đi chết ở đâu đi!"

Nếu nói Văn Dịch chủ động đề nghị nằm đất một tuần liền, lúc đầu Tiểu Tiểu còn thấy hơi áy náy thêm chút cảm động, thì bây giờ, cảm giác này đều biến mất. Lúc này là một rười rượi đêm. Nhan Tiểu nằm trên giường, ôm bà gấu trong lòng, trần trọc hồi lâu không ngủ được, cô cảm thấy, nếu cứ thế này, có thể cô sẽ thức trắng đến khi trời sáng. Không... phải nói là thức trắng đến tuần sau mới đúng.

Bịt chặt tai, trở mình, Nhan Tiểu thôi miễn mình không nghe không nghĩ gì nữa, nhưng chưa được bao lâu vẫn không kìm chế được cơn giận trong đầu, đá vào kẻ nọ, gầm lên: "Anh có dậy không thì bảo!".

Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu, không còn quan tâm đến chuyện có làm bố mẹ chồng đang ngủ phòng bên cạnh thức giấc hay không, trợn mắt nhìn yêu nghiệt còn đang giả vờ tỏ ra vô tội trước mặt, chỉ ước được xông tới bóp cổ hần cho đến chết. Văn Dịch lồm cồm bò ra khỏi chăn trong

trạng thái "hừa mơ nửa tỉnh", nét mặt còn rất ngây ngô: "Bà xã, sao vậy?"

Nhan Tiểu cười khẩy, còn giả vờ nữa! Anh cứ giả vờ đi!

Xem anh giả vờ được đến bao giờ!! Nhan Tiểu vừa thương thức tài diễn xuất cao siêu của yêu nghiệt vừa nghiêng rặng: "Anh làm sao vậy? Anh có còn định để cho người ta ngủ nữa không?!"

Từ lúc hai người tắt đèn nằm xuống, Văn Dịch ho như cuốc kêu, đến mức tim phổi nhảy ra khỏi lồng ngực rồi mà vẫn không chịu dừng. Nhan Tiểu chuẩn bị chộp mắt thì tiếng ho lại vang lên đều đều bên tai.

Đúng là gần đây yêu nghiệt mới bị cảm lạnh, Nhan Tiểu còn hai lần nấu cho hần nước lê ép, hai đứa sống cùng nhau, cũng không thấy hần ho nhiều. Nhưng đêm nay, bệnh của hần lại bùng phát, bùng phát rất đúng lúc.

Yêu nghiệt chỉ vào Nhan Tiểu: "Ảnh hưởng đến em à? Anh xin lỗi, cứ đêm đến là anh lại thấy ngứa cổ họng, không nhịn được chỉ muốn ho. Bình thường còn đỡ, nhưng đêm nay nằm dưới đất, thấy hơi lạnh.

Yêu nghiệt vừa nói đến đó, Nhan Tiểu không chịu được nữa bèn cười khẩy. Nghe thấy chưa? Câu cuối cùng mới là trọng điểm: "Có lẽ đêm nay ngủ dưới đất hơi lạnh", vậy ả ý là, Văn Dịch ngủ trên giường sẽ không ho nữa? Xem hần ta quan tâm đến cô biết bao, vì không muốn ép cô phải ngủ cùng giường, nên đã chủ động đề nghị ngủ dưới đất, sau đó lại để cô chủ động mời hần lên giường.

Nhan Tiểu nghiêng rặng: "Được, yêu nghiệt, anh không đi đóng phim thì thật là phí! Em hỏi anh, có phải hôm nay không đạt được mục đích anh quyết không chịu thôi hay không?"

Nghe thấy vậy, không ngờ yêu nghiệt cũng trả lời rất nghiêm túc: "Đúng vậy".

"Có phải nếu bây giờ em bảo anh lên giường ngủ, em ngủ dưới đất thì anh cũng đã chuẩn bị xong các chiêu để đối phó với em hay không?"

Nghe thấy câu này, Văn Dịch liền nhìn lên trần nhà, một hồi lâu mới cười híp mắt nói: "Bà xã cứ thử xem, rồi sẽ biết ngay thôi!"

Nhan Tiểu nắm chặt tay thành nắm đấm, nhắc mình bình tĩnh, thật bình tĩnh, sau đó mới nhấc chân lên, quay trở lại giường, tiện thể quát: "Anh cút lên trên này đi!!!"

Yêu nghiệt đã có lệnh đặc xá, khắp khối bò lên giường, chưa kịp ghé sát vào tóc Tiểu Tiểu đã gào lên thảm thiết. Lần này, bố mẹ chồng nằm ở phòng bên cạnh, dù có muốn giả vờ không nghe thấy cũng không thể chịu được nữa, mẹ Văn Dịch quát: "Văn Dịch, nhỏ tiếng thôi cho ba mẹ nhờ!".

Yêu nghiệt hậm hực bảo "vâng", lật chăn ra xem, chỉ thấy Tiểu Thái đang ung dung nằm giữa hai người, nhắm hờ mắt ngủ.

"Thế này có nghĩa là thế nào?" Rõ ràng hẳn nhớ là đã nhốt Tiểu Thái ở ngoài, việc đã sắp thành lại hỏng bét!

Khóe miệng yêu nghiệt giật giật, nhìn Tiểu Thái với ánh mắt căm thù, không kìm được nữa lại gào lớn: "Đồ mèo thái giám chết tiệt, sớm muộn gì cũng có ngày tao giết chết mày!".

Ba rưỡi sáng, cuối cùng Nhan Tiểu cũng ngủ thiếp đi.

Cũng không biết yêu nghiệt đã đuổi kẻ thù Tiểu Thái ra khỏi phòng ngủ bằng cách nào. Hắn lại trèo lên giường, lặng lẽ lật chăn ra, chui vào nằm xuống, lặng lẽ ngắm người bên cạnh đang ngủ, nhếch mép, vẫn không kìm được liền khẽ ôm Tiểu Tiểu vào lòng, vừa vuốt tóc mai cô vừa mắng: "Ngốc ạ!".

Em đúng là đồ ngốc, đàn ông dĩ nhiên là phải đam mê rồi, ngủ cùng em dĩ nhiên đầu óc phải đen tối rồi. Nhưng Tiểu Tiểu, cái mà anh cần không chỉ đơn thuần là một đêm ân ái. Kể từ ba năm trước, cái mà anh cần là nửa đêm tỉnh giấc, mở mắt ra là được nhìn thấy em, đưa tay ra là được ôm em vào lòng. Nhịp thở đều đặn của em, hơi ấm quen thuộc mới là điều mà anh khát khao nhất.

——Tôi là dài phân cách “ngủ chung giường”——

Hôm sau, không nằm ngoài dự đoán, Nhan Tiểu đã đi làm muộn.

Lúc đến công ty, Hạ Hà Tịch, chị Hoa và mọi người đang họp. Sắp đến Tết Đoan Ngọ, bộ phận quy hoạch doanh nghiệp phải chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc, rất nhiều việc còn chưa chốt được, chính vì thế giai đoạn này là giai đoạn bận nhất.

Vì chị Hoa chuẩn bị làm đám cưới nên rất nhiều việc đều buông xuôi, không quan tâm. Nhan Tiểu phải lo một mình, bận tới mất, may mà Hạ Hà Tịch đã quen với việc tổ chức các bữa tiệc như thế này, đưa ra được rất nhiều ý kiến mang tính chất xây dựng cho Nhan Tiểu.

Cuộc họp hôm nay chủ yếu hội báo một số tiến độ về vấn đề tổ chức bữa tiệc, những việc này đều do Nhan Tiểu nắm bắt, nên người chủ trì cuộc họp này cũng là Nhan Tiểu. Kết quả, cô lại đến muộn nửa tiếng đồng hồ. Lúc Nhan Tiểu có mặt tại phòng họp, Hạ Hà Tịch đang báo cáo tiến độ công việc với nhân viên bằng máy chiếu. Nhan Tiểu vừa xấu hổ vì mình đến muộn vừa ngạc nhiên vì Hạ Hà Tịch lại có thể nhớ như in những chuyện cô mới nói một lần, đồng thời còn truyền đạt lại được cho người khác.

Vì không tập trung tinh thần nên trong suốt cuộc họp, đầu óc Nhan Tiểu cứ để đâu đâu. Mãi đến khi cuộc họp kết thúc, chị Hoa lạnh lùng châm chọc cô mấy câu, cô mới trở về với thực tại, vội vàng xin lỗi vì đến muộn và trong cuộc họp không tập trung. Cũng may, trong phòng họp chỉ còn lại chị Hoa, Nhan Tiểu và Hạ Hà Tịch. Chị Hoa cũng đã cố gắng nể mặt Nhan Tiểu.

Chị Hoa nhìn Hạ Hà Tịch, lắc đầu nói: "Thật không biết đôi mắt nào lại chăm em".

Vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu bèn đỏ bừng mặt, không biết phải làm thế nào. Hạ Hà Tịch liền giải vây cho cô: "Thôi, còn rất nhiều việc phải làm, mọi người đi đi".

Chị Hoa "hừ hừ" hai tiếng, quay đầu đang định ra khỏi phòng họp, đúng lúc cô bé trực ngoài quầy chạy xộc vào phòng, đâm sầm vào chị Hoa. Chị Hoa đứng dậy đang định nằng nệ nhìn thấy cô bé đó ôm một bó hoa hồng lớn cười tươi đứng nguyên tại chỗ, chị Hoa liền thay đổi ngay thái độ, kêu "haizz" với vẻ ngơ ngác.

Hóa ra, kể từ khi kết hôn, cứ cách vài ba ngày, ông xã dịu dàng, lãng mạn, đa tình của chị Hoa lại tặng cho chị một niềm vui bất ngờ, hôm thì là bữa tối dưới ánh nến, hôm thì lại đích thân làm sôcôla, hoa tươi cũng tặng liên tục, dĩ nhiên là lời chúc trong tấm thiệp tặng kèm với bó hoa cũng vô cùng mặn nồng. Kể ngốc như Nhan Tiểu đọc xong cũng phải thán phục ghen tị.

Cô bé trực quầy ôm bó hồng đi vào, chị Hoa đưa tay ra nhận rất tự nhiên. Ài ngờ, tay vừa thò ra, cô bé trực quầy lại chơi khăm tránh ra sau rồi chạy thẳng đến trước mặt Nhan Tiểu, cười khúc khích: "Tiểu Tiểu, hoa của chị! Xem xem ai tặng đi!!!".

Vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu liền sững người: "Của chị hả?". Ai lại lãng nhách như vậy nhỉ, chẳng lẽ là...

Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu ngơ ngác quay đầu lại nhìn Hạ Hà Tịch, thấy sắc mặt anh không hề thay đổi, không biết đang nghĩ gì. Nhan Tiểu liền cười, nhìn lên trần nhà nói: "Em không nhầm đó chứ?".

Chị Hoa mặt tối sầm, nói lớn: "Em nhìn thiệp là biết có phải nhầm hay không chứ có gì đâu".

Nhan Tiểu im lặng, không dám mở thiệp ra xem. Với những điều mà cô hiểu về yêu nghiệt, nếu quả thật là viết ra những lời tình cảm mặn nồng thì chắc chắn sẽ kinh khủng gấp trăm gấp ngàn lần ông xã trẻ của chị Hoa.

"Hê hê, không biết ai mà lãng nhách như vậy, chắc chắn là đùa rồi."

Nói xong, từ nãy đến giờ Hạ Hà Tịch vẫn im lặng, giờ mới ngẩng đầu lên tiếng: "Xin lỗi, anh chính là kẻ lãng nhách đó".

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lời từ chối sau bữa cơm gia đình

"Xin lỗi, anh chính là kẻ lãng nhách đó." Hạ Hà Tịch vừa nói ra câu đó, cả gian phòng chỉ thấy gió thoảng.

Chị Hoa và cô bé trực quỳ đều là người tinh ranh, đâu có chuyện không hiểu, nghe thấy vậy liền cười khúc khích ra khỏi phòng họp, trong phòng chỉ còn lại Nhan Tiểu và Hạ Hà Tịch, Nhan Tiểu đứng chôn chân, vô cùng ngại ngùng.

Hạ Hà Tịch khẽ hắng giọng, nhưng cũng không tỏ ra ngại ngùng, chỉ mỉm cười nói: "Đợt trước chồng chị Hoa ngày nào cũng tặng hoa, anh nghe thấy em và các bạn nói là ngưỡng mộ, rồi bảo chưa bao giờ được nhận hoa, chính vì thế... Nói đến đây, Hạ Hà Tịch bật cười trước.

"Rất ầu trĩ đúng không? Thực ra lúc đó anh nghĩ, anh sẽ phải làm được một việc gì đó trước Văn Dịch. Tuổi thơ của em đã bị cậu ấy bá chiếm rồi, kiểu gì cũng phải để lại một chút cơ hội cho kẻ đến sau chứ, đúng không?"

Nhan Tiểu cắn chặt môi, lặng lẽ nhìn Hạ Hà Tịch. Dường như anh thích màu xám, com lê đổi đi đổi lại dường như vẫn chỉ có một gam màu, nhưng kết hợp với nước da trắng trẻo của anh nhìn không hề thấy tối. Cộng với các nét thanh tú, nói thật lòng, Hạ Hà Tịch đúng là một chàng trai điềm đạm, nho nhã, biết quan tâm đến người khác, nêu không có yêu nghiệt, có lẽ cô...

Nhan Tiểu ngừng một lát, cắt đứt dòng suy nghĩ khủng khiếp của mình nói: "Cảm ơn bó hoa của anh, nhưng..."

Cô chưa kịp thốt ra câu từ chối, Hạ Hà Tịch đã mỉm cười ngắt lời: "Tiểu Tiểu, có phải em cảm thấy anh rất lãng nhách đúng không? Hồi đầu thì nói chắc như đinh đóng cột muốn theo đuổi em, muốn giành lấy em từ tay Văn Dịch, nhưng điều khó nói nhất là, anh chưa bao giờ theo đuổi con gái, cũng không biết làm thế nào mới khiến em vui được, làm thế nào mới bày tỏ được tấm lòng của mình đối với em. Hiện nay, điều duy nhất anh có thể làm được là giúp em một chút trong công việc".

Hạ Hà Tịch vừa nói như vậy, Nhan Tiểu không biết phải làm thế nào, bàn tay đang định trả lại hoa cứng đờ. Hạ Hà Tịch à Hạ Hà Tịch, rốt cuộc là anh ngốc thật hay ngốc giả? Anh nói nghe tội nghiệp như vậy, tình cảm thâm thiết như vậy, em biết từ chối thế nào đây?

Thực ra, ngay từ khi biết được tình cảm của Hạ Hà Tịch, Nhan Tiểu đã lánh mặt anh. Mặc dù Nhan Tiểu biết quan hệ của cô với yêu nghiệt chưa chắc chắn, nhưng sự thật cô đã kết hôn vẫn trói buộc cô, cô không thể đón nhận Hạ Hà Tịch. Lúc đầu Nhan Tiểu còn nghĩ sẽ tìm một cơ hội để từ chối chính thức, nhưng thái độ không theo đuổi ráo riết, không bày tỏ tình cảm nhưng không giấu nổi sự chân thành của Hạ Hà Tịch khiến Nhan Tiểu rất khó xử.

Dù gì thì khi Hạ Hà Tịch chưa có hành động gì, cô cũng không thể từ bỏ mà xông lên nói: "Anh đừng thích em có được không?". Nhan Tiểu thậm chí cầu nguyện là do mình quá cả nghĩ, thực ra Hạ Hà Tịch không coi trọng cô như vậy, nhưng bây giờ xem ra, hóa ra anh chàng này không biết theo đuổi con gái.

Trong chốc lát, Nhan Tiểu khóc dờ mếu dờ. Hạ Hà Tịch lại nói: "Anh biết anh không sánh được với tình cảm của em và Văn Dịch, nhưng Tiểu Tiểu à...". Hạ Hà Tịch ngập ngừng, một lúc mới cau mày nói tiếp: "Anh chỉ mong em đừng trốn tránh anh. Hãy coi anh như đồng nghiệp, bạn bè cũ được không?".

Giọng Hạ Hà Tịch có vẻ rất tội nghiệp. Nhan Tiểu đã mềm lòng, vẫn chưa ý thức được mình làm gì thì đã khẽ gật đầu. Thấy vậy, Hạ Hà Tịch liền mỉm cười, nói nhỏ: "Ngoài việc tặng hoa, anh còn làm một chuyện lãng nhách hơn, ầu trĩ hơn, mong Tiểu Tiểu đừng chê cười".

"Gì cơ?" Nhan Tiểu càng sững sốt, cô nhìn Hạ Hà Tịch chăm chăm, nhưng đối phương chỉ mỉm cười, quần áo chỉnh tề, chỉ thấy rất đẹp trai. Chỉ có điều trong nụ cười đó, Nhan Tiểu nhận ra có nét gì đó ranh mãnh. Nhan Tiểu cắn chặt môi, đột nhiên không xác định được vừa nãy Hạ Hà Tịch diễn kịch hay thể hiện tình cảm chân thành.

"Chuyện lãng nhách hơn, ầu trĩ hơn là chuyện gì vậy?"

Hạ Hà Tịch lắc đầu: "Nói ra thì không còn gì là thú vị nữa. À, sắp đến Tết Đoan Ngọ rồi, cho anh gửi lời hỏi thăm đến hai bác".

Nhan Tiểu cau mày, chưa hiểu câu nói không đầu không cuối này của Hạ Hà Tịch là có nghĩa gì thì anh đã chậm rãi bước đến cửa, chuẩn bị đi ra. Nhìn cảnh tượng này, cuối cùng Nhan Tiểu không chịu được nữa bèn gọi:

"Đợi đã!".

Hạ Hà Tịch liền đứng lại, quay lưng về phía Nhan Tiểu, nghe thấy sau lưng vọng lại tiếng cô: "Tập đoàn Chính Uy, hay là anh... rốt cuộc đang điều tra công ty của Văn Dịch cái gì? Anh quen cô thư ký của Văn Dịch đúng không?".

Nghe thấy vậy, Hạ Hà Tịch bình thản ngoái đầu lại, ánh mắt lấp lánh: "Anh tưởng rằng suốt đời em sẽ không bao giờ hỏi chứ?". Thực ra, ngay hôm giăng co với Quả Quả trên đường, Hạ Hà Tịch đã liếc thấy Nhan Tiểu, chỉ có điều chỉ nhìn thoáng qua, anh cũng không dám chắc là cô. Lúc đầu anh tưởng chắc Nhan Tiểu sẽ tìm cách hỏi tội, nhưng đối phương lại giả vờ không biết gì.

Nghe đến đây, Hạ Hà Tịch không kìm được bèn mỉm cười tự chế giễu mình, nếu không vì Văn Dịch thì có lẽ suốt đời Tiểu Tiểu sẽ không bao giờ hỏi. Vì mình chỉ là một người qua đường rất đổi bình thường.

Nhan Tiểu nghiêng rằng: "Rốt cuộc các anh định làm gì?". Chị Hoa sắp nghỉ việc, hầu hết mọi việc đều giao cho Nhan Tiểu xử lý, chỉ có một túi giấy tờ khóa chặt trong ngăn kéo, đừng nói đến chuyện cho Nhan Tiểu xem, ngay cả chạm vào cũng không được.

Thình thoảng sau cuộc họp, chị Hoa cũng nói chuyện riêng với Hạ Hà Tịch. Hai người vào phòng đóng cửa lại, chuyện trò một hồi. Mỗi lần nhớ đến cảnh gặp Hạ Hà Tịch và Quả Quả trên đường ngày hôm đó, Nhan Tiểu lại thấy lo lắng. Nuốt nước miếng, Nhan Tiểu nói: "Em biết hỏi như vậy là rất đường đột, nhưng..."

Chưa nói hết lời, điện thoại của Nhan Tiểu đột nhiên đổ chuông. Cô hơi sững lại, bấm nút nghe thì thấy đầu bên kia vọng lại tiếng yêu nghiệt: "Bà xã à, hôm nay mấy giờ em tan sở? Ba mẹ và nhạc phụ, nhạc mẫu đã bàn nhau tối nay sẽ về tư hợp viện thăm ông ngoại, nói là cả nhà ăn cơm cùng nhau, tiện thể ăn Tết Đoàn Ngoạ luôn..."

Vì có Hạ Hà Tịch đứng bên cạnh, Nhan Tiểu ậm ừ đáp lời yêu nghiệt rồi cúp máy, quả nhiên thấy Hạ Hà Tịch mỉm cười hỏi: "Tối nay em có hẹn à?".

Nhan Tiểu háng giọng, mặt đỏ bừng nói: "Hai nhà muốn gặp nhau, ba mẹ Văn Dịch về nước rồi".

Hạ Hà Tịch chớp mắt, lảng sang chuyện khác: "Thế thì buổi chiều em nghỉ sớm một chút". Nói xong, anh ta bèn quay người định ra cửa. Nhan Tiểu vẫn không nén nổi tò mò, muốn hỏi lại chuyện Ớt Nhỏ, thì thấy Hạ Hà Tịch đã mở cửa, lắc đầu: "Anh biết em muốn biết chuyện gì, đợi hết Tết Đoàn Ngoạ, giải quyết xong mọi việc, anh sẽ nói cho em biết tất cả".

——Tôi là dài phân cách “nam phụ buồn bã”——

Buổi chiều, Nhan Tiểu về nhà, mới biết chuyện "ấu trĩ hơn, lằng nhách hơn" là gì. Vì được nghỉ Tết Đoàn Ngoạ nên công ty cho tan sở sớm nửa ngày, về đến nhà, Nhan Tiểu chạm trán yêu nghiệt. Vừa bước vào cửa, Nhan Tiểu liền nghe thấy Tiểu Thái kêu ngoao ngoao. Tiểu Thái có rất nhiều cách kêu, hoặc là cảnh cáo, hoặc là kêu gào thảm thiết hoặc là nũng nịu, và giọng kêu hãnh diện, cao hứng lúc này... rõ ràng là đang rất phấn khởi.

Thay dép lê đi vào phòng khách, quả nhiên Nhan Tiểu nhìn thấy Tiểu Thái đang ngoe nguẩy đuôi, cái mông ngoáy tít, dưới chân hần là các loại hoa quả và bánh chưng. Ngoáy mông mệt rồi, Tiểu Thái lại nằm xuống đất lăn lộn, vừa ôm táo, vừa ôm bánh chưng, miệng vẫn húng chí kêu ngoao ngoao.

"Tiểu Thái!!" Nhan Tiểu quát một tiếng rồi xông vào, định tóm Tiểu Thái nhưng đã quá muộn. Con mèo ú lăn tròn một vòng rồi đứng phắt dậy, lẩn mất tiêu.

Nhan Tiểu đành cúi đầu nhìn phòng ốc bừa bộn, hoa quả lăn khắp nơi, bánh chưng cũng bị cào, một số thậm chí đã bị Tiểu Thái cắn đứt dây, không thể ăn được nữa.

"Tiểu Thái, mày ra đây mau, con mèo chết tiệt này!!" Nhan Tiểu đang giậm chân quát tháo, không ngờ Tiểu Thái không mò ra mà yêu nghiệt lại thò đầu ra khỏi bếp, híp mắt cười: "Bà xã, em về rồi à?".

Thấy yêu nghiệt ở nhà, Nhan Tiểu càng bức hơn: "Anh ở nhà hả? Sao không trông Tiểu Thái, để nó phá phách trong phòng khách, anh có biết không? Chỗ bánh chưng đó...". Đang nói dở chừng, đột nhiên Nhan Tiểu dừng lại, hỏi: "Ồ, không phải nhà mình không có bánh chưng sao? ở đâu ra mà lăm lăm bánh chưng hoa quả thế?".

Tiểu Tiểu vừa sững sốt vừa bước vào bếp, thì thấy yêu nghiệt lén lén lút lút chấp tay sau lưng đứng nguyên tại chỗ, cười trừ.

Có! Ván! Đè!

Nhan Tiểu khoanh tay trước ngực bĩu môi: "Ba mẹ đâu?".

"À!" Yêu nghiệt ngẩn tò te ra một lát, mắt ngược lên trần nhà nói: "Ba mẹ về tư hợp viện trước, anh ở nhà đợi em..."

Nhan Tiểu cau mày nhìn yêu nghiệt, càng nhìn càng thấy bất thường, cô khịt khịt mũi ngửi: "Mùi gì vậy?".

Yêu nghiệt cười nịnh: "Có mùi gì đâu".

"Không có? Anh đang giấu cái gì sau lưng vậy?"

"Thật là không có gì mà..." Không thèm nể nang gì nữa, Nhan Tiểu giẫm thẳng lên chân yêu nghiệt, yêu nghiệt vừa kêu oai oái, vừa để lộ ra chai rượu trên tay.

"Ngũ Lương Dịch?" Nhan Tiểu cầm chai rượu, liú lười, sau đó lại nhìn chai rượu chỉ còn lại chừng một nửa, trong lòng rất thắc mắc. Yêu nghiệt không bao giờ uống rượu trắng, chai Ngũ Lương Dịch này lấy ở đâu ra? Hơn nữa, trong bếp toàn mùi rượu, lẽ nào vừa nãy hần uống trộm ư?

"Rốt cuộc là anh đang làm gì vậy?" Nói xong, Nhan Tiểu liền liếc thấy hộp quà trong góc bếp, yêu nghiệt định ngăn lại nhưng không kịp nữa rồi. Nhan Tiểu cúi người nhấc tấm thiệp trong hộp quà lên, thấy bên trên có dòng chữ Khải rất đẹp: "Tết Đoan Ngọ vui vẻ". Ký tên: Hạ Hà Tịch.

Lập tức, mọi chuyện đã vỡ lẽ.

Nhan Tiểu ngược mắt nhìn yêu nghiệt, yêu nghiệt lại "hừ hừ" qua lỗ mũi, trả lời rất ta đây: "Em nhìn anh làm gì? Em có bao giờ nghe thấy người ta nói chồn đến nhà gà chúc tết chưa? Rõ ràng là con chồn Hạ Hà Tịch muốn phá hoại tình cảm vợ chồng mình nên mới tặng nào rượu, nào bánh chưng, rõ ràng là hấn ta biết anh là chồng của em, mà còn dám gửi đồ cho em, chắc chắn là muốn thách thức!".

Nhan Tiểu thờ dài: "Chỉ vì đây là cái mà anh gọi là thách thức nên anh mới lãng phí đồ đạc, ném hết giỏ hoa quả và bánh chưng mà người ta tặng cho Tiểu Thái? Lại còn đổ hết chai rượu nữa chứ? Hành động này của anh được gọi là phí phạm của trời, anh có biết không?!".

Đến bây giờ, Nhan Tiểu đã biết tại sao Hạ Hà Tịch lại nói là đã làm một việc "rất ngốc, rất ấu trĩ". Quà thật rất ngốc, rất ấu trĩ, nhưng không phải là Hạ Hà Tịch, mà là Văn Dịch!! Đúng là Hạ Hà Tịch không biết theo đuổi con gái thế nào, nhưng anh ta lại biết nên tấn công kẻ địch bằng cách nào. Ngay từ đầu, anh ta đã biết tên yêu nghiệt ngờ nghệch, ấu trĩ này sẽ ném hết mọi quà tặng, nên mới nói trước với mình ư? Hạ Hà Tịch muốn cho Nhan Tiểu thấy, ông chồng của

mình nhỏ mọn, ghen tuông đến độ nào. Quả nhiên, bên cạnh cô đều là những cao thủ với nhiều ngón nghề cao tay, cô mừng đến mức chỉ muốn vỗ tay. Bên này, yêu nghiệt vẫn đang nổi máu Hoạn Thư: "Anh đâu có phí phạm của trời, có khi hấn ta lại mang thuốc độc đến ấy chứ! Ngũ Lương Dịch là cái thá gì, nếu em thích anh sẽ mua ngay cho em cả thùng!!!!".

Nhan Tiểu đưa tay ôm trán, đang định bắt yêu nghiệt cầm họng thì điện thoại bàn đồ chuông. Nhan Tiểu nhấc máy, thì nghe thấy đầu bên kia điện thoại, thái hậu đang mắng cô, giọng rất vui vẻ: "Cái con ngốc kia, mày có chồng rồi nên quên cả mẹ hả? Bảo hai đứa về ăn cơm mà sao giờ này vẫn chưa ra khỏi nhà? Mày có mau lên không! Bố mẹ chồng mày và cả ông Văn đều ở đây rồi. Nếu mày về muộn thì cứ liệu thân hồn!".

Nhận được thánh chỉ, Nhan Tiểu đâu dám chống lệnh cúp máy xong liền quay sang quát yêu nghiệt vẫn đang gào la: "Bây giờ anh đi lấy xe ngay đi, tôi đi ăn về... sẽ xử lý anh sau".

Đúng lúc này, Tiểu Thái cũng chui từ dưới gầm giường ra, nũng nịu dụi dụi vào chân Nhan Tiểu. Nhan Tiểu gạt nó ra, trong lòng vẫn thấy tiếc giỏ hoa quả đó, không kìm được bèn nói thêm một câu: "Tôi về, tao cũng sẽ xử lý mày luôn!".

Nhan Tiểu thờ dài. Cô cảm thấy, nhìn cô không giống với người đã lấy chồng, mà giống người... nhận nuôi một đứa trẻ không lồ.

——Tôi là dài phân cách “bữa cơm gia đình”——

Lúc Nhan Tiểu và yêu nghiệt về đến nơi, nhà ông Văn đã tràn ngập tiếng cười, tiếng nói, rất rộn rã.

Vì thái hậu là hàng xóm cũ của ông Văn hơn hai mươi năm nên quá quen thuộc với công việc trong bếp nhà ông, bà Văn Hân, mẹ yêu nghiệt, thì đứng bên cạnh phụ giúp, hai người đàn ông thì ngồi nói chuyện với ông Văn. Hai đứa vừa bước vào nhà, các bậc tiền bối liền bắt tay vào dọn cơm.

Thái hậu từ bếp chui ra, vừa sắp bát đĩa dọn bàn, vừa mắng Nhan Tiểu: "Cái con bé này, bắt cả nhà đợi cơm một mình mình mà không biết ngại à? Trên đường đi còn lè mà lè mẹ...".

Thấy vậy, yêu nghiệt liền cười bênh vợ: "Mẹ đừng giận, chuyện này không trách Tiểu Tiểu được, con sợ nhà con biết tôi nay ăn cơm, lại về nhà vội vàng, đi không an toàn, nên về nhà rồi con mới cho nhà con biết hôm nay cả nhà ăn cơm cùng nhau, vậy mới muộn mẹ ạ...".

Nghe thấy thế, nét mặt thái hậu liền dịu ngay lại, mỉm cười nhìn cậu con rể bằng ánh mắt hiền từ: "Đúng là Văn Dịch vẫn biết nghĩ hơn cả. Haizz, đứa con gái ngốc của mẹ, thực sự lúc nào cũng khiến mọi người phải lo lắng!".

Bị kẹp giữa hai người, Nhan Tiểu tức đến hộc máu. Phải chăng thái hậu áp dụng hai tiêu chuẩn xa nhau quá? Đang định cãi lại thì ông Bruce đã cười híp mắt nói: "No, thực ra Tiểu Tiểu bằng thiên tuyết địa, Văn Dịch nhà tôi hạ thấp mình mà".

Ông Bruce vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu liền sững người, hóa đá. Bà Văn Hân phì cười, cốc đầu chồng nói: "Xin ông, không biết nói thì đừng nói nữa, câu thành ngữ đó là băng tuyết thông minh, và còn một điều nữa là Tiểu Tiểu hạ thấp mình, nhà mình mới là leo cao". [Câu thành ngữ ví một người rất thông minh. Ông Bruce nói câu thành ngữ "băng tuyết thông minh" thành "băng thiên tuyết địa" (miêu tả đất trời được tuyết phủ trắng).]

Năm xưa, ông Bruce du học ở Trung Quốc, gặp bà Văn Hân, hai người đã nên nghĩa vợ chồng, sau đó hai ông bà định cư tại Mỹ, thực ra tiếng Trung đạt đến trình độ "nghe hiểu" đã là tốt lắm rồi. Nhưng gần đây ông lại có hứng thú với thành ngữ của Trung Quốc, động một tí lại lòi ra vài câu thành ngữ bốn chữ khiến mọi người phải phì cười, san đó bà Văn Hân lại tận tình chỉ bảo. Nhưng lúc này, nào là "băng tuyết thông minh", nào là "leo cao hạ thấp", ông Bruce thực sự không biết đâu mà lần.

Ông chớp mắt hỏi: "Thế anh nói "băng thiên tuyết địa" có nghĩa là gì?".

Bà Văn Hân liền kiên trì giải thích: "A word of ice and snow, miêu tả thời tiết. Dĩ nhiên rồi cũng có thể làm định ngữ để miêu tả cái khác, for example, sắc mặt con trai anh bây giờ... Nói xong, bà Văn Hân liền chỉ ngón trỏ về đằng trước cho mọi người xem.

Nhan Tiểu đang định hòa cùng với bố mẹ chồng để trừu, nghe thấy vậy liền nhìn về phía tay bà Văn Hân chỉ, thấy sắc mặt yêu nghiệt trắng bệch, nhìn vào một đồng hồ trong góc với ánh mắt căm thù. Quả nhiên, rất băng thiên tuyết địa, có lẽ, một lát nữa còn có một trận mưa xen lẫn tuyết rơi.

Sắc mặt yêu nghiệt tối sầm, mắt nhìn vào túi quà quen thuộc đó trong góc, tưởng rằng chúng đã mọc thêm đôi cánh và bay về đây: giỏ hoa quả, hộp đựng bánh chưng, rượu Ngũ Lương Dịch... Túi quà này giống hệt với túi quà ở nhà. Không phải túi quà ở nhà mình vừa mới đích thân tiêu hủy đó sao, tại sao trong nhà họ Văn cũng có một túi quà?

Yêu nghiệt như lên cơn điên, túm lấy đồng chí nhạc phụ đang ngồi tĩnh tâm trên ghế hỏi: "Cái này ở đâu vậy ba?".

Nghe thấy vậy, thái hậu liền kêu lớn, vỗ đầu nói với con gái: "A, mẹ quên khuấy mất, hai hôm trước một người bạn cũ của con đến nhà, nói là được con quan tâm nhiều năm, nhân dịp Tết Đoan Ngọ mới tặng ba mẹ ít quà. Mẹ thấy nhiều quá ăn cũng không hết, đành nào hôm nay cũng đến ăn cơm với ông bà thông gia nên mang đồ sang đây".

"Ai? Bạn học cũ nào?" Nhan Tiểu lưu lười, chẳng lẽ... Hạ Hà Tịch đến nhà cô rồi ư? Thảo nào anh ta bảo cho gửi lời hỏi thăm đến hai bác, hóa ra... anh ta đã gặp thái hậu và đồng chí ba từ lâu rồi ư? Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu liền tròn mắt vì quá sững sốt.

Hạ Hà Tịch còn nói gì mà không biết theo đuổi con gái, rõ ràng là cao thủ tán gái chứ chẳng chơi! Tặng quà cho nhà yêu nghiệt để hạ gục đối thủ, sau đó lại tặng quà cho nhà thái hậu để gây dựng quan hệ, đây là những biểu hiện cho thấy không biết tán tỉnh con gái ư? Rõ ràng là giết người không ghê tay, trước hai âm mưu này, chắc là kẻ địch đã thua tan tác từ lâu.

Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu không kìm được bèn ngẩng đầu nhìn đồng chí "kẻ thù". Quà nhiên yêu nghiệt đã sững sốt đến mức phát điên, gần như suy sụp. Đây mới gọi là lửa cháy lan rộng, gió thổi lại bùng lên. Phá hoại hộp quà của người ta có làm được gì đâu? Hai người quan trọng nhất mà Hạ Hà Tịch muốn tạo quan hệ đã nhận tấm lòng của anh ta rồi.

Thái hậu nói: "Cậu ấy nói cậu ấy tên là Hạ... ờ, Hạ gì nhỉ?".

Thái hậu chưa nói hết câu, yêu nghiệt đã gằn giọng: "Dù là Hạ XX hay Hạ OO thì cũng chẳng phải là giống chim gì tốt đẹp cả".

Hắn vừa dứt lời, cả gian phòng liền chìm trong im lặng.

Nhan Tiểu tròn mắt: Đồng chí yêu nghiệt dùng ấu trĩ như vậy có được không?

Yêu nghiệt khoanh tay trước ngực, nét mặt rất hậm hực: Hạ Hà Tịch là kẻ không biết xấu hổ trước!

Hai người lặng lẽ trao đổi ánh mắt, ông Bruce phá vỡ bầu không khí im lặng trước, nhẹ nhàng xin ý kiến phụ nhân: "Loài chim tốt đẹp là gì nhỉ? Có phải là cảnh tượng độc đáo như hôm em nói với anh là con chim bay lên trời, nên trời liền xuất hiện một vệt khói trắng đúng không?".

Đồng chí ba Nhan Tiểu từ nãy đến giờ không nói gì, nghe thấy vậy liền nổi hứng: "Chim bay lên trời sẽ có khói trắng ư? Cảnh tượng này gặp ở đâu vậy? Có phải ở Mỹ không?". *[Khói trắng nghi ngút:(nhiều nhiều sinh diêm), ông Bruce nhắm chữ ... (nhiều) với chữ ... (điều) có nghĩa là chim.]*

Bà Văn Hân liền thờ dài, nói từng chữ một: "Hôm đó em nói là khói trắng nghi ngút, không giống với cái mà con trai anh nói, hiểu chưa?".

Ông Bruce vẫn chưa hiểu lắm, lại chớp chớp mắt hỏi con dâu: "Thế con chim mà Kiro nói có nghĩa là gì?".

Nhan Tiểu không nói gì, không thể nói ông cũng có con chim mà con trai ông vừa nói... Nhan Tiểu đang chưa biết phải nói gì thì ông Văn vừa ho vừa từ trong phòng đi ra, cứu cho Nhan Tiểu một câu hỏi khó. Bà Văn Hân và Văn Dịch bước lên đỡ ông Văn. Kể từ đợt ốm phải đi viện lần trước, dường như ông Văn gây đi rất nhiều.

Thái hậu thấy cả nhà đã đông đủ, liền giục đồng chí ba xới cơm, rồi gọi Nhan Tiểu ra một bên hỏi: "Cậu bạn Hạ gì đó của con là thế nào vậy?".

Nhan Tiểu thấp thỏm cúi đầu nghịch ngón tay, miệng lúng búng: "Thế nào là sao ạ, thì là như vậy thôi, anh ấy tặng quà ba mẹ, chúc ba mẹ có một ngày lễ vui vẻ".

Thái hậu "hừ hừ", vẻ mặt tỏ rõ sự khinh bỉ: "Nhìn mày kia, mẹ cố tình mang đồ đến xem vợ chồng mày thế nào. Nhìn sắc mặt Văn Dịch kia, thằng bé đó tán tỉnh mày à?".

Nét mặt thái hậu tỏ rõ là đã hiểu ra vấn đề thì Nhan Tiểu còn nói được gì nữa, cô ngửa mặt nhìn lên trời nói: "Mẹ biết rồi còn hỏi gì nữa".

"Biết rồi mẹ mới hỏi mày", thái hậu mắng. "Từ nhỏ mày làm gì cũng không bao giờ dứt khoát, trong chuyện tình cảm lại càng nhập nhằng, nếu không có mẹ thì có khi cũng chẳng có được thằng con rể như Văn Dịch. Nào, để mẹ chỉ đường cho mày, thằng bé Hạ Chim Hạ Điều gì đó không tồi, nhưng mày và Văn Dịch đã kết hôn rồi, để cho nó ghen một chút cũng làm cho tình cảm vợ chồng sâu đậm hơn, nhưng đừng đề quá đã."

Thái hậu ngừng một lát, sau đó mới chọc trúng tim đen: "Bây giờ mày gọi điện cho Hạ Đại Điều, nói cảm ơn cậu ta đã tặng quà cho ba mẹ, tình cảm ba mẹ nhận rồi. Nhưng có những chuyện không được vượt quá giới hạn, bảo cậu ta đừng đến nhà mình nữa".

Nghe thấy ba chữ "Hạ Đại Điều", Nhan Tiểu cứng họng, đang định nói thì thái hậu đã nghiêm giọng quát: "Mày có gọi không? Không gọi thì đừng trách mẹ không nể mặt mà gọi cho nó. Đến lúc đó mọi người đều khó xử đấy". Con gái do mình sinh ra nên thái hậu rất hiểu. Con bé này từ nhỏ đã dễ mềm lòng, đừng nói đến những câu từ chối, có lúc ngay cả suy nghĩ của mình cũng không có cách nào để biểu đạt rõ ràng, trong chuyện tình cảm lại càng chậm chạp, nếu bà không mách lối mở đường cho thì chuyện này chưa biết chừng đã gây ra họa lớn.

Nhan Tiểu cũng biết rõ sự ghê gớm của thái hậu, đành móc điện thoại ra, trông rất tội nghiệp, gọi cho Hạ Hà Tịch. Điện thoại chưa đổ hết ba hồi chuông thì có người nhắc máy. Nhan Tiểu chưa kịp nói gì thì đầu bên kia điện thoại có giọng con gái vang lên: "A lô?".

Nhan Tiểu vô cùng sững sốt, giọng nói này không phải là...

"Chị Hoa? Tại sao chị lại nghe điện thoại của giám đốc Hạ?" Hôn nữa lại vào giờ ăn cơm? Lẽ nào họ đang ăn cơm với nhau?

Đầu bên kia điện thoại nghe thấy vậy, tiếng cười lạnh lùng của chị Hoa bèn cất lên: "Việc này không phải cảm ơn em đó sao?".

"Thế có nghĩa là sao ạ?"

Chị Hoa bình thản nói kháy: "Nhan Tiểu à Nhan Tiểu, không hiểu em có tài cán gì mà Hạ Hà Tịch lại say mê em? Để em được tận hưởng một Tết Đoan Ngọ vui vẻ, anh chàng ngốc này đã ôm một đồng việc tự mình giải quyết. Giờ thì thùng dạ dày, đang ở nhà quần quai tưởng chết đi sống lại, bị người ta đưa đến bệnh viện để mổ, bác sĩ gọi điện báo cho chị".

Nhan Tiểu sững người, bàn tay cầm điện thoại đầm mồ hôi: "Phải mổ? Tại sao lại thế được... Buổi sáng vẫn còn bình thường mà, thế người nhà anh ấy đâu? Tại sao lại gọi điện thoại cho chị?".

Nghe thấy vậy, người từ trước đến nay ăn nói bốp chát như chị Hoa liền im lặng, một lát sau mới trầm ngâm nói: "Nhan Tiểu, Hạ Hà Tịch thật xui xẻo khi thích em".

"Hà?"

"Lẽ nào em không biết, mấy năm trước cậu ấy đã mổ côi rồi ư? Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, làm sao cậu ta lại vào bệnh viện gọi điện thoại đến một đồng nghiệp như chị?"

"Mồ côi..." Nhan Tiểu lắp bắp, đầu óc như đang nổ tung, đau nhói. Mồ côi từ bao giờ... Kính Nhỏ, trung học, đội bóng... Tự nhiên Nhan Tiểu không biết đầu mà lặn, chỉ cảm thấy lòng rối như tơ vò, đầu óc trống rỗng.

Chị Hoa im lặng, rồi nói: "Cậu ấy sắp ra khỏi phòng mổ, nếu em còn chút lương tâm thì đến thăm cậu ấy xem thế nào". Nói xong, chị Hoa liền báo địa chỉ rồi cúp máy.

Mãi cho đến khi tiếng tút tút trong điện thoại vang lên, Nhan Tiểu vẫn chưa trở về được với thực tại sau nỗi sững sốt, thái hậu đoán được tình hình từ lâu, nheo mắt hỏi: "Có chuyện gì vậy?". Nhan Tiểu vẫn chưa nói gì, yêu nghiệt đã đi ra gọi hai mẹ con vào ăn cơm, hân đứng trước cửa cười, nói: "Mẹ, em, ông ngoại gọi mọi người vào ăn cơm".

Nhan Tiểu nắm chặt điện thoại trong tay, ngần ngừ không chịu đi. Chị Hoa nói đúng, chút lương tâm còn sót lại trong con người cô đã dao động.

——Tôi là dài phân cách “cụt hứng ra về”——

"Sao vậy?" Văn Dịch bước xuống bậc thang, nhìn Nhan Tiểu đứng im không nhúc nhích với vẻ thắc mắc. "Vào đi chứ."

Bên này thái hậu cũng gọi: "Tiểu Tiểu...".

Nhan Tiểu nắm chặt chiếc điện thoại vẫn còn hơi ấm, hạ quyết tâm quay sang nói với thái hậu: "Mẹ, mẹ vào trước đi, con có chuyện muốn nói với Văn Dịch".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt liền cau mày vì cảm thấy có gì đó bất thường, thái hậu đang định nói gì đó, Nhan Tiểu đã quay sang chỗ thái hậu, lắc đầu: "Mẹ, mẹ vào đi".

Không ai hiểu con gái hơn mẹ. Sau khi mắng con gái hai câu, thái hậu liền bước vào. Bà vừa đi vào, yêu nghiệt liền cười cợt chớp chớp mắt: "Chà chà, chuyện gì mà còn phải giấu mẹ, làm anh cũng ngại quá, hề hề".

Nhan Tiểu cắn chặt môi, nghiêm giọng nói: "Hạ Hà Tịch bị thùng dạ dày, hiện đang ở trong viện, em...". Lúc đầu cô định nói cho yêu nghiệt biết Hạ Hà Tịch bị mổ côi, dù sao cũng là bạn học, hay là ăn cơm xong mình nói với ông trước một tiếng rồi đến bệnh viện thăm anh ấy. Nhưng chưa nói hết, mặt yêu nghiệt liền biến sắc, giọng hầm hầm mắng: "Hạ Hà Tịch! Lại là Hạ Hà Tịch! Không biết thằng cha này định giờ trò mèo gì nữa. Anh ta có còn biết xấu hổ nữa hay không? Bọn mình đã kết hôn rồi!".

Nhan Tiểu im lặng, cũng hơi bực mình, làm mặt lạnh nói: "Em biết mình đã kết hôn rồi, việc này anh không phải nhắc em". Yêu nghiệt phản ứng gay gắt như thế là có ý gì?

Nghe cô và Hạ Hà Tịch ư?

Cơ mặt yêu nghiệt giật giật, vẫn không kìm được: "Có phải ý em là không ăn bữa cơm này nữa, bây giờ đi thăm anh ta luôn? Việc anh ta nằm viện rất là to tát, cố tình gọi điện thoại tìm em, đúng không? Tiểu Tiểu, anh nói cho em biết nhé, anh ta rất đa mưu đa kế đấy, em xem quà anh ta tặng, rồi cả phong bì, lại vô liêm sỉ đến mức mò vào cả nhà thái hậu... Tiểu Tiểu, nếu bây giờ em đến bệnh viện thì em trúng kế rồi, đúng, chắc chắn là mưu kế - khổ nhục kế!".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu thở hắt ra, gật đầu đáp: “Đúng vậy, người ta thì âm mưu xảo quyệt, toàn giờ trò quỷ kế mất bao nhiêu công sức chỉ vì muốn lôi kéo em, thế đã được chưa? Bụng dạ anh đen tối, lúc nào cũng suy đoán người ta như vậy sao? Anh ấy là bạn học cũ của bọn mình nữa đấy!”.

"Được, được lắm!" Nghe Nhan Tiểu nói bạn học cũ, yêu nghiệt càng tức hơn. Bạn học? Lại còn có kiểu bạn học cướp vợ người khác như vậy sao? Thằng khốn! Yêu nghiệt nghiêng răng: "Kể cả anh ta có ốm thật thì cũng có người nhà, bạn bè, bác sĩ, y tá, cả đoàn người ở bên, việc gì cứ phải là em đi vào lúc này? Có phải nếu em không đi thì hệ hô hấp của anh ta không thể hoạt động bình thường được nữa? Nhan Tiểu, rõ ràng là em biết... rõ ràng là biết..."

Văn Dịch tức quá cười gằn, dừng lại một lát, lấy lại bình tĩnh để nói được rõ hơn: "Rõ ràng là em biết hiểm khi ba mẹ anh mới về nước, lại đúng dịp Tết Đoàn Ngo, cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên, em lại vì một người ngoài mà không tham gia! Sao em lại gây chuyện vô cớ như vậy?"

Nhan Tiểu vốn không có ý gì khác, lúc này nghe thấy yêu nghiệt xuyên tạc ý của mình, tự nhiên không muốn giải thích gì nữa, nói lớn: "Đúng! Em gây chuyện vô cớ, từ xưa đến nay em đều gây chuyện vô cớ, em không ăn cơm nữa!"

Nói xong, Nhan Tiểu liền bỏ đi, nhưng lại bị yêu nghiệt túm tay lại, đau quá cô liền cau mày.

Ánh mắt yêu nghiệt này lửa, hấn gần từng chữ một: "Anh chỉ nói một câu thôi, vào nhà cùng anh".

Nhan Tiểu giận dữ nhìn đối phương, đầu óc như muốn nổ tung, không còn chút lý trí nào: "Anh bắt tôi vào là tôi phải vào ư? Tôi nói cho anh biết nhé, Văn Dịch, hôm nay tôi sẽ đi thăm Hạ Hà Tịch cho bằng được! Không có anh ấy, tôi không nuốt nổi cơm!"

"Nhan Tiểu!" Câu nói này đã kích động Văn Dịch. Hấn gằn lên, túm chặt Tiểu Tiểu đang giãy giụa. "Có phải tình cảm bao nhiêu năm qua đều không sánh được với tên Hạ Hà Tịch đó không? Anh bảo em vào ăn cơm ngay bây giờ."

Nhan Tiểu mím chặt môi, tính bướng cũng nổi lên. Chỉ là một bữa cơm gia đình bình thường, có cần thiết phải quan trọng hóa như vậy không? Buổi sáng bố mẹ chồng mới nói lần này sẽ về Trung Quốc một thời gian, muốn ăn cơm lúc nào chẳng được, việc gì phải như vậy? Cô không nghĩ mình đã làm sai chuyện gì, cô đã nói thẳng với yêu nghiệt cô đi làm gì, cô không nghĩ mình phải nghe lời ai, ngay cả mệnh lệnh của thái hậu cũng không phải nghe!

Nhan Tiểu ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc, nghiêng răng gằn từng chữ một: "Quả nhiên Hạ Hà Tịch nói không sai, anh thực sự quá ấu trĩ!". Nói xong, Nhan Tiểu hất tay yêu nghiệt ra rồi bỏ đi.

——*Tôi là dài phân cách “cãi nhau”*——

Lúc Nhan Tiểu đến bệnh viện, Hạ Hà Tịch vừa tỉnh lại. Thấy Nhan Tiểu đến, chị Hoa nể mặt mà không nói gì thêm, chỉ vỗ vai Nhan Tiểu rồi ra về.

Phòng bệnh rộng rãi giờ chỉ còn lại hai người, khiến Nhan Tiểu thấy hơi ngạt thở, đành tìm chuyện để nói: "Em ngại quá, vì vội đến nên không kịp mua hoa vào thăm anh".

Hạ Hà Tịch im lặng, sắc mặt nhợt nhạt cho thấy tinh thần anh không được tốt cho lắm. Thấy vậy, Nhan Tiểu liền nói: "À, anh có khát không? Để em rót cho anh cốc nước, ơ..." Nói được một nửa, Nhan Tiểu lại vỗ mạnh tay lên đầu. "Sao em ngốc thế nhỉ, anh vừa mổ xong làm sao uống nước được? Em dùng tăm bông để chấm nước cho môi anh đỡ khô là được rồi."

Đôi mắt Hạ Hà Tịch sáng ngời, nhìn Nhan Tiểu chăm chú hồi lâu, mới nói: "Nếu anh nói đây không phải là khổ nhục kế thì em có tin không?"

Bàn tay đang định đưa ra lấy tăm bông của Nhan Tiểu run lên, cô cười gượng gạo, nói: "Em không bao giờ nghĩ đây là khổ nhục kế, ai lại lấy sức khỏe của mình ra làm trò đùa như thế này bao giờ". Nói đến đây, Nhan Tiểu dừng lại, ngần ngừ một lát lại nói tiếp: "Và lần sau, nếu có công việc gì thì anh cứ bảo em, không nên một mình gánh hết như vậy".

Hạ Hà Tịch chậm rãi lắc đầu: "Anh quen rồi".

Vừa nghe thấy vậy, tay Nhan Tiểu lại run lên, bất giác nhớ đến chị Hoa nói cha mẹ Hạ Hà Tịch đã... từ mấy năm trước... Thấy mặt Nhan Tiểu biến sắc, Hạ Hà Tịch tưởng rằng cô vẫn đang băn khoăn vì không được ăn cơm cùng gia đình, liền nói nhỏ: "Làm phiền em, không cho em đoàn tụ cùng gia đình trong Tết Đoàn Ngo, thật áy náy quá!"

Nhan Tiểu đột nhiên đứng bật dậy, bức bối nói: "Hạ Hà Tịch, em xin anh đấy! Anh đừng lúc nào cũng nghĩ cho người khác như vậy, đừng lúc nào cũng thấu hiểu người khác như vậy, lúc nào cũng mỉm cười với mọi người như vậy, có được không? Anh có biết anh làm như vậy khiến em cảm thấy hình như mình rất tàn nhẫn, thấy rất áy náy như đã làm việc xấu không?"

Ánh mắt Hạ Hà Tịch lấp lánh, bình thản nhìn Nhan Tiểu mà không nói gì nữa.

Nhan Tiểu biết mình đã nổi nóng, nhưng nếu bây giờ không nói, e rằng cô sẽ không bao giờ có đủ can đảm để nói ra những điều này nữa. Cô cúi đầu nhìn ngón tay mình, cau mày nói: "Từ lần đầu tiên khi anh nói với em anh là Kính Nhỏ, em đã muốn từ chối anh. Em muốn nói với anh rằng em đã kết hôn, mặc dù đó chưa chắc đã phải là cuộc hôn nhân hạnh phúc, chân thành, nhưng em chưa bao giờ nghĩ... chưa bao giờ nghĩ sẽ từ bỏ. Em thừa nhận tình cảm của em đối với Văn Dịch còn chưa rõ ràng, nhưng em không lừa được mình, trong lòng em vẫn mong chờ, mong chờ sẽ được sống hạnh phúc với anh ấy đến khi đầu bạc răng long..."

Nhan Tiểu thở dài, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Hạ Hà Tịch: "Anh có biết khi đọc tiểu thuyết, kiểu nhân vật nữ chính nào em ghét nhất không? Em

ghét nhất người rõ ràng không yêu nam phụ, nhưng lại không chịu lên tiếng từ chối. Em ghét những người mập mờ, không dứt khoát, nhưng đến khi chuyện xảy ra với mình, em mới biết từ chối khó biết bao... Hóa ra, từ chối tình cảm của người khác lại khó đến vậy. Thực ra mấy tiếng đồng hồ trước, mẹ em còn bắt em gọi điện thoại cho anh để nói cho rõ ràng.. Nhưng chị Hoa lại nói anh đang phải ốm... Nếu anh là em, anh sẽ làm gì? Trên đường đến bệnh viện em đã nói với mình rằng, lấy danh nghĩa bạn bè, đồng nghiệp, bạn học cũ để nói cho rõ ràng với anh, nhưng anh vẫn như vậy, em biết ...

mở miệng thế nào đây?"

Phòng bệnh đột nhiên chìm trong yên lặng.

Nhan Tiểu không cảm thấy như trút được gánh nặng vì được nói ra suy nghĩ của mình, mà chỉ cảm thấy tảng đá trong lòng đè nặng hơn. Một hồi lâu, Nhan Tiểu mới nghe thấy có tiếng nói từ giường vọng lại, rất khê: "Không phải em đã nói hết rồi đó sao? Em nói rất hay".

Ngay lập tức, phần mềm yếu nhất trong lòng Nhan Tiểu bị chạm tới, đau nhói: "Em cảm thấy không hay tí nào".

"Anh cũng vậy!" Đôi môi Hạ Hà Tịch run rẩy. "Tiểu Tiểu, anh chỉ nói mấy câu thôi. Thứ nhất, thực ra ngay từ đầu, anh không kỳ vọng gì nhiều vào mối tình này. Thậm chí em còn không nhớ anh, nếu anh không nói, có lẽ em sẽ mãi mãi không bao giờ nhớ ra anh chàng Kính Nhỏ nhút nhát ngày xưa. Từ lâu anh đã biết chuyện tình cảm giữa em và Văn Dịch, anh biết là anh không thể sánh được với tình cảm bao nhiêu năm của bọn em, nên thực sự em không cần phải áy náy vì đã từ chối anh đâu. Thứ hai, bất luận chị Hoa nói với em chuyện gì, em cũng không cần phải băn khoăn, anh không thâm hại như em tưởng tượng đâu, không cần em phải thương hại. Thứ ba, Tiểu Tiểu, anh mong em không phải chịu bất cứ sức ép nào, không biết em đã bao giờ nghe câu, thích là chuyện của riêng một người?"

Nói xong, Hạ Hà Tịch thần người ra một lát, sau đó mới quay đầu với vẻ ngượng ngịu, hắng giọng rồi nói tiếp: "Nếu anh không có cách nào biến việc thích ai đó trở thành tình yêu, biến chuyện của một người thành gánh nặng cho cả hai người thì mong em... đừng có thấy bất kỳ sức ép nào".

Đầu ngón tay Nhan Tiểu run rẩy. Lúc này đây, bảo không cảm động là giả dối, Nhan Tiểu thực sự... cảm động muốn chết. Hạ Hà Tịch, tại sao người đầu tiên em gặp không phải là anh? Nếu là anh, phải chăng em có thể thần nhiên đón nhận tình cảm này, đỡ phải đi đường vòng?

"Còn một việc nữa..." Thở phào một hơi, Nhan Tiểu đang định lên tiếng thì thấy mồ hôi Hạ Hà Tịch vã ra như tắm. "Em có thể gọi bác sĩ hộ anh được không, vết thương của anh hình như... bị vỡ rồi."

Nghe đến câu cuối cùng, Nhan Tiểu giật nảy mình: "Sao anh không nói sớm?"

Hạ Hà Tịch ngoác mồm: "Nhìn nét mặt em từ chối tình cảm của người khác thực sự rất đáng yêu... anh không muốn cắt ngang..."

Nhan Tiểu: {{{(>_

Hạ Hà Tịch, rốt cuộc là anh đang khen ngợi hay chế giễu?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhà xảy ra chuyện lớn

Lúc ra khỏi bệnh viện đã là mười giờ tối, Nhan Tiểu ngẩng đầu nhìn màn trời đen kịt, nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho yêu nghiệt. Lúc đầu Nhan Tiểu định coi như không có chuyện gì xảy ra, bảo Văn Dịch lái xe đến đón mình, cho qua những chuyện không vui xảy ra lúc tối, không ngờ điện thoại đổ năm, sáu hồi chuông, yêu nghiệt vẫn không nhắc máy.

Hít một hơi thật sâu, Nhan Tiểu nhắc mình bình tĩnh, thật bình tĩnh, có lẽ yêu nghiệt để điện thoại ở đâu đó nên không nghe thấy, hoặc đang lái xe không tiện nghe. Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu lại gọi lại, lần này hẳn nhắc máy rất nhanh. Giọng Văn Dịch rất nhỏ, giữa tiếng nhạc ồn ào, hẳn cười rồi "a lô".

Nhan Tiểu cau mày. "Anh đang ở đâu vậy?". Sao nghe đầu bên kia ồn ào thế nhỉ, không giống với tư hợp viện.

Văn Dịch cười hề hề, nghe giọng rõ ràng đã lú lười: "Đó, các em thấy chưa? Sau khi ở một đêm... với gã đàn ông khác, cuối cùng vợ anh cũng nhớ ra anh, hỏi anh đang ở đâu, hề hề..."

Dường như yêu nghiệt đưa điện thoại cho mọi người ngồi xung quanh một vòng, Nhan Tiểu chỉ thấy tiếng nhạc mỗi lúc một chói tai và tiếng cười khúc khích. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, bên cạnh Văn Dịch còn có con gái, không, một đám con gái!

Nhan Tiểu cố kìm chế cơn giận, nhắc lại một lần nữa: "Anh đang ở đâu? Muốn thế này sao không về nhà?"

Văn Dịch phì cười: "Anh không về nhà? Em đã về nhà chưa? Em không cần phải quan tâm đến việc anh đang ở đâu...". Hẳn đang nói thì tiếng cười bên

cạnh lại vang lên, giọng con gái trong trêu: "Nào, anh Văn, uống thêm ly nữa đi!".

"Kiro, nếu bây giờ về nhà thì anh còn quái gì là đàn ông nữa! Nào, uống thêm một ly nữa đi!"

Nhan Tiểu cố gắng kìm chế không ném ngay điện thoại mà chỉ cúp máy, bắt xe về thẳng nhà thái hậu. Lúc nói địa chỉ với lái xe, đột nhiên Nhan Tiểu cảm thấy thực sự bất lực. Văn Dịch, rốt cuộc bao giờ anh mới chín chắn hả?

Nhan Tiểu ôm một bụng tức về đến nhà mẹ. Vừa bước vào cửa chưa kịp ngồi xuống, thái hậu đã nổi khùng, trợn mắt như muốn nuốt sống người khác, nói: "Muộn thế này mà còn về đây làm gì?"

Nhan Tiểu sầm mặt, đành khai thật: "Con và Văn Dịch cãi nhau, đêm nay con không muốn về nhà nữa".

Nghe thấy vậy, thái hậu không nói thêm câu nào mà quát ngay: "Hừ, mày nói mà không biết ngại à? Bình thường tao dạy dỗ mày như thế hả? Mày xem xem hôm nay mày đã làm những gì, cơm canh, bát đĩa đã bày ra hết rồi, mày nói đi là đi hả? Ba mẹ mày còn mặt mũi nào nữa đây. Bây giờ mày không biết ngượng mà còn nói vợ chồng cãi nhau nữa, đêm nay không về nhà, mày..."

Thái hậu chưa nói dứt lời, nghe thấy tiếng quát mắng, đồng chí ba từ trong phòng ngủ đi ra ngăn thái hậu, vừa đưa mắt nhìn con gái vừa khuyên: "Có gì cứ từ từ rồi nói, đêm hôm khuya khoắt... để hàng xóm nghe thấy còn ra cái gì nữa? Tiểu Tiểu, con cũng thật là, thôi, mau gọi cho Văn Dịch đi, hai đứa đừng cãi nhau nữa".

Thấy ba mẹ nói như vậy, Nhan Tiểu càng bức hơn. Người ta đều nói vợ chồng cãi nhau, vợ bỏ về nhà mẹ, chắc chắn ba mẹ sẽ giúp con gái, còn cô và Văn Dịch mới nhau chưa được bao lâu mà thái hậu và ba đã thiên vị yêu nghiệt như vậy? Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì? Cũng chỉ là một bữa cơm, bỏ lỡ một bữa cơm gia đình bình thường là kẻ tội đồ, vô giáo dục ư?

Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu, không kim được liền cãi: "Còn lâu con mới gọi điện cho anh ta, muốn gọi thì ba mẹ cứ việc gọi! Con sai ở đâu nào? Đồng nghiệp của con đột nhiên phải mổ, con đi thăm anh ấy thì có gì là sai? Còn Văn Dịch, ăn cơm xong lại ra quán bar rượu chè, ba mẹ không giúp con thì thôi, lại còn mắng con. Con làm sao hả, ăn cơm thì ăn lúc nào chẳng được, Hạ Hà Tịch..."

"Xi!" Nhan Tiểu vừa nói ra ba chữ "Hạ Hà Tịch" thái hậu đã đẩy đồng chí ba ra, giậm chân, nói rất nặng lời: "Nhan Tiểu, mày là đồ vong ân bội nghĩa, tao nuôi mày hơn hai mươi năm, cuối cùng lại nuôi được đứa con bạc tình bạc nghĩa như vậy hay sao, hả? Cơm lúc nào ăn cũng được, mày có biết ông Văn ăn được bữa nào hay bữa ấy không? Mặc dù ông không có quan hệ ruột thịt gì với mày, nhưng cũng là người tận mắt chứng kiến mày trưởng thành, từ nhỏ có cái gì Văn Dịch có mà mày không có không, hả? Mày xem xem, xem xem..."

Thái hậu chỉ vào mặt con gái, nói với chồng: "Ông Nhan, ông nhìn đứa con gái mà mình nuôi dạy đi, trở mặt không coi ai ra gì nữa. Nhan Tiểu, mày có biết tại sao ba mẹ Văn Dịch tự nhiên lại về nước? Mày có biết ông Văn mong được ăn bữa cơm đoàn viên này bao nhiêu lâu rồi không? Còn mày thì... để tối nay cả nhà mất vui, bao năm qua ông Văn thương mày cũng bằng không, hu..."

Thái hậu vốn định lên giọng quát cho Nhan Tiểu một trận, nhưng đang nói đột nhiên lại sứt sứt. Nhan Tiểu ngẩng đầu thấy mắt thái hậu đỏ, cũng thấy sợ, vội đỡ thái hậu ngồi xuống hỏi: "Mẹ làm sao vậy? Ông Văn làm sao ạ? Tại sao đang nói mẹ lại khóc? Rõ ràng là mẹ đang mắng con, con còn chưa khóc..."

Đồng chí ba từ nãy đến giờ vẫn đứng bên cạnh im lặng, thấy vậy liền vỗ vai thái hậu, nói: "Tiểu Tiểu, lẽ nào con không biết ư?"

"Biết gì cơ ạ?"

Thái hậu và đồng chí ba liền đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đã hiểu ra vấn đề. Đồng chí ba ngừng lại, vẫy tay bảo con gái ngồi xuống rồi chậm rãi kể lại. Hóa ra, nhà họ Văn đã xảy một số chuyện, ông Văn bị ung thư dạ dày.

Ngay từ đợt yêu nghiệt mới về nước, ông đã phải nằm viện vì ngắt xiu. Đợt đó, bệnh viện đã phát hiện ra sức khỏe của ông có vấn đề, nhưng từ xưa đến nay tính ông vốn ngang ngạnh, bảo bác sĩ giấu cháu mình, chỉ coi như bệnh bình thường để điều trị.

Sau khi ra viện ông đã tái khám, bệnh đã được chứng thực - ung thư dạ dày giai đoạn giữa. Để cậu cháu vừa mới kết hôn lập nghiệp không phải lo lắng, ông đã giấu bệnh tình, hằng ngày tự mình chạy qua chạy lại, hết bệnh viện rồi về nhà, mãi cho đến gần đây bệnh tình nặng hơn, bác sĩ điều trị cho ông vốn là bạn học cũ mấy chục năm cũng là bạn cò của ông Văn báo tin cho mẹ Văn Dịch - bà Văn Hân.

Sau khi biết tin, bà Văn Hân đã về nước ngay lập tức. Bà vừa buồn vừa thấy có lỗi vì bao nhiêu năm qua đã để cha sống một mình ở Trung Quốc, bà dự định sẽ quay về Trung Quốc sống, lá rụng về cội. Vì chuyện có nên sống lâu dài ở Trung Quốc hay không mà bà Văn Hân và ông Bruce đã xảy ra tranh cãi, thế nên mới có chuyện hai vợ chồng một người về trước, một người về sau.

Những chuyện này, yêu nghiệt, Nhan Tiểu và thái hậu vốn không hề hay biết, sau khi bà Văn Hân về nước gặp cha, ông Văn lại dặn dò con gái và con rể, bắt phải giấu kín chuyện này, không được nói cho yêu nghiệt biết. Hai ông cháu sống với nhau hơn hai mươi năm, thực ra tình cảm Văn Dịch dành cho ông ngoại còn sâu nặng hơn tình cảm dành cho cha mẹ. Biết mình bị bệnh, nhưng ông Văn vẫn rất vui vẻ, nói rằng con người ta già rồi, ai cũng sẽ phải một lần như vậy, nhưng ông lại sợ cậu cháu đa sầu đa cảm của mình buồn, chính vì thế vẫn kiên quyết giấu.

Dĩ nhiên là bà Văn Hân và ông Bruce phải nghe theo, không dám nói gì, chỉ nói dối Văn Dịch, Nhan Tiểu rằng về nước sống một thời gian, sau đó lại tổ chức bữa cơm gia đình. Nhưng trong lúc thái hậu và Nhan Tiểu đứng nói chuyện ở ngoài sân, bệnh tình của ông Văn lại tái phát.

Bà Văn Hân vừa sắp bát đĩa xong chuẩn bị ăn cơm thì ông Văn kêu đau, mọi người vội lấy thuốc cho ông, yêu nghiệt đỡ ông uống thuốc, nên mới phát

hiện ra ông Văn uống thuốc giảm đau liều mạnh, người bình thường không bao giờ dùng loại thuốc này.

Đồng chí ba đứng bên cạnh không nắm được tình hình nên đã hỏi thăm, nói qua nói lại, bà Văn Hân không giấu được nữa, mắt đỏ hoe gọi "ba" rồi gục đầu vào chân ông khóc thút thít. Yêu nghiệt vốn là kẻ tinh ranh, liên tưởng đến việc tự nhiên mẹ về nước đột xuất, ông thì ngày càng gầy, còn bữa cơm đột xuất dịp Tết Đoan Ngọ này nữa, lập tức hiểu ra vấn đề.

Cả gia đình, người thì sùng sò, người thì sứt sứt, người thì kinh ngạc, chỉ có ông Văn là bình tĩnh nhất, vẫn cười xuề xòa vẫy tay gọi yêu nghiệt, nói: "Văn Dịch, lại đây".

Bình thường yêu nghiệt cũng là người giỏi đóng kịch, nhưng lúc đó mắt cũng đỏ hoe, nghiêng răng bước đến trước mặt ông, không thốt ra được lời nào. Ông Văn nhìn mọi người, chỉ nói nhỏ: "Văn Dịch, cháu phải nhớ rằng con người ai cũng như vậy, tối nay cời dế lên giường, sáng mai chưa chắc đã được đi đôi dế đó nữa. Chính vì thế từ nhỏ ông đã dạy cháu, cần phải coi mỗi ngày là ngày cuối cùng để sống. Không cần nói đến việc xứng đáng với ông ngoại, xứng đáng với ba mẹ, chỉ cần xứng đáng với mình, xứng đáng với mạng sống này của mình là được. Kiếp này ông cũng được coi là xứng đáng với mình rồi, ông không thấy nuối tiếc gì cả, ông giấu cháu vì ông ghét nước mắt, cháu coi kìa mẹ cháu...". Ông Văn vừa nói còn vừa chỉ vào cô con gái ngồi dưới chân khóc nức nở, lúc đầu cười nói: "Sinh lão bệnh tử, mọi cái đều do ông trời sắp đặt. Có ai tránh được cái chết đâu? Văn Hân, Văn Dịch, ông vẫn nhấn mạnh câu nói đó, các con phải sống cho thật tốt mỗi ngày, đây là điều quan trọng hơn tất cả, kiếp này các con cũng đã sống hết mình với ta rồi, kể cả bây giờ có nhắm mắt, ta cũng yên lòng. Mọi người đừng khóc nữa, hôm nay ta muốn ăn bữa cơm này cho thật ngon, ta cảm thấy đầu óc rất thoải mái, sống thêm tám năm, mười năm nữa không thành vấn đề, các con khóc lóc như vậy, ta đoán thọ đấy...".

Thấy ông nói vậy, con cháu vừa khóc vừa cười. Ông Bruce cũng vội vàng đến đỡ vợ dậy, xoa dịu bầu không khí nói: "Chắc chắn ba sẽ thọ hơn rùa, nên mọi người đừng buồn nữa".

Bà Văn Hân liền bật cười: "Rùa? Lại bắt đầu rồi đây! Câu thành ngữ đó là thọ hơn núi Nam Sơn!".

"Đúng vậy, đúng vậy!" Ông Bruce vỗ đầu.

Ông Văn cũng cười ha ha: "Con rể à, vốn tiếng Trung của con vẫn phải trau dồi thêm đấy".

Bầu không khí trong nhà đã dịu hơn, lúc này Văn Dịch mới ra ngoài gọi mẹ con Nhan Tiểu vào ăn cơm. Mọi chuyện sau đó, Nhan Tiểu đều đã biết.

Đồng chí ba nói xong, hỏi: "Không phải con và Văn Dịch đứng ở ngoài rất lâu, lẽ nào nó không nói cho con biết à?".

Nhan Tiểu im lặng, cúi đầu. Thảo nào lúc đó, đột nhiên yêu nghiệt nổi cáu, không cho cô đi, bắt cô phải ăn bữa cơm này. Làm sao cô biết được ông Văn lại..

Nhìn nét mặt Nhan Tiểu, thái hậu cũng đoán ra được phần nào tình hình: "Có phải lúc đó con cãi nhau với nó không?".

Đầu óc Nhan Tiểu rối như một mớ bòng bong. Tại sao gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Nhan Tiểu liền ôm đầu, cau mày nói: "Anh ấy không nói gì cả, con đâu có biết... Thế cả nhà ăn cơm xong, là anh ấy đi mất à?".

"Ừ!" Thái hậu gật đầu. "Ngồi với ông một lát thì Văn Dịch nhận được một cú điện thoại, vẻ mặt trầm ngâm ra khỏi nhà, mọi người còn tưởng là con gọi."

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu rất xót xa. Từ nhỏ Văn Dịch đã sống với ông, đột nhiên biết được chuyện này, cô lại cãi nhau với hắn một trận. Hắn đi uống rượu giải khuây ở đâu được? Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu vội vàng gọi lại cho yêu nghiệt, nước mắt sắp lăn dài, nhưng lại nghe thấy giọng nữ tổng đài viên: "Xin lỗi quý khách, số điện thoại mà quý khách gọi không nằm trong vùng phủ sóng...".

—Tôi là dài phân cách “nữ vương lại xuất hiện”—

Không gọi được cho yêu nghiệt, Nhan Tiểu đang sốt ruột định đi tìm thì nhận được tin nhắn của Trình Mỹ Giai, tin nhắn đã kế thừa tác phong nhanh gọn, dứt khoát của nữ vương, chỉ có hai chữ: "Về ngay".

Thời gian qua xảy ra quá nhiều chuyện, vừa việc công, vừa việc tư, khiến Nhan Tiểu bù cả đầu, "muru kè" xử lý yêu nghiệt mà Nhan Tiểu và Trình Mỹ Giai đã bàn bạc phải tạm thời gác sang một bên. Lúc này đây đột nhiên nữ vương Mỹ Giai lại gửi tin nhắn, Nhan Tiểu cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì, vội gọi lại.

Bên kia vừa bắt máy, Nhan Tiểu liền nghe thấy Trình Mỹ Giai cười khúc khích: "Gọi điện thoại cho em mà không được, đang tâm sự tình cảm với ai vậy?".

Nhan Tiểu đầu còn tâm trạng để cười đùa, vừa thốt lên ba chữ "chị Mỹ Giai", chưa trút được chút âm ức nào, nữ vương đã nói với giọng quyết đoán: "Mau đến lấy đồ nhà em đi".

"Hả? Đồ gì vậy chị?" Nhan Tiểu không hiểu, cô không nhớ mình đã để quên gì ở chỗ Trình Mỹ Giai. Đang thắc mắc thì Trình Mỹ Giai đã cười bí hiểm nói: "À, nói như vậy có nghĩa là em không để quên gì ở ngoài hả? Ồ... như thế có nghĩa là không ai cần nhà người, Văn Dịch à".

Vừa nghe thấy tên yêu nghiệt, đầu óc Nhan Tiểu như nổ tung: "Văn Dịch đang ở chỗ chị à?". Nói xong, Nhan Tiểu chưa kịp hỏi rõ vấn đề, điện thoại hình như đã bị chuyển cho người khác. Sau một hồi ồn ào, Nhan Tiểu chỉ nghe thấy giọng đàn ông lạnh nhạt: "Bà xã, em không cần anh nữa ư?".

Giọng Văn Dịch rõ ràng âm ức, tội nghiệp của người say rượu, ngoài ra còn có chút nũng nịu. Nghe thấy giọng nói sứt sứt, khàn khàn đó, Nhan Tiểu lập

tức mềm lòng, hàng ngàn lời nói mắc ở cổ họng không nói ra được. Một hồi lâu, Mỹ Giai mới cầm điện thoại di động lên hỏi: "Sao vậy? Thăng bé này có phải của nhà em không? Có cần nữa không? Không cần thì để chị vứt ra đường".

Nhan Tiếu nghiêng răng: "Chị đang ở đâu vậy?"

Lúc Nhan Tiếu gặp Trình Mỹ Giai, yêu nghiệt đã ngủ thiếp đi trên sofa trong phòng riêng của quán bar.

Thấy yêu nghiệt vẫn an toàn, Nhan Tiếu khóc dở mếu dở, hậm hực giải thích cho Trình Mỹ Giai: "Em gọi cho anh ấy thế nào cũng không được, trước đó cũng có cãi nhau với anh ấy..."

Trình Mỹ Giai liền cười: "Em gọi được mới là lạ, sau khi hai người nói chuyện, điện thoại của cậu ấy đã bị một cô gái ngâm vào rượu rồi".

Nhan Tiếu vô cùng sùng sốt, bất ngờ vì chị Mỹ Giai biết cô và yêu nghiệt nói chuyện với nhau qua điện thoại, và con gái bây giờ cá tính thật, điện thoại yêu nghiệt vừa mua xong...

"Lẽ nào chị Mỹ Giai gặp yêu nghiệt ở quán bar ư?"

"Ừ!" Nữ vương Mỹ Giai gật đầu nói. "Hoặc giả nói... là chị bắt hán đến quán bar."

Nhan Tiếu càng nghe càng không hiểu: "Chị gọi điện cho yêu nghiệt bắt hán đến à?". Thế có nghĩa là gì? Đột nhiên chị Mỹ Giai thích uống rượu mà không tìm được người uống cùng ư? Nghe thấy vậy, Trình Mỹ Giai liền nhếch mép về khó hiểu, dường như đoán được Nhan Tiếu đang nghĩ gì, lắc đầu: "Chị không có nhiều thời gian rồi để uống rượu, bảo Văn Dịch đến... để bắt cậu ta trả nợ".

"Trả nợ?" Nhan Tiếu cau mày, còn trả nợ gì nữa? Ý chị muốn nói đến chuyện xảy ra ở Mỹ đó ư?

Thấy Nhan Tiếu cau mày tỏ ý khó hiểu, vừa xót xa cho Văn Dịch, Trình Mỹ Giai "hử hử" nói: "Như thế mới nói không bao giờ có thể tin người phụ nữ trong tình yêu. Tiếu Tiếu, em có cần lấy gương để soi xem vẻ mặt em bây giờ thế nào không, vừa nghe thấy từ trả nợ đã sứt sảng như vậy, làm gì còn ý định trả thù Văn Dịch nữa. Nếu chị còn đợi em thông đồng với chị để xử lý hán ta thì e rằng con hai người đã biết đi mua xì dầu rồi".

Nghe thấy vậy, đột nhiên Nhan Tiếu lại nhớ đến chuyện cũ, nhớ đến đứa con đó, nhớ đến mọi việc mà yêu nghiệt giấu cô làm sau khi biết được sự thật, bất giác cúi đầu: "Em xin lỗi... những chuyện xảy ra gần đây thực sự..."

Nhan Tiếu chưa nói dứt lời, Trình Mỹ Giai đã mỉm cười, cúi đầu ghé sát mặt Nhan Tiếu, chớp mắt: "Nhưng Tiếu Tiếu ạ, em thật hạnh phúc".

Trình Mỹ Giai thay đổi thái độ quá nhanh, Nhan Tiếu cũng không kịp hiểu, chỉ nói: "Thế có nghĩa là gì ạ?".

Nữ vương Mỹ Giai nhếch mép không nói gì, chỉ chỉ vào đằng trước ra hiệu cho Nhan Tiếu nhìn. Nhan Tiếu ngẩng đầu nhìn thấy trên tấm biển của phòng bar có viết hai chữ "Mỹ Giai" rất bay bướm, lền im lặng. Quán bar mà yêu nghiệt uống rượu tên là Mỹ Giai, lại đúng lúc chị Mỹ Giai gọi, thế thì chín mui phần trăm là...

"Quán bar này là do chị mở?"

Trình Mỹ Giai liền cười: "Chị đã nói rồi, chị không tin là em lại có thể bắt tay với chị để xử lý ông chồng em, chính vì thế chị đã không kìm được mà ra tay trước. Em xem, quán bar mới khai trương, dù gì thì cũng phải tìm người khuấy động phong trào. Anh chàng Văn Dịch nhà em miệng nam mô, bụng bồ dao găm, lại đẹp trai, hê hê, chị thấy tối nay các cô gái rất thích cậu ta, bắt cậu ta uống khá nhiều đấy".

Nhan Tiếu mắt chữ O, mồm chữ A: "Chị Mỹ Giai, ý của chị là... bắt yêu nghiệt ngồi quây ư?". Và điều khó tin nhất là yêu nghiệt lại đồng ý?! Không những đồng ý, nghe giọng chị Mỹ Giai thì có vẻ như hán giấu cô ngồi quây ở đây một thời gian khá dài rồi? Giỏi lắm, giỏi lắm, rất giỏi,

rất thông minh, giấu cô mà cô không hề hay biết, thảo nào dạo này yêu nghiệt hay làm thêm giờ... Những chuyện này thôi cũng cho qua, hôm nay yêu nghiệt bỏ ông Văn đến đây cũng là để uống rượu cùng gái đẹp ư? Rõ ràng là biết ông ngoại không sống được bao lâu nữa mà vẫn đi.

Nhan Tiếu không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là gì nữa, đang định nói thêm thì Trình Mỹ Giai đã nhướn mày: "Ai bảo cậu ta nợ chị? Không tìm ra cách xử lý, chị rất ám ức. Hê hê, thằng nhóc này cũng rất thành khẩn, chị dọa là sẽ kể hết cho em nghe những chuyện đó, cậu ta liền đến ngay, bắt luận đàm con gái treu chọc thế nào cũng không dám chống đối. Coi đó, cậu ta yêu em biết bao, vì muốn giữ kín những điều bí mật mà dám bán cả sắc. Chắc, em còn không hạnh phúc sao? Chị nhìn mà còn thấy ghen nữa là, đang nghĩ có nên cướp anh chàng tuyệt vời như vậy hay không đây..."

Nhan Tiếu giật mình thon thót, ngoái đầu lại nhìn yêu nghiệt, đúng lúc yêu nghiệt trở mình, miệng lầm bầm "Tiếu Tiếu" rồi lại ngủ tiếp. Nhan Tiếu cắn chặt môi, lòng xao động, yêu nghiệt ra khỏi tư hợp viện không phải là để tìm niềm vui, mà là vì mình...

Nghĩ đến đây, Nhan Tiếu thấy hơi nghẹt thở. Cô hít một hơi thật sâu nhưng không thể gượng cười. Văn Dịch ơi Văn Dịch, rốt cuộc anh muốn em phải thế nào đây? Tình cảm sâu nặng như vậy, quan tâm tới em như vậy, tại sao ba năm trước anh lại lựa chọn đi xa, sau ba năm tại sao lại đột ngột trở về?

Anh có biết rằng tình cảm sâu nặng như thế này khiến người ta rất khó từ chối hay không, nhưng em chỉ sợ, khi đã trao trọn trái tim mình cho anh rồi sẽ không bao giờ lấy lại được nữa.

——Tôi là dài phân cách “say rượu”——

Ký ức của yêu nghiệt dừng lại trong phòng riêng của quán bar.

Các cô gái đáng ghét đó chuốc cho hắn hết ly này đến ly khác, ngoài việc phải để phòng tay chạm vào đùi họ, Văn Dịch còn ra sức vẫy điện thoại, hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện. Nhưng điện thoại vẫn chưa phôi khô thì một cô bé đã cười: "Ài dà, rơi vào rượu rồi mà còn mong mở được máy à? Thôi thôi, nếu đã như vậy thì chúng ta thử lại chức năng chống rơi xem sao?".

Nói xong, yêu nghiệt chưa kịp phản ứng gì thì điện thoại đã bị lấy mất. Đến khi nhìn thấy nó lần nữa, nó đã bị rơi xuống nền nhà. "Điện thoại của tui..." Yêu nghiệt nhìn xác điện thoại, lăm bầm rồi thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, yêu nghiệt chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, mở mắt ra thì nhìn thấy Tiểu Tiểu đang ra sức lau mặt cho mình, không... cũng có thể nói là "cạo" mặt. Nhan Tiểu lấy khăn mặt ẩm gạt mạnh mặt yêu nghiệt như đang trút bức dọc, mạnh đến nỗi khiến kẻ nọ thấy đau, không kim được bèn rên rỉ: "Đau...".

Nhan Tiểu sầm mặt: "Anh còn mặt mũi kêu đau à? Em tưởng thiếu gia Văn Dịch không còn mặt mũi nào nữa".

"Tiểu Tiểu!" Yêu nghiệt chậm rãi ngồi dậy, đưa tay ôm trán, đầu đau như búa bổ, ký ức dần dần được phục hồi, đột nhiên nhớ lại chuyện trước đó cãi nhau với vợ, lời nói lại nghẹn trong cổ họng, không thốt ra được.

Nhan Tiểu thay khăn rồi lại lau tay cho yêu nghiệt, động tác đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng nét mặt vẫn hằm hằm: "May mà hôm nay bố mẹ đều về chơi với ông ở tư hợp viện, nếu không xem anh giải thích thế nào! Anh có biết vừa nãy ở công anh nôn thốc nôn tháo không hả, nếu không có bảo vệ và chị Mỹ Giai giúp em thì không biết em sẽ đưa anh lên nhà bằng cách nào nữa".

Nghe thấy tên Trình Mỹ Giai, mặt yêu nghiệt sáng lên, biết chắc sự việc đã bị bại lộ, không kim được nữa lại kêu lên: "Anh...".

"Anh im đi!" Yêu nghiệt chưa nói hết câu, Nhan Tiểu đã trợn mắt ngất lời, bỏ phất chiếc khăn trên tay xuống nói. "Để em nói trước. Bất luận anh đến quán bar vì lý do gì, Văn Dịch, anh thật ấu trĩ, thật vô lý! Ông còn đang ôm mà anh lại bỏ đi chỉ vì một cú điện thoại, ông nuôi anh lớn bằng ngần này, miệng thì nói có việc anh cứ lo giải quyết đi, nhưng trong lòng buồn biết bao! Tại sao trước lúc ăn cơm anh không nói rõ với em mà đã nổi cáu? Em có phải là thần thánh gì đâu mà biết bữa cơm gia đình này quan trọng đến thế. Ông giấu kín như vậy, không phải ngay cả anh cũng suýt bị lừa đó sao? Tại sao anh không nói rõ mà quát em, lại còn cúp máy, cợt nhả với đám con gái... Còn nữa!!". Nhan Tiểu đang gầm lên, rồi đột nhiên dịu giọng: "Em xin lỗi".

Yêu nghiệt say rượu, đầu óc còn đang u mê, nghe vợ giáo huấn, đầu gật gù như gà mổ thóc, chăm chú lắng nghe, không ngờ Tiểu Tiểu lại đổi giọng, nói "Em xin lỗi" khiến yêu nghiệt sững sờ, không nhúc nhích.

Thấy yêu nghiệt ngẩn đầu, Nhan Tiểu lại thờ dài, cầm khăn lên lau tay cho hắn, giọng nhẹ nhàng: "Hôm nay em cũng sai, đáng lẽ em không nên bỏ mặc anh và cả nhà đi gặp Hạ Hà Tịch, không nên cãi nhau với anh để anh buồn. Em xin lỗi... Nhưng em và Hạ Hà Tịch trong sáng, em chưa bao giờ lừa dối anh, em chỉ đi thăm anh ấy trên danh nghĩa bạn cũ thôi... Em đã là vợ anh từ lâu rồi, chưa bao giờ có ý định phản bội...".

Nhan Tiểu chưa nói hết, lời nói đã bị yêu nghiệt nuốt chửng vào miệng, đôi môi nóng bỏng nhiệt tình ập xuống, khiến Nhan Tiểu giật mình, tim đập thình thịch, chân tay lại bị yêu nghiệt làm cho mềm nhũn, không thể đẩy được người ở bên trên ra. Yêu nghiệt đưa lưỡi vào miệng Nhan Tiểu quậy phá một hồi, mãi đến khi cả hai sắp hết oxy mới chịu buông ra, thờ hồn hèn nói: "Tiểu Tiểu, em có biết anh đợi ngày này bao nhiêu lâu rồi không?".

Mặc dù không có nửa câu đồng ý, mặc dù không thể hiện gì, nhưng bao nhiêu năm gần nhau, hiểu nhau đã khiến cho yêu nghiệt thấy được ý khẳng định trong ánh mắt, lời nói của Nhan Tiểu. Cuối cùng cô đã chịu mở cửa trái tim, để anh mãi mãi ẩn mình trong đó rồi sao?

Nhan Tiểu thờ hắt ra một tiếng, đẩy yêu nghiệt ra gạt đầu: "Vâng, em cũng đã đợi ngày hôm nay từ lâu lắm rồi".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt vô cùng xúc động, kéo tay vợ không chịu buông ra: "Tiểu Tiểu...".

Đúng lúc yêu nghiệt cảm động nước mắt lưng tròng thì Nhan Tiểu mỉm cười rất gian xảo: "Chị Mỹ Giai đã nói mọi chuyện cho em nghe rồi, ngay từ đầu anh đã biết chuyện đùa con".

Yêu nghiệt: "...". Hóa ra từ thiên đường đến địa ngục, khoảng cách cũng chỉ là một câu nói. Yêu nghiệt như người bị dội nước đá, đông cứng tại chỗ, không thể né tránh.

Nhan Tiểu đứng dậy: "Em đợi giây phút anh chịu nói thẳng, nói thật từ rất lâu, rất lâu rồi, Văn Dịch ạ".

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thẳng thẳng để được khoan hồng

Sự việc đã đến nước này, chỉ còn cách... thắng thần để được khoan hồng.

Yêu nghiệt sắp xếp lại suy nghĩ, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh kể lại. Đúng vậy, đúng là năm xưa hắn đã học được một số "tài vật" từ chỗ Trình Mỹ Giai, những tài vật này dùng để đối phó với người khác có thể khó, nhưng lại thừa sức để đối phó với Tiểu Tiểu.

Sau khi sang Mỹ, yêu nghiệt rất ít khi liên lạc với Nhan Tiểu, hoặc giả nói, kể cả hai đứa có gặp nhau trên MSN, cũng không biết nên nói gì. Một mặt yêu nghiệt muốn nắm được tình hình gần đây của Tiểu Tiểu, mặt khác lại sợ cô bị người ta lừa, rồi lại sợ mình nói chuyện với cô, cô lại ngại... Tóm lại là vì những lý do trên mà cuối cùng Văn Dịch đã lựa chọn vào vai "hacker" để âm thầm theo dõi Nhan Tiểu.

Hôm nay, Tiểu Tiểu chat với bạn thân, hề, hóa ra con gái cũng chẳng khác gì con trai, toàn nói chuyện bạn khác giới với phim sex.

Hôm nay, Tiểu Tiểu đang viết báo cáo công tác, ề... ề, sao lại ngốc như vậy? Thế mà cũng đòi tốt nghiệp ngành xã hội, nhà người không biết là có chữ bị sai chính tả à? Thế nên mới nói, không có ta ở bên, IQ của nhà người sẽ giảm đi.

Gần đây thường xuyên có con trai gửi tin cho Tiểu Tiểu, lại còn quen nhau trên mạng nữa. Hề, Nhan Tiểu à Nhan Tiểu, em với hắn ta hợp chuyện thật đấy, em có biết rằng những gã đàn ông hèn hạ trong thế giới ảo đều tìm chuyện tình một đêm hay sao?

Hôm nay, Tiểu Tiểu chat với Ninh Nhã Khiêm, bọn họ... thôi, không xem họ nói những gì nữa...

Cứ lén lén lút lút theo dõi Nhan Tiểu một thời gian như vậy, tháng nọ năm nọ, đột nhiên yêu nghiệt nhìn thấy Tiểu Tiểu post bài lên diễn đàn, cô ấy nói, mình bị sảy thai một lần... Khi đọc đến câu này, thế giới của yêu nghiệt sụp đổ hoàn toàn.

Bất luận cái thai đó là của ai, hắn đều không thể chấp nhận. Nếu là của Ninh Nhã Khiêm thì hắn sẽ về nước ngay lập tức để tấn chết gã khốn này. Còn nếu là của hắn sau đêm hôm đó, hắn...

Bàn tay yêu nghiệt run rẩy đăng ký ID trên mạng, hắn đã rắp tâm giả danh bác sĩ hỏi han tỉ mỉ chuyện cô sảy thai, thời gian, địa điểm, mọi thứ đều trùng khớp với đêm hôm đó, còn gì để nói nữa? Còn gì có thể nghi ngờ nữa? Sau khi biết được sự thật, yêu nghiệt như muốn phát điên, vừa tự trách mình vừa xót xa, lấy ngay điện thoại gọi cho Nhan Tiểu, nhưng nghe thấy giọng nói của nữ tổng đài viên, đột nhiên hắn lại thấy sợ.

Biết nói gì đây? Biết hỏi gì đây?

Theo lời kể của Nhan Tiểu trên diễn đàn, trước khi hắn sang Mỹ, cô đã biết mình có thai, hôm đó hai người chia tay nhau, cô lại không hề nhắc đến, không - nhắc - đến - một - từ - nào. Văn Dịch thừa nhận hỏi đó hắn cũng ngượng ngùng, vì còn quá trẻ chưa hiểu rõ tình cảm của mình đối với Nhan Tiểu, và vì ghen tị với Nhan Tiểu và Ninh Khiêm Nhã.

Đúng, đó là sự ghen tị đến phát điên. Hồi đó, yêu nghiệt được tận mắt nhìn thấy Ninh Khiêm Nhã lái xe đưa Tiểu Tiểu về nhà, nét mặt vừa sùng sốt vừa mừng rỡ của thái hậu, đúng vậy... trái tim hắn đang nhỏ máu. Đến cuối cùng, Tiểu Tiểu không nhắc gì đến chuyện có thai với hắn, tại sao lại như vậy?

Do sợ đứa trẻ này sẽ ngăn cản bước tiến của cô ư? Hay còn lý do nào khác nữa? Chính vì thế cô đã lựa chọn thả âm thầm để sảy thai còn hơn là nói cho đương sự là hắn biết? Trong lòng Nhan Tiểu, hắn chẳng đáng một xu ư? Nghĩ vậy, yêu nghiệt âm thầm cúp máy.

Nói xong, yêu nghiệt cau mày nói tiếp: "Những chuyện sau đó... em biết hết rồi, anh đã chơi xỏ Trình Mỹ Giai một vố, sau khi về nước lại xui xẻo gặp lại bà ta, anh...". Văn Dịch cúi đầu, ngập ngừng một lát mới nói tiếp: "Anh không muốn nhắc lại chuyện quá khứ nữa, anh muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu, anh sẵn sàng chịu những lời đe dọa của bà chằn đó".

Nhan Tiểu sững người ra một lát: "Nói như vậy có nghĩa là anh theo dõi máy tính của em suốt, thế tại sao trước đó anh không liên lạc gì với em, vừa xảy ra chuyện của Tề Gia Minh thì anh..."

Nhan Tiểu chưa nói hết, nghe cái tên "Tề Gia Minh", Văn Dịch lại bốc hỏa, đang ngồi trên giường liền đứng phắt dậy, mắng: "Đó là do em quá ngớ ngếch! Quá đàn! Lúc đầu anh nghĩ nếu em đã ghét bỏ anh như vậy, ngay cả chuyện sảy thai cũng không chịu nói với anh, anh... Cho dù đau khổ đến đâu thì anh cũng chỉ có thể âm thầm cầu chúc cho em được hạnh phúc, nhưng em...". Yêu nghiệt vừa nói vừa nghiêng rắng. "Em xem em ngốc thế nào, tìm ai không tìm lại tìm gã Tề Gia Minh, hắn chat với em để lộ ra bao nhiêu sơ hở mà em vẫn ngờ nghệch tin lời hắn. Khó khăn lắm mới biết được hắn đã có vợ chưa cưới mà em vẫn còn ngờ nghệch như vậy, chấp nhận để cho hắn lừa, liệu có phải hắn có nỗi khổ khó nói gì hay không, chắc chắn... Nếu anh không kéo em, có khi bây giờ em là người thứ ba thật rồi ấy!!

Nhan Tiểu ngẩn người, thôi được, cô thừa nhận đúng là hồi đó cô ngờ nghệch, phải thật lòng "cảm ơn" thiếu gia Văn Dịch kịp thời nhắc nhở, nên cô mới biết quay trở lại sau khi lạc đường. Nhan Tiểu bĩu môi: "Sau đó thì sao? Sau đó anh không biết tại sao lại về nước hả?".

Nghe hỏi vậy, yêu nghiệt liền dừng lại một lát, lặng lẽ ngồi xuống, rồi cúi đầu nói với vẻ ngại ngùng: "Lúc đó anh nghĩ, đám đàn ông quanh em chẳng có gã nào ra hồn, nếu em làm vợ bọn họ thì chẳng thà... chẳng thà lấy anh còn hơn. Tóm lại, đều là theo đuổi, anh không tin là không vượt được bọn họ. Chính vì thế anh đã về nước... về nước để phá bình các cuộc hẹn hò mà người khác làm mối cho em, hề hề..."

Nghe yêu nghiệt kể, Nhan Tiểu vừa tức vừa buồn cười, và quan trọng hơn là, lại cảm thấy vui vui. Đây chính là cái gọi là "thích được chà đạp" chăng? Rõ ràng đã từng bị người này làm tổn thương, bị hắn theo dõi, đáng lẽ phải bực mình, phải chửi hắn, bắt hắn bồi thường, nhưng đến khi được nghe những điều này, lại không bực tức như lúc đầu nghĩ. Là do trong lòng cũng thích gã ngốc này ư?

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, sự việc đã đến nước này, dường như câu chuyện năm xưa chỉ còn lại một câu hỏi. Sáng hôm sau khi say rượu, tại sao yêu nghiệt lại bỏ đi? Tại sao nói sang Mỹ là sang Mỹ ngay? Cô đã từng nghĩ đến hàng nghìn lý do, nhưng đến khi chuẩn bị công bố đáp án, cô lại căng thẳng

đến mức không biết hỏi thề nào.

"Anh..."

"Em..."

"Ba năm trước..."

Ngần ngừ hồi lâu, không ngờ hai đứa lại lên tiếng cùng lúc, nhìn thấy vẻ nghiêm túc hiếm có của đôi phương, cả hai đều bật cười.

Nhan Tiểu trợn mắt: "Để em nói trước".

Yêu nghiệt rên rỉ: "Cái này mà em còn tranh với anh nữa hả?".

Hai vợ chồng đang tranh giành thì điện thoại của Nhan Tiểu đổ chuông. Thấy vậy, yêu nghiệt liền chu môi một cách bất lực, chỉ vào điện thoại nói: "Để nó nói trước vậy".

——*Tôi là dài phân cách “tiếng chuông điện thoại lúc nửa đêm”*——

Bà Văn Hân, mẹ Văn Dịch, gọi đến. Vừa nhìn màn hình Nhan Tiểu chột dạ, muộn thế này mà mẹ chồng còn gọi điện, nếu là hỏi yêu nghiệt đi đâu thì còn may, nhưng nếu là tin về ông ngoại của Văn Dịch...

Nhan Tiểu không nghĩ gì thêm, bật loa cho cả yêu nghiệt cùng nghe, thì nghe thấy ở đầu bên kia, giọng bà Văn Hân run rẩy, nói năng không đầu không cuối. Lúc đầu yêu nghiệt còn cười hèn hếch nhìn vợ, nghe thấy giọng mẹ lập tức ngồi ngay dậy một cách cảnh giác, nghe được hai, ba câu, thấy Nhan Tiểu và mẹ nói chưa ra được vấn đề bèn đứng phắt dậy, giật lấy điện thoại từ tay Nhan Tiểu, hạ thấp giọng nói: "Mẹ, có chuyện gì vậy? Mẹ đừng cuống".

Bà Văn Hân nói giọng ngắt quãng, chưa nói hết đã sput sput. Nhan Tiểu nín thở nghe hai mẹ con nói chuyện, cô đã loáng thoáng nghe thấy có tiếng còi xe cấp cứu ở đầu bên kia điện thoại. May mà lúc này, ông Bruce lại đón lấy điện thoại, nói bằng tiếng Trung không lưu loát cho lắm: "Dịch, ông ngoại con đột nhiên ngất xỉu, ba mẹ đã đưa ông lên xe cấp cứu, chuẩn bị đến bệnh viện đây, các con cũng mau đến đi!".

Yêu nghiệt cúp máy, nét mặt dăm chiêu. Chưa kịp nói gì, Nhan Tiểu đã vội lấy chùm chìa khóa trước tủ đi ra cửa: "Anh uống rượu không được lái xe, để em".

——*Tôi là dài phân cách “ngoài cửa phòng bệnh”*——

Lúc đến bệnh viện, ông Văn đã được chuyển vào phòng cấp cứu. Cảm ơn Trời Phật, tạm thời chưa nguy hiểm đến tính mạng.

Từ trước đến giờ, cuộc sống của bà Văn Hân lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, đột nhiên rơi vào hoàn cảnh người cha mạnh mẽ quy xuống, chỉ trong một đêm mà trông bà đã già hơn. Lúc Nhan Tiểu và Văn Dịch đến bệnh viện, bà đang ngồi trên ghế băng bằng gỗ ngoài hành lang run rẩy, nước mắt lưng tròng, ông Bruce nhẹ nhàng an ủi gì đó bằng tiếng Anh.

Thấy con trai đến, bà Văn Hân như gặp được vị cứu tinh, túm chặt tay con trai nói: "Văn Dịch, ông ngoại con thương con nhất, nhất định con phải khuyên ông, nếu không... Ông chết không rõ ràng, mẹ... mẹ cũng sẽ không tha cho con đâu".

Câu nói này khiến cả Văn Dịch và Nhan Tiểu đều sợ, hỏi ông Bruce còn khá bình tĩnh ngồi bên cạnh mới biết được tình hình. Vừa nãy ông Văn được đưa đến bệnh viện, bác sĩ Lý điều trị cho ông cũng có mặt. Bác sĩ Lý là bạn thân của ông Văn, trước mặt ông, bà Văn Hân và ông Bruce chỉ là bẽ dưới, sau khi cấp cứu cho ông Văn xong, bác sĩ Lý đã mắng cho vợ chồng bà Văn Hân một trận. Mắng xong mới bỏ kính lão ra, thờ dài nói: "Các cháu làm con mà không quan tâm đến ba nhiều hơn hay sao?".

Lúc này vợ chồng bà Văn Hân mới biết được sự thật.

Hóa ra, kể từ khi biết mình bị ung thư dạ dày, bác sĩ Lý đã khuyên ông nên mổ để cắt bỏ khối u, nhưng vì bệnh tình của ông đã đến giai đoạn giữa, mổ cũng có những rủi ro nhất định. Sau khi tìm hiểu ở nhiều nơi, ông Văn nghe nói số trường hợp tế bào ung thư di căn hoặc tái phát cũng không phải là ít, vì thế ông đã quyết định điều trị bằng thuốc.

Nhưng vì tâm lý "có bệnh vái tứ phương", gần đây không biết ông Văn đã liên hệ được với vị "bác sĩ kỳ cựu" nào đó, kể cho ông mấy vị thuốc quý tạp nham mấy chục nghìn nhân dân tệ, nói những thuốc này có thể giết chết tế bào ung thư, kéo dài tuổi thọ, giảm bớt đau đớn.

Vì thế mới có chuyện tối nay ông cụ đột nhiên lên cơn đau rồi ngất đi. Bác sĩ Lý nói: "Bác là bạn của ông Văn mấy chục năm mà còn không hiểu được suy nghĩ của ông cụ à? Từ nhỏ ông ấy đã sợ đi viện, bây giờ nói đến phải mổ lại càng sợ hơn, các cháu là bẽ dưới, nhìn ông ấy vui vẻ, nghĩ thoáng như vậy, nhưng thực ra ông ấy sợ chết hơn các cháu nhiều! Vì sợ chết nên mới không dám mổ, sợ ca mổ thất bại!".

Nói đến đây, bác sĩ Lý dừng lại, sau đó lại nói nhỏ: "Còn nữa, nguyên nhân quan trọng nhất khiến ông Văn không chịu mổ là... vì lo cho Văn Dịch".

Văn Dịch được ông nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, tình cảm không ai có thể sánh được. Ông yêu chiều cậu cháu ngoại này đến mức khó tin. Sự nghiệp của Văn Dịch mới bắt đầu, ông mong một ngày nào đó được nhìn thấy cháu thành công, vẻ vang trước tổ tiên. Có quá nhiều thứ khiến ông Văn không thể buông xuôi, sợ lia xa cõi trần, điều trị bằng thuốc may chăng còn kéo dài được một thời gian, nhưng nếu mổ...

Bà Văn Hân hỏi: "Thế bệnh của ba cháu, ngoài mổ ra còn có cách nào khác không ạ?".

Bác sĩ Lý lắc đầu: "Câu trả lời của bác vẫn là như vậy, mổ sớm có thể cắt bỏ khối u trước khi tế bào ung thư di căn, nếu không... ông cụ sẽ chỉ đau đớn hơn thôi".

Sau khi bàn bạc, hai vợ chồng mới quyết định khuyên ông cụ mổ, và người phù hợp nhất để đưa ra lời khuyên dĩ nhiên là Văn Dịch. Yêu nghiệt an ủi ba mẹ một hồi rồi mới ngoái đầu lại nhìn vợ: "Tiểu Tiểu, em nghĩ thế nào?".

Từ nãy đến giờ Nhan Tiểu không nói gì, đây là chuyện của nhà họ Văn, cô không nên xen vào. Nếu cả nhà đều ủng hộ việc mổ, ông Văn khỏe lên thì không còn gì bằng, nhưng nếu thất bại, đến lúc đó cả nhà sẽ đối mặt thế nào với kết quả đáng sợ đó đây?

Nhan Tiểu nắm chặt tay yêu nghiệt, chớp mắt nói: "Em tin rằng sức mạnh con người sẽ chiến thắng ông trời, chắc chắn ông trời sẽ không tàn nhẫn đến mức chia rẽ gia đình mình sớm như vậy đâu. Bất luận anh quyết định thế nào em đều ủng hộ anh". Nghe thấy vậy, trái tim yêu nghiệt run lên, không kim được nắm chặt tay Nhan Tiểu, đột nhiên nhớ đến câu: Em không thể giúp anh giải quyết mọi khó khăn, nhưng em cam đoan rằng, bất luận xảy ra chuyện gì, em đều ở bên cạnh anh.

——Tôi là dài phân cách “kêu gọi tình cảm”——

Tranh thủ lúc ông Văn tỉnh lại, cả nhà vào nói chuyện với ông. Nhan Tiểu đến cửa hàng tiện lợi mở cửa hai mươi tư giờ để mua ít cháo ăn liền, bánh quy và cà phê lon. Cô đoán chắc cả nhà đã mệt. Đang định quay về khu điều trị thì Nhan Tiểu nghe thấy hình như trong góc tòa nhà có tiếng khóc.

Nhan Tiểu: {{(>_

Đêm hôm khuya khoắt, nền trời tím sẫm lạnh lẽo, hoa viên trước cửa khu điều trị càng tĩnh mịch, vắng vẻ hơn, ánh đèn yếu ớt, kỳ dị. Giờ này mà ai còn đứng khóc ở đó nhỉ? Nghĩ đến đây, điều đầu tiên mà Nhan Tiểu liên tưởng đến là - ma!!

Bệnh viện vốn nặng âm khí, đây lại là khu điều trị, ngày nào cũng có người chết, bây giờ lại là giờ hoạt động cao điểm của một số thứ... lẽ nào mình lại may mắn được gặp ư? Nhan Tiểu thấy sống lưng lạnh toát, không biết nên bước tiếp hay quay đầu lại.

Bàn tay Nhan Tiểu run rẩy cầm điện thoại định gọi điện cho yêu nghiệt báo hấn ra đón, nhưng sức nhớ ra điện thoại của yêu nghiệt đã hy sinh anh dừng. Hận một nỗi, vừa này đáng lẽ cô không nên ham đường gần, đi đường tắt không có ông đi qua, bà đi lại này. Nhan Tiểu nước mắt lưng tròng, trước khi sợ quá đâm đầu vào tường đã lấy hết can đảm quát lên: "Ai đó?!!".

Vừa nói dứt lời thì thấy trong góc tòa nhà thấp thoáng có bóng người, vấy dài, đầu tóc bù xù. Nhan Tiểu giật nảy mình, không kim được, lùi ra sau mấy bước. Cũng còn may, cô gái này đang mặc chiếc váy Bohemieng một của năm nay, chắc không phải là ma.

Nhan Tiểu nhìn chiếc bóng cô gái đồ dài dưới ánh đèn, thờ phào một tiếng nói: "Đêm hôm mà khóc... Á... á!". Chưa nói dứt lời, cô gái đã chạy đến trước mặt Nhan Tiểu, ôm chặt lấy Nhan Tiểu, khóc òa lên: "Chị Tiểu Tiểu!".

Nhan Tiểu còn chưa hết sợ, hét lên đẩy cô gái ra, loạng choạng lùi lại, sau đó mới nhìn rõ khuôn mặt của cô gái, cau mày hỏi: "Ốt Nhỏ?".

Mở một chai nước khoáng ra cho Ốt Nhỏ lấy nước rửa mặt và rửa tay, rồi cô bé vừa khóc thút thít vừa ngồi xuống. Nhan Tiểu và Ốt Nhỏ ngồi trên ghế băng bằng gỗ ngoài vườn hoa, không còn quan tâm đến việc sau lưng có ma hay không. "Sao em lại ở đây? Người nhà của em cũng bị

ôm à?..."

Ốt Nhỏ lại thút thít, đưa tay quệt nước mắt rồi nói: "Chị Tiểu Tiểu, nhà chị có người ôm à?".

Nhan Tiểu gật đầu: "Ông ngoại Văn Dịch phải nằm viện, thời gian này có thể anh ấy khá vất vả, công việc bên công ty em cố gắng lo liệu".

Nghe thấy vậy, nước mắt Ốt Nhỏ lại rơi lã chã, cô lắc đầu nói: "Em định nói với sếp là em không làm nữa. Ngày mai em sẽ ra nước ngoài, ngày mai em sẽ rời khỏi chốn này, hu hu...".

Nhan Tiểu im lặng, cũng ngại không muốn hỏi Ốt Nhỏ bị làm sao. Cô bé cũng mới chỉ hơn hai mươi một chút, các cô gái ở độ tuổi này dễ nóng nảy, bột phát, dễ giải quyết công việc theo tình cảm. Chắc là... cãi nhau với người yêu gì đó. Ý nghĩ này vừa hiện lên, trong đầu Nhan Tiểu lại nhớ đến cảnh hôm đó Ốt Nhỏ và Hạ Hà Tịch lời nhau trên đường, mới sức nhớ ra, Hạ Hà Tịch cũng đang nằm ở bệnh viện này.

Hít một hơi thật sâu, Nhan Tiểu hỏi thăm dò: "Có phải em cũng có bạn nằm ở bệnh viện này không? Thế nên muốn thế này mà em vẫn..."

Nghe thấy vậy, Ốt Nhỏ càng khóc to hơn, nước mắt rơi lã chã như chuỗi hạt đứt dây, rồi cô nghiêng rặng nói: "Tốt nhất là anh ta chết trong viện luôn đi! Đồ không biết lòng tốt của người khác, bị người ta đá thật đáng đời, đàn ông chẳng có thằng nào ra hồn cả, để anh ta chết đi, chết đi! Khuya thế này em chạy ra ngoài, anh ta cũng không lo... Thôi thì vết mổ vừa mới khâu, không xuống giường đuổi theo em được, nhưng gọi cho em cú điện thoại cũng có chết ai đâu. Hu hu...".

Nghe giọng Ốt Nhỏ kể, đúng là có liên quan đến Hạ Hà Tịch rồi. May mà Nhan Tiểu ít xuất hiện ở công ty yêu nghiệt, Ốt Nhỏ cũng không biết mối quan hệ của cô với Hạ Hà Tịch. Có lẽ bây giờ có thể lợi dụng thân phận của "người ngoài cuộc" để tìm hiểu chuyện Hạ Hà Tịch điều tra công

ty của Văn Dịch chẳng? Nghĩ vậy, Nhan Tiểu đang định lên tiếng hỏi dò thì thấy Ốt Nhỏ lại khóc như mưa, không nói được gì nữa.

Nhan Tiểu lau nước mắt cho Ốt Nhỏ, nhẹ nhàng hỏi: "Có thể anh ấy đã gọi điện thoại cho người nhà hoặc bạn bè của em rồi thì sao? Hoặc cũng có thể là anh ấy sợ lúc này gọi điện thoại cho em, em sẽ giận hơn".

"Còn lâu mới có chuyện đó!" Ốt Nhỏ lắc đầu, kéo Nhan Tiểu nói. "Chị Nhan Tiểu đâu có biết, anh ta là một kẻ khốn nạn, em và anh ta ở bên nhau bao nhiêu năm, rõ ràng cả thế giới đều biết em thích anh ta, rõ ràng là anh ta cũng biết... Nhưng anh ta cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, ở nơi công cộng nói coi em như em gái. Được... Em gái thì em gái chứ sao, em tin là một ngày có thể cảm hóa được anh ta, để anh ta chấp nhận em..."

Nói đến đây, Ốt Nhỏ đột nhiên cau mày vẻ buồn bã: "Em sắp thành công rồi, chị Nhan Tiểu có biết không, thậm chí anh ta còn hứa với em sẽ thử xem sao, hứa sẽ đặt quan hệ với em... Nhưng chưa được hai ngày thì cái bà đó lại xuất hiện. Anh ta nói anh ta thích bà đó từ lâu, tưởng rằng không bao giờ gặp lại nữa, nhưng bà ấy lại từ trên trời rơi xuống vào đúng thời điểm anh ta chuẩn bị gạt đầu chấp nhận em. Bà đó chê anh ta, căm ghét anh ta, nhưng anh ta không chịu bỏ cuộc, cứ chờ đợi, thế em còn là gì nữa? Là gì nữa hả!!".

Nhan Tiểu cứng lưỡi, nhìn Ốt Nhỏ lại khóc như mưa, đột nhiên không đủ can đảm để khuyên cô nữa. Nếu... người đàn bà mà Ốt Nhỏ nói thực sự là cô thì cô biết ăn nói thế nào đây?

Nhan Tiểu vỗ vỗ bờ vai Ốt Nhỏ, nói: "Thư Quà, em đừng làm như vậy, có thể sự việc không như những gì em nghĩ đâu...".

Chưa nói hết lời, mắt Ốt Nhỏ đã sáng lên, hậm hực nói: "Em nguyên rủa người đàn bà đó, rủa cho chị ta suốt đời không được hạnh phúc!".

Nhan Tiểu ngẹn lời. Chị đã đích thân từ chối Hạ Hà Tịch, Ốt Nhỏ, em còn muốn chị thế nào nữa? Nhan Tiểu đang định nói thì chiếc xe hơi hạng sang từ từ tiến đến, đỗ xích trước mặt hai người. Một lát sau, hai người đàn ông lực lưỡng đi xuống. Thấy vậy, Ốt Nhỏ liền ngẩng đầu, không nói gì.

Nhan Tiểu đoán là hai người này đến để đón Ốt Nhỏ, cô vỗ vai Ốt Nhỏ nói: "Không có chuyện gì quan trọng hơn việc ăn ngủ cả, em về đi, ngủ một giấc rồi tỉnh".

Nét mặt Ốt Nhỏ lộ ra vẻ buồn bã, nhìn tòa nhà trong khu điều trị bằng ánh mắt lưu luyến rồi chậm rãi gạt đầu, đứng dậy theo hai người kia lên xe. Trước khi lên xe, cô ngoái đầu nhìn Nhan Tiểu một lần nữa, nói: "Cảm ơn chị Nhan Tiểu, hôm nay để chị chê cười, lại còn nói những câu chẳng đâu vào đâu nữa".

Nhan Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng trong lòng lại trầm nghĩ, nếu một ngày nào đó, Ốt Nhỏ biết cô chính là "người đàn bà đó" thì cô bé có còn cảm ơn thoải mái như vậy nữa không?

Nhan Tiểu vừa tiễn Ốt Nhỏ lên xe thì yêu nghiệt gọi điện. Chắc là đợi sốt ruột, sợ vợ gặp chuyện gì. Nhan Tiểu bỏ qua chi tiết về Hạ Hà Tịch, chỉ nói là gặp Ốt Nhỏ, cô vừa nói chuyện điện thoại vừa đứng dậy định về phòng điều trị. Nhưng vừa đứng dậy thì thấy trên chiếc ghế băng có cái gì đó rơi ra.

Nhan Tiểu cau mày cúp máy, cúi người nhặt túi giấy tờ, mở ra xem...

Hóa ra là bản thiết kế đồ chơi. Thấy vậy, Nhan Tiểu liền giật mình, nhìn xuống góc phải theo phản xạ, dưới bản thiết kế có ký tên, tên tiếng Anh mà yêu nghiệt thường dùng: Kiro.

Vừa nãy, trước khi Ốt Nhỏ và Nhan Tiểu ngồi xuống ghế trên ghế không có gì, Nhan Tiểu ra khỏi nhà trong tình trạng rất vội, bản thiết kế của yêu nghiệt càng không thể tự bay vào túi cô, vậy thì nó là của...

Nhan Tiểu cắn môi, bình tĩnh móc nối lại tất cả những chuyện xảy ra gần đây. Ốt Nhỏ và Hạ Hà Tịch quen nhau, và từ lâu Hạ Hà Tịch vẫn theo dõi công ty đồ chơi của yêu nghiệt. Hôm nay, chắc cũng là Ốt Nhỏ đến thăm Hạ Hà Tịch đang nằm viện, không hiểu vì lý do gì mà hai người cãi nhau, vậy thì bản thiết kế này của yêu nghiệt...

Nhan Tiểu ngừng lại một lát, mắt sáng lên. Lẽ nào bản thiết kế này là do Ốt Nhỏ lấy trộm từ công ty, chuẩn bị đưa cho Hạ Hà Tịch ư?

Hạ Hà Tịch, rốt cuộc anh định làm gì? Lẽ nào anh đúng là người như yêu nghiệt nói, không đơn giản như em nghĩ ư?

——Tôi là dài phân cách “đến thăm tình địch”——

Mang đồ ăn vào bệnh viện, vợ chồng bà Văn Hân thay ca cho con trai, tiếp tục chăm sóc và khuyên nhủ ông Văn. Còn Nhan Tiểu và yêu nghiệt ngồi ở ngoài nghỉ.

Vẫn chưa nắm bắt được hết tình hình nên Nhan Tiểu không có ý định nói cho yêu nghiệt biết chuyện của Ốt Nhỏ và Hạ Hà Tịch, một là sợ trách nhầm người tốt, ảnh hưởng đến quan hệ giữa Ốt Nhỏ và yêu nghiệt trong công việc, hai là Nhan Tiểu rất hiểu tính cách nóng nảy, mạnh mẽ của yêu nghiệt, chỉ sợ hấn rút dây động rừng.

Sau khi phát hiện ra bản thiết kế đó, Nhan Tiểu lặng lẽ cất vào trong túi xách, định tìm một thời điểm nào đó sẽ đánh bài giũa với Hạ Hà Tịch, nhưng lúc này, trong đầu có rất nhiều câu hỏi nên Nhan Tiểu đã bị phân tâm, ánh mắt thần thờ nhìn về phía trước, mãi cho đến khi thấy mặt lạnh lạnh mới trở về với thực tại, phát hiện ra yêu nghiệt đang gọi mình.

Yêu nghiệt áp chai Coca-Cola lạnh vào má vợ, thấy Nhan Tiểu nhìn mình chằm chằm, mới cười giả là hỏi: "Em nghĩ gì vậy? Gọi mấy tiếng mà không có phản ứng gì".

"Không...". Nhan Tiểu lau vệt nước trên mặt đi. "Chắc là do em hơi mệt."

Ánh mắt Văn Dịch sâu thẳm, nhìn Nhan Tiểu một hồi mới nói: "Hay là em về trước đi".

Nhan Tiểu lắc đầu, nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: "Thực ra... Hạ Hà Tịch cũng nằm ở bệnh viện này... khoa tràng vị trên tầng bảy...".

Nói xong, ánh mắt yêu nghiệt đã quắc lên, nghiêng răng nói: "Hừ, em nói thế là có nghĩa gì?".

Nhan Tiểu giả vờ ngờ nghệch, ngược mắt nhìn lên trời: "Hình như em quên không nói với anh, ba mẹ Hạ Hà Tịch đã mất từ mấy năm trước, bây giờ ốm cũng không có ai chăm sóc, tội nghiệp lắm... Em nghĩ đáng nào cũng gần thế này, hay là bọn mình cùng lên thăm anh ấy, có được không?".

Yêu nghiệt vỗ đùi cái đét, trợn mắt: "Ai thêm đi thăm hán ta? Anh chỉ mong hán ta đau chết luôn!".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu cứng họng, đang im lặng trầm nghĩ thôi vậy thì nghe thấy tiếng yêu nghiệt nói: "Em muốn lên cứ việc lên! Anh chỉ có một yêu cầu, đi nhanh về nhanh!".

Nhan Tiểu lập tức hóa đá. Tại sao tự nhiên yêu nghiệt lại thoáng như vậy? Không ghen nữa à? Thấy Nhan Tiểu trợn tròn mắt nhìn mình, yêu nghiệt hậm hực: "Nhìn cái gì nữa? Từ trước đến nay chồng em lúc nào chả độ lượng như vậy. Thôi, em muốn đi thì cứ đi. Trước những biểu hiện tốt đẹp của bà xã ngày hôm nay... ông xã tha cho một lần".

Mặc dù yêu nghiệt đại lượng nói ra câu này, nhưng mặt đã "méo xệch", nghĩ đến dáng vẻ giả vờ đau yếu của Hạ Hà Tịch là hán đã muốn sặc cho anh ta một trận: "Bản thiếu gia thấy hán tội nghiệp, vừa ôm đau lại vừa thất tình... Một mình nằm trong viện không có ai dòm ngó. Tiểu Tiểu nhà anh tấm lòng từ bi, ngay cả con mèo, con chó cũng muốn cứu, muốn lên thăm hán cũng là điều bình thường".

Nhan Tiểu nghe vậy, không nhịn được cười, gạt tay yêu nghiệt đang đặt trên vai mình ra, cũng bắt trước dáng vẻ lưu manh của hán nói: "Anh đang an ủi mình hay đang an ủi em vậy?".

Yêu nghiệt bĩu môi, trợn mắt nói: "Anh tin em chứ! Tin em sẽ không cặp với kẻ thứ ba đó đâu, em đi đi, không lại đứng đây mà tâm hồn thì để đâu đâu".

Nói xong, Văn Dịch liền xua tay đuổi Nhan Tiểu đi về bậc bệ. Nhan Tiểu im lặng, đúng là cô không yên tâm về chuyện liên quan đến bản thiết kế liền nói: "Thế em lên đây, em sẽ về ngay thôi", rồi đứng dậy chuẩn bị đi. Nhưng vừa bước được hai bước, đột nhiên yêu nghiệt gọi giật lại: "Đợi đã".

"Gì nữa anh?" Nhan Tiểu quay đầu, sao lại thay đổi ý định nhanh thế nhỉ?

Văn Dịch hậm hực ngược mắt nhìn lên trần nhà, rồi nói, giọng không thoải mái lắm: "Mang cả bát cháo trứng muối thịt nạc của anh lên cho hán ta đi...".

Nhan Tiểu phì cười, xách cặp lồng cháo đi qua yêu nghiệt, chớp mắt trêu: "Ông xã của em cũng từ bi đó chứ!".

Yêu nghiệt nghiêng răng nói: "Đó là do bản thiếu gia không thích ăn, còn thừa đồ cho hán!".

"Vâng... vâng, em đi đây."

——Tôi là dài phân cách “rất nhiều dấu hỏi”——

Nhan Tiểu lên phòng của Hạ Hà Tịch, thấy anh đang nhàn nhã đọc tạp chí.

Nhan Tiểu khóc dở mếu dở, trong lòng thấy thương thay cho Ốt Nhỏ, cô bé đứng dưới khóc như mưa, còn Hạ Hà Tịch lại ngồi trên phòng dùng đũa đọc tạp chí.

Nhan Tiểu có tình hắng giọng, Hạ Hà Tịch ngẩng đầu lên nhìn thấy người trong mộng, cũng vô cùng sửng sốt. Ngần người một lúc mới nói: "Tiểu Tiểu, sao em...".

"Ông của Văn Dịch bị ốm, nằm ngay tầng dưới, em đi mua ít đồ ăn. Văn Dịch biết anh nằm trên này, bảo em mang đến cho anh", Nhan Tiểu vội nói rõ lý do trước khi Hạ Hà Tịch lên tiếng, cắt đứt mọi suy nghĩ không đáng có của Hạ Hà Tịch, câu nào cũng nhắc đến "Văn Dịch", vạch rõ quan hệ giữa hai bên.

Nhan Tiểu vừa nói vừa đặt bát cháo lên bàn, nhưng vẫn nói với nét mặt vô cảm: "Anh ăn ngay đi không cháo nguội mất".

Thấy vậy, Hạ Hà Tịch ngáp ngừng một lát rồi nhếch mép cười: "Có cần thiết phải làm mặt lạnh như vậy không? Thực ra, kể cả về mặt em không góm ghiếc như vậy thì anh cũng không dám hy vọng gì".

Câu nói này khiến Nhan Tiểu thực sự bối rối, đây chính là khổ nhục kế mà yêu nghiệt nói ư? Hình như mỗi lần muốn giữ khoảng cách với Hạ Hà Tịch, anh ta luôn có cách nói ra một vài câu để cô cảm thấy có lỗi, để cô áy náy, sau đó mềm lòng...

Nhan Tiểu cúi đầu nắm chặt tay lại, sau khi nhắc mình phải có lập trường kiên định, liền hít một hơi thật sâu nói: "Vừa nãy đi mua đồ ăn, em đã gặp Thu Quà".

Hạ Hà Tịch sững người một lát. Chắc cũng đoán được ý đồ của Nhan Tiểu khi đến đây, anh ta bình thản cúi đầu tiếp tục lật cuốn tạp chí trong tay, "Ừ" một tiếng.

Thấy vậy, tự nhiên Nhan Tiểu lại nổi cơn bực: "Lúc em gặp cô ấy, cô ấy đang đứng khóc ở góc tường. Em không quan tâm đến việc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, anh không thấy việc đêm hôm khuya khoắt mà thả một cô gái ra ngoài đường là rất nguy hiểm à?".

"Muộn thế này rồi, không phải Văn Dịch cũng để cho em lang thang ở phòng bệnh của người khác đó sao?"

Nhan Tiểu cứng họng. Đang ngượng ngập thì Hạ Hà Tịch lại nheo mắt, nói với giọng bình thản: "Vừa nãy em đã nhìn thấy những gì?".

"Gì cơ?"

Gấp cuốn tạp chí lại, Hạ Hà Tịch nhếch mép, nói nhỏ: "Không phải cuối cùng Quả Quả đã được người ta đón đi đó sao? Cô ấy luôn có người nhà và vệ sĩ bảo vệ, làm sao có thể gặp nguy hiểm được? Ngược lại anh...".

Nói đến đây, Hạ Hà Tịch nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm, sau khi lóe lên tia sáng khác thường lại sầm xuống, nói: "Nếu anh đuổi theo lại không hay".

Nhan Tiểu cũng không biết phải nói gì. Nếu đúng như lời Hạ Hà Tịch nói, Ốt Nhỏ luôn có vệ sĩ bảo vệ thì không cần phải để cho cô ấy đứng khóc chán chê trong góc tường mới xuất hiện. Lẽ nào đúng như lời Hạ Hà Tịch nói, có người đang thử thách anh? Xem anh có đuổi theo hay không?

Ốt Nhỏ là người như thế nào mà lại có xe hơi hạng sang và vệ sĩ đi theo bảo vệ? Nhan Tiểu mím chặt môi, chỉ thấy sự việc ngày càng phức tạp, muốn hỏi nhưng lại sợ động chạm đến chuyện nhà người khác, đang ngần ngừ thì Hạ Hà Tịch lại nói tiếp: "Muộn thế này mà em còn đến, chắc không chỉ đơn thuần là bực mình thay cho Thư Quả chứ?".

Ngay cả Nhan Tiểu cũng cảm thấy mình có phần bi ối. Nửa đêm đến phòng bệnh, không phải để thăm bệnh nhân, cũng không phải tò ý quan tâm mà để hỏi tội người ta. Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng không có gì phải giấu nữa. Nhan Tiểu im lặng, lấy từ trong túi xách ra túi tài liệu đó, đặt xuống giường Hạ Hà Tịch nói: "Lúc ra về, Ốt Nhỏ có đánh rơi cái này ở chỗ em, em nghĩ... cái này chắc là lúc đầu định đưa cho anh".

Thấy túi tài liệu, Hạ Hà Tịch không hề tỏ ra luống cuống, thậm chí không thèm mở ra xem mà nói ngay: "Bản thiết kế này anh đã xem rất nhiều lần, nhớ như in rồi, em không cần phải đưa lại cho anh".

Nhan Tiểu sững người, không nhúc nhích.

Ngay cả túi tài liệu Hạ Hà Tịch cũng không thèm mở ra mà đã biết bên trong là bản thiết kế còn nói là nhớ như in trong đầu. Lẽ nào đúng là anh ta và Ốt Nhỏ đã thông đồng với nhau để đối phó với công ty đồ chơi của Văn Dịch?

Nhìn vẻ mặt sững sốt của Nhan Tiểu, Hạ Hà Tịch liền nở một cười bí hiểm, giơ chiếc túi tài liệu trong tay lên nói: "Em biết anh có quen với Quả Quả, với tư cách là người quản lý các công việc của công ty Văn Dịch, thực ra muốn lấy trộm bản thiết kế này không phải là việc gì quá khó khăn".

Nhan Tiểu lắc đầu, vẫn tỏ vẻ không dám tin vào sự thật: "Tại sao anh lại làm như vậy?".

Ngừng một lát, Hạ Hà Tịch chu môi: "Sau khi ba mẹ anh mất, anh sống rất khổ, dù là ăn cơm hay nói chuyện, thậm chí cả đi ngủ cũng phải để ý xem thái độ của người khác thế nào, anh luôn khát khao có một gia đình của riêng mình, khát khao tìm lại được những tình cảm ấm áp như hồi đầu mới đi học, chính vì thế anh luôn nhớ em. Anh tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại em nữa, nhưng ông trời đã trừng phạt anh, lại đưa em về bên cạnh anh, chỉ có điều giờ em đã làm vợ người khác. Anh đã nghĩ mọi cách để phá Văn Dịch, phá tình cảm của hai người, anh đã không từ thủ đoạn, rắp tâm bày mưu tính kế để giành lại em cho bằng được. Nhất định phải để một ngày nào đó, trong mắt em chỉ có anh thôi".

Nghe thấy những điều này, Nhan Tiểu liền lùi lại mấy bước, cau mày, cắn môi, không biết phải nói gì. Hạ Hà Tịch trước mặt cô đáng sợ biết bao. Hạ Hà Tịch vừa nói những câu ghê tởm biết bao... Trong lúc Nhan Tiểu chưa biết phải làm gì, bên này Hạ Hà Tịch nhìn nét mặt sững sờ của Nhan Tiểu, đột nhiên cười ha ha, mãi cho đến khi vết thương đau nhói, mới dừng lại.

Rất lâu sau, đến khi phòng bệnh tĩnh lặng như tờ, Hạ Hà Tịch mới bình tĩnh lại, nói bằng giọng thiếu não: "Hóa ra... trong mắt em, Hạ Hà Tịch chỉ là người như vậy".

Nhan Tiểu nghiêng răng: "Rốt cuộc anh định nói gì?".

"Không có gì cả!" Hạ Hà Tịch cười, sắc mặt nhợt nhạt. "Vừa nãy anh chỉ đùa với em thôi, bịa ra một câu chuyện vô vị, lúc đầu anh tưởng rằng... trong mắt em, anh không tầm thường như vậy, ít nhất là không hèn hạ như vậy, kể cả anh kể cho em nghe câu chuyện đó, em cũng sẽ không tin, chỉ tiếc là... nét mặt của em đã thể hiện rất rõ, anh hiểu rồi".

Hiểu thực sự rồi, cũng hết hy vọng thực sự rồi. Nhan Tiểu à Nhan Tiểu, quả nhiên em đã coi anh là một kẻ bi ối.

Giờ thì Nhan Tiểu đã hiểu vừa nãy Hạ Hà Tịch muốn thử lòng mình. Cô bối rối đang định giải thích thì Hạ Hà Tịch đã nhắm mắt lại, lắc đầu: "Tiểu Tiểu, em về đi. Chuyện anh đã hứa với em, anh không quên đâu. Qua Tết Đoan Ngọ, sau khi được ra viện, anh sẽ kể hết mọi chuyện cho em nghe". Nói xong, Hạ Hà Tịch lại mở mắt, chỉ thấy ánh mắt đen láy, trong ngần, không còn vẻ hung dữ, ngông cuồng như ban nãy.

Nhan Tiểu im lặng. Hạ Hà Tịch, rốt cuộc tài diễn xuất của anh quá cao siêu hay là do em quá ngớ ngẩn, không có cách nào để tin anh. Trong lúc hai người đang nhập nhằng, một người không chịu về, một người không chịu giữ lại thì đột nhiên có tiếng cười lạnh lùng ngoài phòng bệnh vọng vào: "À, bạn

cũ...".

Nhan Tiếu bèn thờ hất ra một hơi, giọng nói này, ngữ điệu này... không phải là của Văn Dịch đáng chết thì còn là của ai?!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mây Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cầm nang diệu kế

Nhan Tiếu vừa ngoảnh đầu ra, thì nhìn thấy Văn Dịch đang đứng khoanh tay trước ngực, dựa vào khung cửa, cười... nghiêng nước nghiêng thành.

Nhan Tiếu nghiêng răng, hạ thấp giọng hỏi: "Anh lên đây làm gì?".

Yêu nghiệt đưa tay đỡ ngực tỏ vẻ bị thương: "Cho phép vợ mình lên thăm bạn cũ, chả lẽ lại không cho mình lên hay sao?". Nói xong, hắn liền chui vào phòng, bước đến trước giường, nhẹ răng cười: "Hạ Hà Tịch, đã khá hơn chưa?".

Mất Hạ Hà Tịch hấp háy, nhìn yêu nghiệt đưa tay lên ôm eo Tiểu Tiếu, sao lại có thể không hiểu ý hắn chứ, anh ta gật đầu cười nói: "Khá hơn rồi, cảm ơn cậu".

Nhan Tiếu cũng cảm nhận được bàn tay háo sắc của kẻ nọ. Cô hít một hơi thật sâu, đang định đẩy ra thì bị Văn Dịch ôm chặt hơn: "Bạn cũ đã khá hơn nhiều rồi, vợ mình cũng đã mang cháo lên rồi, bọn mình về trước đây".

Hai người cũng không có gì để nói. Những điều cần nói, Nhan Tiếu cũng đã nói hết rồi. Hạ Hà Tịch cười bình thản, gật đầu: "Đi cẩn thận nhé!".

"Tạm biệt!"

Vừa ra khỏi cửa, Nhan Tiếu đẩy ngay yêu nghiệt đang gần như áp sát vào người mình ra, bức tức nói: "Không phải là anh đi theo đó sao?".

Yêu nghiệt ngửa mặt nhìn lên trần nhà, giả vờ ngờ nghệch, đáp: "Anh nghĩ một hồi, lại sợ vợ gặp phải con dê nào đó trong thang máy nên đã lên mà".

Vớ vẩn! Nhan Tiếu bức lắm, cô còn không hiểu yêu nghiệt sao? Rõ ràng là Văn Dịch cố tình cho mình lên trước, sau đó tranh thủ lúc mình không để ý lại xuất hiện trước mặt Hạ Hà Tịch để thể hiện tình cảm với vợ cho bố tức, để "kẻ địch" tắt hẳn hy vọng. Thảo nào vừa nãy hắn rộng lượng như vậy, cô nói lên thăm, hắn cũng không ngăn cản, hóa ra, hóa ra...

Thấy bà xã nghiêng răng ken két, yêu nghiệt lại không hề tỏ ý nhận sai, trêu môi đáp: "Anh có nói gì sai đâu, em lên lâu như thế làm sao anh biết hai người đang làm gì".

"Đang làm gì?" Nhan Tiếu hận lắm, bèn giẫm lên chân yêu nghiệt. "Anh bảo bọn em đang làm gì? Làm được gì chứ?"

Yêu nghiệt vừa nhảy lò cò vừa xin tha tội. Nhan Tiếu thờ dài, cũng không còn sức đâu để đấu với yêu nghiệt nữa, chỉ hỏi: "Tình hình ông thế nào rồi anh? Mọi người có khuyển được ông không? Ông đã đồng ý mổ chưa?".

Nghe thấy hỏi, Văn Dịch cau mày, lắc đầu. Ông Văn nổi tiếng là người ngang ngạnh, thuyết phục ông mổ đúng là hơi khó. Nhan Tiếu nghiêng răng: "Bây giờ phải làm thế nào đây?". Nếu để lỡ mất thời gian điều trị tốt nhất thì hậu quả khó mà lường được.

Yêu nghiệt vừa xuống thang máy cùng Nhan Tiếu vừa nhếch mép cười: "Không sợ không sợ, bản thiếu gia sẽ có diệu kế. Anh đã nghĩ ra một cách dụ ông rồi".

——*Tôi là dài phân cách “cầm nang diệu kế”*——

Một tuần sau, Nhan Tiếu biết được "diệu kế" của yêu nghiệt.

Một tuần sau, bệnh của ông Văn đã ổn định, được bác sĩ Lý cho phép về nhà. Nhan Tiếu chủ động mời các bậc tiền bối đến nhà hai vợ chồng ăn cơm, bề ngoài thì nói là chúc mừng bố mẹ chồng mới về nước, nhưng thực ra trong lòng mọi người đều hiểu.

Bữa cơm gia đình này, một là tâm nguyện của ông Văn, cả nhà ngồi ăn bữa cơm đoàn viên vui vẻ, hai là Nhan Tiếu muốn sửa sai trong bữa cơm hôm Tết Đoan Ngọ, chưa ăn đã bỏ đi. Tất cả mọi người đều rất coi trọng bữa cơm này.

Thứ Bảy, từ sáng sớm, thái hậu đã đến tìm Tiểu Tiếu, hai mẹ con đi chợ, vừa mua thức ăn vừa chọn gia vị, mất cả buổi sáng mới chuẩn bị xong thức ăn.

Vợ chồng bà Văn Hán đưa ông Văn đến nhà cháu từ sớm, yêu nghiệt xem ti vi, nói chuyện một lúc với ông, đến lúc gần tối, cơm nước mới xong xuôi. Cả

nhà vào bàn, rất vui vẻ. Thấy vậy, ông Văn rất vui, nói liền ba tiếng "tốt... tốt... tốt" rồi trêu: "Hồi nhỏ ông thấy Tiểu Dịch và Tiểu Tiểu rất hợp với nhau. Tiểu Dịch nhà mình có kẹo cũng nhớ đến Tiểu Tiểu, có thịt xào cũng nhớ đến Tiểu Tiểu, ngay cả lúc cãi nhau cũng nhớ đến Tiểu Tiểu. Xem xem, ông ngắm chuẩn đó chứ, đến cuối cùng hai đứa lại lấy nhau. Bây giờ thì dù là kẹo hay thịt, cũng không phải chia nhau nữa".

Mọi người cười ồ lên, thái hậu dí ngón trỏ vào trán Nhan Tiểu cười tươi như hoa: "Con còn bảo sao con bé này lại bị sâu răng nhỉ? Hồi nhỏ con có cho nó ăn kẹo mấy đâu, hóa ra từ nhỏ đã dụ đồ ăn của Tiểu Dịch, lớn lên lại dụ luôn người ta...".

"Mẹ..." Bị người lớn trêu, Nhan Tiểu đỏ bừng mặt không cho thái hậu nói nữa. Tay cô bị yêu nghiệt nắm chặt, ngoảnh đầu lại, chỉ thấy yêu nghiệt mặt mày hớn hờ, vừa than thầm không ồn rồi thì yêu nghiệt đã lên tiếng: "Bà xã đừng ngại, kể cả em có sâu răng anh vẫn yêu".

Nhan Tiểu sồn hết cả gai ốc. Văn Dịch, anh có chín chắn hơn được không? Có cần thiết phải "tỏ tình" trước mặt mọi người như thế không? Nhan Tiểu ra sức chớp mắt ra hiệu cho chồng, nhưng đối phương vẫn coi như không nhìn thấy gì, nắm chặt tay cô, nói với giọng rất tình cảm: "Tiểu Tiểu, em yêu tâm, anh sẽ đối xử tốt với hai mẹ con".

Vì yêu nghiệt nhấn mạnh ba chữ "hai mẹ con", Nhan Tiểu không chú ý cũng không được. Nghe thấy vậy, sống lưng Nhan Tiểu cứng đờ, một linh cảm chẳng lành ập tới. Hai mẹ con? Thế nào là hai mẹ con? Thế nào là "đối xử tốt với hai mẹ con"? Sao nghe câu này cứ thấy sao ấy.

Bà Văn Hân cũng đoán ra được phần nào vấn đề, đặt đĩa xuống vội hỏi: "Thế này là thế nào? Tiểu Tiểu, có phải hai vợ chồng con có chuyện gì giấu mọi người không?".

Gần như bà Văn Hân đã khẳng định được lời dự đoán của mình, khoe mắt, đầu mày đều dẫn ra vì mừng rỡ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi ông Văn ốm, Nhan Tiểu nhìn thấy mẹ chồng vui như vậy, bất giác thấy hơi lúng túng. Cô ngó nghiêng xung quanh, mặt vẫn chưa hết đỏ vì bị mọi người đùa lúc trước, khiến mọi người lại càng nghi ngờ. Thái hậu và đồng chí ba nhìn cô chăm chú, ngay cả ông Văn cũng mở to đôi mắt hỏi: "Hà? Tiểu Tiểu... có tin vui rồi hả?".

Nghe thấy vậy, nét mặt Nhan Tiểu lộ rõ vẻ sững sờ, đang định lên tiếng giải thích thì một bàn tay yêu nghiệt đã xoa lên bụng cô. Nhan Tiểu chưa kịp hiểu gì, cúi đầu thì thấy bàn tay của con sói háo sắc nọ đang đặt trên bụng mình, ngẩng đầu lên lại thấy Văn Dịch hít một hơi thật sâu, nét mặt rất phấn khởi, cộng với vẻ tò mò không biết phải làm thế nào, nói: "Ông ngoại, ba mẹ, mọi người chưa biết đâu, thực ra Tiểu Tiểu... Nhan Tiểu ngại, hề hề. Thực ra vợ con đã có rồi, mới được một tháng... bốn tuần rưỡi".

Yêu nghiệt vừa nói dứt lời, Nhan Tiểu chỉ muốn đập đầu.

Hít một hơi thật sâu, sau khi xác định không phải mình nghe nhầm, Nhan Tiểu mới từ từ ngoảnh đầu lại nhìn yêu nghiệt, đồng chí nọ sắp được làm cha, mặt mày vô cùng hớn hờ, rạng rỡ.

Nhan Tiểu nghiêng răng, trong chốc lát chỉ muốn chặt đứt bàn tay háo sắc đang đặt trên bụng mình. Yêu nghiệt, rốt cuộc nhà người muốn làm gì? Đây là phao bơi của chị, không phải là con trai nhà người!

Yêu nghiệt dương dương tự đắc. Anh biết không phải con trai, mà là con gái, hề hề, anh thích con gái mừ.

Nhan Tiểu lườm: Anh đi tự tử đi!

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau một hồi, đầu bên kia ông Văn, thái hậu, đồng chí ba, bà Văn Hân, ông Bruce cũng đã nổ như pháo ran...

Ông Văn rom rom nước mắt trước: "Tốt quá, thật là tốt quá! Nhà họ Văn coi như đã có người nối dõi rồi. Tiểu Dịch, cháu phải chăm sóc mẹ con Nhan Tiểu cho tốt, đồng thời cũng phải làm tốt việc công ty!".

Thái hậu vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ: "Con này giỏi thật, chuyện lớn như vậy mà không nói cho mẹ biết trước một tiếng? Để về rồi mẹ sẽ cho mày một trận... Từ hôm nay trở đi cất ngay đám giày cao gót, hiểu chưa?!".

Đồng chí ba: "Giỏi lắm, con gái giỏi lắm! Hôm nay về ba sẽ đi mua xỏ só, nếu trúng sẽ mua biệt thự lớn cho cháu ba!".

Bà Văn Hân: "Tiểu Tiểu, hiện tại con có thấy khó chịu gì không? Buồn nôn hay chóng mặt gì đó? Hoặc có thích ăn gì không? Haizz, sao con không nói sớm? Hôm nay bận rộn cả ngày trong bếp, con có thấy mệt không?".

Cuối cùng đồng chí Bruce giơ tay một cách yếu ớt, nói với vẻ ám ức: "Ai có thể nói cho tôi biết Tiểu Tiểu có gì không? Có gì ở đây là gì?".

Trước ánh mắt trông ngóng của các bậc bề trên, đột nhiên Nhan Tiểu rất luống cuống. Ngần ngừ một lát, đang định lên tiếng thì bị Văn Dịch bóp chặt tay, cô liền hiểu ý. Lúc này, đã cười lên lưng hổ sao xuống được nữa, đành phải cười bên lên nói: "Chuyện này... con cũng vừa mới biết, thế nên chưa kịp nói với cả nhà... Con mới biết tuần trước, đúng đợt ông bị ốm... vì thế mới tranh thủ đúng dịp ông ra viện, ba mẹ đều có mặt, mời cả nhà đến ăn cơm, báo cho cả nhà biết mà..."

Nói xong, tai Nhan Tiểu cũng nóng bừng. Mọi người nhìn lại tưởng cô nàng xấu hổ, chỉ có một kẻ biết, đây là dấu hiệu chứng tỏ cô nàng đang nói dối.

Yêu nghiệt cười tươi như hoa: "Ba mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Tiểu thật tốt, suốt đời quan tâm đến cô ấy".

Thái hậu nghe mặt, rất ra dáng mẹ vợ: "Còn cháu ta nữa, dù là gái hay trai, con đều phải thương đấy".

"Dạ, tất nhiên rồi ạ!"

Sau khi được vợ giải thích, cuối cùng ông Bruce, người quý trẻ con nhất, cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, tay chân múa may: "Đây là thu hoạch lớn nhất trong lần về nước này! Surprised!! Tốt nhất là để một trai một gái, không phải Trung Quốc thích ghép thành chữ "hào" đó sao?" [*Chữ "hào": 好 gồm chữ "nữ": 女, có nghĩa là con gái ghép với chữ "tử": 子, có nghĩa là con trai.*]

Nhờ có Văn Dịch, bữa cơm lên đến cao trào, nghe nói sắp có sinh mệnh nhỏ chào đời, ai cũng phấn khởi, ngay cả ông Văn cũng ăn thêm mấy miếng cơm. Nhan Tiếu đã cười lên lưng hổ, đầu còn xuống được, đành phải cười trừ, không kim được liền liếc yêu nghiệt bằng ánh mắt khinh bỉ: Thiếu gia Văn Dịch giỏi thật đấy, tài diễn xuất như vậy mà không lấy được danh hiệu ông hoàng điện ảnh thì thật phí.

Yêu nghiệt hấp háy mắt: Đoạn lời thoại mà bà xã tùy cơ ứng biến ban nãy cũng khá lắm! Nếu anh là ông hoàng điện ảnh thì chắc chắn em sẽ là nữ hoàng điện ảnh!

Nhan Tiếu:)ø_è(Biển!

...

Văn Dịch không thèm quan tâm đến động tác đâm đá dưới gầm bàn của Nhan Tiếu, tranh thủ lúc mọi người đang chuyện trò rộn rã, liền thủ thi với ông Văn: "Ông xem, ông sắp có chất rồi".

Ông Văn cười, mặt đầy nếp nhăn: "Đúng vậy, ông già rồi".

Văn Dịch lắc đầu: "Ông chưa già, cháu còn mong ông đưa con trai của cháu đi mẫu giáo, giống như đưa cháu đi nhà trẻ khi cháu còn nhỏ vậy, thế nên... ông đi mở nhé!".

Nói xong, căn phòng vừa nãy vẫn còn rộn ràng tiếng nói cười đột nhiên yên tĩnh trở lại. Nhan Tiếu sững người, cuối cùng cũng đã hiểu nguyên nhân khiến yêu nghiệt đưa ra lời nói dối động trời. Nghe thấy vậy, mặt ông cụ giật giật, cúi đầu không nói gì nữa.

Yêu nghiệt đứng dậy, bước đến cạnh ông ngoại, nói tiếp: "Mở cũng có những rủi ro nhất định, nhưng bác sĩ Lý cũng nói rồi, nếu mở, ông còn có xác suất bảy mươi phần trăm khỏi bệnh, nhưng nếu điều trị bằng thuốc... cháu và ba mẹ cháu đã bàn bạc rồi, cả nhà thấy rằng xác suất này vẫn rất cao. Hơn nữa, từ xưa đến nay ông luôn được ông trời phù hộ vì ông là người sống có phúc. Thực ra... cháu cũng nghĩ rồi. Nếu như... nếu như ca phẫu thuật thất bại thì sẽ thế nào? Có thể cháu sẽ trách mình suốt đời, chính cháu đã khuyên ông đi mở, nhưng cứ nghĩ đến việc nếu ngay cả cơ hội cuối cùng mà ông cũng từ bỏ, cứ âm thầm chờ đợi như vậy..."

Yêu nghiệt ngừng một lát, vẫn không thốt ra được từ đó, nói như sắp khóc: "Ông ạ, cháu còn muốn ông đặt tên cho con cháu và chứng kiến nó trưởng thành! Ông ạ, cả nhà cháu đều không muốn mất ông, càng không muốn đứa con này của cháu vừa mới chào đời đã không được gặp mặt người nuôi cháu khôn lớn..."

Nói xong, Văn Dịch chưa khóc nhưng Nhan Tiếu đã khóc rồi. Bà Văn Hân cũng cầm giấy ăn khóc thút thít, bầu không khí vui vẻ ban nãy lập tức trở nên vô cùng ảm đạm. Thấy vậy, ông Văn vẫn cố gắng chống chế nhìn bốn xung quanh cười nói: "Mọi người đang làm gì vậy? Vừa nãy còn vui vẻ như thế cơ mà. Tiếu Tiếu, cháu đừng khóc, có bầu khóc không tốt đâu..."

"Ông..." Ông Văn chưa nói hết, Nhan Tiếu đã quệt nước mắt ngắt lời. "Đợi đến khi em bé chào đời thì ông sẽ dạy bé luyện chữ, giống như dạy cháu và Văn Dịch hồi nhỏ vậy".

Hồi nhỏ, ông Văn nói rằng không được để mất những nét tinh hoa của Trung Quốc, ép Văn Dịch luyện viết bút lông. Tiếu Tiếu thấy hay, cũng học theo. Mỗi khi đến dịp nghỉ hè, cảnh tượng thường thấy trong tứ hợp viện là dưới gốc cây ngân hạnh hàng trăm năm tuổi, hai chiếc bàn gỗ dài được ghép lại với nhau, hai đứa trẻ cầm bút lông nghiêng nghiêng ngả ngả viết chữ. Còn ông Văn thì cầm roi mây đứng sau hai đứa, đi đi lại lại, nhưng cái roi đó chưa bao giờ đánh xuống người hai đứa cái nào.

Văn Dịch liền cười: "Đúng, không phải ông vẫn nói rằng chi tiết là hồi đó chiếc roi chưa được mở hàng đó sao? Cháu đưa con cháu cho ông đánh, ông thích đánh thế nào thì đánh".

Câu nói này khiến ông Văn bật cười, từ buồn chuyển sang vui nói: "Nhà người nữ lòng làm thế còn ta thì không nữ, ha ha". Cười xong, lại nhìn con cháu mặt đang đỏ hoe, ông nghiêng răng gật đầu: "Được, thôi thì mở vậy. Ông không sợ, cho dù là thất bại thì đó cũng là số của ông. Không trách được các con".

——Dài phân cách về sự nghiệp vĩ đại nhất trong lịch sử——

Cuối cùng ông Văn đã đồng ý mở, tảng đá đè nặng trong lòng con cháu coi như đã được gạt bỏ.

Ăn cơm xong, vợ chồng bà Văn Hân đưa ông về tứ hợp viện, còn Văn Dịch lái xe đưa thái hậu và ba Nhan Tiếu về nhà. Nhan Tiếu ở nhà dọn dẹp bát đĩa, giặt giũ quần áo rồi lau nhà, vốn định đợi yêu nghiệt quay về rồi đối chất, nhưng mấy ngày qua đã có quá nhiều chuyện xảy ra, cả ngày hôm nay Nhan Tiếu lại bận rộn nấu nướng, tối mất tối mũi, lên giường ôm bà gấu được một lát thì đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, Nhan Tiếu có cảm giác cổ hơi buồn buồn, lấy tay gãi thì lại sờ thấy một cái đầu bù xù. Nhan Tiếu còn đang mắt nhắm mắt mở chưa tỉnh hẳn, sau khi phát hiện ra là yêu nghiệt, cô liền ngáp một cái rồi trở mình định ngủ tiếp.

Làm sao yêu nghiệt chịu buông tay? Hắn cời quần áo rồi mò vội lên giường theo hướng Tiểu Tiểu vừa lăn, nép sát vào, chân tay quờ quạng...

Nhan Tiểu thấy cổ mỗi lúc một buồn, dường như còn hơi ướt ướt, cuối cùng bị đánh thức hẳn: "Đừng nghịch!".

Nhan Tiểu đẩy yêu nghiệt ra, thì thấy gã nọ cười ranh mãnh chớp chớp mắt, không biết quần áo đã cời hết từ bao giờ, nhìn lại mình thì thấy váy ngủ cũng đã bị kéo xuống dưới vai, không khá hơn là bao. Trong phòng chỉ bật đèn trên đầu giường, dưới ánh đèn màu vàng cam, cả gian phòng trở nên ấm cúng và mờ ảo.

Quay đầu sang một bên, Nhan Tiểu lọc lại một lần những chuyện xảy ra trước khi ngủ, hít một hơi thật sâu bắt đầu hỏi tội: "Anh về lúc nào vậy?".

Ồ, cô cần một sự khởi đầu nhẹ nhàng, đừng để yêu nghiệt mất mặt.

Nhưng rõ ràng là gã nọ không hề biết thế nào là xấu hổ, hắn chớp chớp đôi mắt đen láy, trong trẻo, tiếp tục giả vờ ngây thơ: "Anh về được một lúc rồi, bà xã. Anh nghe lời em mà, tắm xong anh mới lên giường".

Nhan Tiểu hít một hơi, câu nói này đã nhắc nhở cô. Vì mẹ chồng đến bất ngờ, Nhan Tiểu và yêu nghiệt buộc phải ngủ chung phòng. Lúc đó Nhan Tiểu đã đưa ra một số quy định, yêu nghiệt không được lên giường khi chưa tắm gội, đánh răng, không thay quần áo ngủ không được lên giường, nếu trước đó ôm Tiểu Thái thì không được lên giường, không được mang laptop lên giường, không được lên giường khi tóc còn ướt...

Những yêu cầu này rõ ràng là để gây khó dễ cho yêu nghiệt, nhưng để được hưởng chế độ phúc lợi ở một phương diện nào đó mà một kẻ từ trước đến nay rất ghét phiền hà như yêu nghiệt lại làm đầu vào đây. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là cái tuy nhiên này, một kẻ luôn coi mình là người thông minh như yêu nghiệt lại quên một điều rằng, đáp ứng được mọi yêu cầu của Nhan Tiểu thì có thể lên giường, nhưng đó cũng chỉ áp dụng với tình huống ông bà Văn Hán ngủ ở đây.

Đêm nay, bố mẹ chồng đều quay về từ hợp viện trông ông, tại sao cô lại phải ngủ chung giường với hắn chứ? Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu ngồi bật dậy, lờm yêu nghiệt một cái, nói: "Đêm nay ba mẹ không ở nhà, em về phòng ngủ đây!". Không chọc được thì ta không trốn được sao?

Nói xong, Nhan Tiểu đi ra mà không thèm ngoái đầu nhìn lại. Yêu nghiệt nằm trên giường, không nói gì cũng không ngăn lại, nhồm người dậy, nhếch mép... cười cười rất mờ ám.

Một phút sau...

Yêu nghiệt đi chân không ra trước cửa phòng ngủ, đứng đối diện với Nhan Tiểu còn đang thần người ở đó, tựa người vào khung cửa cười ranh mãnh: "Bà xã, không phải em đòi ngủ riêng giường đó sao? Sao em không vào phòng đi?".

Nhan Tiểu im lặng, ôm bà gấu tiếp tục ngẩn người.

Yêu nghiệt: "Vào đi chứ, mấy khi không phải ngủ với anh".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu nổi trận lôi đình, ném thẳng bà gấu vào mặt yêu nghiệt, giậm chân: "Văn Dịch, anh là đồ tồi!! Chia khóa đâu?". Cửa phòng đá bị khóa chặt, cô vào bằng cách nào?

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt tỏ vẻ sùng sốt nói: "Áy, ba mẹ lại khóa cửa à? Chắc chắc, thật đúng là... Tiểu Tiểu, em đừng sốt ruột, để anh nghĩ xem chìa khóa để ở đâu, ờ...". Văn Dịch nhìn lên trần nhà, về ta đây đang vắt óc. "Để anh nghĩ xem, nghĩ xem... ờ, có thể đến khi trời sáng sẽ nghĩ ra."

Nhan Tiểu: "..."

Văn Dịch, tại sao anh lại có thể trơ mặt đến mức này? Nhan Tiểu đưa tay ôm ngực, một mặt nhắc mình bình tĩnh, thật bình tĩnh, mặt khác trợn mắt nhìn yêu nghiệt, ánh mắt hăm hực, cuối cùng vẫn quay vào phòng ngủ chính. Thấy gian kế đã thành công, hắn liền cười lên với vẻ rất khoái trá, cũng mò trở lại giường. Lần này, hắn đưa tay tắt luôn đèn.

Nhan Tiểu kéo chăn, chưa kịp nói: "Anh mà dám mò vào, em sẽ đá chết anh" thì móng vuốt háo sắc của yêu nghiệt đã thò vào.

"Tiểu Tiểu..." Yêu nghiệt vừa vòng tay khẽ ôm làn eo nhỏ nhắn của Nhan Tiểu, vừa ghé sát mặt vào, không đợi Nhan Tiểu chống cự, đầu lưỡi đã lướt trên vùng tai nhạy cảm nhất của đôi phương.

Nhan Tiểu rùng mình, vẫn ra sức giãy giụa: "Anh định làm gì hả!?". Vừa nói dứt lời, Tiểu Tiểu chỉ muốn khóc. Đây là câu hỏi ngớ ngẩn nhất thế gian, hiện nay cả thế gian đều biết yêu nghiệt muốn làm gì.

Quả không sai, yêu nghiệt vừa phả hơi ấm vào Tiểu Tiểu vừa thì thầm: "Tiểu Tiểu, bọn mình phải tranh thủ đây".

"Tranh thủ cái gì?"

"Hôm nay anh nói với ông mình có em bé rồi, nếu không tranh thủ đúc người, đến khi ông khỏi rồi mà vẫn chưa có em bé thì ông chả lột da bọn mình ấy chứ. Không... không, ngoài ông ra, ba mẹ anh, ba mẹ em cũng sẽ lột da bọn mình."

Nghe nói vậy, Nhan Tiểu tức nổ đom đóm mắt, nhắc chân lên đạp yêu nghiệt: "Anh còn mặt mũi để nói nữa à? Nếu anh không... u...". Nhan Tiểu chưa

nói hết câu, bàn chân vừa đạp người đã bị túm chặt. Cùng lúc đó, làn môi nóng bỏng ập xuống, mút chặt, siết chặt, trong lúc Nhan Tiểu bắt đầu mê mê thì đột nhiên mở to mắt. Vì... bàn tay của kẻ nọ đã kéo hai chân Nhan Tiểu ra... hai bên.

Nhan Tiểu đẩy yêu nghiệt ra bằng hai tay vẫn được coi là tự do, má vẫn đang đỏ ửng vì nụ hôn mãnh liệt kiểu Pháp ban nãy, cảm thấy kẻ nọ đã len vào giữa hai chân mình. Nhan Tiểu càng xấu hổ, luống cuống: "Đồ lưu manh!!".

Yêu nghiệt cười hềnh hếch rất ranh mãnh, kẻ bị đè ở dưới không sao nhúc nhích được, ngón tay trò phải lại lướt từ cổ xuống trước ngực Nhan Tiểu, khoanh vùng ở chỗ nhạy cảm nhất rồi mon man ở đó: "Sẽ còn nhiều cái lưu manh hơn. Tiểu Tiểu, em có muốn thử không?".

Nhan Tiểu cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể mình, hơi thở dồn dập hơn, lồng ngực phập phồng, không biết nên hưởng ứng hay quạt lại.

"Bà xã, em không nói gì tức là đã đồng ý rồi nhé!" Văn Dịch cười, ngón tay quả nhiên dịch chuyển xuống dưới như đã hứa, chạy thẳng xuống vuốt ve đùi Nhan Tiểu. Nhan Tiểu run rẩy, nghiêng răng mắng: "Đồ đều!", sau đó lại bị yêu nghiệt bịt miệng bằng nụ hôn...

Trong lúc Nhan Tiểu không để ý, bàn tay kẻ nọ đã gạt gấu váy cô lên trên, mãi cho đến khi Nhan Tiểu hoàn toàn lỏa thể dưới người hắn, mới mê mê thì thầm: "Tiểu Tiểu, anh yêu em".

"Biến!"

"Thì đang biến lên giường đó thôi, tại anh sốt ruột quá mà..."

"Anh đi tự từ đi! Đồ lưu manh!!"

"Hê hê, hóa ra em thích chửi rửa, bạo hành trên giường à, anh thích trò này."

"Anh là đồ khốn, em... Á!"

Nhan Tiểu chưa nói hết lời, vũ khí của kẻ nọ đã đưa vào cửa, mạnh mẽ chờ xuất kích. Nhan Tiểu cắn chặt môi, có phần hốt hoảng. Đây là lần đầu tiên cô XXOO với yêu nghiệt trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. Mấy lần trước cô say rượu, không biết những lúc như thế này thì có phản ứng gì? Liệu bây giờ cô có thể giả vờ ngất xỉu không? Nhưng... cơ thể đáng chết... hình như quen yêu nghiệt, hình như có cảm giác...

Nhan Tiểu còn đang suy nghĩ mông lung thì yêu nghiệt đã nhẹ nhàng hôn lên môi Nhan Tiểu: "Ngốc ạ, đừng sợ. Có phải là lần đầu tiên đâu".

Lúc này đây, Nhan Tiểu lại phản ứng yếu đuối hơn: "Văn Dịch, em...".

"Suyt!" Yêu nghiệt cắn chặt dải tai Nhan Tiểu thì thầm: "Em tập trung đi, đây là sự nghiệp vĩ đại nhất trong lịch sử loài người..."

"Anh... Áy!... Á!..."

Cùng với tiếng kêu mỗi lúc một mạnh của giường, cuối cùng yêu nghiệt đã bắt đầu sự nghiệp vĩ đại nhất trong lịch sử của mình.

Cả căn phòng lằng lằng, đêm nay, dựa vào điệu kẻ của mình, cuối cùng yêu nghiệt đã khởi động được công trình đức người vĩ đại.

——Tôi là dải phân cách “nông nô vùng lên cất cao giọng hát”——

Sau đêm nay, Văn Dịch đã vùng lên, từ thân phận nông nô biến thành chủ nhân.

Kể từ đêm "gian kế" đạt được mục đích, trước sự ưng thuận ngầm của Nhan Tiểu, yêu nghiệt đã giành được quyền sống chung vĩnh viễn. Bất luận vợ chồng bà Văn Hán có về ngủ hay không, vợ chồng trẻ đều ngủ chung giường, hơn nữa... hờ hờ, cả hai còn chăm chỉ làm bài tập trên phương diện nọ. Vì sau lần cãi nhau với yêu nghiệt về chuyện bữa cơm gia đình lần trước, Nhan Tiểu cũng coi như đã hiểu được lòng mình.

Kiếp này coi như cô rơi vào tay kẻ chuyên gây tai họa này rồi, ván đã đóng thuyền, hai người đã kết hôn, cha mẹ hai bên đều rất hài lòng với cuộc hôn nhân này, nếu cô còn tiếp tục chống đối, giằng co thì ngay bản thân cô cũng cảm thấy mình cảnh cao quá. Thế nên, cô quyết định yên tâm tận hưởng cuộc sống sau khi lấy chồng, còn chuyện em bé thì cứ để tự nhiên.

Cứ như vậy, yêu nghiệt được thỏa nguyện, lúc nào cũng bám riết lấy Tiểu Tiểu, chỉ mong hai người kẻ kẻ bên nhau suốt ngày. Sau nửa năm lấy nhau, hai vợ chồng mới được coi là bước vào thời kỳ trăng mật thực sự. Nhan Tiểu vừa hạnh phúc tận hưởng tuần trăng mật sau khi lấy chồng, vừa bắt đầu lên kế hoạch cho một số công việc của mình sau này.

Trong đó kế hoạch lớn nhất là... xin nghỉ việc.

Thực ra Nhan Tiểu đã làm việc hơn nửa năm ở tập đoàn Chính Uy, cũng được coi là đã đạt được một số thành tích nhỏ, cộng với việc chị Hoa chuẩn bị nghỉ, nếu thực sự cô tiếp quản được công việc của chị Hoa, cơ hội phát triển sẽ rất lớn. Nhưng Nhan Tiểu nghĩ đi nghĩ lại, một là nếu mình và yêu nghiệt đã chuẩn bị sinh em bé thì với tư cách là một người sắp được làm mẹ, Nhan Tiểu muốn con được khỏe mạnh nhất, tránh được các bức xạ máy tính trước khi có bầu và sau khi có bầu, cũng như các công việc nhiều áp lực, hai là mối quan hệ khó xử giữa cấp trên và cấp dưới với Hạ Hà Tịch...

Nếu chị Hoa bỏ hẳn tập đoàn Chính Uy, do yêu cầu của công việc, mối quan hệ giữa Nhan Tiểu và Hạ Hà Tịch sẽ chỉ càng mật thiết hơn, thời gian tiếp xúc cũng ngày càng nhiều. Mặc dù cây ngay không sợ chết đứng, nhưng cũng có câu "miệng lưỡi người đời khó chống chọi".

Nhan Tiểu là mẫu người luôn giữ ý kiến của mình, đã đứng về phe nào thì sẽ không dao động. Xin nghỉ việc là cách thể hiện thái độ từ chối Hạ Hà Tịch kiên quyết nhất, và cũng muốn đề yêu nghiệt thực sự yên tâm, hiểu được tấm lòng của cô.

Đã có ý định xin nghỉ việc nhưng Nhan Tiểu chưa dám hành động ngay, chỉ sợ vì thế mà công ty xuất hiện những lời đồn đại hoặc tinh thần bị ảnh hưởng, thế nên cô còn ngần ngại, muốn thăm dò tình hình chỗ chị Hoa trước. Hôm nay, Nhan Tiểu và chị Hoa đi ăn trưa, cố tình nói đến chuyện người tiếp quản vị trí của chị Hoa, nhắc khéo chị Hoa rằng mình không phải là ứng cử viên thích hợp nhất, có lẽ nên đào tạo một ứng cử viên khác để lúc cần có thể sử dụng.

Chị Hoa là người ghê gớm, đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, nghe Nhan Tiểu nói vậy sao lại không hiểu. Chị ngừng một lát, bỏ chiếc thìa trong tay xuống nói: "Lúc cần có thể sử dụng? Ý em nói là trong tình huống nào? Ví dụ... đột nhiên em bị công ty khác lôi kéo ư?"

Nhan Tiểu im lặng, cảm thấy cũng không cần phải giấu nữa, bèn nói thẳng: "Thực ra... chị Hoa ạ, trước khi vào công ty em đã kết hôn rồi".

Cô vừa nói xong, chị Hoa liền nhướn mày, không sùng sốt cũng không bình thần, trêu môi nói: "Giấu hả?". Nói xong, mới nhìn Nhan Tiểu từ đầu đến chân một cách hứng thú, vừa cố tình xoay đi xoay lại chiếc ghế xoay sau lưng: "Thảo nào, Hạ Hà Tịch theo đuổi em lâu như vậy mà cũng không tán đổ được. Chị tưởng em là cô bé ghê gớm, muốn thử thách Hạ Hà Tịch thêm một thời gian, hê, không ngờ kẻ nọ lại đa tình tương bở!"

Từ trước đến nay chị Hoa ăn nói rất sắc sảo, giờ ngoài việc im lặng, Nhan Tiểu cũng không biết mình phải tiếp lời như thế nào. Chị Hoa khoanh tay trước ngực, nói tiếp: "Vì em cảm thấy sau khi thân phận phụ nữ đã có chồng của mình bị mọi người biết, sau này khó quan hệ với sếp nên mới muốn xin nghỉ, đúng không? Hay là do chồng em thấy Hạ Hà Tịch vừa đẹp trai vừa đa tình, sợ bị phồng tay trên?"

Nhan Tiểu nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, không hổ là chị Hoa, câu hỏi nào cũng rất bổ bã: "Cả hai lý do chị ạ".

Nghe thấy vậy, chị Hoa liền tư lự gật đầu, rồi uống một ngụm nước, như đang suy nghĩ điều gì đó, không nói gì nữa.

Nhan Tiểu nói nhỏ: "Em biết bây giờ nói ra chuyện này là hơi muộn, dù sao thì chỉ còn hơn nửa tháng nữa là chị chính thức rời tập đoàn Chính Uy... Ý của em là, em cũng sẽ ở lại một thời gian, bàn giao hết mọi công việc, chỉ có điều dù sao thì em cũng là nhân viên mới, có thể đột tột thỉnh thoảng vẫn phải gọi cho chị đề hỏi một số vấn đề, chị đừng bực nhé..."

Nói đến đây, Nhan Tiểu ngược mắt lên nhìn sắc mặt chị Hoa, cuối cùng nói ra chuyện mình đang ngại nhất: "Còn chỗ giám đốc Hạ, chị xem chị có thể..."

"Hạ Hà Tịch?" Nhan Tiểu chưa nói dứt lời, vừa nghe thấy tên Hạ Hà Tịch, chị Hoa liền ngoảnh đầu ngay lại nói: "Em nói thế có nghĩa là sao? Hạ Hà Tịch còn chưa biết chuyện em sắp nghỉ à? Em muốn làm công tác tư tưởng từ chỗ chị trước à? Để chị đi tìm phòng cho cậu ấy hả?"

Lời nói bổ bã nhưng đúng lý. Dù Nhan Tiểu thấy hơi ngại vì sự thẳng thắn của chị Hoa, nhưng thực tế đúng là như vậy. Nhan Tiểu không biết làm thế nào, đành gật đầu.

Thấy vậy, đột nhiên chị Hoa lại bật cười, đặt mạnh cốc nước trong tay xuống, nói với giọng rất trịnh trọng: "Hóa ra là vậy, em không cần phải xin nghỉ việc đâu".

Nhan Tiểu liền sững người, đang định mở miệng hỏi thì chị Hoa đã nói: "Chị cứ tưởng là Hạ Hà Tịch sốc vì em xin nghỉ việc nên mới chủ động nộp đơn đề nghị, hóa ra... Ông trời đùa cợt với người ta quá!"

Nhan Tiểu liền cau mày, vẫn chưa hiểu gì: "Giám đốc Hạ nộp đơn đề nghị gì cơ ạ?"

Chị Hoa chớp mắt, tỏ ra rất vui mừng trước cảnh ngộ của người khác: "Tập đoàn Chính Uy muốn mở chi nhánh ở Đức, Hạ Hà Tịch đã nộp đơn đề nghị xin đi, nếu không có gì thay đổi thì trước khi chị nghỉ việc sẽ có kết quả. Hê hê, nếu cậu ấy đi rồi thì quả lựu đạn hẹn giờ của em sẽ được tháo gỡ, có mừng không?"

Nghe thấy vậy, đầu Nhan Tiểu liền nổ tung một tiếng, không biết phải nói thế nào.

Chi nhánh ở Đức, nghe thì rất hấp dẫn, nhưng ai không biết giai đoạn xây dựng đầu tiên là giai đoạn vất vả, gian nan nhất? Tay không đi khai thác một thị trường xa lạ, điều tra thị trường, tìm kiếm người có năng lực thích hợp ở địa phương, sau đó lại lựa chọn địa chỉ công ty, xây dựng thương hiệu, đây chắc chắn là công việc không hề nhẹ nhàng.

Hơn nữa, ngay cả một nhân vật nhỏ như Nhan Tiểu cũng biết rất rõ, giai đoạn xây dựng, thành công dĩ nhiên là tốt, nhưng công lao sẽ không phải chỉ của riêng mình, kết quả lý tưởng nhất là điều về trụ sở chính, thăng chức một bậc. Nhưng nếu không thành công..

Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu, cau mày, không dám nghĩ đến hậu quả.

Quả nhiên, chị Hoa là người sợ thiên hạ quá thái bình, cười hi hi nói: "Nếu dựa vào sự phát triển của Hạ Hà Tịch như hiện nay, thực ra cậu ta cứ bình tĩnh làm tốt công việc của mình, từ ba đến năm năm tăng thêm hai ba bậc rồi vào hội đồng quản trị cũng là chuyện có thể xảy ra. Nhưng đúng vào thời điểm này cậu ta lại xin sang Đức, chắc, không biết có liên quan gì với em không".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu cảm thấy trái tim như bị ai xách lên. Hạ Hà Tịch à Hạ Hà Tịch, có phải trong câu chuyện này, em luôn phải đóng vai kẻ ác trong cuộc đời anh hay không?

—Tôi là dài phân cách “nam phụ u buồn”—

Vì chuyện của Hạ Hà Tịch mà kế hoạch của Nhan Tiểu bị đảo lộn hoàn toàn. Có nên nghỉ việc hay không, đầu cảm thán lớn đã biến thành đầu hỏi lớn trong đầu Nhan Tiểu. May mà sau khi ra viện, Hạ Hà Tịch liên tục đi công tác, hai người chưa chạm mặt nhau lúc nào nên cũng không thấy ngại.

Nhan Tiểu còn đang do dự thì lại xảy ra ba chuyện không lớn không nhỏ.

Chuyện thứ nhất, sau khi đồng ý mổ, ông Văn lại đưa ra yêu cầu mới, đó là muốn Tiểu Tiểu và yêu nghiệt nhanh chóng tổ chức đám cưới. Trong quan niệm của ông cụ, tổ chức đám cưới vẫn là một chuyện rất quan trọng. Mặc dù Tiểu Tiểu có bầu với Văn Dịch khi hai người đã trở thành vợ chồng theo quy định của pháp luật, nhưng ông Văn sợ hàng xóm, họ hàng, bạn bè, có kẻ nào đó nhiều lời lại chê cười mẹ con Tiểu Tiểu, vì thế đã ra lệnh con cháu phải tranh thủ thời gian lo gấp việc này.

Đồng thời cũng là có lời với Tiểu Tiểu, có lời với thái hậu và đồng chí ba. Mệnh lệnh này vừa được ban ra, cả nhà không ai là không phấn khởi, vừa háo hức chuẩn bị cho ca mổ của ông, vừa để thái hậu và bà Văn Hân lên kế hoạch tổ chức đám cưới.

Còn cô dâu Nhan Tiểu, vì "có tin vui" nên được sắp xếp ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai.

Chuyện thứ hai, Ốt Nhỏ, cô nhân viên tận tâm tận lực nhất, chăm chỉ, giỏi giang nhất của công ty yêu nghiệt lại xin nghỉ việc. Đọc xong đơn xin nghỉ việc, yêu nghiệt không hề khuyên ở lại, chỉ bảo Ốt Nhỏ đợi thêm mấy ngày nữa, chỉ cần tuyển được nhân viên mới là cho cô nghỉ. Sau khi biết được chuyện này, Nhan Tiểu rất thắc mắc, hỏi yêu nghiệt tại sao lại nỡ để cho bà quản gia tốt như vậy nghỉ, yêu nghiệt lại nhún nhún vai về không quan tâm: "Cái con bé đó tính cách ngang ngạnh chết đi được, chửi anh như chửi cháu nó, nhiều lúc bị nó nằng, anh còn nghi ngờ là nó trả lương cho anh. Đi càng tốt, đi càng yên thân, công ty đỡ phải chịu cảnh ồn ào, ầm ĩ".

Nhan Tiểu nghe thấy trong câu nói của yêu nghiệt có nhiều ẩn ý, hỏi hẩn, hẩn lại cười cười không nói gì. Hạ Hà Tịch thì xin đi Đức, Ốt Nhỏ thì xin nghỉ việc, càng nghĩ Nhan Tiểu càng thấy bất bình thường, đoán một hồi vẫn quyết định nói cho yêu nghiệt biết chuyện nhất được bản thiết kế ở bệnh viện.

Ai ngờ, sau khi nghe xong, yêu nghiệt lại bật cười, một lúc lâu sau đó mới ôm bụng nói: "Bà xã à, anh có một chuyện muốn khai thật với em".

"Chuyện gì vậy?"

"Thực ra, gần đây tập đoàn Chính Uy của bọn em chuẩn bị kỷ niệm bốn mươi năm thành lập, em biết chứ?"

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền chớp mắt về thắc mắc, công ty của mình kỷ niệm ngày thành lập thì có liên quan gì đến yêu nghiệt? Rồi liên quan gì đến việc Hạ Hà Tịch điều tra công ty của bọn họ?

Văn Dịch háng giọng, giọng khai thật: "Nhân dịp tổ chức lễ kỷ niệm này, bên Chính Uy muốn làm một con búp bê kỷ niệm đại diện cho công ty, vì thế công ty của bọn anh muốn giành được quyền thiết kế món đồ kỷ niệm này".

Nghe thấy vậy, mặt Nhan Tiểu cứng đờ, không biết nên thể hiện thái độ gì nữa. Nếu đúng như yêu nghiệt nói thì Ốt Nhỏ mang bản thiết kế cho Hạ Hà Tịch là...

Yêu nghiệt đứng bên cạnh cười, người rung lên bần bật: "Cô ấy là đại diện của công ty bọn anh, mang bản thiết kế đi gặp người phụ trách của tập đoàn Chính Uy, không có gì là lạ chứ? Còn về chuyện riêng tư của họ..." Yêu nghiệt nhún vai, tỏ vẻ không có hứng thú.

Nhan Tiểu ngượng quá, như vậy có nghĩa là tại cô đa nghi quá ư? Từ đầu đến cuối, đều là cô tự biên tự diễn một âm mưu ư? Nhan Tiểu ngoảnh đầu nhìn Văn Dịch, gả nọ đã cười đến quặn ruột, chỉ còn thiếu nước nằm lăn ra đất nữa thôi.

"Ha ha, Nhan Tiểu... hóa ra gần đây em rầu rĩ, ủ rũ là vì lo cho anh ư?... Ha ha... anh khoái quá, ha ha..."

Bị yêu nghiệt cười giễu, Nhan Tiểu nổi khùng, đang định phản công thì chuyện thứ ba kéo đến. Và chuyện thứ ba này lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Bên này hai vợ chồng đang chọc nhau thì điện thoại của Văn Dịch đổ chuông, yêu nghiệt nhấc máy lên xem, sợ quá suýt thì hồn xiêu phách tán. Trên màn hình điện thoại hiện ra dòng chữ: bà chằn. Bà chằn là "tên gọi mỹ miều" mà yêu nghiệt dùng để gọi nữ vương Mỹ Giai, kể từ khi một loạt chuyện trả thù xảy ra, Văn Dịch liền thấp hương cầu nguyện từ nay Trình Mỹ Giai biến mất khỏi cuộc đời mình, không bao giờ xuất hiện nữa.

Nhưng thấy vậy, Nhan Tiểu lại cười giễu hẩn: "Em nghĩ chị Mỹ Giai sẽ không dễ dàng buông tha cho anh như vậy đâu, chắc chắn là vẫn còn chiêu khác đợi anh đấy!". Người nói vô tình, kẻ nghe lại để ý, yêu nghiệt có tật giật mình, mỗi lần nghe thấy câu này, người lại sồn hết gai ốc, mặt Tiểu Tiểu đỏ mồm đỏ miệng.

Khó khăn lắm mới sống yên ổn được hơn nửa tháng, không ngờ bà chằn lại gọi điện, yêu nghiệt sợ quá tay chân mềm nhũn, trán lấm tấm mồ hôi, kêu la ầm ĩ, túm chặt vợ, bắt vợ nghe điện thoại hộ mình.

Thấy vậy, Nhan Tiểu ném một ánh mắt khinh bỉ về phía yêu nghiệt rồi mới ngọt ngào lên tiếng: "Chị Mỹ Giai ạ!".

Vừa nghe thấy mấy từ đó, Văn Dịch đã sợ đến nổi rãng va vào nhau cầm cập, không biết Tiểu Tiểu nghe thấy Trình Mỹ Giai nói gì mà lông mày nhướng lên, nét mặt tỏ rõ vẻ kinh ngạc. Hẩn lại thấp thòm hơn. Hẩn nghĩ rằng thâm nghĩ: Đạo này mình không mắc lỗi gì với vợ, đúng không nhỉ?

Nhan Tiếu "văng vẳng" mấy tiếng rồi cúp máy, quay về phòng giặt quần áo. Yêu nghiệt lẻo đẻo theo đuôi nhìn rất tội nghiệp, rồi hần hoi nhỏ: "Chị ta nói gì với em vậy?".

Nhan Tiếu vừa vò khăn vừa ngửa mặt nhìn lên trần: "Chị Mỹ Giai... chuẩn bị lấy chồng".

"Gì cơ?" Yêu nghiệt thốt lên. "Em nghe nhầm hay bà ta sốt hả?"

Nhan Tiếu cắn môi, cũng nghi ngờ vừa nãy mình đã nghe nhầm: "Đúng là chị ấy nói như vậy mà! Chị Mỹ Giai còn bảo bọn mình chuẩn bị phong bì, mười hai giờ trưa thứ Bảy tuần sau đến khách sạn Quân Duyệt dự đám cưới".

Thời gian, địa điểm đều rất rõ ràng, đúng là không giống với đùa, yêu nghiệt chu môi ngẩn tò te, một lát sau mới sực nhớ ra chuyện gì quan trọng: "Thế bà chằn có nói với em là làm đám cưới với ai không?".

Nhan Tiếu: "O... em xúc động quá, quên mất không hỏi".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt càng nghi ngờ hơn: "Thế thì là ai nhỉ? Tề Gia Minh? Hạ Hà Tịch? Hay là... anh?".

Câu trả lời đành phải đợi đến hôm tổ chức đám cưới mới rõ.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bất ngờ nổi tiếp bất ngờ trong đám cưới

Thứ Bảy tuần sau, mười hai giờ trưa, vợ chồng Nhan Tiếu có mặt đúng giờ ở khách sạn Quân Duyệt.

Vừa xuống xe, hai vợ chồng liền nhìn thấy cô dâu Trình Mỹ Giai mặc váy cưới trắng muốt, đứng trước cửa đón khách, mái tóc xoăn dài được búi cao, cổ định bằng một chiếc chụp tóc hình vương miện rất đẹp. Mặc dù không trùm khăn voan nhưng trông cô rất rạng ngời, thể hiện rõ phong độ của nữ vương.

Cách ăn mặc này lại khiến yêu nghiệt hết sức bất ngờ, trên đường đi, hần và Tiểu Tiếu nói chuyện với nhau, đoán già đoán non không biết bà chằn sẽ mặc gì trong đám cưới của mình, bikini, quần trang nữ vương, trang phục kỵ binh... đều được liệt kê, nhưng không ngờ Trình Mỹ Giai lại trang điểm "bình thường" như vậy, nhìn quá dịu dàng, quá thực nữ! Trong mắt yêu nghiệt, bà chằn là quái nhân chuyên đi con đường khác người.

Nhìn thấy Trình Mỹ Giai trong chiếc váy cưới trắng muốt, yêu nghiệt không kìm được bèn huýt sáo châm chọc: "Được đó, chị Mỹ Giai, hôm nay trang điểm nhìn ngây thơ quá. Chắc chắc, hôm nay chị định đóng vai nào vậy? Cô bé Lọ Lem hay nàng Bạch Tuyết?".

Nhan Tiếu vừa đưa phong bì cho Trình Mỹ Giai vừa trợn mắt mắng: "Đừng nói linh tinh! Chị Mỹ Giai, mặc kệ anh ta, anh ta lúc nào cũng chi vậy thôi. Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc!".

Nữ vương Mỹ Giai và yêu nghiệt thường xuyên chành chọe, thấy vậy làm sao chịu thua? Nữ vương đón lấy chiếc phong bì từ tay Nhan Tiếu, cầm trên tay nói: "Yêu nghiệt, đừng tưởng nhà ngươi và Tiểu Tiếu lấy nhau rồi thì phong bì có thể gộp một đầu nhé. Nếu ta mà phát hiện thấy phong bì không đủ nặng, ta sẽ đòi lại từ chỗ khác đấy".

Yêu nghiệt cười lớn, lấy tay che ngực vẻ rất đắc ý, tỏ ra ta đây sợ hãi: "Hu hu, chị Mỹ Giai tề quá, ham tiền đến vậy! Cũng không biết anh chàng xui xẻo nào lấy phải bà chằn như chị. Chị nói đi, sẽ đòi lại từ đâu hả?".

Thấy yêu nghiệt càng nói càng chối tai, Nhan Tiếu vội lảng sang chủ đề khác: "Chị Mỹ Giai, chú rể đâu? Chị phải giới thiệu cho bọn em chứ".

Nghe thấy vậy, Trình Mỹ Giai liền nhượng mây, quay đầu gọi "anh ơi". Hóa ra chú rể đang nói chuyện với một tốp khách ở bàn tiếp đãi, nghe thấy nữ vương gọi, vội ngoảnh đầu lại đáp một tiếng. Bên này, vừa nghe thấy tiếng "anh ơi", yêu nghiệt liền cười ngặt nghẽo chỉ còn thiếu nước nằm lăn ra đất ôm bụng. Ngần năm khó gặp, không ngờ lại nghe thấy bà chằn nũng nịu với đàn ông.

Hần muốn xem xem anh chàng xui xẻo nào đã vớ phải bà chằn, để trừ hại cho dân, nghĩ vậy yêu nghiệt vội ngẩng đầu, vừa nhìn thấy dáng chú rể, nụ cười lập tức cứng đờ, không biết nét mặt nên thể hiện thế nào nữa. Nhìn thấy chú rể, Nhan Tiếu cũng vô cùng sùng sốt, mắt trợn tròn nhìn anh ta bước lại gần, miệng há hốc không nói được gì.

Chú rể bước đến cạnh cô dâu, cười rất bình thản: "Văn Dịch, Tiểu Tiếu, lâu lắm rồi không được gặp bọn em".

"Anh Khiêm Nhã..." Nhan Tiểu lẩm bẩm, gần như nghi ngờ không biết có phải mình đang nằm mơ không. Đoán già đoán non, cũng không thể ngờ được rằng chú rể lại là người tình trong mộng ngày xưa của mình. Điều bất ngờ nhất là, năm ngoái Ninh Khiêm Nhã còn ở nước ngoài, tại sao năm nay... hai người lại gặp nhau trong đám cưới?

Rõ ràng yêu nghiệt cũng bất ngờ, ngăn người một hồi lâu mới nghiêng răng nói: "Anh Khiêm Nhã... anh quen bà chằn khi nào vậy?"

Nghe thấy yêu nghiệt gọi mình là "bà chằn", Trình Mỹ Giai không giận mà cười: "Có quy định nào không cho bọn tôi quen nhau?"

Ninh Khiêm Nhã cầm tay vợ, nét mặt rạng ngời hạnh phúc: "Xin lỗi Văn Dịch và Tiểu Tiểu, thực ra lúc chuẩn bị làm đám cưới, anh và Mỹ Giai cũng muốn nói cho hai em biết, nhưng Mỹ Giai không cho, bảo muốn tạo cho các em một điều bất ngờ".

Nhan Tiểu gật đầu, rất giống với phong cách làm việc của chị Mỹ Giai, chỉ có điều cô và Tề Gia Minh mới chia tay được hơn nửa năm, nếu chị Mỹ Giai quen Ninh Khiêm Nhã từ lúc đó, đến bây giờ hai người lấy nhau, rốt cuộc hai người yêu nhau được mấy tháng nhỉ?

Nhan Tiểu hỏi: "Anh chị quen nhau như thế nào vậy?"

Ninh Khiêm Nhã nói: "Có người làm mối".

"Trời đất ơi!" Yêu nghiệt ôm trán. "Bà mối nào mà khó tin cậy như vậy, hả?..."

Yêu nghiệt chưa nói dứt lời, cánh tay đã bị Nhan Tiểu véo cho một cái thâm tím, đang âm ỉ định nói gì đó, Trình Mỹ Giai lại bật cười, liếc mắt nhìn Ninh Khiêm Nhã nói: "Anh ngại gì hả? Tiểu Tiểu và yêu nghiệt đâu có phải người ngoài, em còn không sợ thì anh còn phải nói dối gì nữa?"

"Thế có nghĩa là sao?" Mắt yêu nghiệt sáng lên. "Lẽ nào hai người kết hôn giả vờ hay sao?"

Nữ vương Mỹ Giai lắc đầu, đôi môi đỏ hơi cong lên, tiếp tục tiết lộ một tin động trời về tân lang Ninh Khiêm Nhã: "Bọn chị quen nhau qua 419". [419: four one nine, cách đọc gần giống với "for one night", có nghĩa là "chuyện tình một đêm".]

Nhan Tiểu và yêu nghiệt đưa mắt nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Ninh Khiêm Nhã liền hắng giọng với vẻ ngại ngùng, mặt hơi đỏ và không tự nhiên cho lắm, khẽ giải thích: "Không phải 419, chỉ là anh mới về nước, ra quán bar uống rượu thì gặp Mỹ Giai, đêm hôm đó bọn anh không... sau đó lại gặp nhau qua lời giới thiệu của người khác".

Nữ vương Mỹ Giai che miệng cười khúc khích: "Thôi đi, đến quán bar uống rượu rồi theo chị về nhà, không phải muốn 419 thì còn là gì nữa? Haizz, chị có điều chị hơi xui xẻo, vừa mới chia tay với lão Tề Gia Minh, muốn kiếm anh chàng đẹp trai về nhà uống rượu giải sầu, không ngờ lại gặp phải anh chàng chuẩn bị lâm trận thì tẩu thoát".

Yêu nghiệt và Nhan Tiểu đưa mắt nhìn nhau, khóe môi mỉm cười. Sự việc đã đến nước này, rốt cuộc sự thật hồi đó như thế nào cũng không còn quan trọng nữa. Nhan Tiểu chỉ thầm nghĩ, ngày trước bị Ninh Khiêm Nhã từ chối, cô còn tưởng rằng anh sẽ tìm một cô gái có mái tóc dài đen tuyền, dịu dàng, hiền thực, nhẹ nhàng, kết quả...

Nhìn nữ vương Mỹ Giai với thân hình bốc lửa, bảm sát Ninh Khiêm Nhã, Nhan Tiểu âm ỉ nghĩ, có lẽ đây chính là số phận. Số phận an bài cho Ninh Khiêm Nhã và cô không có duyên với nhau, số phận bắt anh phải tìm một nữ vương như chị Mỹ Giai.

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên thất lung Nhan Tiểu bị ôm chặt gả nọ ghé sát vào tai cô thầm thì rất ranh mãnh: "Thấy chưa? May mà em còn chọn anh, nếu mà năm xưa yêu Ninh Khiêm Nhã thật... hê hê, em có dám chắc là chiến đấu được với bà chằn hay không?"

Mấy người đang nói chuyện, một tốp khách khác lại đến. Nhan Tiểu và yêu nghiệt chủ động đi vào trong. Thấy vậy, Trình Mỹ Giai ngoái đầu gọi yêu nghiệt, cười nói: "Không phải vừa nãy nhà người hỏi ta nếu phong bì không đủ nặng, ta sẽ đòi lại bằng cách nào ư?"

Nghe thấy vậy, miệng yêu nghiệt run lên, thảm than không ổn rồi.

Trình Mỹ Giai lấy tay véo cằm, bình thản nói: "Ta quên không nói cho nhà người biết, hôm nhà người uống say, trước khi Tiểu Tiểu đến đón, ta đã giúp nhà người chụp mấy tấm ảnh..."

Nói xong, Tiểu Tiểu đứng bên cạnh bật cười, còn Văn Dịch... mặt mày tái nhợt: "Bà... đúng là bà chằn!!!"

——Tôi là dài phân cách “419”——

Văn Dịch và Nhan Tiểu nói chuyện với vợ chồng Trình Mỹ Giai một lát nữa rồi vào hội trường.

Vì hôn lễ sẽ chính thức bắt đầu từ mười hai giờ hai mươi, nên Mỹ Giai đã chuẩn bị rượu sâm banh, bánh ngọt cho các vị khách đến trước, tất cả đều là đồ ăn Tây tự chọn. Đạo này Nhan Tiểu ăn uống không ngon miệng, sáng nay ăn sáng muộn, nên cùng với yêu nghiệt ngồi ở ghế dành cho khách xem ảnh cưới.

Hai vợ chồng vừa xem vừa bàn bạc đám cưới của mình sẽ tổ chức thế nào, đột nhiên bên cạnh lại có một bóng người mặc đồ đỏ chui đến, ồa một tiếng. Nhan Tiểu giật bất mình suýt thì nhảy phắt lên. Ngoái đầu nhìn lại, mới phát hiện hóa ra là Ốt Nhỏ. Dường như để phối hợp với chuyện vui của ngày hôm

nay, Ốt Nhỏ mặc một chiếc váy đỏ dài đến đầu gối, nhìn rất trẻ trung, đáng yêu, mái tóc đen tết bím đằng sau đơn giản, lắc qua lắc lại sau lưng, rất hợp với tính cách của cô bé.

Thấy Ốt Nhỏ nhe nanh gio vuốt dọa hai người, yêu nghiệt cố tình ôm chặt vợ với vẻ khoa trương nói: "Òa cái gì mà oà, ta nói cho nhà ngươi biết nhé, Tiểu Tiểu có bầu rồi đấy, nhà ngươi mà làm con trai ta sợ, ta sẽ không tha cho nhà ngươi đâu".

Nghe thấy vậy, Ốt Nhỏ liền sững người, lập tức lại cười ngay: "Chị Tiểu Tiểu có bầu rồi hả? Ồi, em chúc mừng, chúc mừng chị!".

Nhan Tiểu ngại lắm, vừa cảm ơn vừa thăm tính về nhà sẽ xử lý yêu nghiệt. Hôm nay nhìn Ốt Nhỏ khác hẳn với hôm ở bệnh viện, rõ ràng là tâm trạng vui vẻ lên rất nhiều, vừa nghe nói Nhan Tiểu có tin vui liền kéo ngay cô ngồi xuống nói chuyện.

Một lát sau, đợi Ốt Nhỏ nói đủ rồi, yêu nghiệt mới "hừ hừ" nói: "Sao nhà ngươi cũng đến dự đám cưới hả? Nhà ngươi quen Ninh Khiêm Nhã hay Trình Mỹ Giai?".

Nghe thấy vậy, Ốt Nhỏ liền chớp chớp mắt với vẻ ngại ngùng, cúi đầu nói: "Giám đốc Văn, chị Tiểu Tiểu, thực ra vừa nãy sau khi phát hiện ra anh chị cũng có mặt ở đám cưới em đã quyết định sẽ nói cho anh chị biết sự thật. Em xin lỗi, em đã lừa anh chị... Họ của em không phải là Thư, tên em cũng không phải tên là Thư Quả. Quả Quả chỉ là tên ở nhà của em thôi... thực ra em là con gái của ông Mục Chính Uy, ông chủ của tập đoàn Chính Uy. Trước Tết em đi du học về, thực sự là em không hề thích công ty của ba em, chính vì thế em muốn tự mình phấn đấu, rồi em mới vào công ty của anh Văn Dịch".

Nhan Tiểu im lặng. Thảo nào Ốt Nhỏ quen Hạ Hà Tịch, nhìn vào tính cách tiểu thư của Ốt Nhỏ và người đến đón cô hôm trước, Nhan Tiểu cũng không bất ngờ trước sự thật này. Một điều lạ là, nghe xong yêu nghiệt cũng rất bình thản, chỉ ở một tiếng rồi nói: "Mặc dù Chính Uy và tập đoàn họ Trình là đối thủ của nhau, nhưng con gái của ông chủ tập đoàn họ Trình kết hôn, em đến chúc mừng cũng là phải phép".

Nghe thấy vậy Ốt Nhỏ liền cười khẩy: "Ai thèm quan tâm gì đến những cái phép tắc, em ghét nhất những cái đó nên mới không thích vào công ty của ba em. Em... đến đây với bạn em...". Nói rồi, người Ốt Nhỏ lắc nhẹ, thể hiện rõ tính cách của cô gái trẻ, rồi cô ngược mắt lên ra hiệu cho Nhan Tiểu nhìn. Nhan Tiểu dõi theo ánh mắt của Ốt Nhỏ, trong lòng cũng giật thột.

Người đang đứng quay lưng vào họ và chuyện trò vui vẻ với khách khứa không phải là Hạ Hà Tịch đó sao? Hóa ra anh đã đi công tác về. Trong lúc Nhan Tiểu đang thần người thì Ốt Nhỏ đã gạt yêu nghiệt ra, ghé sát vào vai Nhan Tiểu nói thầm "Chị Tiểu Tiểu nói đúng, con người chứ có phải là gỗ đá đâu, chỉ cần mình tốt với anh ấy, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày anh ấy cảm nhận được. Người này chính là người ở bệnh viện hôm đó... Hê hê, hình như anh ấy đã bắt đầu chấp nhận em".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu cũng cảm thấy trong lòng thật khó tả, chỉ nói: "Chúc mừng em".

Ốt Nhỏ đưa tay lên môi làm động tác suy, chớp mắt nói: "Chị đừng nói với anh Văn nhé, đây là điều bí mật nhỏ của chị em mình. Em sang đó trước đây".

Ốt Nhỏ vừa đi, yêu nghiệt liền hỏi: "Cô nàng nói gì với em vậy?".

Nhan Tiểu lắc đầu, cố gắng không nhắc đến chuyện về Hạ Hà Tịch, lảng sang chuyện khác: "Có thật là anh không biết chuyện Ốt Nhỏ là con gái của ông chủ tập đoàn Chính Uy không?".

Nghe thấy vậy, đột nhiên yêu nghiệt liền chấp hai tay vào với nhau, vái về phía tây nói: "A di đà Phật, cuối cùng thì anh cũng đã tổng tiền được cô tiểu thư này. Không biết? Sao lại không biết chứ, nếu không biết thì anh đã đuổi cô cô nàng đi từ lâu rồi, ai mà thêm thờ vị Bồ tát này".

Hóa ra, hồi Ốt Nhỏ mới vào công ty, yêu nghiệt không phát hiện ra điều gì thật, nhưng sau đó không lâu, khi đóng bảo hiểm xã hội cho cô tiểu thư này thì phát hiện ra chứng minh thư của cô nàng là giả. Cùng lúc đó, Văn Dịch cũng phát hiện ra tập đoàn Chính Uy chẳng liên quan gì đến mình lại đang điều tra mình và công ty của mình.

Sau khi tìm hiểu, nhờ sự giúp đỡ của Trình Mỹ Giai, yêu nghiệt đã hiểu ra vấn đề. Hóa ra Ốt Nhỏ lại là con gái của ông chủ tập đoàn Chính Uy. Sau khi về nước, cô nàng không muốn nghe theo sự sắp xếp của ba, giờ tính tiểu thư nói rằng không có ba cũng vẫn sống được đàng hoàng, trời xui đất khiến thế nào lại được tuyển vào công ty của yêu nghiệt.

Ông Mục Chính Uy vừa sợ con gái hựt hắng trong lần đi xin việc đầu đời, lại sợ ông chủ là một kẻ háo sắc, nên đã cho người điều tra yêu nghiệt. Sau khi biết được sự thật, yêu nghiệt liền trưng kế tự kế, thông qua Trình Mỹ Giai liên hệ được với ông Mục Chính Uy. Và thế là chẳng bao lâu, hai người liền "thông đồng" với nhau.

Yêu nghiệt cho biết sẽ tạo môi trường làm việc tốt nhất cho Ốt Nhỏ, đồng thời để cô bé trưởng thành hơn thông qua những vấp vấp của công việc, đồng thời hằng tuần ông Mục Chính Uy đều nắm được tình hình mới nhất về Ốt Nhỏ qua yêu nghiệt. Còn cái mà yêu nghiệt được thì...

Văn Dịch trêu môi: "Ông Mục cho anh tham gia đợt thi thiết kế mẫu búp bê kỷ niệm tập đoàn Chính Uy thành lập bốn mươi năm, bất luận kết quả thế nào thì cũng là một cơ hội mà. Còn nữa, không phải có thời gian ngày nào anh cũng làm đêm đó sao? Là do anh phác thảo kế hoạch cho ông Mục, muốn ông ta đầu tư vào công ty nhỏ của bọn mình".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền ngập ngừng, đúng là yêu nghiệt không biết thế nào là xấu hổ, lại lợi dụng Ốt Nhỏ để bàn chuyện làm ăn? "Anh làm như vậy khác gì bán bạn mua vinh? Anh không thử nghĩ xem, nếu Ốt Nhỏ biết được sẽ buồn biết bao."

Yêu nghiệt bĩu môi: "Anh bán bạn mua vinh là sao? Anh cũng bàn chuyện làm ăn với ông Mục bằng con đường chân chính đó chứ". Nói đến đây, yêu nghiệt liền nhìn về phía trước rồi nói nhỏ: "Tiểu Tiểu, không phải anh đã từng nói rồi đó thôi, đợi đến khi con trai mình chào đời, chắc chắn công ty của anh sẽ không còn là xưởng nhỏ nữa đâu. Hê hê, phurong án đầu tư của bên Chính Uy về cơ bản thông qua rồi, đợi có vốn thì ta sẽ trả mẹ số tiền một triệu nhân dân tệ mà mẹ cho anh vay".

Câu nào cũng có lý, câu nào cũng chân thành. Yêu nghiệt nói như vậy, Nhan Tiểu cũng không còn gì để nói nữa. Tay bị yêu nghiệt nắm chặt trong lòng bàn tay hần, cô cười rất hạnh phúc. Thực ra, kể cả công ty của yêu nghiệt mãi mãi là xưởng nhỏ, thậm chí phá sản, chắc là cô cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của con người này.

Chính vì thế, chỉ mong đúng như lời Ôt Nhỏ nói, Hạ Hà Tịch bắt đầu chấp nhận cô bé. Nếu đúng là như vậy thì đó chính là kết cục trọn vẹn nhất.

——Tôi là dài phân cách “điều bất ngờ đã đến”——

Sau khi đám cưới bắt đầu, quả nhiên nữ vương Mỹ Giai không phụ lòng mong mỏi của mọi người, đem đến cho Nhan Tiểu điều bất ngờ thứ ba: Phù dâu, phù rể không phải là ai khác, mà chính là anh mặt mụn và Tiên Tiên.

Đạo này Nhan Tiểu bận rộn với việc gia đình nên cũng chỉ nói chuyện với Tiên Tiên mấy lần qua điện thoại. Tiên Tiên không nhắc gì đến anh mặt mụn. Nhan Tiểu còn tưởng rằng anh ta đã bị loại. Không ngờ, lúc này đây hai người lại ăn mặc rất rạng rỡ, xuất hiện trước mặt mọi người với danh nghĩa cặp đôi phù dâu, phù rể khiến Nhan Tiểu không thể không nghi ngờ, có phải hai người đã thành đôi rồi không?

Nghĩ vậy, Nhan Tiểu vừa thăm thán phục nghị lực của anh mặt mụn, vừa trách Tiên Tiên giấu mình kín như vậy. Đợi hôn lễ tổ chức xong, mọi người bắt đầu ăn tiệc, Nhan Tiểu liền chui vào phòng nghỉ của cô dâu tìm Tiên Tiên.

Quả nhiên đại lãn Tiên Tiên đang ngồi trên sofa ở phòng nghỉ ngủ gật. Nhan Tiểu hắng giọng một tiếng rồi ngồi xuống cạnh bạn nói: "Đâu có cô phù dâu nào vô trách nhiệm như cậu, không đi chúc rượu cùng cô dâu chú rể à?".

Nhìn thấy Nhan Tiểu, Tiên Tiên "hử" một tiếng rồi tháo luôn giày cao gót dưới chân ra: "Đây chịu đến làm phù dâu đã là nể mặt kẻ nợ lắm rồi, còn chúc rượu hả? Đừng có mơ".

Nhan Tiểu bật cười, trêu Tiên Tiên: "Khai thật đi, có phải cậu và anh chàng mặt mụn...".

"Dừng ngay!" Nhan Tiểu chưa nói dứt lời, Tiên Tiên đã ngắt lời, nói: "Đây và anh ta chẳng có gì cả, chỉ có điều anh ta quá phiền hà, đeo bám, gây chuyện đến mức ảnh hưởng đến cả công việc bình thường của đây, đây mới miễn cưỡng đồng ý làm phù dâu".

"Ồ..." Nhan Tiểu tỏ vẻ đã hiểu ra vấn đề, nhưng trong lòng sao có thể tin được. Cô còn không hiểu tính Tiên Tiên? Chỉ cần đó là việc mình không thích thì cho dù đối phương có quý xuống năn nỉ, cô nàng cũng không bao giờ động lòng. Nếu cô nàng đã chịu đến làm phù dâu thì phải chăng anh mặt mụn đã có hy vọng?

Nghĩ đến đây, Nhan Tiểu đang định lên tiếng thì Tiên Tiên liền xen vào: "Đừng hỏi mỗi chuyện của đây nữa, cậu thế nào? Gần đây sống với yêu nghiệt hạnh phúc chứ?".

Nghe thấy hỏi, mặt Nhan Tiểu liền đỏ bừng, vẻ hung hăng ban nãy lập tức biến mất: "Đâu... có...".

Tiên Tiên hóa nhãn kim tinh, không kìm được bèn chăm chú liếc Nhan Tiểu một lượt từ đầu đến chân, nhưng không hiểu sao, nhìn được một lúc thì đột nhiên Tiên Tiên cau mày lại. Nhan Tiểu chỉ sợ cô nàng lại phát hiện ra điều gì, lại tung ra những câu khủng khiếp hơn, đang định ngăn lại thì nghe thấy Tiên Tiên nói: "Sao tớ thấy hình như cậu xấu đi thì phải?".

Nhan Tiểu sững người: "Cậu mới xấu! Cậu và anh mặt mụn mới xấu! Đó là do cậu đổ kị với tớ!".

Tiên Tiên không thèm quan tâm đến câu đùa của Tiểu Tiểu mà chăm chú nâng cằm cô lên, miệng lẩm bẩm: "Lông mày lộn xộn, mặt hơi bị sưng, mi mắt thì sụp, trên mũi lại có đốm nâu, đây rõ ràng là... dấu hiệu bầu con trai!".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền đẩy ngay Tiên Tiên ra mắng: "Thôi đi, cậu với lão Văn Dịch, hở miệng ra là con trai!".

Bên này, nét mặt Tiên Tiên vẫn tỏ vẻ nghiêm túc: "Đồng chí Nhan Tiểu, với tư cách là bác sĩ, tôi nói rất nghiêm túc, khai thật đi, lần XXX gần đây nhất là khi nào? Tháng trước bị ngày nào? Còn nữa, đồng chí có dám để tôi bắt mạch không?".

Nhan Tiểu: "...". Không lẽ lại có nhanh như vậy sao?

——Tôi là dài phân cách “có tin vui rồi”——

Lúc Nhan Tiểu quay trở lại hội trường để tìm yêu nghiệt thì gặp ngay Trình Mỹ Giai và Ninh Nhã Khiêm đang quay về phòng thay quần áo. Nhan Tiểu lên tiếng chào định đi ngay thì bị Trình Mỹ Giai kéo lại, rồi nữ vương cổ tính tránh Ninh Khiêm Nhã, kéo cô sang một bên thì thầm "Có người nhờ chị nhắn cho em".

Nhan Tiểu chớp mắt: "Hà?".

Trình Mỹ Giai nói: "Đừng giả vờ nữa, vừa nãy trong đám cưới, em cũng nhìn thấy Hạ Hà Tịch rồi chứ?". Nói xong, Trình Mỹ Giai lại hạ thấp giọng tiếp:

"Tuần sau cậu ấy sẽ sang Đức, nói là muốn nói chuyện với em. Cậu ấy đang ở bể bơi đằng sau, hê, cậu ta cũng giỏi tính toán thật đấy, tìm ngay đến chị để nhờ nhân cho em. Dĩ nhiên rồi, đi hay không là việc của em".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu chỉ sợ Trình Mỹ Giai lại hiểu lầm quan hệ của mình và Hạ Hà Tịch, bèn giải thích: "Chị Mỹ Giai, không phải bọn em... em và anh ấy...". Chưa nói dứt lời, Trình Mỹ Giai đã khế lắc đầu: "Chị không biết nhiều lắm về Hạ Hà Tịch, nhưng cũng biết một ít về chuyện giữa cậu ấy và tập đoàn Chính Uy. Cậu ấy cũng là một người khá thành đạt, chị tin rằng giữa bọn em không có gì mờ ám cả. Muốn đi thì cứ đi, nếu quả thực chỉ đơn thuần là nói lời chia tay thì việc gì em phải sợ Văn Dịch phát hiện ra?".

Đắn đo một hồi, cuối cùng Nhan Tiểu vẫn đi ra bể bơi ở cửa sau khách sạn. Quả nhiên, đúng như lời Trình Mỹ Giai nói, Hạ Hà Tịch đang ngồi cạnh bể bơi với tay xuống nước. Nhan Tiểu bước đến, Hạ Hà Tịch cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú nghịch nước.

Nhan Tiểu cúi đầu, chỉ hơn chục ngày hoặc nửa tháng chưa gặp Hạ Hà Tịch mà có cảm giác hai người cách nhau trăm núi nghìn sông, rất ngại ngùng. Nhan Tiểu nghiêng rằng: "Có gì anh nói nhanh đi, Văn Dịch đang đợi em trong kia".

Nghe thấy vậy, Hạ Hà Tịch liền dừng tay, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Nhan Tiểu: "Chị Hoa nói em chuẩn bị xin nghỉ việc".

Cái gì đến sớm muộn cũng sẽ đến, Nhan Tiểu hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: "Gần đây gia đình em có nhiều chuyện, lại đang chuẩn bị cho đám cưới, vì thế...".

Chưa nói hết câu, Hạ Hà Tịch liền đứng dậy, quay mặt sang một bên nói: "Tiểu Tiểu, hy vọng là anh không tưởng bỏ, có phải việc em xin nghỉ việc có liên quan đến anh không?".

Nhan Tiểu im lặng, không trả lời.

Thấy vậy, Hạ Hà Tịch liền lắc đầu, cười rất thảm hại, đưa mắt nhìn ra xa nói: "Chị Hoa đã nói với em rồi đúng không? Anh sẽ sang Đức, thực ra tập đoàn Chính Uy rất ổn, năng lực của em cũng vừa mới được khẳng định, bây giờ xin nghỉ có phải là rất tiếc không?".

"Thế còn anh thì sao? Bây giờ đi có phải là đáng tiếc hơn không?" Nghe thấy vậy, cuối cùng ngọn lửa không tên dồn nén trong lòng Nhan Tiểu bấy lâu đã bùng cháy, cô trợn mắt nhìn Hạ Hà Tịch nói: "Anh nói không muốn em vì anh mà từ bỏ công việc này, vậy còn anh thì sao? Tại sao anh lại sang Đức? Em cũng hy vọng là em không tưởng bỏ, việc anh sang Đức có liên quan gì đến em không?".

Với tình hình như hiện nay, bất luận có Hạ Hà Tịch hay không thì Nhan Tiểu sẽ rời tập đoàn Chính Uy. Một là đúng như yêu nghiệt nói, khi tập đoàn Chính Uy chính thức đầu tư vào công ty của Văn Dịch, với vai trò là bà chủ của công ty đồ chơi, vai trò của cô ở Chính Uy rất khó phát huy. Mặt khác, Nhan Tiểu cũng đã nghĩ đến vấn đề sau khi sinh con, có nên giúp yêu nghiệt không. Chính vì thế nếu trong tập đoàn Chính Uy, cô và Hạ Hà Tịch bắt buộc phải có một người ra đi thì người ra đi đó không phải là cô sao?

"Anh đừng tỏ ra tội nghiệp, buồn bã như vậy để em khỏi khó xử được không? Hạ Hà Tịch, có phải anh cố tình không? Nhất định bắt em... cảm thấy áy náy với anh suốt đời à?"

Thấy Nhan Tiểu nghiêm túc như vậy, Hạ Hà Tịch liền bật cười, quay lưng vào Nhan Tiểu nói: "Em đã biết thân phận của Quả Quả rồi chứ?".

Hạ Hà Tịch ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Năm anh mười bảy tuổi, ba anh đi đón mẹ anh làm đêm về, nhưng... ba mẹ anh đã chết vì tai nạn ô tô. Gia đình của người gây tai nạn muốn giải quyết kín, không muốn nhờ đến pháp luật, họ đã cho nhà anh rất nhiều tiền, còn cho cả luật sư đến khuyên gia đình anh, nhưng đều bị bà anh đuổi ra khỏi nhà. Hồi đó anh không hiểu tại sao bị bệnh ung thư nhưng bà anh thà chịu đau đớn chứ nhất quyết không nhận tiền của gia đình kia. Sau đó anh đã trở thành cô nhi, đừng nói đến việc đi học, ngay cả một bữa cơm cũng khó khăn. Đúng lúc đó, ông Mục Chính Uy đã đến nhà anh, anh mới biết chuyện là thế nào".

Nói đến đây, Hạ Hà Tịch cúi đầu, dường như rất khó thuật lại những ký ức này. Một lúc lâu sau, lâu đến mức Nhan Tiểu tưởng rằng sẽ không được nghe đoạn sau nữa thì anh mới nói tiếp: "Người đâm chết ba mẹ anh chính là Quả Quả".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu trợn tròn mắt, bắt giắc lùi ra sau hai bước: "Tại sao lại có thể... khi anh mười bảy tuổi, Quả Quả vẫn là một đứa trẻ, cô bé không thể biết lái xe...".

Hạ Hà Tịch khịt khịt mũi, cười thiếu não: "Lúc đầu anh cũng không tin, nhưng sau đó Quả Quả đã đích thân nói với anh rằng, nguyên nhân khiến cô ấy không dám lái xe là vì hồi học cấp hai, một lần cô ấy cãi nhau với người nhà, trong lúc kích động đã lái xe ra đường. Hồi đó làm sao cô ấy biết lái xe được, đâm ngược đâm xuôi... rồi chuyện đã xảy ra. Sau chuyện đó, bà nội anh biết đối phương lái xe mà không có bằng lái, nhất định yêu cầu nhà họ Mục phải giải thích. Nhưng vì muốn che giấu cho con gái, ông Mục Chính Uy nói rằng lúc đó lái xe nhà mình điều khiển xe, thậm chí muốn dùng tiền để giải quyết kín chuyện này. Bà anh không học hành gì nhiều, nhưng lại thò sẽ đòi lại công bằng cho con trai và con dâu, kết quả, đến khi bà anh mất, vụ án này vẫn kéo dài, không xét xử được vì các nguyên nhân như: không đủ chứng cứ, hai bên mỗi người đưa ra một ý kiến. Lúc đó anh thực sự đã đi vào ngõ cụt, xác bà không chôn được, họ hàng không ai chịu giúp, giấy gọi nhập học đại học đã nhận rồi mà không được đi, anh cảm thấy kiếp này của mình thế là hết, nhưng lại không cam tâm chịu chết như vậy. Đúng lúc này, ông Mục Uy Chính đã đến gặp anh, muốn anh gật đầu để giải quyết kín vụ này, đồng thời hứa sẽ chăm sóc anh".

Nói xong, Hạ Hà Tịch liền bật cười: "Rất buồn cười đúng không? Anh đã đồng ý, còn làm con nuôi của họ, ra vào nhà họ Mục một cách quang minh chính đại, xưng anh em với Quả Quả. Cùng đi học, cùng đi du lịch nước ngoài, thậm chí còn vào tập đoàn Chính Uy làm việc..."

Nhan Tiểu cắt lời một cách đầy khó khăn: "Anh có hận không? Khi biết được sự thật, biết người đó chính là Quả Quả... anh có hận không?".

Hạ Hà Tịch lắc đầu: "Hận người quá, anh mệt mỏi rồi. Lúc mới làm con trai của ông Mục Chính Uy, anh còn hùng dũng muốn lấy tất cả những gì thuộc về mình ở chỗ ông ấy, nhưng sau đó anh mới phát hiện ra, cái gì mới thuộc về anh. Chẳng qua anh chỉ muốn có một gia đình ấm cúng, muốn có một người vợ yêu thương anh và những đứa con ngoan, tất cả những điều này, nhà họ Mục không thể cho anh được. Anh đã từng nghĩ đến việc trả thù họ, nhưng ngoài việc là một người cha ích kỷ, ông Mục Chính Uy chưa làm việc gì xấu, thậm chí ông ấy còn đối xử với anh như con trai ruột. Còn Quà Quà... cho đến bây giờ cô ấy còn không biết anh chính là con trai của gia đình đó, cô ấy vẫn nói với anh rằng mình đang tự trách, đang đau khổ, suốt đời không bao giờ có thể quên cảnh tượng nhìn thấy lúc xuống xe. Anh nghĩ... như thế là đủ rồi..."

"Hạ Hà Tịch...". Nước mắt Nhan Tiểu rơi lã chã như chuỗi hạt cườm đứt dây, rất nhiều lời nghẹn trong cổ họng nhưng không biết phải nói ra thế nào. Nếu không có vụ tai nạn đó, Hạ Hà Tịch sẽ thế nào? Quà Quà sẽ thế nào? Hai người này có còn dính dáng đến nhau nữa không?

Hạ Hà Tịch cúi người, lau nước mắt cho Nhan Tiểu: "Anh sang Đức và không có ý định quay lại nữa. Chính vì thế không có gì là có lỗi hay áy náy cả, trước đó đúng là anh rất bi ối, vì muốn được gặp em nhiều mà cố tình không chịu nói cho em biết mọi chuyện, giờ anh sẽ làm đúng những gì đã hứa, nói hết cho em nghe. Tập đoàn Chính Uy điều tra công ty đồ chơi của Văn Dịch là do sợ Quà Quà gặp phải ông sếp không ra gì, sợ dĩ lần đó em nhìn thấy anh và Quà Quà cãi nhau trên đường cũng là do anh muốn khuyên cô ấy về nhà. Và còn..."

Nhan Tịch thấy Hạ Hà Tịch như nói lời trăng trối, lòng vô cùng xót xa, nước mắt giàn giụa, nức nở không thành tiếng từ lâu.

Hạ Hà Tịch nghiêng răng, nhẹ nhàng nói câu cuối cùng: "Còn chuyện cuối cùng, anh có thể thực hiện ý nguyện năm xưa, ôm em được không?"

Vừa nói dứt lời, chưa đợi Nhan Tiểu trả lời, giây tiếp theo, Nhan Tiểu đã bị Hạ Hà Tịch ôm vào lòng. Nhan Tiểu im lặng, chỉ nghe thấy đỉnh đầu có tiếng nói như sắp khóc: "Đừng từ chối anh, chỉ lần này thôi".

Nhan Tiểu khẽ nhắm mắt, bất giác, đôi tay cũng ôm chặt Hạ Hà Tịch.

Chỉ lần này thôi, một lần này thôi.

Đây là cái em nợ anh, Hạ Hà Tịch, vì trước đây, em đã từng nói, nếu còn gặp lại, em sẽ ôm anh bằng cái ôm nhiệt tình nhất. Hiện tại, em trả lại nó cho anh, chỉ có điều, Hạ Hà Tịch, đến bao giờ anh mới tìm được hạnh phúc của riêng mình?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mây Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Hạnh phúc đơn đơn như vậy

Hai người đang vừa ôm nhau vừa khóc thì Nhan Tiểu nghe thấy sau lưng có tiếng choang. Cô và Hạ Hà Tịch cùng ngoái đầu lại. Nhan Tiểu chỉ thấy Ớt Nhỏ đứng như trời trồng, dưới chân là ly rượu đã vỡ.

Hóa ra, thấy Hạ Hà Tịch đi lâu không quay lại, Ớt Nhỏ mang đồ uống đi tìm anh, nhưng cô không thể ngờ rằng, lúc tìm thấy người trong mộng, lọt vào mắt cô là cảnh Hạ Hà Tịch đang ôm người khác. Và "người khác" này chính là Nhan Tiểu, người vừa nãy còn hạnh phúc sánh vai bên Văn Dịch, nét mặt rạng ngời nói với cô rằng, mình sắp được làm mẹ.

Trong chốc lát, đầu óc Ớt Nhỏ thực sự hỗn loạn. Cũng không còn quan tâm đến việc những mảnh thủy tinh có đâm vào chân mình hay không, chỉ run rẩy hỏi: "Hai người... đang làm gì vậy?"

Thấy vậy, Nhan Tiểu vội đẩy Hạ Hà Tịch ra, chỉ tiếc rằng trong mắt Ớt Nhỏ, hành động này lại càng lộ tẩy. Nhan Tiểu lau khô nước mắt nói: "Quà Quà, em đừng suy nghĩ linh tinh, chị chỉ... chỉ là..." Nhan Tiểu ngoái đầu nhìn Hạ Hà Tịch, tự nhiên bị từ, liền giậm chân nói: "Hạ Hà Tịch, anh nói đi, bọn mình chỉ là..."

Hạ Hà Tịch đứng ngây như tượng gỗ, hai mắt vẫn đỏ hoe, không nói câu nào. Thấy cảnh tượng đó, cuối cùng Ớt Nhỏ đã hiểu ra vấn đề, gật đầu liên hồi nói: "Hóa ra... hóa ra... hóa ra chị chính là người đàn bà dù đã lấy chồng mà vẫn bám nhằng anh Hạ Hà Tịch hả Nhan Tiểu?"

Bị Ớt Nhỏ chỉ trích, Nhan Tiểu càng luống cuống hơn, cô lắc đầu nói: "Không phải, thực sự bọn chị không có quan hệ gì, chỉ làm cùng công ty Chính Uy, thế nên..."

"Chị còn làm ở Chính Uy nữa hả?" Nhan Tiểu chưa nói dứt lời. Ớt Nhỏ đã sừng sốt kêu lên. "Chị còn dám nói chị không phải là người đàn bà đó nữa hả? Chị coi tôi là con cóc à? Được! Thế mà tôi còn coi chị như chị gái nữa đây, thế mà tôi còn tâm sự mọi chuyện của mình với chị, thế mà tôi còn cảm kích đêm hôm đó chị khuyên tôi ở bệnh viện... Kết quả... có phải chị thấy rất thích thú khi chơi tôi hay không? Có phải chị thấy tôi rất trơ trẽn khi theo đuổi anh ấy không?"

"Không, Quà Quà, em nghe chị nói đã..." Nhan Tiểu chưa nói hết câu, Ớt Nhỏ đã khóc rồi bỏ chạy. Thấy vậy, Nhan Tiểu liền co giò đuổi theo, nhưng bước được hai bước đột nhiên dừng lại, đứng nguyên không nhúc nhích. Bởi vì, Nhan Tiểu không thể ngờ được rằng, sau lưng Ớt Nhỏ còn có một người

nữ: Văn Dịch.

—Tôi là dài phân cách “hiếu làm”—

Ba ngày sau, Nhan Tiểu đứng trước cổng công ty của Văn Dịch, ngần ngừ hồi lâu. Nhan Tiểu đưa tay lên chuẩn bị bấm chuông, nghĩ thế nào lại bỏ tay xuống. Hôm đó, trong đám cưới của chị Mỹ Giai, yêu nghiệt nhìn thấy cô và Hạ Hà Tịch ôm nhau, liền bỏ đi mà không nói câu nào.

Nhan Tiểu về đến nhà, gọi điện thoại tìm thì Văn Dịch đã vào bệnh viện thăm ông. Ba ngày qua, ban ngày Văn Dịch đi làm, hết giờ làm việc lại vào bệnh viện với ông, ngay cả bà Văn Hân cũng thấy bất thường, hỏi nhỏ Nhan Tiểu mấy lần có chuyện gì vậy. Trước mặt người lớn, Nhan Tiểu chỉ biết nói không có gì, nhưng khi cô đến bệnh viện, yêu nghiệt cũng không thèm đếm xỉa đến cô.

Gọi điện không nghe máy, nhà cũng không về, đừng nói đến việc nói chuyện, ngay cả nhìn hân cũng không thèm nhìn cô lấy một cái. Nhan Tiểu vừa buồn vì Văn Dịch gây chiến tranh lạnh với mình, vừa trách hân không tin tưởng cô. Chịu đựng được ba ngày thì Nhan Tiểu cảm thấy thực sự không ổn, nên mới đến công ty của Văn Dịch.

Tuy nhiên, vào đó gặp hân sẽ nói gì đây? Nhan Tiểu không muốn cãi nhau ầm ĩ, cô chỉ muốn Văn Dịch cho cô một cơ hội giải thích. Nhưng ngộ nhờ Văn Dịch nổi cáu thì biết làm thế nào? Hoặc không đếm xỉa gì đến cô trước mặt nhân viên thì sao?

Nhan Tiểu đang đứng trước cổng đấu tranh tư tưởng thì nghe thấy có người gọi cô sau lưng, ngoảnh đầu lại thì phát hiện ra đó là chị Vương, kế toán của công ty Văn Dịch.

Thấy Nhan Tiểu đứng trước cổng liền cười hỏi: "Sao em không vào?".

Nhan Tiểu cũng cố mỉm cười: "Em đang định bấm chuông thì chị đến".

Chị Vương liền ấn dấu vân tay để mở cửa rồi nhường cho Nhan Tiểu vào trước. Nhan Tiểu đành nhấc chân bước vào, vừa vào công ty đã bị hơi lạnh phả vào người, cô khẽ rùng mình. Chị Vương là người có tuổi nên hay để ý, thấy vậy vội nói: "Cái tụi này bật điều hòa lạnh như vậy, Tiểu Tiểu đến tìm giám đốc Văn hả? Em vào phòng làm việc của giám đốc ngồi đi, phòng của giám đốc không lạnh đâu".

Gặp được chị Vương nhiệt tình, Nhan Tiểu như người đã cười lên lưng hổ nên khó xuống, đành phải theo chị vào phòng làm việc của Văn Dịch. Hình như yêu nghiệt đang tìm giấy tờ gì đó, nghe thấy chị Vương gõ cửa, cũng không để ý, chỉ nói "mời vào", nhưng vừa ngẩng đầu lên, phát hiện thấy sau lưng chị Vương còn có Tiểu Tiểu, hân cũng sững người, nét mặt sùng sột. Chị Vương còn rót nước cho Tiểu Tiểu, Nhan Tiểu chỉ nói không khát, bảo chị cứ làm việc của chị đi. Lúc này chị Vương mới ra khỏi phòng làm việc, cả gian phòng chìm trong im lặng, chỉ còn tiếng máy điều hòa chạy.

Nhan Tiểu rót cho mình một cốc nước, quay lưng về phía Văn Dịch hỏi nhỏ: "Bọn mình cứ căng thẳng mãi thế này hay sao?".

Sau lưng không còn động tĩnh gì nữa, Nhan Tiểu cúi đầu nhìn cốc nước bằng giấy trên tay, càng không có can đảm quay đầu lại.

"Em chỉ muốn nói với anh rằng, kể từ lúc lấy anh, em không còn ý định nào khác nữa. Hôm đó ở bể bơi... vì Hạ Hà Tịch nói với em rằng anh ấy sang Đức sẽ không bao giờ quay lại, sau đó lại nói rằng bao năm qua anh ấy sống rất vất vả, em thừa nhận là mình cũng cảm động, nhưng cũng chỉ là sự cảm thông với anh ấy, không hề có chuyện yêu đương gì cả. Anh ấy nói chỉ mong được ôm em một lần trước khi đi xa..."

Nhan Tiểu ngoảnh đầu, chỉ thấy trong mắt Văn Dịch có những ánh nhìn sáng quắc chiếu thẳng vào mình: "Nếu một ngày nào đó, một người đàn bà thích anh cũng nói muốn anh ôm cô ấy, và anh đã ôm thì em sẽ nghĩ thế nào? Nếu em tận mắt nhìn thấy cảnh đó thì em sẽ xử sự ra sao?".

Nhan Tiểu cứng họng, ngay lúc này không thể nói hết với Văn Dịch tình huống ngày hôm đó: "Văn Dịch, em xin lỗi về chuyện hôm đó... Nhưng thực sự em chỉ muốn tạm biệt anh ấy chứ không có ý nghĩ gì khác".

"Đủ rồi!" Đột nhiên Văn Dịch gầm lên, Nhan Tiểu giật mình, lúc này hân mới ý thức được rằng mình đã mất hết bình tĩnh. Hân xoa xoa hai bên thái dương đang giật giật rất mạnh, nhắm mắt lại nói: "Nhan Tiểu, anh không muốn cãi nhau với em. Đợi ông ngoại mở xong rồi tính..."

Nghe thấy vậy, đột nhiên Nhan Tiểu cảm thấy vô cùng thất vọng về Văn Dịch. Cô thừa nhận lúc đó mình đã sai, không nên dung túng để Hạ Hà Tịch ôm mình, nhưng thực sự cô vẫn một lòng một dạ với Văn Dịch. Tại sao tình cảm bao nhiêu năm không sánh bằng lòng tin đối với một cái ôm?

Lòng Nhan Tiểu nguội lạnh, giọng cũng lạnh lùng hơn: "Anh nói như vậy có nghĩa không còn gì để nói nữa?". Nói xong, thấy Văn Dịch không đáp lại, Nhan Tiểu lại mềm lòng ép mình nở một nụ cười, hạ giọng nói: "Đừng như vậy mà, tối nay em sẽ về nhà nấu cơm..."

Nhan Tiểu chưa nói dứt lời, bàn tay nắm tay yêu nghiệt đã bị hất ra, rồi thấy trên đỉnh đầu có tiếng gầm lớn: "Anh đã nói là bây giờ không muốn nói chuyện mà, em còn ở đây làm gì?".

Nhan Tiểu rùng mình, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, trái tim còn lạnh hơn ban nãy mấy chục lần, mấy trăm lần, như đóng thành băng. Văn Dịch, anh căm ghét em như vậy thật sao? Lúc này, Nhan Tiểu cũng cười gằn, cố không để mình rơi nước mắt, nói: "Được... được, coi như việc em đến đây là sai, giám đốc Văn muốn thế nào thì là như thế".

Nói xong, Nhan Tiểu quay người định bỏ đi, thì cánh tay đột nhiên bị túm chặt, chưa kịp phản ứng gì, đã bị Văn Dịch ôm chặt từ phía sau. Yêu nghiệt ghì chặt Nhan Tiểu trong lòng, chỉ mong hai người cứ ngạt thở như thế rồi chết. Văn Dịch nghiến răng, lòng đau tê tái, nói: "Anh xin lỗi, anh biết không nên quát em, không nên... Anh xin lỗi, nhưng em có biết là mấy hôm nay anh khổ sở thế nào không? Chỉ cần nhắm mắt lại là trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh em và Hạ Hà Tịch ôm nhau. Anh chỉ muốn được giết chết gã Hạ Hà Tịch đó! Anh không nghe rõ hai người đang nói gì, chỉ biết mắt em đỏ hoe, đang

khóc... Mấy ngày qua anh sợ chỉ cần gặp em, em sẽ nói không muốn để mất anh ta, em đã thay đổi ý định, muốn đến với anh ta, muốn chia tay với anh..."

Văn Dịch thấy mũi hơi cay cay, nước mắt đã lăn xuống vai Nhan Tiểu: "Tiểu Tiểu, thực sự là anh rất sợ... Sợ em không cần anh nữa... Nếu đúng là em đến với Hạ Hà Tịch thì anh biết làm thế nào?"

Nhan Tiểu cũng phải bật cười, quay đầu ôm chặt yêu nghiệt, cắn một miếng thật đau lên vai hắn: "Ai bảo là em không cần anh nữa, không cần anh mà em còn cam tâm để anh lừa lấy anh hay sao? Còn đợi anh bao nhiêu năm đó nữa sao? Còn XXOO với anh để có con với anh sao?"

Nhan Tiểu nói đến câu cuối cùng, đột nhiên Văn Dịch sững sờ, ngừng lại một lát, sau khi xác định mình không nghe lầm mới rụt rè hỏi: "Em nói gì vậy?"

Nhan Tiểu lắc đầu, đánh đắm yêu nghiệt túi bụi: "Em nói gì nữa? Không phải anh đi khoe khoang với tất cả mọi người em có rồi đó sao? Đến giờ có thật rồi, anh không dám nhận hả?"

"Nhận chứ, dĩ nhiên là nhận chứ!" Văn Dịch sung sướng ôm chặt Nhan Tiểu, hôn tới tấp, vì quá bất ngờ, một lúc lâu hắn mới bình tĩnh lại được, nâng khuôn mặt đã nhoe nhoẹt nước mắt của Nhan Tiểu, trịnh trọng hứa: "Tiểu Tiểu, anh hứa nhất định sẽ khiến cho em và con trai hạnh phúc suốt đời".

Nhan Tiểu thấy sờ hết gai ốc vì câu nói tình cảm của yêu nghiệt, liền đẩy hắn ra, mắng: "Đừng có suốt ngày con trai, con trai như thế nhờ là con gái thì thế nào?"

Văn Dịch nũng nịu sà tới, lại ôm Nhan Tiểu vào lòng: "Không phải bố chồng em đã giao nhiệm vụ cho em từ lâu rồi đó sao? Sinh một chữ "hảo"... con gái, con trai đều không được thiếu". Nói đến đây, Văn Dịch dừng lại rồi nghiêm giọng nói tiếp: "Đợi tuần sau ông mỗ xong, bọn mình làm đám cưới em nhé!"

"Vâng!" Nhan Tiểu dụi đầu vào lòng chồng, mơ màng nhớ lại, hình như tuần sau, ngày ông mỗ chính là ngày người đó bay sang nước ngoài. Nhan Tiểu khẽ mỉm cười, đã thấy lòng nhẹ hơn. Hạ Hà Tịch, chúc anh lên đường may mắn! Hiện tại em đang vô cùng hạnh phúc.

——Tôi là dài phân cách “sóng gió lại nổi lên”——

Chẳng mấy mà đã đến ngày ông Văn phải lên bàn mổ.

Đối với nhà Nhan Tiểu và nhà họ Văn, dĩ nhiên đây là một việc vô cùng quan trọng. Ngay từ tối đầu tiên, yêu nghiệt đã ở lại trông ông, còn Nhan Tiểu vì có bầu nên bị đuổi về nhà nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, Nhan Tiểu tỉnh dậy, đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc đến viện thì điện thoại đổ chuông.

Nhan Tiểu tưởng rằng yêu nghiệt gọi mình dậy, vừa nhìn màn hình liền sững người, mới nhắc máy. Đầu bên kia điện thoại, giọng Ốt Nhỏ khàn đặc, nói nhỏ: "Chị Nhan Tiểu, chúng ta gặp nhau một lát nhé, mười phút thôi, em đứng dưới nhà đợi chị".

Nhan Tiểu thu dọn đồ đạc xong xuôi xuống tầng, quả nhiên Ốt Nhỏ đã đứng dưới sân đợi cô. Nhan Tiểu nghĩ một lát, vẫn bước đến: "Quả Quả, em vẫn khỏe chứ?"

Ốt Nhỏ cười gằn: "Bây giờ hỏi câu này có còn ý nghĩa gì nữa không?". Nhan Tiểu thấy mắt Ốt Nhỏ đỏ hoe, sắc mặt nhợt nhạt, rõ ràng là mấy ngày qua cô ấy nghỉ ngơi không được tốt.

Ốt Nhỏ cắn chặt môi, dường như phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói: "Chị có biết hôm nay là ngày anh Hạ Hà Tịch bay không?"

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu khẽ run lên, quả nhiên cô không đoán sai, Ốt Nhỏ đến đây là vì chuyện này. Nhan Tiểu đã nghĩ ra lời từ chối, lắc đầu: "Chị chỉ biết hôm nay là ngày ông ngoại anh Văn Dịch mổ. Anh ấy đang đợi chị ở bệnh viện, chị phải đến viện đây".

"Nhan Tiểu!" Thấy Nhan Tiểu chuẩn bị bỏ đi, Ốt Nhỏ liền gọi giật lại, nói: "Tại sao chị lại có thể nhẫn tâm như vậy? Chị có biết là vì chị mà anh ấy bỏ cơ hội thăng tiến ở công ty hay không? Vì chị mà anh ấy cam tâm tình nguyện làm tổn thương trái tim của một cô gái hết lần này đến lần khác. Vì chị mà thậm chí anh ấy còn âm thầm cầu chúc cho chị được dắt tay người khác... Điều quan trọng nhất là, vì chị mà anh ấy không bao giờ nói ra những điều này không? Người bỏ cuộc chưa chắc đã phải là người không có tình cảm sâu nặng. Tại sao chị chỉ chú ý đến mặt tốt của Văn Dịch? Anh ấy chuẩn bị bay rồi, chị đi tiễn anh ấy, nói đôi câu không được sao?"

Nhan Tiểu đưa mắt nhìn xuống, nghe Ốt Nhỏ nghẹn ngào nói hết, mới chậm rãi trả lời: "Người bỏ cuộc chưa chắc đã phải là người không có tình cảm sâu nặng. Nói hay lắm, người đó chính là em ư?"

Nghe thấy vậy, Ốt Nhỏ liền tròn tròn mắt, đứng chôn chân tại trận không biết phải làm gì. Thấy vậy, Nhan Tiểu liền lắc đầu: "Chị phải đi đây, nếu không Văn Dịch sẽ sốt ruột". Nói xong, Nhan Tiểu liền đi vòng qua Ốt Nhỏ bước về phía trước.

"Nhan Tiểu!!!" Ốt Nhỏ lấy hết sức bình sinh để gào, nhưng Nhan Tiểu không quay đầu lại nữa. Nếu quả thật là Hạ Hà Tịch đã buông xuôi rồi thì bây giờ không nên tỏ chút thông cảm nào nữa, không đúng thế sao?

"Nhan Tiểu, chị dừng lại ngay!!!" Ốt Nhỏ vẫn đứng sau hét, Nhan Tiểu lại rào bước nhanh hơn, đi được một đoạn ngắn, đang thắc mắc tại sao sau lưng lại không thấy có tiếng gọi nữa, ngoái đầu lại thì thấy một bàn tay ập xuống, trong tích tắc chỉ thấy trước mặt tối sầm..

Đến khi Nhan Tiểu tỉnh lại, chỉ thấy cô đau ê ẩm. Định thần lại thì phát hiện ra mình đang ngồi trên xe, Ốt Nhỏ ngồi ngay cạnh cô, người ngồi trước lái xe chắc là tài xế của nhà họ Mục.

Thấy Nhan Tiểu tỉnh lại, Ốt Nhỏ quay đầu sang, lạnh lùng nói: "Vừa đúng lúc". Vừa nói dứt lời, xe liền rẽ quặt, sân bay đã hiện ra trước mắt, Nhan Tiểu trợn tròn mắt. Sau khi xe dừng hẳn, lái xe xuống trước.

Ốt Nhỏ nói: "Kể cả bây giờ chị có bay về cũng không kịp được ca mổ của ông ngoại Văn Dịch nữa, điện thoại em cũng đã tắt giúp chị rồi. Đã đến đây rồi thì chị hãy ngoan ngoãn nghe theo đi, vào chào tạm biệt anh Hạ Hà Tịch đi".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu giận đến tím người, nghiêng rặng nhìn Ốt Nhỏ bằng cái nhìn tóe lửa: "Sao em lại có thể..."

Ốt Nhỏ mặt lạnh như tiền, dường như không nhìn thấy Nhan Tiểu: "Vào đi, còn nửa tiếng nữa anh ấy sẽ lên máy bay".

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Ốt Nhỏ, Nhan Tiểu cũng thấy bức, cô gật đầu, cười khẩy nói: "Nửa tiếng đúng không? Được, thế thì chị sẽ ngồi trên xe ba mươi một phút rồi xuống. Chị muốn xem xem ngoài việc bắt cóc người khác đến sân bay, tiểu thư nhà họ Mục còn làm được gì nữa? Có trôi được chị rồi bê đến trước mặt Hạ Hà Tịch bắt tạm biệt không!".

"Chị!" Câu nói này đã thực sự kích nộ Ốt Nhỏ, cô nghiêng rặng ken két trợn mắt nhìn Nhan Tiểu, chỉ muốn xông đến xé thành tám mảnh. Ốt Nhỏ cố gắng kìm chế cơn giận, rồi tự nhiên không còn sức nữa. Ốt Nhỏ nhắm mắt lại vãi về chán chường, nói nhỏ: "Chị tưởng rằng em sẽ không làm như thế ư?". Nói xong, nước mắt đã lăn dài xuống gò má. "Chỉ là vì em thích anh ấy, có gì là sai? Đúng vậy, em ngang ngạnh, ích kỷ, là cô tiểu thư, không hiểu sự đời, hay cái kinh. Nhưng những người quen bọn em, có ai là không biết em tốt với anh ấy thế nào, có ai là không biết em ngờ nghệch, hèn hạ đến mức nào, theo đuổi người ta bao nhiêu năm, đừng nói là cảm động, ngay cả nhìn em, anh ấy còn không buồn nhìn lấy một cái... Năm xưa bạn bè đều nói, Quả Quả, cậu ham cái mới hả? Chưa bao giờ gặp anh chàng nào như thế này, muốn thử hay sao? Em cam đoan rằng nếu theo đuổi một tháng mà không tán đổ em sẽ bỏ cuộc. Nhưng rồi một tháng, hai tháng, một năm, hai năm... em đã kiên trì theo đuổi bao nhiêu năm như vậy mà anh ấy không động lòng. Em phải làm thế nào? Em muốn rộng lượng cầu chúc cho anh ấy hạnh phúc, nhưng nhìn thấy hai người ôm nhau em vẫn rất buồn. Chị tưởng rằng em thực sự muốn đến tìm chị ư? Là do em nhìn thấy anh ấy như vậy nên em không thể chịu được, bắt luận đi đâu, đều lẻ loi một mình, em biết... trong lòng anh ấy chỉ có chị..."

Nhan Tiểu im lặng, vỗ vai Ốt Nhỏ nói: "Em nhầm rồi".

Ốt Nhỏ ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên thì nghe thấy Nhan Tiểu nói: "Em thực sự nhầm rồi. Không phải anh ấy không nhìn em, mà là không dám, không có đủ can đảm để nhìn".

Ốt Nhỏ lắc đầu: "Thế có nghĩa là sao?".

Nhan Tiểu nói: "Chị chỉ là một chiếc bóng trong lòng anh ấy thôi, một chiếc bóng hạnh phúc. Vì lúc chị quen anh ấy, anh ấy vẫn là một cậu bé vô lo vô nghĩ, nên anh ấy mới nhớ chị. Nhưng em thì khác, anh ấy để tâm đến em, chính vì để tâm nên mới đi xa. Chính vì để tâm nên mới không dám chấp nhận em".

Ốt Nhỏ ngo ngắc: "Em vẫn không hiểu".

Nhan Tiểu cắn chặt môi, nhìn về sân bay ngoài cửa sổ, bình thản nói: "Người nên đi vào gặp anh ấy là em chứ không phải là chị. Chị nghĩ có những điều anh ấy nên nói trực tiếp với em. Nếu anh ấy có thể bình thản đối mặt với vụ tai nạn đó, quá khứ đó thì chứng tỏ anh ấy có đủ can đảm chấp nhận em. Chị chỉ là một giấc mơ, em mới là cuộc sống mà anh ấy cần".

Nghe thấy hai chữ "tai nạn", dường như Ốt Nhỏ đã ý thức ra được điều gì, cô sợ đến nỗi ngồi im không nhúc nhích. "Chị nói anh Hạ Hà Tịch là..."

Nhan Tiểu lại vỗ vỗ vào tay Ốt Nhỏ: "Hạnh phúc nằm ngay trong tay em, chỉ có điều phải xem em có đủ can đảm để nắm chặt hay không. Chị về đây, Văn Dịch đang đợi chị". Nói xong, Nhan Tiểu liền xuống xe, đi thẳng mà không ngoái đầu nhìn lại.

—Tôi là dài phân cách “cuối cùng đã kết thúc”—

Nhan Tiểu vừa đợi xe vừa mở điện thoại ở bãi đợi taxi.

Mấy chục cuộc gọi nhớ và gần chục tin nhắn, dĩ nhiên, người gửi chỉ có một: ông xã. Nhan Tiểu không biết do trong lòng có linh cảm hay vì nguyên nhân gì khác mà cô không vội gọi ngay cho Văn Dịch để báo tin rằng mình vẫn bình an mà đọc tin nhắn trước.

7-7 9:06

Bà xã, em đang ở đâu? Sao lại tắt máy?

7-7 9:12

Điện thoại nhà cũng không có ai nhắc? Nhận được tin nhắn, nhớ gọi lại ngay!

7-7 9:40

Ông đã vào phòng mổ rồi. Nhan Tiểu, tại sao mỗi lần đến dịp quan trọng nhất em đều vắng mặt? Rốt cuộc anh có vị trí gì trong lòng em? Đừng để anh đoán nữa, hiện giờ em đang ở sân bay...

7-7 10:30

Điện thoại của em vẫn không gọi được. Tiểu Tiểu, em có biết một tiếng đồng hồ này anh đã phải trải qua khổ sở như thế nào không? Không những phải thấp thỏm đợi ông ngoại đang mổ, mà còn liên tục gọi điện thoại cho em... Anh chỉ sợ, phải chăng từ giây phút này, điện thoại của em sẽ không bao giờ gọi được nữa. Có phải em đã lựa chọn anh ta rồi hay không? Tiểu Tiểu, anh biết từ lâu em không hài lòng về anh, anh ấu trĩ, hay ghen, không chín chắn, không thành đạt, chính vì thế em đã lựa chọn anh ta rồi ư? Được... nếu lựa chọn anh ta, nếu thực sự em nhận được tin nhắn này, thì coi như anh năn nỉ em, em hãy báo cho anh rằng em vẫn bình an, đừng để anh phải lo lắng.

7-7 10:44

Nếu thực sự em đã lựa chọn anh ta... Nhan Tiểu, em nghe đây, từ nay trở đi em phải cố gắng ăn uống đầy đủ, không được thức khuya, không được dậy muộn, không được uống cà phê lúc đói, không được vì công việc mà thức đêm, không được cứ không vui là trốn đi, không được trong lòng có chuyện mà không chịu nói ra, không được quên anh...

7-7 11:04

Bà xã, anh đang đợi em.

Nhan Tiểu đọc hết tin nhắn, rồi bật khóc. Nước mắt nước mũi giàn giụa. Văn Dịch, đúng là anh rất ấu trĩ. Ai nói với anh rằng em mất tích mấy tiếng đồng hồ là vì chạy theo người đàn ông khác hả? Đồ ngốc! Anh tưởng là đang quay phim truyền hình à?

Nhan Tiểu vừa khóc vừa cười, đang định gọi điện cho yêu nghiệt thì tiếng chuông đặt riêng cho Văn Dịch đã vang lên. Nhan Tiểu nhấc máy, người đầu bên kia điện thoại gần như hét lớn: "Bà xã!!!"

Nhan Tiểu trều môi, cố gắng không để mình khóc, hỏi: "Ông vẫn ổn chứ anh?"

Đầu bên kia cũng đã bình tĩnh hơn, trả lời bằng giọng run run: "Ổn, mọi thứ đều ổn. Tiểu Tiểu..."

Nhan Tiểu nhìn lên trời, không cảm được nước mắt, nói: "Yêu nghiệt, vừa nãy em nói với Ốt Nhỏ mấy câu, em cảm thấy cũng rất thích hợp với hai chúng mình".

"Câu gì vậy?"

"Em nói..." Nhan Tiểu lau nước mắt, cười nói. "Em nói, hạnh phúc đều nằm trong tay mình, chỉ có điều xem mình có đủ can đảm để nắm chặt hay không. Cảm ơn anh đã có đủ can đảm quay về, phá hoại các cuộc hẹn hò của em, lừa em lấy anh, chính vì thế, em cũng đã đánh cược một lần. Em nói với Ốt Nhỏ rằng, sẽ không đi gặp Hạ Hà Tịch nữa, vì mọi sự can đảm của em đều đã trao cho anh rồi."

Nghe thấy vậy, đầu bên kia điện thoại đột nhiên không lên tiếng nữa. Nhan Tiểu vừa khóc vừa nhìn lên trời, bầu trời xanh thẳm, hơn nửa năm trước, ngày yêu nghiệt về nước, không phải trời cũng xanh như vậy sao? Phải chăng lúc đó hắn đã hạ quyết tâm, không thành công quyết không lùi bước?

"Văn Dịch, anh còn ở đó không?"

"Còn..."

"Anh đến đón em đi, em ở sân bay. Em đói quá, con trai anh cũng đói rồi, em còn chưa ăn sáng đây này."

"Được. Em cứ đợi nhé, đứng yên đừng đi đâu. Anh sẽ đến đón em, đón em về nhà..."

Nhan Tiểu cúp máy, mọi thứ trước mắt đã sáng sủa. Hóa ra, hạnh phúc thực sự rất giản đơn, chỉ cần bạn có đủ can đảm để nắm bắt.

Hồi kết

Đợi đến khi ông Văn bình phục sau ca mổ, yêu nghiệt và Nhan Tiểu tổ chức đám cưới, bụng kẻ nợ đã được ba tháng, sắp không giấu được mọi người nữa.

Lúc này, cô dâu chú rể đang đứng ở đầu trước của thảm đỏ, chỉ đợi tiếng nhạc vang lên là chậm rãi bước vào cuộc sống hôn nhân của họ. Còn kẻ kia, đang hồi hộp thở gấp. Nhan Tiểu với chiếc váy cô dâu trắng muốt, nhìn thấy chồng thờ hồn hèn liền thắc mắc: "Anh làm sao vậy?"

Yêu nghiệt, răng va vào nhau lập cập: "Anh hồi hộp quá!"

"Hồi hộp cái gì?"

"Sợ lát nữa em lại thay đổi ý định mà chạy mất."

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu liền tròn mắt nhìn yêu nghiệt, nếu không đứng trước mặt bá quan văn võ thì chắc chắn cánh tay của kẻ nợ lại tím bầm. Trên sân khấu, Ninh Khiêm Nhã, người chứng hôn còn đang nói nhỏ gì đó, hai vợ chồng liền im lặng một lúc, yêu nghiệt khẽ chọc vào vợ, nói nhỏ: "Tiểu Tiểu, thực ra có một câu, từ lâu anh rất muốn hỏi em".

Nhan Tiểu im lặng, không ngờ lại có chung suy nghĩ: "Thực ra, em cũng có một câu hỏi từ lâu rất muốn hỏi anh".

"Em nói trước đi."

"Anh nói trước đi."

"Thôi, cùng nói vậy."

"Vâng!" Nhan Tiểu gật đầu.

Hít một hơi thật sâu, hai người cùng đếm ngược ba, hai, một, thì cùng lúc nghe thấy đối phương hỏi: "Ba năm trước tại sao bỏ đi mà không nói câu gì?".

Nói xong, cả hai vợ chồng đều sững người.

Nhan Tiểu cau mày: "Nói dối, chính anh bỏ đi mà không nói câu gì, tại sao lại nói em bỏ đi mà không nói câu gì hả?".

Yêu nghiệt nghiêng răng: "Chính em... chính em! Em là kẻ phụ tình!!".

Hóa ra, ba năm trước, cũng có thể coi Văn Dịch là người bị hại. Sáng hôm đó, sau khi tỉnh dậy, hai người vừa biến thành người lớn đều rất xấu hổ. Yêu nghiệt ậm ừ chào Tiểu Tiểu, hồi lâu, Tiểu Tiểu mới mắt nhắm mắt mở nói: "Tở đời rồi...".

Nghe thấy vậy làm sao yêu nghiệt chịu bỏ qua cơ hội thể hiện tuyệt vời này, hắn gọi ngay cho tiếp tân bảo mang đồ ăn đến. Cô nàng phụ tình chưa tỉnh rượu hẳn lại giờ trở, khóc nói: "Tở muốn ăn bánh hành bán ở cổng trường cơ!!".

Để giành được nụ cười của người đẹp, trăm núi ngàn sông có đáng ngại chi? Yêu nghiệt liền ăn mặc chỉnh tề đi mua ngay bánh hành cho Tiểu Tiểu, nhưng bước ra đến cửa, vội quay lại, đến gần Tiểu Tiểu, hôn lên trán cô hỏi: "Tiểu Tiểu, nếu tớ đi mua bánh hành thì có phải cậu sẽ đồng ý với tớ không?".

"Đồng ý cái gì?"

"Làm... làm bạn gái tớ."

"Ồ..."

Và thế là, kẻ nợ liền hào hứng vượt nửa thành phố đi mua bánh hành đến khi hắn quay lại, người không thấy, phòng trống không. Tin vật làm tin trong tay, chiếc bánh hành, đã nguội ngắt từ lâu. Hóa ra, không phải Tiểu Tiểu muốn làm người yêu của hắn thật, mà chỉ là... ngại từ chối hắn trước mặt thôi.

Nói đến tình sử đau thương năm xưa, yêu nghiệt rớt nước mắt: "Sau đó em liền chễm chệ ngồi trong xe của Ninh Khiêm Nhã quay về tư hợp viện, lúc đó anh nghĩ, chắc chắn là em đã đến với lão đó!!".

Nghe thấy sự thật này, Nhan Tiểu vô cùng sững sốt. Cô đã đặt ra mọi giả thiết, nghĩ không phải chính yêu nghiệt phụ tình mình đó sao? Tại sao tự nhiên mình lại biến thành kẻ có tội? Đêm hôm say rượu cô không quên, thế mà lại quên chuyện tình giấc sáng ngày hôm sau ư?

Yêu nghiệt nghiêng răng: "Em nói đi, tại sao hồi đó em lại bỏ anh?".

Hai hàm răng Nhan Tiểu run lẩy bẩy: "Em không nhớ gì hết, tưởng đó là một giấc mơ, giờ anh nhắc lại em mới sức nhớ ra. Anh có tin không?".

Yêu nghiệt "hừ hừ" rồi nói: "Nếu anh tin thì anh không phải họ Văn!".

"Nhưng thực sự là em quên mà, lúc đó em say, làm sao nhớ được nhiều chuyện như vậy? Chỉ tại anh ngớ ngẩn coi chiếc bánh hành là tin vật làm tin thôi!"

"Ai chà, em lại trách anh hả? Tại em đòi ăn bánh hành! Tại em say đòi ăn bánh hành bán ở cổng trường đại học nằm ở vành đai ba!"

"Em đã nói là em say mà, em say mà anh còn để ý đến câu nói của em à? Anh ngốc thật!"

"Em là kẻ phụ tình!!"

Trên sân khấu, cuối cùng Ninh Khiêm Nhã đã phát biểu xong cảm tưởng, gạt nước mắt của người làm chứng, nói: "Bây giờ, xin mời cô dâu, chú rể lên sân khấu!".

Một tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên. Phía dưới lại không có động tĩnh gì.

Ninh Khiêm Nhã tưởng là Văn Dịch và Tiểu Tiểu đang đứng ở ngoài không nghe thấy, bèn gọi to hơn: "Xin mời cô dâu, chú rể bước lên sân khấu!".

Tiếng vỗ tay lại một lần nữa nổi lên.

Vẫn... không thấy động tĩnh gì.

Ninh Khiêm Nhã đang thắc mắc thì thấy anh mặt mận hớt hải chạy vào, la lớn: "Còn mời gì nữa? Mời gì nữa, bọn họ đang đánh nhau ở ngoài kia kia!".

Bên ngoài, cỏ xanh mơn mẫm, trời xanh mây trắng. Cô dâu chú rể, com lê đen, váy trắng, đang cài nhau àm ỉ.

"Tại anh ngổ, việc quan trọng như thế mà còn quên."

"Thế em không ngổ à? Sao lúc đó em không động não mà nghĩ chứ!"

Cũng may là, mặc dù em ngốc anh ngổ, nhưng cuối cùng chúng ta đã lấy lại được can đảm, giữa biển người mênh mông tìm lại được nhau, lấy lại được can đảm dắt tay đối phương.

Hậu ký

Ngày nọ tháng nọ năm nọ, thời tiết ở Thành Đô khá ngột ngạt. Đột nhiên Mèo đề nghị đi ăn thịt xiên, và thế là tôi và cô nàng cùng đến một quán ăn nhỏ gần nhà. Vì cả hai đều quen bà chủ, sau khi uống ba cốc bia, bọn tôi và bà chủ liền nói chuyện phiếm với nhau.

Bà chủ hỏi chúng tôi, hai em thường đến chỗ chị ăn thịt xiên, có phải là do đồ ăn nhà chị ngon không?

Mèo là người thật thà nên lắc đầu nói, chủ yếu là do quán này gần nhà Mèo nên cô nàng lười mới đến đây ăn. Nghe thấy vậy, bà chủ cũng không giận, chỉ cười trừ chúng tôi một lát. Lúc này Mèo rất hăm hực, vì là bạn bè thanh mai trúc mã nên tôi và cô nàng bị hiểu lầm không chỉ một, hai lần.

Vì mấy câu châm chọc của bà chủ mà Mèo giờ dỗi lên rồi nổi cơn bực, la lớn, tớ sẽ viết một truyện về thanh mai trúc mã, nói cho thiên hạ biết rằng trúc mã trong tiểu thuyết đều là giả, trúc mã thực sự phải là kẻ biết hết thói hư tật xấu, những chuyện không dám kể cho ai nghe của bạn,

thường xuyên cười nhạo bạn, chế giễu bạn, ngoài ra còn ám bạn, hại bạn để bạn bị tất cả mọi người hiểu lầm, hại bạn không tìm được người yêu! Không liên quan gì đến cái gọi là Đồng Giao, tình cảm sâu nặng cả!

Lúc đó tôi ngồi bên cạnh vừa uống rượu vừa cười để thêm vào, thế thì cậu phải nhớ nói cho độc giả biết rằng, mọi thanh mai đều là các cô nàng vừa lười vừa bừa bộn, vừa tham ăn lại vừa đánh đá, thực nữ à, dịu dàng à, đều là giả vờ hết. Không liên quan gì đến cái gọi là nhẹ nhàng, xinh đẹp cả.

Kết quả, một chuyện đáng sợ đã xảy ra.

Mấy tháng sau, Mèo nói, cô nàng, đã viết xong một tiểu thuyết liên quan đến trúc mã thật, lại còn bắt tôi phải viết cho lời kết. Trước hết, tại đây tôi xin nói rõ rằng, tiểu thuyết này hoàn toàn không liên quan gì đến tôi, mọi tình tiết đều là do kẻ nọ bịa ra từ đầu đến cuối.

Tôi chỉ kế thừa mọi phẩm chất tốt đẹp của Văn Dịch, ví dụ đẹp trai, chung thủy, đáng yêu, hút hồn người khác, rất mong các bạn độc giả nữ tìm đến tôi để nói chuyện nha!

Quay về cuốn tiểu thuyết này, thực ra lúc đầu khi đọc được hồi kết của câu chuyện, tôi đã từng hỏi Mèo rằng tại sao không để Nhan Tiểu chọn Hạ Hà Tịch? Không phải đây là mẫu đàn ông mà các cô gái thích nhất, dễ rung động nhất hay sao? Mèo lắc đầu và nói rằng tại vì yêu nghiệt can đảm hơn Hạ Hà Tịch.

Hắn thắng vì can đảm hơn Hạ Hà Tịch. Hai người chia tay ba năm, nhưng Văn Dịch lại có can đảm về nước để theo đuổi Tiểu Tiểu, có can đảm lừa cô ấy lấy mình, có can đảm chăm sóc cô ấy suốt đời. Còn Hạ Hà Tịch thì sao? Nếu năm xưa lấy hết can đảm tỏ tình với Tiểu Tiểu thì có thể kết cục của ngày hôm nay đã khác.

Chính vì thế Văn Dịch đã được hạnh phúc, còn Hạ Hà Tịch "nhút nhát", đường tình vẫn còn là ẩn số. Tôi hôm chuẩn bị xong bản thảo đầu tiên, Mèo nói gần như cô đã dùng hết nửa túi giấy ăn, cô chưa bao giờ viết một câu chuyện mất công mất sức như vậy, cô xót xa cho sự nặng tình của Hạ Hà Tịch, cũng thương cho sự chờ đợi của yêu nghiệt, mặc dù có nhiều cảm xúc, nhưng ngay từ đầu kết cục đã được đưa ra.

Lúc Mèo nói với tôi câu này, đột nhiên tôi nhớ đến cảnh hồi học cấp hai, Mèo rụt rè tỏ tình với cậu nam sinh đẹp trai nhất trường, kết quả ra sao? Xin hãy thử lỗi cho tại hạ ngửa mặt lên trời hét lên ba tiếng, dĩ nhiên là bị từ chối rồi! Nhưng sau đó rất nhiều năm, tôi đã từng hỏi cô ấy, cậu có hối hận không? Có hối hận vì cảm thấy mất mặt khi bị từ chối trước mặt bao nhiêu người không?

Cô ấy đã lắc đầu và nói dĩ nhiên là không hối hận, nếu không tỏ tình thì làm sao biết trong lòng đối phương nghĩ gì? Chỉ có thử thì mới biết không thể thành công. Điều may mắn nhất của tớ là sau bao nhiêu năm, tớ có thể hãnh diện nói với tất cả mọi người rằng, tớ chưa bao giờ để lỡ một mối tình nào thuộc về mình.

Bởi mối tình nào tớ cũng đã nhìn nhận bằng sự can đảm và lòng chân thành của mình, giống như Văn Dịch và Tiểu Tiểu trong câu chuyện này. Giống như câu danh ngôn: "Lòng can đảm là gì? Lòng can đảm là cái rõ ràng là rất sợ, nhưng vì ước mơ mà kiên quyết làm đến cùng".

Không phải Văn Dịch không sợ thất bại đâu. Nhưng hắn vẫn làm, chính vì thế hắn là kẻ chiến thắng. Tình yêu chính là lòng can đảm cộng với tình cảm chân thành.

Cuối cùng, xin chúc mừng Mèo, sự hóa thân của lòng can đảm và những tình cảm chân thành. Chúc cho tất cả các chị em sẽ tìm được hồi ảm, tìm được lòng can đảm sau khi đọc cuốn tiểu thuyết này, và cũng chúc các bạn sớm tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mũ Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: NGOẠI TRUYỆN 1 : Nhan Tiểu, em có còn nhớ gã yêu nghiệt trong nhà nghỉ năm đó không ?

Ba năm trước, trong ký túc xá nam.

Một rười đêm, Văn Dịch đang ngủ say thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cậu bạn nằm ở giường bên cạnh không biết đang tỉnh hay đang mơ, lẩm bẩm chửi mấy câu rồi trở mình ngủ tiếp. Văn Dịch khoác thêm chiếc áo khoác, ra đến ban công mới nghe điện thoại, đầu bên kia khá ồn ào, một hồi lâu Văn Dịch mới nghe thấy tiếng một cô gái đang lẩm nhảm: "A lô? Uống ly nữa đi..."

Câu chuyện đã được mở màn.

Lúc Văn Dịch đến quán bar, Nhan Tiểu đang ngồi trên sofa cười trừ. Nhân viên phục vụ cũng bó tay, nói từ ngày làm ở đây đến nay, đã gặp rất nhiều kẻ say, nhưng chưa bao giờ gặp cô nàng nào say rượu kỳ quặc như cô nàng này.

Người khác sau khi say rượu chửi bới có, đập phá có, còn Nhan Tiểu ngồi rất ngoan ngoãn, chỉ cười. Từ bàn này cười sang bàn khác, không nói gì cũng không có hành động gì, chỉ nhìn chăm chăm vào người ta rồi cười, đuổi không chịu đi. Trước lúc Văn Dịch đến, Nhan Tiểu đã cười đuổi mất khách ở năm bàn rồi.

Nhân viên phục vụ không biết làm thế nào, bảo cô vào phòng nghỉ, đồ dành mãi Nhan Tiểu mới chịu gọi điện cho Văn Dịch. Sau khi biết được sự tình, Văn Dịch bức lắm, mấy tiếng trước hẳn đã biết được chuyện Nhan Tiểu thất tình qua lời kể của Ninh Khiêm Nhã, lúc đầu định đợi Nhan Tiểu gọi điện thoại đến xin được an ủi, kết quả đợi mãi cả mắt, ngủ thiếp đi thì nửa đêm nhận được điện thoại nói kẻ nọ đang say rượu.

Văn Dịch bức quá, mắt còn díp lại định quát một trận thì nghe Nhan Tiểu nói: "Yêu nghiệt, mau kéo tớ, hình như tớ cười không dừng lại được nữa". Nói xong, người cô đổ rầm xuống đất. Nghe thấy vậy, đang bức nhưng yêu nghiệt cũng phải phì cười. Nhà người cũng còn gọi là có lương tâm, trước lúc xu còn gọi tên ta chứ không phải tên anh ta.

Lúc yêu nghiệt trèo tường ra khỏi ký túc xá nam, đã bị cô gác cổng phát hiện đuổi theo khá xa, cho dù thế nào đêm nay cũng không quay về được nữa. Cộng với việc bên này Nhan Tiểu say mềm, Văn Dịch đành phải đưa Tiểu Tiểu tới nhà nghỉ.

Mặc dù bình thường yêu nghiệt cũng rất lông bông, nhìn rất lưu manh, nhưng việc vào nhà nghỉ... lại là lần đầu tiên, giống như cô gái lần đầu tiên lên xe hoa. Hẳn khả năng ngừng, cộng với việc Nhan Tiểu say bất tỉnh nhân sự, hẳn cứ có cảm giác mình đang lợi dụng người khác, lúc đầu thì định sau khi đưa Nhan Tiểu về phòng sẽ ra ngoài sảnh lớn đợi một đêm để thể hiện sự trong sạch của mình, nhưng sau khi hai người vào phòng, đã xảy ra một số chuyện...

Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cho Nhan Tiểu, yêu nghiệt liền xin nhân viên phục vụ nước trà đặc và thuốc giải rượu, nửa đút nửa đổ vào miệng Nhan Tiểu, cô nàng nôn mấy lần, cuối cùng cũng đã tỉnh. Nhan Tiểu mở mắt nhìn thấy xung quanh rất lạ, liền túm Văn Dịch đang ngồi bên cạnh, xoa trán hỏi: "Đây là đâu vậy?"

Nghe thấy vậy, Văn Dịch liền lườm một cái, xòe tay ra nghiêng rằng nói: "Trả tiền đây!"

Nhan Tiểu vẫn nửa say nửa tỉnh, đang là lúc khó chịu nhất, thấy yêu nghiệt thách thức cũng không còn sức phản bác, lại xoa trán nói với giọng yếu ớt: "Trả tiền gì cơ? Sao tớ lại ở đây? Sao cậu lại đến đây?"

Yêu nghiệt "hừ" một tiếng, rất không hài lòng với câu nói cuối cùng của Nhan Tiểu, cố tình nói với giọng lè nhè: "Dĩ nhiên là phải trả tiền rồi! Xem xem, cậu nhiều tiền như vậy, thất tình rồi còn mò đến quán bar uống rượu, vì cậu mà tớ bị bà gác cổng đuổi cho chạy té khỏi, mãi mới thoát được, vừa phải bắt taxi vừa phải thuê phòng, tớ là sinh viên nghèo làm sao đọ với cậu được, số tiền này cậu phải trả đó!"

Văn Dịch mồm năm miệng mười nói một lèo, Nhan Tiểu lại cúi đầu không nói gì nữa. Lúc này yêu nghiệt mới sực nhớ, hình như vừa nãy nổi hứng lại nhắc đến hai chữ "thất tình" thì phải. Ngừng một lát, yêu nghiệt lại trêu Nhan Tiểu: "Này, có phải là lần đầu tiên cậu thất tình đâu, buồn làm gì".

"..." Tóc mai che hết trán Nhan Tiểu, khiến Văn Dịch không quan sát được nét mặt của cô.

Văn Dịch ngồi xuống giường, rụt rè huych vào cánh tay đối phương rồi nói tiếp: "Dưa chín ép không ngọt, tội gì phải thế chứ? Hơn nữa, cậu cũng không hẳn là thất tình..."

Thất tình thì trước hết phải có tình mới thất được, bao nhiêu năm qua cậu đã yêu ai đâu. Tiểu Tiểu, cậu hạnh phúc biết bao... đúng không?"

Chưa nói dứt lời, đột nhiên yêu nghiệt bị đối phương lấy gối đập tới tấp, hấn vừa tránh vừa nghe Nhan Tiểu gào: "Cậu cút đi! Có ai khuyên nhủ người khác như cậu không?"

"Tớ nói thật đó chứ!" Văn Dịch vừa cướp chiếc gối, đang định mắng thêm mấy câu nữa, trợn mắt nhìn, lại thấy Tiểu Tiểu nước mắt giàn giụa. Bị phát hiện là khóc nhè, Nhan Tiểu cũng không lau mặt nữa, để mặc cho nước mắt rơi lã chã, khóc nức nở: "Cậu thì biết cái quái gì! Cậu là cái thá gì!! Cậu mà xứng đáng là bạn tớ hả, ngoài việc xát muối vào vết thương của người khác, cậu không biết gì hết!!".

Thấy vậy, Văn Dịch biết Tiểu Tiểu không phải đùa, hấn sững người một lát rồi đưa tay ra lau nước mắt cho Nhan Tiểu: "Ồ thì tớ... muốn lắng sang chuyện khác để cậu đừng nghĩ đến nữa mà, rõ ràng là cậu biết tớ đang đùa...".

Nhan Tiểu phát mạnh vào tay yêu nghiệt, tiếp tục khóc: "Tớ đã sống hơn hai mươi năm rồi, bạn bè xung quanh, người thì đang yêu, kẻ thì đã từng yêu, chỉ có tớ, đừng nói là người yêu, từ nhỏ đến lớn chẳng có ai theo đuổi cả!! Tớ kém cỏi như vậy sao? Hu hu... Con bé béo ngay phòng bên cạnh cũng yêu rồi, còn tớ thì sao? Cho dù tớ cố gắng đến đâu, chủ động tỏ tình cũng vậy mà bị động yêu thầm cũng thế có lần nào thành công đâu? Tớ vô duyên đến vậy sao, khó lọt được vào mắt con trai đến vậy sao? Hu hu...".

Thấy Nhan Tiểu khóc mất đồ hoe, tội nghiệp như chú thỏ con, Văn Dịch cũng không kìm được sụt sịt, hấn rất muốn nói với cô rằng, thực ra sự thật không phải như vậy, nhưng sợ nói ra lại bị đánh chết... Văn Dịch liếc Nhan Tiểu một cái, dĩ nhiên là không phải Tiểu Tiểu không có ai thích, từ thằng Lý hàng xóm hồi nhỏ đến Kính Nhỏ hồi cấp hai, rồi cả cậu lớp trưởng lớp xã hội hồi cấp ba. Mặc dù Nhan Tiểu không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng nét đặc biệt của cô vẫn thu hút được một vài người, nhưng lần nào yêu nghiệt cũng chọc ngoáy, để đối phương nản chí rút lui.

Lần này, khi biết Nhan Tiểu thích anh Khiêm Nhã, yêu nghiệt lại gờ ngón nghề cũ, cố tình giả vờ rất thân mật với Tiểu Tiểu trước mặt anh ta, một điều "Tiểu Tiểu", hai điều "Tiểu Tiểu", hấn không biết hấn nghĩ thế nào, nói tóm lại là hấn không muốn Nhan Tiểu cách mình quá xa, không muốn cô lại gần những anh chàng khác.

Nhưng anh Khiêm Nhã không phải là người theo đuổi Nhan Tiểu, càng không ngờ nghịch như Nhan Tiểu. Trong cú điện thoại ban nãy, Ninh Khiêm Nhã đã chỉ thẳng vào điểm yếu của Văn Dịch, nói: "Tiểu Dịch, anh đã từ chối Tiểu Tiểu rồi, lúc này cô ấy yếu đuối nhất, nếu em tranh thủ cơ hội này chắc cô ấy sẽ chấp nhận em".

Yêu nghiệt vừa run rẩy vì Nhan Tiểu lại một lần nữa thất tình vừa cố chống chế: "Anh Khiêm Nhã nói linh tinh gì vậy? Anh từ chối cậu ấy cũng đáng đời, đùa mồm đòi chòi mâm son, liên quan gì đến em?"

Đầu bên kia liền cười: "Được, không liên quan gì đến cậu thì hằng ngày cậu bu quanh người ta như ruồi bu làm gì? Làm lỡ dở cuộc đời của người ta bao nhiêu năm thì cũng phải nhìn ra được tình cảm của mình rồi chứ? Đừng nói anh không nhắc nhở cậu, cái trò đó của cậu sẽ không còn có hiệu lực sau khi đi làm đâu, đến lúc Tiểu Tiểu tốt nghiệp chạy theo người khác thì cậu cũng đừng có khóc nhé!"

Nhớ lại lời dẫn dắt của anh Khiêm Nhã, tim yêu nghiệt đập mạnh hơn, hấn nắm chặt tay lại, miệng lắp bắp: "Thực... thực ra Tiểu Tiểu à, tớ... haizz, tớ muốn nói rằng cậu không hề kém cỏi, đó là do đám người đó không có mắt, không có phúc, tớ đối với cậu...". Yêu nghiệt không dám ngoảnh đầu nhìn Nhan Tiểu, chỉ xoa xoa mái tóc bù xù, lấy hết can đảm nói: "Lần nào nhìn thấy cậu ở bên cạnh thằng con trai khác tớ lại cũng thấy bức mình, thấy ghét! Tớ chỉ muốn bóp chết cậu cho xong, làm việc gì cũng không chuyên tâm được. Lúc đầu tớ còn tưởng rằng do đã quen với việc có cậu ở bên cạnh, nhưng sau đó tớ phát hiện ra rằng bất luận tớ ở đâu, xảy ra chuyện gì, người đầu tiên tớ gọi điện để thông báo chắc chắn là cậu, những lúc buồn chán tớ lại nhớ đến cậu, có việc gì muốn tìm người để bàn bạc lại nhớ đến cậu, mời bạn bè ăn quà nhớ đến cậu, muốn mời đồ ăn cũng nhớ đến cậu... Mọi thứ đều là cậu! Tớ cảm thấy, chẳng nào không yêu thì cũng bỏ không, hay là... bọn mình thử xem?"

Nói xong, Văn Dịch lấy hết can đảm ngoái đầu nhìn lại, hấn đã tưởng tượng ra một ngàn một trăm linh một nét mặt của Nhan Tiểu, nhưng không thể nghĩ đến rằng hấn vừa tỏ tình với một khuôn mặt... đang ngủ ngon lành.

Thấy vậy, Văn Dịch khóc dở mếu dở, hết vỗ đầu Nhan Tiểu rồi lại đâm nhẹ, lúc này mới quan sát kỹ cô. Ồ, xét về tổng thể, lúc ngủ đẹp hơn lúc thức, ít nhất là không gây ồn ào! Hàng mi dài thỉnh thoảng lại động đậy, đứng gần như thế này thấy da cũng trắng trẻo, hồng hào, chắc là do uống rượu, đôi môi hơi cong lên, đồ mọng rất đáng yêu, rất muốn... cắn một cái!

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Văn Dịch liền giật bản mình, nhưng vẫn không kìm được muốn lại gần, giống như bị ma ám muốn thòm một cái. Thòm đi, chẳng nào cậu ta cũng ngủ say như chết, không biết gì đâu. Không thòm, hình như là quân tử hơn... Trong lúc yêu nghiệt đầu tranh tư tưởng, trán hai người gần như đã sát vào nhau, đúng lúc này, con thỏ con đang ngủ say lại chớp chớp lông mi, ngo ngác mở mắt.

"Á..."

Yêu nghiệt hét lên bật ra xa cả trăm mét, đứng ở cuối giường nhìn Nhan Tiểu với vẻ vô cùng hoảng hốt, còn Nhan Tiểu vẫn đang ở trong trạng thái ngơ ngác: "Sao vậy?"

"Cậu... cậu..." Yêu nghiệt sờ lên trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ngạt thở đến nỗi gần như không thốt ra lời nữa. Cô nàng này lạ thật, đã ngủ say như chết rồi mà còn có thể tỉnh lại ngay được, xác chết cũng không đáng sợ như vậy.

Nhan Tiểu quay cái đầu nặng tựa ngàn cân: "Vừa nãy cậu định làm gì vậy?"

"Không làm gì cả."

"Không đúng, hình như tớ nhớ là..."

"Cậu tỉnh rượu tớ sẽ về! Có việc gì thì gọi điện cho tớ!" Yêu nghiệt luống cuống tính cách bỏ chạy, nói xong liền đi ra ngoài, lúc này lại nghe thấy Nhan Tiểu "ờ" một tiếng, nhìn lên trần nhà nói: "Cậu muốn thom tớ".

Cậu muốn thom tớ...

Cậu muốn thom tớ...

Ngay lập tức, Văn Dịch sững người đứng im không nhúc nhích, hẳn cảm thấy sự anh minh cả đời mình bị hủy hoại vì nộ hôn này, và điều thiệt thòi nhất là, mình lại không hôn được! Văn Dịch không biết giải thích thế nào, tay nắm chặt thành nắm đấm tiến không được, lùi cũng không xong. Cùng lúc đó, Nhan Tiểu đã đi chân không chậm rãi bước đến trước mặt yêu nghiệt, kiễng chân lên ngửa cổ nhìn vào tên trúc mã cao hơn mình rất nhiều, chu môi nói với giọng nũng nịu: "Tớ đã thề rằng, nộ hôn đầu đời sẽ phải chủ động hôn người đàn ông mà tớ thích thì mới không bị người khác hôn, giống như thế này". Nói xong, Tiểu Tiểu liền kiễng chân cao hơn, ngẩng đầu hôn nhẹ vào môi Văn Dịch. Ngay lập tức, Văn Dịch có cảm giác như có dòng điện chạy qua, tim đập thình thịch nhưng không hiểu tại sao lại thế.

Đây không phải là nộ hôn đầu đời của Văn Dịch, nhưng tại sao... lại hồi hộp như vậy? Và cùng lúc đó, Nhan Tiểu lại chép chép miệng, đưa ra lời tổng kết: "Không ngon, đắng lắm!". Nói xong lại ngờ nghệch quay đầu lại, định leo lên giường, nhưng vừa quay người, cánh tay liền bị kéo lại.

Yêu nghiệt ôm chặt eo Nhan Tiểu, áp chặt đôi môi xuống, cuối cùng mới hơi buông ra nói: "Tớ dạy cậu..." Giọng hắn dục dỗ và trầm ấm.

Nhan Tiểu bị mê hoặc, mắt lơ lơ: "Dạy tớ cái gì?".

"Dạy cậu ăn thế nào để thấy môi ngọt..." Nói xong, đôi môi hắn lại áp xuống một lần nữa, cùng lúc đó lưỡi đã khéo léo đưa vào miệng đối phương, lia đi lia lại hướng dẫn cô nàng Nhan Tiểu vùng vẫy về cách thực hiện. Hai đứa càng hôn càng say, cuối cùng cả hai ngã vật ra giường, lúc này Văn Dịch mới như người vừa tỉnh mộng, đang định ngồi dậy thì bị Nhan Tiểu kéo xuống đè chặt.

"Không được đi!! Cậu đi rồi tớ còn mặt mũi nào nữa? Tớ không có sức hấp dẫn như vậy sao?"

Yêu nghiệt hít một hơi thật sâu, không nên xúc nổi. Nhưng nếu bây giờ không đi, hẳn không biết mình sẽ kìm chế được bao lâu nữa. "Nhưng... á!" Chưa nói dứt lời, yêu nghiệt liền cảm thấy cổ đau nhói, hóa ra con thỏ nổi cáu cũng sẽ cắn người, Nhan Tiểu lại cắn xương đòn của hắn.

Văn Dịch bị chạm vào vùng nhạy cảm, không chịu được khẽ rên rỉ, mặt cũng đỏ bừng. Thấy vậy, Nhan Tiểu liền cười hề hề rất lưu manh: "Hóa ra cậu sợ buồn...". Nói xong, cô lại phả hơi ấm vào vành tai yêu nghiệt.

Yêu nghiệt nghiêng chặt hai hàm răng, túm chặt bàn tay kẻ nọ đang định cời thất lưng, mắt đỏ lên gầm: "Cậu có biết cậu đang làm gì không hả? Cậu có biết..."

"Suyt, yêu nghiệt!" Nghe thấy tên mình, tự nhiên bàn tay Văn Dịch lại mất đi sức mạnh ngăn lại, không phải từ trước đến nay đều như vậy đó sao? Chỉ mong khi Nhan Tiểu thất tỉnh, cái tên mà cô nhớ đến đầu tiên là tên của hắn, chỉ mong mỗi lần cô say rượu, trước khi xỉu, cái tên cuối cùng mà cô gọi là tên của hắn, hiện giờ đều đã trọn vẹn rồi. Còn... đợi gì nữa?

Lúc Văn Dịch đưa vào, Nhan Tiểu thấy rất đau, khóc khóc, giờ chân đá yêu nghiệt, miệng la lớn: "Đau!".

Thông thường, với tình huống này, muốn đạt một trăm điểm, nam chính đẹp trai, dịu dàng nói thế nào? "Ngoan nào, sẽ hết đau thôi!", hay "Đừng sợ, có anh đây mà", hay "Không sao, cố gắng một chút nhé!".

Nhưng mặt Văn Dịch cũng méo xệch, nói: "Tớ cũng đau!".

Nhan Tiểu: - _III Âm một trăm điểm. Văn Dịch, cậu muốn làm hết bài tập chắc là rất khó.

Lúc yêu nghiệt ra vào trong cơ thể cô, thực ra Nhan Tiểu không có cảm giác gì là thích thú, nhưng khi nhìn thấy một người nháp nhô trên người mình, và người này lại là Văn Dịch, đột nhiên Nhan Tiểu cảm thấy rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Lúc đó cô đã không kìm được, bật hỏi: "Yêu nghiệt, ngày mai cậu sẽ không đi tố cáo tớ cưỡng hiếp cậu sau khi say rượu chứ?".

Văn Dịch vừa chuyên cần canh tác vừa nghiêng răng nói: "Có! Dĩ nhiên là có chứ! Cậu đáng ghét lắm!".

Đột nhiên Nhan Tiểu có phản luống cuống: "Thế thì làm thế nào hả?".

"Lấy tớ thôi..."

"Suyt, đừng nói nữa, tập trung vào đi."

"Không, như thế này cảm thấy đỡ đau hơn."

...

Sau này rất nhiều rất nhiều lần, mỗi lần nhớ đến cảnh tượng đêm hôm đó, Văn Dịch đều thấy hối hận. Không nên đợi đến lúc trời sáng, không nên ngoan ngoãn nghe lời như vậy, đáng lẽ phải tranh thủ lúc Nhan Tiểu còn chưa hết say, kéo cô đi đăng ký kết hôn. Như thế sẽ không phải suốt ngày bám theo cô như thời gian qua, không cần một ngày nào đó phải nói với cô rằng: "Nhan Tiểu, em có còn nhớ gã yêu nghiệt trong nhà nghỉ ba năm về trước nữa hay không?".

Chỉ có điều, Tiểu Tiểu, em có còn nhớ lời thề năm xưa, thề sẽ có trách nhiệm với anh không?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mây Là Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: NGOẠI TRUYỆN 2: Ai thâm hơn ai?

Rất lâu sau, lâu đến khi Nhan Tiểu và yêu nghiệt đã về với nhau và cuối cùng Nhan Tiểu đã chấp nhận ông xã Văn Dịch, mỗi lần yêu nghiệt đắc ý đưa vợ đi chơi, bạn bè đều cười trêu: "Ái dà, chắc chắn là chị bị anh chàng thâm nho này lừa đúng không?".

Mỗi lần như vậy, Nhan Tiểu đều cười không nói gì, còn kẻ nọ lại đứng bên cạnh thanh minh: "Mọi người nhầm rồi, thực ra Tiểu Tiểu còn thâm nho hơn cả tôi... Bọn tôi vừa kết hôn được một tuần, cô ấy đã lòi con mèo thái giám về ngược đãi tôi!". Nếu lúc yêu nghiệt nói ra câu này mà Tiểu Thái đứng bên cạnh thì chắc chắn nó sẽ xông tới cào ông chủ một trận.

Đúng là như vậy, Nhan Tiểu cũng có những lúc rất ngây thơ, trong sáng, nhưng cứ bị gã thâm nho nọ lừa và trêu chọc, cô buộc phải vùng lên đấu tranh, chính vì thế đã tạo nên cục diện như hiện nay. Hờ hờ, còn việc tại sao Nhan Tiểu lại biến thành nữ vương thâm nho, thì phải kể từ đầu.

Khi hai đứa học cấp một, người nào có được một chiếc xe đạp là chuyện rất ghê gớm, rất đáng tự hào. Hồi đó, cả Tiểu Tiểu và yêu nghiệt đều là giai cấp không có xe, vì thế cả hai đều rất hâm mộ thằng Lý hàng xóm, vừa thò lò mũi xanh vừa đạp xe ba bánh đi hết vòng này đến vòng khác quanh sân tứ hợp viện.

Và thế là Văn Dịch liền bày mưu tính kế với Tiểu Tiểu: "Tớ có một cách bắt nó phải cho mình mượn xe".

Tiểu Tiểu tròn tròn mắt: "Cách gì vậy? Không được cướp đâu đây, nếu không về nhà sẽ bị đánh đó".

Yêu nghiệt liền xua tay, ngoác miệng cười để lộ hàm răng trắng huých trắng hoác: "Làm sao tớ có thể làm những chuyện phi pháp như vậy, không phải cậu vẫn còn một thanh sôcôla mà ba tớ cho khi từ Mỹ về đó sao? Cậu lấy ra đi!".

Vừa nghe thấy yêu nghiệt lại bắt đầu động chạm đến thanh sôcôla của mình, Tiểu Tiểu liền lấy tay che trước ngực với vẻ cảnh giác, nói: "Để làm gì?". Hóa ra tháng trước nhà ông Bruce về thăm nhà, cho mỗi đứa trẻ trong khu tứ hợp viện một thanh sôcôla. Là con gái, lại là hồng nhan tri kỷ của con trai ông Bruce, rất có thể là ứng cử viên con dâu tương lai, Tiểu Tiểu đã được vợ chồng ông Bruce tặng thêm cho một thanh sôcôla nhân rượu.

Vì thế mà Tiểu Tiểu quý hơn vàng, lần nào cũng phải đấu tranh một hồi rồi mới lén bê ra một miếng nhỏ, trong khi đám con trai trong khu tứ hợp viện đã ăn hết từ lâu, chỉ biết soi mói thanh sôcôla mà Nhan Tiểu giấu kỹ với ánh mắt thèm thuồng. Dĩ nhiên, trong đó có cả yêu nghiệt. Ngoài việc soi mói, hắn còn thâm tính xem làm thế nào để giành được sôcôla.

Tiểu Tiểu đã cảnh giác với hắn từ lâu, hiện giờ vừa nghe thấy kẻ nọ nhắc đến bảo bối, Tiểu Tiểu liền tỏ ra lo lắng: "Cậu đừng có nghĩ đến chuyện lại đưa ra một ý tưởng để đổi lấy một miếng sôcôla nhé! Hừ! Việc đi xe đạp tớ tự nghĩ cũng được".

Nói xong, Tiểu Tiểu đang định bỏ đi thì bị yêu nghiệt túm lại, nói: "Đừng, đừng! Cậu đừng hiểu lầm tớ, tớ muốn đi trao đổi với thằng Lý, bảo nó cho bọn mình mượn xe đạp đi nửa ngày, còn bọn mình thì cho nó nửa thanh sôcôla. Cậu bảo có được không?".

Tiểu Tiểu nghĩ một lát, mặc dù rất tiếc nửa thanh sôcôla đó, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không bao giờ được đi chiếc xe đạp mới tinh đó nữa, đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng nghiêng răng gật đầu. Và thế là Tiểu Tiểu đã đổi nửa thanh sôcôla lấy quyền sử dụng chiếc xe đạp trong nửa ngày.

Mấy ngày sau, nhìn thấy Tiểu Tiểu, thằng Lý vừa thò lò mũi xanh vừa chảy nước miếng nói là mỗi lần nhìn thấy Tiểu Tiểu lại nhớ đến sôcôla, nhưng Tiểu Tiểu lại thâm hời hợt. Vì quyền sử dụng xe nửa ngày đó cũng chỉ có khoảng hai tiếng đồng hồ, còn lại đều là thời gian yêu nghiệt đi xe!! Hắn không bỏ ra miếng sôcôla nào mà mượn của mình chơi lâu như vậy.

Càng nghĩ Tiểu Tiểu càng tức, và tức hơn nữa là, một tuần sau, thằng Lý thò lò mũi xanh lại đến gặp Tiểu Tiểu, nói: "Tiểu Tiểu, cậu cho tớ thêm hai miếng sôcôla nữa, tớ lại cho cậu mượn xe đạp đi nữa...".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu thực sự suy sụp: "Gi cơ? Không phải rõ ràng là tớ đã cho cậu nửa thanh sôcôla, tổng cộng là mười hai miếng đó sao?".

Thằng Lý gãi đầu, nét mặt ngơ ngác: "Hả? Nhưng tớ chỉ được ăn hai miếng...". Mười miếng còn lại chui vào miệng ai, không cần nói cũng đã hiểu. Tiểu

Tiểu tức đến học máu, đã đề phòng như thế rồi mà vẫn không tránh được con chồn yêu nghiệt ăn trộm sôcôla!!

Và thế là, nửa tháng sau, khi ông Văn tổ chức mừng thọ đã xảy ra một chuyện bất thường. Trong lễ chúc thọ, người lớn mang ra rất nhiều bánh kẹo mà bình thường ít khi trẻ em được ăn, dĩ nhiên là bạn yêu nghiệt rằng mồm cũng phần khởi không sao kể xiết. Tóm lại là trong lúc ông còn đang bận tiếp khách, không quản lý được, lúc thì bạn ấy chạy đến chỗ cô này lấy một chiếc kẹo, lúc lại mò đến ôm chân anh kia nhón một cái thạch.

Yêu nghiệt đang bận tới mắt tới mũi thì thấy một đám trẻ con từ sân xông vào, tay cầm túi bóng vơ lấy vơ để bánh kẹo. Với tư cách là chủ nhà, dĩ nhiên là yêu nghiệt phải ra mặt ngăn chặn, thằng Lý cầm đầu lại nói: "Tiểu Tiểu bảo tớ đến đây".

Thằng mập bên cạnh cũng gật đầu: "Tiểu Tiểu cũng bảo tớ đến, tớ đã cho cậu ấy mượn kim cương biến hình rồi".

"Cả tớ nữa!" Thằng lùn đứng sau giơ tay. "Tớ cho cậu ấy mượn truyện tranh rồi."

"Tớ nữa..."

"Tớ... tớ..."

Yêu nghiệt đứng ngây người trước thế trận này: "Nhưng... nhưng... tại sao cậu ấy mượn đồ chơi của các cậu mà các cậu lại đến nhà tớ lấy kẹo?".

Thằng Lý lắc lư cái đầu, bắt chước động tác cau mày giận dữ của Tiểu Tiểu, hạ giọng nói: "Cậu ấy bảo tớ nói với cậu rằng, không cho lấy kẹo thì phải tự giải thích mười miếng sôcôla đã chui đi đâu!!".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt sợ quá đứng im không nhúc nhích, thấy vậy thằng Lý liền dẫn đầu bọn trẻ ủa vào nhà: "Mọi người cứ việc lấy đi, Tiểu Tiểu nói rồi, cứ việc lấy, cứ việc đút túi, chỉ cần không lấy hết là được!!".

Mười miếng sôcôla đổi lấy một nhà kẹo, cùng vui với bạn bè trong khu, thế là đáng rồi! Trận đầu đầu tiên giữa Nhan Tiểu và yêu nghiệt thảm nho kết thúc, Nhan Tiểu thắng áp đảo!

Trận thứ hai, diễn ra hồi cấp hai.

Hồi cấp hai, dựa vào thể mạnh con lai của mình, yêu nghiệt đã rất ra dáng thanh niên, nhìn rất hại nước hại dân, trong khi đó Tiểu Tiểu vẫn chỉ là con một sách. Nhưng mặc dù vậy, vì ở gần nhà nhau nên hai đứa thường xuyên đi học và tan học cùng nhau.

Hồi lớp ba, Tiểu Tiểu có cô chủ nhiệm rất "hắc", thường xuyên bắt học sinh ở lại làm bài tập, mỗi lần gặp phải tình huống này, cho dù đợi đến khi trời tối, Văn Dịch vẫn kiên quyết đợi đến khi Tiểu Tiểu tan học mới chịu về. Có một bạn trai đi đêm về hôm đợi bạn cùng về, dù là ai cũng không thấy ghét, huống chi lại là yêu nghiệt đẹp trai, khéo mồm.

Thời gian đó Tiểu Tiểu vốn đọc nhiều tiểu thuyết nói về các chuyện tình cảm thanh mai trúc mã, hai người chơi với nhau từ nhỏ, lớn lên lại có tình cảm với nhau, nên trong lòng cũng không tránh khỏi sự rung động, đang lúc đoán già đoán non: "Có phải yêu nghiệt thích mình không nhỉ?" thì Văn Dịch tuyên bố: Từ nay tan học, Nhan Tiểu có thể về nhà trước.

Mặc dù không muốn về nhà cùng Nhan Tiểu, nhưng yêu nghiệt vẫn đợi cho đến khi lớp cô tan học, dĩ nhiên, người mà hắn đợi không phải là cô mà là cô bạn cùng bàn với cô, Nghe Quyên. Một ngày nọ, hết giờ tự học buổi tối, chính mắt cô nhìn thấy yêu nghiệt đạp xe chở Nghe Quyên ngồi sau nét mặt rạng ngời hạnh phúc, cô mới biết mình lại bị lợi dụng.

Văn Dịch, đồ tiện nhân, dám lợi dụng mình để tiếp cận con gái!

Hơn nữa sau khi tán đổ được đối phương là muốn qua cầu rút ván?!!

Nhan Tiểu tức đến nổ phổi, đang tính toán xem trả thù vụ này như thế nào thì Nghe Quyên lại tự nộp mạng. Giờ tự học buổi tối, Nghe Quyên hỏi nhỏ Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, có phải cậu giận vì tớ và Văn Dịch yêu nhau không?".

Nhan Tiểu sững người, chớp mắt: "Sao lại có chuyện đó được?". Kể cả có tức cũng phải tức Văn Dịch, tức người ngoài như cậu làm gì?

Nghe Quyên xì mặt, chớp mắt, nói với vẻ bất an: "Nhưng tớ thấy mấy ngày nay cậu...". Đắn đo một hồi, cuối cùng Nghe Quyên mới ngượng ngịu nói: "Cậu và Văn Dịch lớn lên cùng nhau, có phải cậu cũng thích cậu ấy không?".

Hóa ra...

Nhan Tiểu chợt hiểu ra vấn đề, hóa ra không phải cậu quan tâm đến "tình bạn trong sáng" của bọn mình trước đó, mà là sợ tớ và yêu nghiệt quá gần gũi với nhau. Đôi mắt ranh mãnh của Tiểu Tiểu liếc rất nhanh, chỉ trong tích tắc đã nghĩ ra được một kế, bèn nói với giọng bí hiểm: "Tớ nói cho cậu biết một bí mật nhé, thực sự tớ và Văn Dịch không có gì, bởi vì... tớ đã có đối tượng để yêu thầm..."

"Đối tượng yêu thầm" của Nhan Tiểu không phải ai khác mà chính là lớp trưởng. Để bày tỏ tình cảm của mình, trước mặt Nghe Quyên, Nhan Tiểu đã khen ngợi lớp trưởng hết lời, rằng đó là một người tuyệt vời hết chỗ nói, đẹp trai, hào hoa, điều quan trọng nhất là cậu ấy và Nghe Quyên đều là cán bộ lớp, có nhiều cơ hội tiếp xúc.

Nhan Tiểu đã nắm lấy cơ hội này, nhờ Nghe Quyên giúp mình theo dõi lớp trưởng, không có việc gì lại tìm cậu ta nói chuyện, cùng lên phòng giáo viên

lấy vở bài tập cho lớp gì gì đó. Và bên này, trước mặt lớp trưởng lại nói rất nhiều điều hay ý đẹp. Dĩ nhiên rồi, những lời hay ý đẹp này đều nói về Nghê Quyên.

Và thế là, một tháng sau, bi kịch đã xảy ra.

Tình cảm giữa các cậu bé, cô bé trong giai đoạn này rất mong lung, không ổn định, trước sự "vun đắp" nhiệt tình của Tiểu Tiểu, Nghê Quyên không ngồi sau xe yêu nghiệt nữa mà chuyển sang ngồi sau xe lớp trưởng. Yêu nghiệt tức nổ đom đóm mắt, ngửa mặt lên trời cười lớn, than rằng: "Con gái chẳng có đứa nào ra cái gì", "Quả nhiên tình yêu không vững bền bằng tình bạn", "Tiểu Tiểu nhà mình vẫn tốt bụng hơn cả, luôn luôn âm thầm ở bên hấn những lúc hấn đau khổ nhất".

Và thế là, sóng lại yên, biển lại lặng. Yêu nghiệt tiếp tục đợi Nhan Tiểu khi lớp tan muộn và hai đứa cùng về, thỉnh thoảng cũng lang thang ở ngoài, ăn quà vặt. Nhưng lần nào uống rượu xong yêu nghiệt đều chửi rửa lớp trưởng, phồng tay trên của người khác, mà không biết rằng kẻ tội đồ lại chính là kẻ đang ngồi đối diện với mình.

Trận đấu thứ hai giữa Nhan Tiểu thâm nho và yêu nghiệt thâm nho, Nhan Tiểu vẫn thắng áp đảo.

Năm Nhan Tiểu đánh bại triệt để yêu nghiệt và lên ngôi "nữ vương thâm nho" là năm lớp mười hai.

Vì học sinh phải đối mặt với sức ép quá lớn trước kỳ thi đại học nên hồi đó trò tặng quà nhân dịp lễ tết, sinh nhật khá thịnh hành. Với tư cách là hồng nhan tri kỷ, yêu nghiệt nghĩ rằng quà Tiểu Tiểu tặng mình phải thật đặc biệt, độc nhất vô nhị, có giá trị, có trọng lượng và không tầm thường.

Với suy nghĩ đó, một tháng trước khi sinh nhật bạn yêu nghiệt mặt dày đã bắt đầu nhắc nhở Tiểu Tiểu chuẩn bị quà, ai ngờ đến trước hôm sinh nhật, yêu nghiệt mới phát hiện ra rằng, Nhan Tiểu không hề để tâm đến chuyện này. Cô nàng vừa đọc sách vừa gặm táo, thấy yêu nghiệt nài cầu cũng không buồn ngược mắt lên: "Vội gì? Trước sinh nhật cậu một ngày tở vào quầy hàng lưu niệm mua tặng cậu cái gì đó là ok".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt rất ảm ức, rất chán, rất buồn.

"Là bạn thân bao nhiêu năm như vậy mà cậu không muốn tặng tớ cái gì có ý nghĩa đặc biệt hay sao? Đây là sinh nhật lần thứ mười tám, mười tám của tớ! Cuộc đời được mấy lần mười tám tuổi hả, năm nay tớ trở thành người lớn rồi!!"

Nhan Tiểu ngẩng đầu, nét mặt tỏ rõ vẻ "cậu trở thành người lớn thì liên quan đếch gì đến tớ", ngược đời mắt với gọng kính đen lên, nói: "Thôi, cậu muốn gì nào, cứ nói thẳng ra đi".

Yêu nghiệt bực lắm, hấn nghĩ, tình bạn của mình với Nhan Tiểu đứt hấn rồi, và thế là trước khi hấn hấn đi ra, hấn giận dữ nói: "Tớ muốn có búp - bê - bong - bóng, cậu tặng đi!!".

Hôm sinh nhật, yêu nghiệt tổ chức một bữa tiệc nhỏ, dĩ nhiên là Nhan Tiểu cũng có mặt. Sau khi thổi nến, hát Happy birthday to you xong, bạn bè bắt đầu lần lượt tặng quà. Nhưng tới hôm nay Nhan Tiểu lại nói: Mình tặng một món quà khá là có ý nghĩa, muốn yêu nghiệt phải mở quà trước mặt mọi người mới được.

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt dắc ý lắm, Hóa ra Tiểu Tiểu vẫn còn quan tâm đến mình, mặc dù giận dữ nói chuẩn bị một món quà đơn giản, nhưng cuối cùng vẫn bỏ thời gian và công sức để đi chọn quà cho mình. Nghĩ đến đây, yêu nghiệt đang mừng như mở cờ trong bụng thì Nhan Tiểu liền tuyên bố trước mặt bạn bè: "Văn Dịch, cậu giỏi lắm! Dám lừa tớ, bắt tớ đi mua búp - bê - bong - bóng, hôm nay tớ sẽ cho cậu chết không có chỗ chôn!!". Hóa ra, một người trong sáng như Nhan Tiểu, lúc vừa nghe thấy yêu nghiệt thích búp bê gì đó, cô nàng đã tưởng thật và mò đến cửa hàng để mua.

Hỏi hết quầy nọ đến quầy kia, người bán hàng, người thì nhìn Nhan Tiểu bằng ánh mắt khinh bỉ, kẻ thì lộ rõ vẻ kinh ngạc, nói tóm lại là thái độ rất tệ, lúc này Nhan Tiểu mới ngộ ra: liệu có phải... cái đồ chơi bong bóng này không ra gì hay không, mình lại bị yêu nghiệt chơi một vỏ nữa?

Nhan Tiểu bèn lên mạng search, lập tức nổi trận lôi đình, có cô gái nào dám đi hỏi vậy không, thật là mất mặt, cô lại còn đi hỏi không dưới mười người bán hàng ở năm cửa hàng, trong đó còn có người bán hàng là con trai!! Khốn nạn!!!

Thù này không trả không phải là quân tử, Nhan Tiểu liền lén lút món quà trong tay cười cười trao cho yêu nghiệt, thấy vậy, yêu nghiệt thất sắc. Bạn bè đứng bên cạnh còn vô tay nhiệt liệt la lớn: "Tiểu Tiểu tặng cái gì vậy? Văn Dịch mau mở ra xem đi!!!!".

Cuối cùng, bạn yêu nghiệt gần như phải khóc và quỳ xuống xin Nhan Tiểu, Tiểu Tiểu mới tha tội cho hấn, đồng ý dành "món quà đặc biệt" cho riêng hấn, sau khi về nhà mới mở. Về đến nhà, mặc dù hôm nay yêu nghiệt bị ức hiếp quá mức, nhưng vẫn có vẻ khoái chí, búp - bê - bong - bóng à, đây mới chỉ nghe nói chứ chưa bao giờ nhìn thấy, thực ra hấn cũng... hề hề, rất hài lòng về món quà Tiểu Tiểu tặng hấn nhân dịp hấn trở thành người lớn này.

Thôi nể mặt búp bê mà tha lỗi cho cô nàng. Nghĩ đến đây, yêu nghiệt khấp khởi đóng ngay cửa lại, nín thở mở hộp quà ra xem, bên trong hộp quà, đúng là có một con búp bê bong bóng... con gấu bong bóng...

Đằng sau món đồ chơi có ghi rõ: Trẻ em dưới 3 tuổi chơi phải có sự giám sát của người lớn.

Dưới đáy hộp còn có một mẫu giấy Nhan Tiểu viết: tưởng tớ sẽ tặng cậu cái đồ bẩn thỉu đó hả? Cậu đi tự đi!!!

Yêu nghiệt (đang học máu vì tức): —— (>_

Nhan Tiểu hoàn thành kế hoạch chứng tỏ độ thâm nho của mình, thắng áp đảo!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: NGOẠI TRUYỆN 3: Nhà thêm nhân khẩu

Kể từ khi Nhan Tiểu sinh con trai, công ty của yêu nghiệt cũng dần dần ổn định hơn. Gia đình, sự nghiệp đều bội thu, tổng giám đốc Văn Dịch ở độ tuổi nhi lập cũng bắt đầu có một số thay đổi nhỏ: hằng ngày đi làm đều đóng com lê, giày da, đầu tóc bóng mượt, ăn nói cẩn trọng hơn, mang phong thái của một người đàn ông chín chắn.

Ngay cả bà Văn Hân về nước thăm cháu nội, nhìn thấy Văn Dịch cũng phải thốt lên, khen con trai đã chín chắn hơn rất nhiều sau khi lên chức bố, thái hậu cũng hết sức hài lòng với cậu con rể.

Nhưng tất cả những điều này... chỉ có một người đứng nhìn với ánh mắt lạnh lùng, đó chính là Nhan Tiểu. Vì cô biết rất rõ rằng: tất cả những điều này của yêu nghiệt chỉ là giả tạo.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất là biết ngay thôi.

Tuần trước nữa, Hạ Hà Tịch, người đã mất tích rất lâu, đột nhiên quay trở lại thành phố A, nghe nói là dẫn theo người vợ trẻ về bái tổ. Gã hồ ly già bái tổ cứ việc bái tổ, nhưng lại gọi đến nhà Văn Dịch, vừa mở miệng đã nói hẹn gặp nhau. Gặp thì gặp, gã hồ ly Hạ Hà Tịch không biết thế nào là vô liêm sỉ khi nói chỉ mời Tiểu Tiểu đi ăn, yêu nghiệt thấy chỗ nào mất cứ việc đi một mình.

Lúc đó, nghe thấy vậy, yêu nghiệt vừa nắm chặt điện thoại vừa nghiêng răng ken két, nghe thấy tên hồ ly họ Hạ cười nhỏ ở đầu bên kia: "Sao vậy? Không dám hay không yên tâm? Xem ra mấy năm qua cậu sông cũng không được hạnh phúc cho lắm nhỉ?..."

"Ha ha, đùa gì vậy! Vợ chồng tôi mặn nồng, hạnh phúc tuyệt vời, ông về thì làm được gì chứ? Tôi không đi cũng chẳng có vấn đề gì."

Chiều kích tướng đã phát huy tác dụng, Tiểu Tiểu cũng có hứng thú với lời mời của Hạ Hà Tịch, chỉ khổ kẻ nọ. Và thế là tối hôm có cuộc hẹn, đã xảy ra cuộc đối thoại khiến Nhan Tiểu giật mình.

Tối hôm đó, Tiểu Tiểu đưa con trai về cho bà ngoại trông, ba tiếng đồng hồ trước khi diễn ra cuộc hẹn, cô đã bắt đầu chạy khắp nhà, quần áo, giày dép, túi xách, để kiểu tóc gì, trang điểm thế nào, Nhan Tiểu đã mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Người ta đều nói trai ba mươi tuổi đang xoan, dù gì thì cũng không thể để làm mất mặt mình trước đối tượng từng yêu thầm mình, hơn nữa, nghe nói cô vợ mà đồng chí Hạ Hà Tịch đưa về vừa trẻ trung vừa xinh đẹp.

Nhan Tiểu mất rất nhiều công sức để trang điểm, chỉ sợ bị vợ Hà Hà Tịch so sánh, còn kẻ nọ lại bắt đầu nổi máu Hoạn Thư.

Yêu nghiệt giả vờ bình thản cầm báo đọc, thấy Tiểu Tiểu đi từ phòng này sang phòng kia, lúc thì mặc thử chiếc váy hoa, lúc lại diện bộ váy trắng kiểu thực nữ. Thật đáng ghét, năm nay mừng thọ cho ông, cũng không thấy Tiểu Tiểu trang điểm cầu kỳ như vậy!

Và thế là cuối cùng giám đốc Văn Dịch chín chắn, cẩn trọng không thể điềm đạm thêm được nữa mà bĩu môi nói: "Không được đi!".

Nhan Tiểu đang thử khuyên tai, tường mình nghe lầm, liền ngoái đầu lại nhìn ông xã mà chỉ muốn phì cười, nói: "Anh vừa nói gì vậy?".

Yêu nghiệt đâm lao đành phải theo lao, vút tờ báo xuống quát: "Không được đi! Ai chẳng biết bụng dạ hán ta như hồ ly!".

Nhan Tiểu liền ném vào yêu nghiệt một cái nhìn khinh bỉ: "Nếu em cứ đi thì anh làm thế nào?".

Nghe thấy vậy, yêu nghiệt sững người, một lát sau mới bình thản nhấc kính ra, bình thản đứng dậy, bình thản lên tiếng: "Nếu em đi...".

"Thì anh sẽ chết cho em xem, hic hic!"

Nhan Tiểu liền ngất xiu.

Tại điểm hẹn, Tiểu Tiểu vẫn phải dẫn theo ông xã Văn Dịch dính như nhựa mít của mình. Vừa đến nhà hàng, nhìn thấy yêu nghiệt, Tô Tiểu Mộc, vợ của Hạ Hà Tịch, liền đưa mắt nhìn chồng, bật cười thành tiếng, la lớn: "Đó, em đoán đúng rồi nhé. Cái anh có máu Hoạn Thư này vẫn không yên tâm về vợ, đi theo rồi nhé. Ông xã, anh thua rồi, trả tiền đi!".

Hạ Hà Tịch liền thờ dài, rút ví đưa tiền cho vợ, liếc yêu nghiệt một cái, châm chọc: "Bao nhiêu năm trôi qua mà sao cậu vẫn không tiến bộ hơn nhỉ?".

Nghe thấy vậy, Nhan Tiểu chỉ muốn đâm đầu vào tường mà chết.

Part 22: Đổi tên

Đợt Tiểu Tiểu mang bầu, bụng vừa tròn vừa to, thích ăn cay. Theo kinh nghiệm "chua trai cay gái", cả nhà đều tưởng Tiểu Tiểu sinh con gái. Vì thế mà yêu nghiệt, kẻ thích con gái, đã tự ý đặt tên ở nhà cho con là "Tiểu Y Y".

Một là thể hiện sự chung thủy một lòng một dạ của mình với Tiểu Tiểu, hai là muốn con gái mình xinh xắn, dễ thương như chú chim non. Nhưng ông trời đã phụ lòng người, sau chửa tháng mười ngày mang bầu, Tiểu Tiểu đã sinh một anh cu mập. Biết tin, yêu nghiệt như người bị sét đánh ngang tai, không dám thể hiện gì trước mặt vợ, nhưng dù có chết cũng không chịu đổi tên cho con, vẫn gọi là "Tiểu Y Y".

Đến khi Tiểu Y Y bốn tuổi, sau nhiều lần bị bạn ở trường mồm non treu, mới phát hiện ra tên của mình có vấn đề. Tối hôm đó về nhà liền khóc không chịu ăn cơm, đòi đổi tên.

Nhan Tiểu chạy đuổi theo con trai không dưới mười vòng trong nhà, Tiểu Y Y vẫn không chịu động đến hạt cơm nào, tức quá, Nhan Tiểu liền đập cho chồng một cái, kèm theo một ánh mắt này lửa.

Không nói cũng hiểu: Tên do anh đặt, anh tự giải quyết đi!

Thấy vậy, yêu nghiệt liền lau miệng rồi rời bàn ăn, bế cậu con trai đặt lên đùi để đàm phán: "Y à, việc con đổi tên không phải là không được, để thể hiện sự dân chủ của gia đình mình, ba và mẹ sẽ giao quyền chọn tên mới cho con".

Nói xong, yêu nghiệt liền bầm ngón tay nói: "Con bảo con không thích cái tên là Tiểu Y Y, thế thì có thể gọi là Tiểu Nhị Nhị, Tiểu Tam Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục... Y, con tự chọn đi".

Nghe thấy vậy, Tiểu Y Y liền mở tròn xoe đôi mắt đen láy, chưa kịp nói gì, yêu nghiệt đã cướp lời: "Nhưng con trai ạ, ba phải nhắc con trước là, con xem mẹ thường mắng ba là Nhị, thế nên với tư cách là cha đẻ của con, ba phải nói với con rằng chữ Nhị không có gì là hay cả, gọi là Tiểu Nhị hay Lão Nhị cũng sẽ bị bạn bè cười chê thôi. Còn về việc tại sao bị cười chê, lớn lên con sẽ biết. Còn Tiểu Tam, Tiểu Tứ thì..."

Yêu nghiệt xoa xoa cằm rồi nói tiếp: "Con có nhớ cô Tiết ở tầng dưới không? Không phải hai hôm trước cô ấy đã bị một cô khác đánh rồi khóc đó sao? Ồ, đó là do cô ấy là Tiểu Tam. Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ thì còn đáng sợ hơn, không những sẽ bị đánh mà còn bị đuổi giết nữa! Tiểu Lục thì sao nhỉ? Tiểu Lục được đấy, chỉ tiếc là trùng tên..."

Đến khi yêu nghiệt nói một thôi một hồi, Tiểu Y Y đã ngẩn tò tè. Nói như vậy có nghĩa là ngoài việc mang tên Tiểu Y Y, cậu không còn sự lựa chọn nào khác ư? Nghĩ đến đây, Tiểu Y Y liền nhìn về phía mẹ bằng ánh mắt dò hỏi, chỉ thấy Nhan Tiểu đang cười ngặt nghẽo.

Đúng vậy, Tiểu Y Y khóc một đêm, cuối cùng vẫn phải chấp nhận cái tên Y Y.

Chú thích:

1. Y Y có cách phát âm trùng với chữ Nhất Nhất.
2. Trong tiếng Bắc Kinh, mắng người khác "nhị" có nghĩa là "ngớ ngẩn".
3. Tiểu Tam: người thứ ba, người phá vỡ hạnh phúc của gia đình người khác.

Part 3: Điều thú vị

Sau khi sinh Tiểu Y Y, dần dần Nhan Tiểu đã để lộ gen tốt được di truyền từ thái hậu: bạo lực, mạnh mẽ, ghê gớm..

Và thế là yêu nghiệt đáng thương thường bị vợ hành hạ. Ngày nọ tháng nọ năm nọ, cả nhà đang vui vẻ xem phim truyền hình, Tiểu Y Y đề nghị xem phim hoạt hình, Nhan Tiểu đòi xem Hoàn Châu cách cách, còn yêu nghiệt thì muốn xem chương trình Discovery.

Là thành viên yếu thế nhất trong nhà, dĩ nhiên là Tiểu Y Y bị bỏ qua. Còn lại hai người lớn, đang cãi nhau để tranh giành kênh truyền hình.

Yêu nghiệt: "Chẳng mấy khi anh được nghỉ ở nhà, em chẳng chịu nhường anh gì cả".

Nhan Tiểu: "Anh cũng biết là mình chẳng mấy khi ở nhà với mẹ con em ư? Thế thì dĩ nhiên là anh phải chiều theo ý hai mẹ con em để xem tí vi rồi".

Yêu nghiệt: "Sao lại thế được? Tuần trước anh đã đi shopping và đi xem phim với hai mẹ con em rồi, anh làm phu khuân vác, tất cả đồ đạc đều là của hai mẹ con".

Tiểu Y Y liền tham chiến: "Ba nói linh tinh, nói linh tinh! Mẹ mua cho con sôcôla, ba lên ăn một mình hết sạch".

Yêu nghiệt: "Đồ đều, mày mang họ của ai hả?".

Nhan Tiểu: "Lộ tẩy rồi nhé, lộ tẩy rồi nhé... mang họ của anh thì có sao? Con trai chui từ trong bụng em ra chứ".

Và thế là hai vợ chồng liền huy động gối ôm, điều khiển ti vi để choảng nhau, Tiểu Y Y cũng bị đưa vào cuộc chiến, cuối cùng Nhan Tiểu quần quá hóa liễu, tiện tay vớ luôn cái gạt tàn thuốc lá ném về phía chồng.

Và thế là... Không nằm ngoài dự đoán, yêu nghiệt bị ném trúng đỉnh đầu. Thấy vậy, Tiểu Tiểu mới phát hiện ra mình đùa quá trớn, vội chạy vào phòng ngủ tìm thuốc, Tiểu Y Y còn nhỏ, thấy đầu ba sưng vù, bật khóc.

Yêu nghiệt liền ôm cậu con trai, cố gắng chịu đau, an ủi con: "Con ngoan của ba, đừng khóc nữa, đằng nào thì đây cũng không phải là lần đầu tiên ba bị mẹ con ném đồ vào người. Chắc chắn ba sẽ không đau".

"Thật á?" Tiểu Y Y chớp chớp đôi mắt ngân ngấn nước, thì thấy yêu nghiệt gạt đầu về rất hạnh phúc.

"Đây gọi là điều thú vị mà con."

Thực ra, yêu nghiệt muốn nói với con trai rằng, hành động yêu cho roi cho vọt này là điều thú vị, nhưng Tiểu Y Y mới bốn tuổi, rõ ràng là cậu đã hiểu sai. Mấy tháng sau, Tiểu Y Y nghịch ngợm và làm vỡ chiếc gạt tàn thuốc lá, bị ba đánh cho một trận, buổi tối đến nhà thái hậu ăn cơm, cậu vội sà vào lòng bà ngoại mách tội.

"Hôm nay ba đánh Tiểu Y Y, hic hic."

Nghe thấy vậy, thái hậu liền xót xa: "Sao ba lại đánh con? Nói cho bà biết, bà sẽ đánh lại cho con!".

Tiểu Y Y liền tru tréo môi, nói: "Con đã làm hỏng dụng cụ thú vị của ba mẹ con, ba mẹ không vui nên đánh con".

Mọi người trừng mắt ngất xiu. Kết quả là, yêu nghiệt lại bị mẹ vợ mắng cho một trận.

Đáng đời, ai bảo dạy con linh tinh?

Part 4: Cô tình nhân nhỏ

Tiểu Y Y thường thể hiện ra bản lĩnh đặc biệt "thốt ra những câu động trời" của mình.

Năm lên năm tuổi, Tiểu Y Y càng ngày càng nghịch ngợm, càng ngày càng thích cãi lại, và thế là yêu nghiệt càng ngày... càng bực mình. Yêu nghiệt lại một lần nữa nảy ra ý định muốn có một cô con gái xinh đẹp.

Việc làm công tác tư tưởng cho Tiểu Tiểu để đẻ thêm một cô con gái nữa cũng không khó khăn lắm, chỉ có điều việc làm công tác tư tưởng cho Tiểu Y Y lại không dễ dàng gì. Để Tiểu Y Y sớm chấp nhận mình sắp có em gái, yêu nghiệt bắt đầu công tác tác động tâm lý.

Ví dụ, thường xuyên đi dạo với con trai, nhìn thấy cô bé nào xinh đẹp liền chỉ cho Tiểu Y Y xem: "Y Y, con thấy em bé kia có đáng yêu không? Ba mẹ sẽ sinh thêm cho con một em gái nhé?".

Hoặc là, lúc mua quần áo cho con trai, yêu nghiệt thường kéo con trai vào khu bán váy áo của con gái: "Y Y, con xem cái váy này có đẹp không, nếu có em gái, con có thể mặc cho em rất nhiều váy đẹp".

Một tháng sau, cuối cùng Tiểu Y Y ngờ nghệch đã phát hiện ra có điều gì bất thường. Ba nhắc quá nhiều đến từ "em gái"! Tuy nhiên, có em gái rồi sẽ ra sao, Tiểu Y Y không biết, và thế là cậu đã lên hỏi Tiểu Kỳ - bạn thân của cậu ở trường mầm non.

Nghe thấy vậy, Tiểu Kỳ liền "hừ hừ" hai tiếng, cười đáp: "Ngốc ạ, cậu có em gái rồi thì ba mẹ cậu sẽ không yêu cậu nữa. Có cái gì ngon đều cho em cậu, có cái gì đẹp cũng cho em cậu, có đồ chơi gì hay cũng cho em cậu. Lúc đó thì đừng có mà khóc nhè nhé!".

Tiểu Y Y giật mình, vẫn không tin lời Tiểu Kỳ: "Không phải đâu, ba mẹ tớ yêu tớ nhất!".

Tiểu Kỳ liền lườm một cái: "Cậu chưa bao giờ nghe thấy người ta nói con gái là cô tình nhân nhỏ của ba à? Có cô tình nhân nhỏ rồi, ba cậu sẽ không yêu cậu nữa đâu!".

Nghe thấy vậy, Tiểu Y Y vô cùng sùng sốt: "Thế tớ phải làm gì bây giờ?".

Tiểu Kỳ liền liếc mắt, ghé sát tai Tiểu Y Y nói: "Cậu làm thế này này...".

Và thế là, bi kịch đã xảy ra. Tối hôm nay, đứng dịp ông bà nội Tiểu Y Y về nước, cả nhà và nhà mẹ đẻ Nhan Tiểu tụ tập ở nhà ông Văn. Sau khi được ông ngoại đưa về nhà, Tiểu Y Y liền sà vào lòng cụ khóc toáng lên.

Ông Văn vốn thương chất nhất, thấy chất khóc vội nâng cầm chặt lên, vừa nựng vừa dỗ, hỏi: "Ai bắt nạt Tiểu Y Y nhà ta nhĩ? Nói cho cụ biết, cụ sẽ giúp cháu!".

Tiểu Y Y liền sụt sịt, bắt chước giọng cô diễn viên trong phim: "Ông phải giúp cháu đây".

"Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Y Y liền khóc: "Ba nói sẽ tìm một cô tình nhân nhỏ, không ở với mẹ và cháu nữa".

Tiểu Y Y vừa dứt lời, chỉ nghe thấy choang một tiếng, cốc nước yêu nghiệt đang bê trên tay rơi xuống đất. "Á... á... á!" Yêu nghiệt ôm đầu, chỉ muốn nôn tung. "Tiểu Y Y chết tiệt kia, ta nói tìm cô tình nhân nhỏ bao giờ hả, nhà ngươi làm thế khác gì khiêu khích, chọc ngoáy, có phải nhà ngươi trả thù ta vì tối qua vợ ta nằm gần ta mà không nằm gần ngươi không?"

Nhan Tiểu liền nheo mắt: "Trẻ con có biết trả thù, nói dối đâu? Yêu nghiệt, chúng ta có cần nói chuyện với nhau không?".

Yêu nghiệt vội lắc đầu: "Bà xã, anh đâu có..."

Bà Văn Hân: "Văn Dịch, sao con lại có thể như vậy?!"

Thái hậu: "Tiểu Tiểu, đón lấy cây gậy lăn bột này".

Ông Văn: "Tiểu Y Y, đi thôi, cụ dẫn chặt đi mua kẹo, cảnh tượng sau đây bạo lực lắm, không thích hợp với hai ... chúng ta đâu".

Tiểu Y Y: "Vâng, cháu thích ăn hồ lô ngâm đường cơ".

Yêu nghiệt quỳ xuống góc tường vừa khóc vừa gào lớn: "Tiểu Y Y, ta sẽ không tha cho nhà ngươi đâu!!"

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Là Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.